

ΚΩΣΤΑΣ

ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Οι

Θυγατέρες

η

και

Διπλωμένη Γη

Μια ιστορία από το θρυμματισμένο Σύμπαν

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 4

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-61-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
BIBΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

[Θυγατέρες της Πόλης]

(1)

Το Τρίτο Σκέλος

Ο υπερδιαστασιακός άνεμος τις στροβίλιζε μέσα στο απόκοσμο φως.

(Η ταχύτητα ήταν τόσο μεγάλη που θα μπορούσαν να ήταν ακίνητες.)

Μετά, τις πέταξε από την αγκαλιά του, και το φως ξαφνικά διαλύθηκε.

Προς στιγμή παραπάτησαν, σαν τα σώματά τους να μην είχαν συνειδητοποιήσει ακόμα ότι δεν παρασέρνονταν πλέον από τον άνεμο.

Βρίσκονταν σ'έναν τόπο ανοιχτό, όπως αυτούς που δεν υπήρχαν στην παντού οικοδομημένη Ρελκάμνια. Ευθεία μπροστά τους έβλεπαν βουνά και η κλίση του εδάφους ήταν πολύ ανοδική. Προς τα δεξιά και τα αριστερά η κλίση δεν ήταν τόσο ανοδική· ήταν όπως είχαν συνηθίσει να είναι στη δική τους διάσταση. Και προς τα δεξιά αγνάντευαν λόφους που, στη Ρελκάμνια, μονάχα σε ντοκιμαντέρ από άλλες διαστάσεις έβλεπες. Προς τα αριστερά αγνάντευαν βουνά πάλι: η συνέχεια της οροσειράς που αντίκριζαν μπροστά τους.

Υπήρχε κάτι το παράξενο στην κλίση του χώρου. Κάτι που, στην αρχή, δεν μπορούσαν να συγκεκριμενοποιήσουν.

Αλλά δεν άργησαν να το καταλάβουν.

Ευθεία μπροστά, το ορεινό τοπίο έμοιαζε να ανεβαίνει επάνω σε κυρτό επίπεδο, και να ανεβαίνει, και να ανεβαίνει...

Οι δύο Θυγατέρες της Πόλης κοίταξαν ψηλά. Κοίταξαν τον ουρανό. Είδαν σύννεφα.

Και πίσω από τα σύννεφα, είδαν μια άλλη γη.

Ο ουρανός δεν ήταν πραγματικός ουρανός!

Από πάνω τους, η Μιράντα και η Εύνοια διέκριναν ένα μέρος που θα μπορούσαν να αποκαλέσουν μονάχα *βαλτότοπο*, και μια πεδιάδα σαν αυτή όπου στέκονταν, και μια λίμνη, κι έναν ποταμό, και βουνά...

Η Εύνοια γύρισε να κοιτάξει πίσω τους. «Μιράντα...»

Γύρισε και η Μιράντα.

Προς εκείνη την κατεύθυνση απλωνόταν μια μεγάλη πεδιάδα, και το έδαφος είχε ανοδική κλίση ξανά: ανέβαινε, ανέβαινε, ανέβαινε: σκαρφάλωνε προς τον ουρανό. Στο βάθος έβλεπαν μια λίμνη να στραφταλίζει στο φως του πρωινού ήλιου.

«Από πού έρχεται το ηλιακό φως;» μουρμούρισε η Μιράντα, απορημένη. Και κοίταξε ολόγυρα.

Προς τα δεξιά και τα αριστερά, όπως είχαν ήδη παρατηρήσει, η γη δεν έπαιρνε ανοδική κλίση· ήταν επίπεδη. Και μακριά, πολύ μακριά, εκεί όπου το έδαφος χανόταν, μπορούσαν να δουν μια γαλανή τρύπα.

Κανονικός ουρανός.

Και από τα δεξιά ήταν που ερχόταν το φως. Από εκεί ήταν ο ήλιος.

«Μιράντα...» κόμπιασε η Εύνοια, μιλώντας μέσα από το διαφανές κράνος της σαν να μην υπήρχε, σαν να μην παρακώλυε καθόλου τον ήχο. «Τι...;»

«Αυτή η διάσταση, Αδελφή μου... είναι... είναι σαν κύλινδρος. Κι εμείς βρισκόμαστε στο εσωτερικό του κυλίνδρου.»

«Δεν είναι δυνατόν!»

«Μα δες. Προς τα εκεί η γη ανεβαίνει, και προς τα εκεί επίσης· και ενώνονται από πάνω μας, πέρα από τα σύννεφα. Αλλά προς τα εκεί και προς τα εκεί, το έδαφος είναι επίπεδο και τελειώνει σε ουρανό. Είμαστε στο εσωτερικό ενός κυλίνδρου, Εύνοια. Δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Και η διαστασιακή δίοδος απ'την οποία ήρθαμε;» Η Εύνοια κοίταξε ολόγυρα, ψάχνοντας με το βλέμμα της να βρει κάτι.

«Δε φαίνεται από εδώ. Είναι μονόδρομη.»

Η Εύνοια είπε: «Αυτό που νόμιζε, πάντως, ο Κλαρκ δεν είναι σωστό. Το περιβάλλον τούτης της διάστασης δεν είναι εχθρικό για τον άνθρωπο.» Έκανε να βγάλει το κράνος της—

Η Μιράντα τη σταμάτησε, πιάνοντάς της τα χέρια. «Δεν το ξέρουμε ακόμα αυτό. Ίσως να μη μπορούμε να αναπνεύσουμε τον αέρα.»

«Μα...» Η Εύνοια έδειξε κάτι πουλιά που πετούσαν πάνω από την πεδιάδα, αντίκρυ τους.

«Δεν έχει σημασία,» είπε η Μιράντα. «Τα πλάσματα εδώ είναι συνηθισμένα στις τοπικές συνθήκες· εμείς όχι. Θα δοκιμάσω εγώ πρώτη να βγάλω το κράνος μου.»

«Γιατί εσύ;»

«Είμαι πιο γριά από εσένα. Αν είναι να πεθάνει κάποια από τις δυο μας, το πιο φυσικό είναι να πεθάνει η Μιράντα.» Έπιασε τις άκριες του κράνους της.

«Μαλακίες,» είπε η Εύνοια.

«Σιωπή, μικρή. Πρέπει να το δοκιμάσουμε.»

Η Μιράντα έβγαλε το κράνος της στολής του Κλαρκ, και ανέπνευσε με επιφύλαξη τον αέρα.

Μπορούσε να τον αναπνεύσει κανονικά.

Ούτε της φαινόταν να έχει καμία παράξενη οσμή.

Ούτε αισθανόταν άσχημα ή περίεργα.

Πήρε μια πιο βαθιά ανάσα.

Κι άλλη μία. Κι άλλη μία.

«Μιράντα;»

«Όλα κανονικά μου φαίνονται.»

Έβγαλε και η Εύνοια το κράνος της. Ανέπνευσε τον αέρα της άγνωστης διάστασης. «Ναι,» συμφώνησε. «Όλα κανονικά είναι. Οι στολές ήταν άχρηστες.» Πατώντας το κουμπί στη ζώνη της, απενεργοποίησε τη δική της.

Η Μιράντα τη μιμήθηκε, και μετά έβγαλαν τις μαύρες στολές του Κλαρκ και τις έβαλαν στους σάκους τους. Φόρεσαν τα ρούχα τους. Ο καιρός ήταν αρκετά ψυχρός, όφειλαν να παρατηρήσουν, αλλά όχι υπερβολικά. Θα μπορούσε να ήταν άνοιξη εδώ. Αν υπήρχαν εποχές σε τούτη τη διάσταση.

Η Εύνοια ρώτησε: «Προς τα πού είναι ο βορράς, Μιράντα; Προς τα εκεί;» Έδειξε την πεδιάδα που ανέβαινε. «Αφού ο ήλιος είναι προς τα εκεί, ο βορράς πρέπει να είναι προς τα εκεί· σωστά;»

Η Μιράντα έβγαλε μια πυξίδα που είχαν προμηθευτεί (μαζί με διάφορους εξοπλισμούς – άλλους αγοράζοντάς τους, άλλους κλέβοντάς τους) προτού έρθουν εδώ. Κοίταξε τις ενδείξεις της, και είπε: «Δεν υπάρχει βορράς, Εύνοια.»

«Τι;»

«Δες.»

Η Εύνοια κοίταξε. Ο μηχανισμός έμοιαζε νάχει τρελαθεί.

«Αναμενόμενο ήταν,» είπε η Μιράντα, κλείνοντας την πυξίδα. «Ούτως ή άλλως, οι περισσότερες πυξίδες δεν λειτουργούν από τη μια διάσταση στην άλλη. Η καθεμία, συνήθως, λειτουργεί για μία και μόνο διάσταση.»

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Εύνοια.

«Εξερευνούμε. Αυτός ο κύλινδρος δεν μπορεί νάναι και πολύ μεγάλος.»

Βάδισαν επάνω στην πεδιάδα, προς τα «βόρεια», και τρία πράγματα πρόσεξαν αμέσως:

Πρώτον, δεν αισθάνονταν σαν να ανηφορίζουν, παρότι το έδαφος είχε ανοδική κλίση: αισθάνονταν σαν να προχωρούν σε ίσιωμα.

Δεύτερον, ένωθαν εγκαταλειμμένες· ένωθαν μακριά από τη Μητέρα τους. Δεν βρίσκονταν πλέον στη Ρελκάμνια, δεν βρίσκονταν πλέον στην Πόλη. Δεν υπήρχαν πουθενά σημάδια που μπορούσαν να διακρίνουν. Δεν υπήρχε τίποτα για να τις καθοδηγήσει.

Τρίτον, το μέρος εντυπωσίαζε υπερβολικά το μυαλό τους, γιατί παρόμοιο πράγμα δεν υπήρχε πουθενά στην Ατέρμονη Πολιτεία. Εδώ τα πάντα ήταν ανοιχτά. Άγρια. Δέντρα και πέτρες και χώμα και νερό. Δεν έβλεπες γέφυρες και μεγάλους δρόμους και ψηλά οικοδομήματα σε κάθε σημείο. Πουλιά φτεροκοπούσαν· ζώα έτρεχαν.

Κοιτάζοντας προς τα αριστερά, προς τα «δυτικά», οι δύο Θυγατέρες έβλεπαν ένα μεγάλο δάσος να ξεκινά πέρα από το τέλος της πεδιάδας όπου οδοιπορούσαν. Αλλά δεν πήγαν προς τα εκεί· συνέχισαν «βόρεια».

Προς τη μεγάλη λίμνη, που βρισκόταν ολοένα και πιο κοντά τους. Η ανοδική κλίση ανάμεσα στις Θυγατέρες και σ' αυτήν ήταν ολοένα και μικρότερη.

«Οι αποστάσεις δεν είναι και τόσο μακρινές,» είπε η Μιράντα, ύστερα από καμία ώρα βαδίσματος. «Πρέπει νάχουμε κάνει τον μισό δρόμο ως τη λίμνη, Αδελφή μου.»

«Ναι.» Η Εύνοια αισθανόταν μουδιασμένη από τα ανοιχτά τοπία γύρω της. Όλα εδώ ήταν τόσο διαφορετικά απ'ό,τι στη Ρελκάμνια. Άλλο είναι να τα βλέπεις σε ντοκιμαντέρ και σε φωτογραφίες, σκεφτόταν, άλλο να είσαι εκεί...

Η Μιράντα κοίταζε τις όχθες της λίμνης, και νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ανθρώπους. Έναν καταυλισμό. Η διάσταση ήταν κατοικημένη, λοιπόν. Αλλά από ποιους; αναρωτήθηκε. Από αυτούς που, κατά καιρούς, πέρασαν τη δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και ποτέ δεν επέστρεψαν; Ή οι κάτοικοι είναι αυτόχθονες; Στη δεύτερη περίπτωση, δεν ήταν καθόλου βέβαιη ότι εκείνη κι η Αδελφή της θα μπορούσαν να συνεννοηθούν μαζί τους. Πιθανώς να μη μιλούσαν τη Συμπαντική Γλώσσα.

Η Μιράντα έβγαλε τα κιάλια της. Θα έκανε και Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως για να ενδυναμώσει τους φακούς τους, αλλά ήξερε ότι εδώ δεν θα έπιανε. Οι Θυγατέρες της Πόλης δεν είχαν το Χάρισμα των μάγων· μπορούσαν να κάνουν ξόρκια και μαγγανείες επειδή η φύση τους ήταν τόσο συνδεδεμένη με τη φύση της Ρελκάμνια. Όμως τώρα η Μιράντα δεν βρισκόταν στη Ρελκάμνια· το σύμπαν δεν θα υπάκουγε τη θέλησή της.

Έφερε τα κιάλια στα μάτια της και, σταματώντας να βαδίζει, κοίταξε προς τη λίμνη. Προς τον καταυλισμό.

Σκηνές. Και άνθρωποι – διαφόρων δερματικών χρωματισμών (ένας χρυσόδερμος, μια πορφυρόδερμη, τρεις λευκόδερμοι, ένας κατάλευκος, μια κατάμαυρη), διαφόρων ηλικιών (παιδιά, ενήλικες, γέροι), ντυμένοι με ταξιδιωτικά ρούχα (κάπες, μανδύες, πανωφόρια), έχοντας όπλα απλά (δόρατα, τόξα, ασπίδες) αλλά όχι σε άμεση ετοιμότητα. Μαζί τους βρίσκονταν χελώνες. Μεγάλες χελώνες. Κάποιες είχαν καβούκια που φάνταζαν περισσότερο πράσινα απ'ό,τι μαύρα· κάποιες είχαν καβούκια που φάνταζαν περισσότερο μαύρα απ'ό,τι πράσινα. Οι πρώτες είχαν κεφάλια και πόδια κατάμαυρα· οι δεύτερες, κεφάλια και πόδια γαλανά. Μια κοπέλα καβαλούσε μια χελώνα, το ίδιο και δυο αγόρια. Οι άλλες χελώνες περιφέρονταν γύρω απ'τον καταυλισμό, ή λιάζονταν ανάμεσα στα χόρτα και τα δέντρα της όχθης.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η Εύνοια.

Η Μιράντα κατέβασε τα κιάλια. «Ανθρώπους, και χελώνες.»

«Τι;»

Η Μιράντα τής έδωσε τα κιάλια.

Η Εύνοια κοίταξε. Χαμογέλασε. «Μοιάζουν με... νομάδες.» Και μελαγχόλησε μόλις το είπε. Αναρωτήθηκε αν η Κορίνα θα κρατούσε την υπόσχεσή της σχετικά με τους Νομάδες των Δρόμων.

«Πάμε,» είπε η Μιράντα. «Ίσως να μπορούν να μας δώσουν πληροφορίες. Αν μιλάνε τη γλώσσα μας.»

«Εννοείς ότι ίσως να μη μιλάνε τη Συμπαντική;» ρώτησε η Εύνοια καθώς βάδιζαν ξανά.

«Το αποκλείεις; Αυτή η διάσταση μπορεί να μην έχει επαφή με το Γνωστό Σύμπαν. Την έχεις ξανακούσει ποτέ;»

«Ούτε το όνομά της δεν ξέρουμε...»

«Η γεωγραφία της, όμως, είναι χαρακτηριστική. Σαν να είσαι μέσα σε κύλινδρο. Αν την είχα ακούσει θα τη θυμόμουν, Εύνοια.»

Τώρα, από πάνω τους, πίσω από τα σύννεφα, δεν έβλεπαν πλέον βαλτοτόπια, αλλά ένα δάσος.

Όταν έφτασαν κοντά στις όχθες της λίμνης, ο ήλιος εξακολούθουσε να φαίνεται από τα δεξιά τους· δεν είχε κινηθεί καθόλου, αλλά ήταν πιο δυνατός τώρα. Πρέπει να πλησίαζε μεσημέρι.

«Ο ήλιος...» είπε η Εύνοια. «Δεν μετακινείται, Μιράντα. Το πρόσεξες; Βαδίζουμε δυο ώρες πλέον, και ο ήλιος δεν μετακινείται.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Αλλά δεν κοίταζε τον γαλανό ουρανό που διακρινόταν μέσα από την τρύπα στον δεξή ορίζοντα. Κοίταζε αντίκρυ τους, τους καταυλισμένους ανθρώπους οι οποίοι τις είχαν προσέξει και τις έδειχναν. Κάποιοι έπιαναν τα δόρατά τους, κάποιοι τα τόξα τους· μα έμοιαζαν απλά να θέλουν να τα έχουν σε ετοιμότητα.

Η Μιράντα σκέφτηκε πως καλό θα ήταν κι εκείνη να είναι σε ετοιμότητα. Έπιασε τη λαβή του πιστολιού της μέσα από την κάπα της.

«Αν είναι εχθρικοί;» ρώτησε η Εύνοια, νιώθοντας φοβισμένη τώρα που κι αυτή έστρεφε το βλέμμα της στους αγνώστους και τις χελώνες τους. Εδώ δεν υπήρχε η Πόλη για να της πει αν είχαν κακές ή καλές προθέσεις. Και η Εύνοια αισθανόταν πολύ άσχημα. Αισθανόταν εγκαταλειμμένη. Ξεκομμένη από κάτι πολύ βασικό στην ύπαρξή της.

«Να έχεις το όπλο σου έτοιμο,» τη συμβούλεψε η Μιράντα. «Αν και δεν μου φαίνονται εχθρικοί.»

Κάποιοι από τους αγνώστους τώρα ανέβαιναν στις χελώνες τους, κρατώντας ασπίδες και δόρατα. Τα τελευταία ήταν ξύλινα, παρατήρησε η Μιράντα, χωρίς μεταλλικές αιχμές.

«Ερχόμαστε φιλικά!» τους φώναξε, καθώς εκείνη και η Εύνοια συνέχιζαν να πλησιάζουν τον καταυλισμό. «Ερχόμαστε φιλικά!»

Οι άγνωστοι μουρμούριζαν αναμεταξύ τους. Τα όπλα τους ήταν κατεβασμένα. Τις περίμεναν.

«Από πού είστε;» τις ρώτησε ένας άντρας, μεγάλοφωνα.

Είχε μιλήσει στη Συμπαντική Γλώσσα, αλλά με μια προφορά βαριά και ασυνήθιστη.

Η Μιράντα και η Εύνοια ζύγωσαν κι άλλο. Στάθηκαν να τον αντικρίσουν. Ήταν ψηλός και ντυμένος με ρούχα διαφόρων ειδών – κάποια φτιαγμένα από δέρματα ζώων, καταφανώς· κάποια από μαλλί ή φυτικές ίνες· κάποια βιομηχανικά επεξεργασμένα αλλά παλιά, πολύ παλιά.

«Από τη Ρελκάμνια είμαστε,» του είπε η Μιράντα. «Ήρθαμε από τη διαστασιακή δίοδο.»

«Από την Αρχική Πόλη!» ακούστηκε μια γυναίκα να λέει. «Απ' την Αρχική Πόλη είναι!» Και οι άγνωστοι άρχισαν αμέσως να μιλάνε μεταξύ τους, φανερά ενθουσιασμένοι.

«Είστε από την Αρχική Πόλη;» ρώτησε ο ψηλός άντρας. Ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, με μακριά πράσινα μαλλιά και μούσια. «Σας έφερε το-Φως-κι-ο-Άνεμος;» Το έκανε ν' ακουστεί σαν μία λέξη.

«Αν εννοείς τη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία, ναι,» απάντησε η Μιράντα, «σου είπα ότι από εκεί είμαστε.»

Από την Αρχική Πόλη είναι! άρχισαν να φωνάζουν οι άγνωστοι. *Είναι από την Πόλη! Από την Πόλη!* Χαμογελούσαν και χοροπηδούσαν. Είχαν καταχαρεί.

Οι μεγάλες χελώνες έμοιαζαν αδιάφορες.

Ήταν μεσημέρι, και οι άγνωστοι ετοιμάζονταν για φαγητό. Είχαν ψαρέψει στη λίμνη και έψηναν τα ψάρια πάνω από φωτιές. Υποδέχτηκαν φιλικά τη Μιράντα και την Εύνοια· τις έβαλαν να καθίσουν ανάμεσά τους και τους είπαν ότι, σε λίγο, το φαγητό θα ήταν έ-

τοιμο. Τους πρόσφεραν μεγάλα γυάλινα ποτήρια με κάποιο ποτό που μύριζε περίεργα, άγνωστο και για τις δυο τους. Τα ποτήρια, επίσης, έμοιαζαν να αποτελούν εξαίρεση σε σχέση με τα άλλα σκεύη που χρησιμοποιούσαν αυτοί οι άνθρωποι, τα οποία ήταν ξύλινα ή πήλινα. Τα γυάλινα ποτήρια πρέπει να τα φυλούσαν για ιδιαίτερες περιπτώσεις.

«Ποιοι είστε;» τους ρώτησε η Μιράντα. «Και τι είν' αυτό;»

Τους άκουσε να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους: *Άκου πώς μιλάει... πώς μιλάει... Ακούστε την!...* Η προφορά της, μάλλον, τους φαινόταν περίεργη, όπως και η δική τους φαινόταν περίεργη σ' εκείνη και την Εύνοια.

Ο ψηλός, μαυρόδερμος άντρας αποκρίθηκε στη Μιράντα: «Είμαστε το Τρίτο Σκέλος, κι εγώ είμαι ο Οδηγός. Ονομάζομαι Ζακ. Το ποτό που κρατάτε στα χέρια σας λέγεται 'ζωμός της καρδιάς'· είναι από έναν καρπό των Μεσοελών τον οποίο αποκαλούμε 'καρδιά της τούφας'. Είναι ωραίο· δοκιμάστε.»

Η Μιράντα και η Εύνοια δοκίμασαν. Το ποτό είχε μια υπόξινη αλλά ευχάριστη γεύση· ήταν σαν να είχες ρουφήξει αέρα: δρόσιζε το στόμα σου.

Η Εύνοια ρώτησε: «Τι είναι το Τρίτο Σκέλος; Υπάρχουν κι άλλα Σκέλη;»

Ο Ζακ χαμογέλασε. «Δεν ξέρετε τίποτα, ε; Δεν πρέπει νάναι καιρός που ήρθατε από την Αρχική Πόλη...»

«Πριν από δυο ώρες περίπου,» του είπε η Μιράντα.

Ο Ζακ και μερικοί άλλοι αλληλοκοιτάχτηκαν, μειδιώντας αναμεταξύ τους.

Η Εύνοια ρώτησε: «Υπάρχει τρόπος να επιστρέψουμε;»

Ο Ζακ την ατένισε συνοφρυωμένος. «Πού;»

«Στην Αρχική Πόλη.»

«Κανείς δεν έχει ποτέ επιστρέψει στην Αρχική Πόλη.» Και μετά άρχισε να τους διηγείται: να τους μιλά για τη διάσταση όπου είχαν βρεθεί.

(2)

Τα Πεινασμένα Βλέμματά τους...

Οι πρόγονοί τους είχαν έρθει από την Αρχική Πόλη και είχαν βρει αυτή τη διάσταση ακατοίκητη. Ήταν δύσκολο να επιβιώσουν, μην έχοντας αναπτύξει ακόμα καμία από τις Μεθόδους. Η Αρχική Πόλη δεν τους είχε προετοιμάσει για ό,τι θα συναντούσαν εδώ· η Αρχική Πόλη ήταν ολόκληρη οικοδομημένη – το Τρίτο Σκέλος είχε φωτογραφίες από εκεί, καθώς και μια συσκευή που πρόβαλε κινούμενες εικόνες – αυτή εδώ η διάσταση ήταν ολόκληρη ανοικοδόμητη, άγρια. Αλλά οι Πρόγονοι κατόρθωσαν να επιζήσουν, παρά τα παράξενα παιχνίδια του Κενοπρόσωπου Θεού, παρά τις επιθέσεις των Εκτρώματων, παρά το κυνήγι των Αρπακτικών των Πορφυρών Συννέφων.

Οι Πρόγονοι ανέπτυξαν τις Μεθόδους, οι οποίες πέρασαν από γενιά σε γενιά. Και, στην αρχή, όλοι ζούσαν μαζί, στη Νέα Πόλη, που τώρα πλέον είχε εγκαταλειφθεί.

«Εκεί είναι. Εκεί,» είπε ο Ζακ, δείχνοντας προς μια κατεύθυνση που οι δύο Θυγατέρες μπορούσαν να εκλάβουν μόνο ως «νοτιοδυτική». Η γη κύρτωνε προς τα επάνω, προς τον ουρανό, και στο βάθος φαινόταν ένα μεγάλο δάσος και πίσω του κάτι που γυάλιζε: μια λίμνη πάλι. «Στις όχθες της Κακιάς Λίμνης είναι ακόμα η Νέα Πόλη. Αλλά τώρα είναι η Έρημη Πόλη, η Κακόπολη. Και είναι ερειπωμένη.»

«Αναφέρεσαι σε πράγματα που δεν καταλαβαίνουμε,» του είπε η Εύνοια. «Ποιος είναι αυτός ο Κενοπρόσωπος Θεός; Τι είναι τα Εκτρώματα και τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων; Και για ποιες Μεθόδους μιλάς;»

Ο Ζακ χαμογέλασε. «Η υπομονή είναι η βάση των Μεθόδων. Τίποτα δεν μαθαίνεται αμέσως.»

Τα μέλη του Τρίτου Σκέλους είχαν φέρει φαγητά μπροστά στη Μιράντα και στην Εύνοια, μέσα σε ξύλινα πιάτα και μεγάλα σκληρά φύλλα.

Τα περισσότερα ήταν ψάρια που είχαν πιάσει από τη λίμνη· τα υπόλοιπα ήταν διαφόρων ειδών χορταρικά και καρποί. Δεν ήταν άσχημα στη γεύση.

Ο Ζακ συνέχισε την ιστορία του:

Στη Νέα Πόλη συνέβησαν πράγματα που την κατέστρεψαν. Το χειρότερο ήταν, ίσως, οι προσπάθειες που έκανε ένας μάγος των Παλαιών Ημερών για να βρει δρόμο επιστροφής προς την Αρχική Πόλη – ένα από τα Σφάλματα που πλέον είναι γνωστό πως οφείλει κανείς να αποφεύγει. Εξαιτίας του η λίμνη έγινε η *Κακιά Λίμνη*. Και εξαιτίας του ξεκίνησε η ερήμωση της Νέας Πόλης.

Οι Πρόγονοι διχάστηκαν, και ακόμα και Εκτρώματα μπήκαν στους δρόμους της Νέας Πόλης. Οι Πρόγονοι έπρεπε τώρα να φύγουν, αλλά δεν αισθάνονταν πλέον ενωμένοι· έτσι, σύντομα χωρίστηκαν στα Τρία Σκέλη.

«Εμείς είμαστε το Τρίτο Σκέλος,» είπε ο Ζακ, «και προσπαθούμε να διατηρούμε όσο το δυνατόν περισσότερο τις Μεθόδους αλλά και την ηθική των Προγόνων.»

Το κάθε Σκέλος είχε από έναν Οδηγό, που ήταν αρχηγός και καθοδηγητής του, και άλλαζε ανά δεκαετία.

Το Πρώτο Σκέλος δεν βρισκόταν πια επάνω στη Διπλωμένη Γη· είχε κατεβεί στα Έγκατα, εδώ και χρόνια πολλά, από τα Στρεβλά Ανοίγματα πίσω από τα Μεσοέλη. Έψαχναν διέξοδο από τη Διπλωμένη Γη – ένα από τα Σφάλματα, που ποτέ δεν σε οδηγούν σε καλή μοίρα. Το Πρώτο Σκέλος είχε εξαφανιστεί.

Το Δεύτερο Σκέλος υπήρχε ακόμα, και περιπλανιόταν στη Διπλωμένη Γη όπως και το Τρίτο, αλλά ήταν διεφθαρμένο και βαρβαρικό. «Αν σας είχαν συναντήσει πριν από εμάς, θα σας είχαν σκοτώσει ή υποδουλώσει,» είπε ο Ζακ. Είχαν ξεχάσει πολλά από την ηθική των Προγόνων. Έτρωγαν ακόμα και χελώνες. «Τους λέμε ‘Χελωνοφάγους’, και δεν τους θεωρούμε καλούς. Οι χελώνες της Διπλωμένης Γης είναι τα πόδια μας. Και ανάμεσά μας πάντα γεννιέται ένας τουλάχιστον Χελωνομάγος για να τις φέρνει και να τις κρατά κοντά μας με τη φωνή του.»

«Χελωνομάγος,» είπε η Μιράντα.

Ο Ζακ ύψωσε το χέρι του προς έναν γηραιό πορφυρόδερμο άντρα καθισμένο οκλαδόν παραδίπλα. Ήταν ντυμένος με δέρματα και φο-

ρούσε κουκούλα. Είχε μακριά γκρίζα μούσια. «Μάγε!» του είπε ο Οδηγός. «Δείξε τους!»

Ο Χελωνομάγος χαμογέλασε, και σφυρίγματα βγήκαν από τα χείλη του. Δύο από τις μεγάλες χελώνες τον πλησίασαν με τα κεφάλια τους τεντωμένα. Και η μία ακούμπησε το κεφάλι της στο γόνατό του, και ο μάγος το χάιδεψε με το γέρικο χέρι του.

«Χάρη στους Χελωνομάγους έχουμε τις μεγάλες χελώνες με το μέρος μας, να μας ταξιδεύουν απ'τη μια άκρη της Διπλωμένης Γης ως την άλλη χωρίς να κουραζόμαστε. Είναι τα πόδια μας. Είναι σταθερές και επίμονες. Πολύ ανθεκτικές και πολύ δυνατές.»

«Γιατί δεν σταματάτε κάπου;» ρώτησε η Μιράντα. «Γιατί δεν φτιάχνετε κάποια πόλη σαν τη Νέα Πόλη των Προγόνων σας;»

Τα μέλη του Τρίτου Σκέλους που την άκουσαν άρχισαν να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

«Ησυχία,» τους είπε ήρεμα ο Ζακ υψώνοντας το χέρι του. «Δεν ξέρει τίποτα. Δεν ξέρει.» Και προς τη Μιράντα: «Αυτό που λες είναι ένα από τα Σφάλματα. Πρέπει πάντα να κινούμαστε. Ότι δεν κινείται διαφθείρεται και καταστρέφεται. Επιπλέον, ό,τι δεν κινείται, στο τέλος τα Εκτρώματα το καταβροχθίζουν.»

Η Εύνοια ρώτησε: «Το Δεύτερο Σκέλος πώς μετακινείται; Δεν έχουν χελώνες;»

«Τις τρώνε τις χελώνες, είπαμε. Είναι διεφθαρμένοι και βάρβαροι. Φτιάχνουν κάρα με τροχούς και τα τραβάνε οι ίδιοι – αυτοί ανάμεσά τους που τους λένε υπόζυγους.»

«Και οι άνθρωποι που έρχονται από την Αρχική Πόλη;» ρώτησε η Μιράντα. «Οι άνθρωποι σαν εμένα και την Εύνοια; Πού πηγαίνουν;»

«Εξαρτάται,» είπε ο Ζακ. «Ή εντάσσονται σε κάποιο Σκέλος ή πεθαίνουν. Με μεγάλη ευχαρίστηση θα σας πάρουμε στο Τρίτο Σκέλος, Μιράντα.»

«Θα το σκεφτούμε,» αποκρίθηκε εκείνη, ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα με την Εύνοια. Καμία τους δεν ήθελε να μείνει εδώ, στη Διπλωμένη Γη.

Ένα από τα Σφάλματα... σκέφτηκε η Μιράντα, ειρωνικά.

Η Εύνοια ρώτησε τον Ζακ: «Είσαι σίγουρος ότι όλοι όσοι δεν εντάσσονται στα Σκέλη πεθαίνουν; Κανείς δεν έχει καταφέρει να φύγει από αυτή τη διάσταση;»

Ο Οδηγός την ατένισε με έκδηλη δυσαρέσκεια. «Αυτό που λες είναι ένα από τα Σφάλματα,» εξήγησε με υπομονή, δείχνοντάς την ήπια με το δάχτυλό του. «Εκείνοι που προσπαθούν να φύγουν παθαίνουν κακό. Είναι μάταιη η προσπάθεια της φυγής. Τα αποτελέσματά της μπορεί να φέρουν ακόμα και ό,τι έγινε στην Κακιά Λίμνη.»

«Τι έγινε στην Κακιά Λίμνη;»

«Μη θέλεις να τα μάθεις όλα αμέσως.»

«Το νερό της είναι δηλητήριο,» είπε μια γυναίκα του Τρίτου Σκέλους.

Ο Ζακ τής έκανε, ήπια, νόημα να σωπάσει. Και στη Μιράντα και την Εύνοια είπε: «Φάτε, τώρα, και πιείτε, και ξεκουραστείτε. Το απόγευμα θα ξεκινήσουμε. Αρκετά έχουμε μείνει στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης.»

Οι δύο θυγατέρες της Πόλης έφαγαν και ήπιαν, ενώ και οι νομάδες έτρωγαν κι έπιναν γύρω τους. Η Μιράντα τούς κοίταζε να κοιτάζουν εκείνη και την Αδελφή της, και νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάτι στα βλέμματά τους το οποίο την τρόμαζε. Αλλά τι ακριβώς ήταν; Αισθανόταν μπερδεμένη· και εδώ δεν είχε καμια καθοδήγηση από την Πόλη. Αν βρισκόταν στη Ρελκάμνια, θα διάβαζε τα πολεοσημάδια και θα καταλάβαινε πολλά για τις προθέσεις αυτών των ανθρώπων. Αλλά τώρα τα μυστικά τους της κρύβονταν.

Και ήταν σίγουρη πως είχαν μυστικά.

Και τα βλέμματά τους εξακολουθούσαν να την τρομάζουν. Υπήρχε κάτι το... πεινασμένο σ'αυτά;

Δε μπορεί νάναι ανθρωποφάγοι, σκέφτηκε. Είχε ακούσει για ανθρωποφάγους σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Ακόμα και στη Ρελκάμνια υπήρχαν, όμως οι περιπτώσεις ήταν ελάχιστες, μεμονωμένες.

Δε μπορεί αυτοί εδώ νάναι ανθρωποφάγοι. Αν ήταν, γιατί να μας ταΐζουν; Θα μας είχαν ήδη σκοτώσει.

Η Μιράντα αισθανόταν μια μεγάλη ανασφάλεια. Είχε μάθει όλη της τη ζωή να έχει ως οδηγό την Πόλη...

Η Εύνοια, καθισμένη πλάι της, φαινόταν να αισθάνεται το ίδιο. Είναι κι αυτή φοβισμένη, σκέφτηκε η Μιράντα λοξοκοιτάζοντάς την.

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

Η Εύνοια τεντώθηκε και της ψιθύρισε στ'αφτί: «Κάτι δεν πάει καλά μ'αυτούς τους ανθρώπους, Αδελφή μου. Να μη μείνουμε μαζί τους.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε.

«Δε θα μπορούμε να φύγουμε αν μείνουμε μαζί τους.»

Η Μιράντα ένευσε ξανά. «Ναι.»

Κάποιοι από το Τρίτο Σκέλος άρχισαν να παίζουν μουσική με αυλούς. Οι δύο Θυγατέρες δεν μπορούσαν να τους δουν· ήταν πέρα από αυτούς που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω τους – κρυμμένοι πίσω από σκηνές, ίσως. Άκουγαν μόνο τις μελωδίες τους, συριστικές και διαπεραστικές, γλυκές και περίτεχνες.

Η Μιράντα αισθανόταν κουρασμένη, σαν η μουσική να την είχε κάνει να καταλάβει ότι είχε ώρες να κοιμηθεί: από τότε που έφυγαν από τη Ρελκάμνια. *Κι όταν φύγαμε από εκεί ήταν νύχτα, και μετά εδώ ήταν πρωί... Αλλά... τέτοια υπνηλία;*

Η Μιράντα ένωθε το κεφάλι της βαρύ. Χασμουρήθηκε. Έτριψε τα μάτια της. Τα πάντα ήταν λιγάκι θολά μπροστά της, δεν ήταν;

Στράφηκε στην Εύνοια. Την είδε ξαπλωμένη πάνω στο φυτικό χαλί που είχαν στρώσει στη γη τα μέλη του Τρίτου Σκέλους για να καθίσουν οι δυο τους.

Η Εύνοια κοιμόταν.

Η μουσική... Τι μας κάνει η μουσική;

Η Μιράντα έβλεπε τους νομάδες να χαμογελούν, και να μιλάνε αναμεταξύ τους, και να κοιτάζουν εκείνη και την Αδελφή της μ'αυτά τα πεινασμένα βλέμματα. Τα μάτια τους γυάλιζαν από κάποιον ξαφνικό ενθουσιασμό.

Μας δηλητηρίασαν, συνειδητοποίησε η Μιράντα. Δε μπορεί νάναι μόνο η μουσική. Μας δηλητηρίασαν!

Αλλά, για κάποιο λόγο, αυτές οι σκέψεις δεν την έκαναν να ανησυχήσει. Το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί.

Ξάπλωσε δίπλα στην Εύνοια.(σκοτάδι).
.....(ποντίκια σέρνονται μες στο σκοτάδι).
.....(και σκαλίζουν).
.....(ησυχία).
.....(σκοτάδι).

.....(ο άνεμος φυσά, κρύος).....

.....(ο άνεμος έχει φωνή–

–γυναικεία:

Μιράντα;

Εύπνα! Είσαι καλά, Αδελφή μου;

«Έλα, Μιράντα! Αναπνέεις, Εύπνα! Εύπνα! Έχουν φύγει, οι καταραμένοι κλέφτες του Σκοτοδαίμονος. Έχουν φύγει, Μιράντα. Εύπνα!»

Η Εύνοια την ταρακουνούσε.

Τα βλέφαρα της Μιράντας άνοιξαν. Ανασηκώθηκε απότομα με τη βοήθεια του δεξή αγκώνα.

«Μας έκλεψαν κι έφυγαν!» είπε η Εύνοια. «Μας νάρκωσαν κάπως και μας πήραν όλα μας τα πράγματα!»

Η Μιράντα κοίταξε τριγύρω. Δεν υπήρχε ούτε ένας από το Τρίτο Σκέλος. Ούτε άνθρωπος ούτε χελώνα.

«Μας πήραν όλα μας τα πράγματα!» επανέλαβε η Εύνοια, θυμωμένα. «Πρέπει να τους κυνηγήσουμε!» Πετάχτηκε όρθια.

Και η Μιράντα ορθώθηκε, συνειδητοποιώντας ότι δεν ζαλιζόταν, ούτε αισθανόταν κουρασμένη πλέον.

Ήταν σούρουπο, και οι σκιές πυκνές και μεγάλες. Ο ήλιος εξακολουθούσε να φαίνεται μέσα από την ίδια τρύπα της Διπλωμένης Γης, αλλά τώρα ήταν πολύ ασθενικός, σαν λάμπα που έχει χάσει σχεδόν όλη της την ενέργεια.

Από την αντικρινή μεριά, από την αντικρινή τρύπα του κυλίνδρου, ένας άλλος ήλιος φαινόταν να ξεπροβάλλει σαν λάμπα που δέχεται σταδιακά ενέργεια. Ή, μάλλον, όχι ήλιος· με φεγγάρι έμοιαζε περισσότερο. Ένα στρογγυλό ουράνιο σώμα, γαλανού χρώματος. Η ακτινοβολία του δεν ήταν ακόμα δυνατή, και πιθανώς ποτέ δεν θα γινόταν τόσο δυνατή όσο του ήλιου.

«Πρέπει να τους βρούμε, Μιράντα!» είπε η Εύνοια. «Έχουν αφήσει ίχνη.» Έδειξε στο έδαφος. «Οι χελώνες τους αφήνουν μεγάλα ίχνη. Να, δεξ!»

«Μας πήραν τα πάντα;»

«Ναι, οι διαολεμένοι γόννοι του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε η Εύνοια, χτυπώντας το πόδι της στη γη.

Οι σάκοι τους είχαν, όντως, εξαφανιστεί.

«Τουλάχιστον,» παρατήρησε η Μιράντα, «δεν μας πήραν τα ρούχα μας και τις μπότες μας...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ειρωνικά η Εύνοια, «δεν είναι *βάρβαροι* σαν το Δεύτερο Σκέλος.»

Η Μιράντα μειδίασε λοξά. «Φαντάσου πώς θα είναι το Δεύτερο Σκέλος, Αδελφή μου.»

«Μπορεί να είναι καλύτεροι απ'αυτούς, γι'αυτό προσπαθούν να τους δυσφημίσουν!»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε η Μιράντα, συλλογισμένα.

«Μπορούμε να τους βρούμε,» είπε πάλι η Εύνοια. «Έχουν αφήσει ίχνη. Μεγάλα ίχνη. Φαίνονται ακόμα και μες στο σούρουπο, Μιράντα.»

«Και μετά, τι θα κάνουμε; Θα τους ζητήσουμε ευγενικά να μας δώσουν πίσω τα πράγματά μας; Ή θα τους επιτεθούμε; Είδες πόσοι ήταν, έτσι; Όσοι και οι Νομάδες σου, σίγουρα. Πάνω από τριακόσιοι άνθρωποι.»

«Μπορούμε να μπούμε στον καταυλισμό τους όταν έχει νυχτώσει και να τους πάρουμε ό,τι μας πήραν!» επέμεινε η Εύνοια.

«Μην ξεχνάς ότι εδώ η Πόλη δεν είναι βοηθός μας, Εύνοια. Θα είναι πιο δύσκολο να το κάνουμε αυτό απ'ό,τι φαντάζεσαι.»

«Μα, έχουν όλα μας τα όπλα! Κι αν τούτη η διάσταση είναι τόσο επικίνδυνη όσο έλεγε εκείνος ο καριόλης, πώς θα επιβιώσουμε χωρίς τα όπλα μας;»

Η Μιράντα αναστέναξε. Η Εύνοια είχε δίκιο σ'αυτό. «Ναι...»

«Πρέπει να τα πάρουμε πίσω, Μιράντα.»

«Το γεγονός, πάντως, ότι δεν μας σκότωσαν δείχνει ότι δεν μας φοβούνται...»

«Ας τους κάνουμε να μας φοβηθούν, τότε,» είπε οργισμένα η Εύνοια.

«Νομίζεις ότι αυτή θα ήταν καλή ιδέα;»

«Έχεις καμία καλύτερη;»

Άρχισαν να ακολουθούν τα ίχνη μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι της Διπλωμένης Γης, και παρατήρησαν ότι οι νομάδες πήγαιναν κοντά στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης. Προς την κατεύθυνση που οι δύο Θυγατέρες θα χαρακτήριζαν «δυτική». Οι μεγάλες χελώνες μπο-

ρεί να ήταν ανθεκτικές και σταθερές, αλλά άφηναν πίσω τους ολόκληρες τρύπες με τα νύχια των ποδιών τους.

Η Εύνοια είπε, καθώς βάδιζαν: «Σίγουρα δεν μας είπε την αλήθεια αυτός ο Ζακ. Πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι εδώ, Μιράντα. Απ'αυτούς που ήρθαν από τη διαστασιακή δίοδο παλιότερα. Εξερευνητές. Μάγοι του τάγματος των Ερευνητών.»

«Ίσως να είναι νεκροί.»

«Μέχρι στιγμής δεν έχουμε συναντήσει τίποτα το πολύ επικίνδυνο. Μπορεί αυτά που έλεγε ο Ζακ να είναι παραμύθια. Κενοπρόσωπος Θεός; Εκτρώματα; Σιγά μην υπάρχουν!»

«Δε νομίζω ότι τα έβγαλε απ'το μυαλό του, Αδελφή μου.»

«Νομίζεις ότι είπε αλήθεια; Αφού μας νάρκωσαν και μας έκλειψαν!»

«Σίγουρα κάποια ψέματα μάς είπε, αλλά δεν μπορεί όλα να ήταν ψέματα.»

Καθώς οδοιπορούσαν, ακολουθώντας τα ίχνη των χελωνών, το φως του ήλιου έσβηγε και το φως του γαλανού φεγγαριού δυνάμωνε. Οι σκιές άλλαζαν θέση. Στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης πλατσουρίζαν πλάσματα που η Μιράντα είχε την αίσθηση ότι πιθανώς να ήταν επικίνδυνα, πιθανώς να περίμεναν εκεί, στα ρηχά, για τροφή. Και προειδοποίησε την Εύνοια να μην πλησιάσει.

Εκείνη κατένευσε, και ρώτησε: «Νομίζεις ότι η Κακόπολη υπάρχει;»

«Ναι. Γιατί να πει ψέματα γι'αυτό;»

«Εκεί, τότε, ίσως να μπορούσαμε να βρούμε κάποιες απαντήσεις.»

«Σχετικά με τι;»

«Με το πώς μπορούμε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια.»

«Το μέρος, πάντως, πρέπει νάναι επικίνδυνο· και...» κόμπιασε προς στιγμή· «σκέψου, Εύνοια: Αν οι κάτοικοι αυτής της πόλης είχαν βρει τρόπο να επιστρέψουν στη Ρελκάμνια, τότε γιατί τα Τρία Σκέλη έμειναν εδώ;»

Η Εύνοια δεν είχε απάντηση να δώσει.

Και ύστερα από λίγο σταμάτησαν κι οι δύο να βαδίζουν.

Αντίκρυ τους ήταν οι φωτιές ενός καταυλισμού.

Δεν βρίσκονταν πλέον κοντά στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης· είχαν απομακρυνθεί κάμποσο από αυτές. Εδώ ήταν μια ανοιχτή πεδιάδα με χορτάρι και συστάδες δέντρων κάπου-κάπου.

Η Μιράντα στένεψε τα μάτια της, προσπαθώντας να διακρίνει όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες στο γαλανό φως του φεγγαριού. «Αυτοί πρέπει να είναι,» είπε. *Το Τρίτο Σκέλος*. Οι σκηνές τους έμοιαζαν, και μεγάλες χελώνες κύκλωναν όλο τον καταυλισμό θυμίζοντας βράχους, ένα προστατευτικό τείχος από σκληρά καβούκια. Τα πλάσματα είχαν κρύψει τα κεφάλια και τα πόδια τους στο εσωτερικό τους. Αν η Μιράντα δεν ήξερε ότι ήταν χελώνες, από τούτη την απόσταση μάλλον θα τις είχε περάσει για πέτρες.

Πίσω από το τείχος των καβουκιών φρουροί στέκονταν κρατώντας δόρατα.

«Δε θάναι εύκολο να γλιστρήσουμε μέσα, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα, νιώθοντας ξανά την καθοδήγηση της Πόλης να της λείπει. Νιώθοντας ξεκομμένη. Ανεπανόρθωτα εγκαταλειμμένη. Ένα παιδί παραπεταμένο μακριά από τη μητέρα του.

(3)

Αρπακτικά και Θεοί

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι καθώς το ξανασκεφτόταν. «Αποκλείεται,» είπε. «Αποκλείεται να καταφέρουμε να εισβάλουμε κρυφά.»

«Μα *πρέπει* να πάρουμε πίσω τουλάχιστον τα όπλα μας, Μιράντα!» επέμεινε η Εύνοια.

«Δε μπορούμε να τους πλησιάσουμε απαρατήρητες. Δες πώς είναι το μέρος: Ο καταυλισμός τους είναι στημένος μες στη μέση της πεδιάδας. Δεν έχει τίποτα για να κρυφτούμε ώστε να πάμε κοντά· οι φρουροί τους θα μας δουν από απόσταση.

»Ο μοναδικός τρόπος που μπορώ να σκεφτώ για να τα καταφέρουμε είναι να συρθούμε στο έδαφος, για να μας καλύπτει το χορτάρι. Κι αυτό ίσως – *ίσως* – να ήταν καλό σχέδιο αν δεν υπήρχαν οι χελώνες,»

«Θα ξυπνήσουν όταν θα είμαστε κοντά τους;»

«Όχι. Αν μοιάζουν έστω και λίγο με άλλες που έχω δει σε τεχνητά δάση ή πάρκα της Ρελκάμνια, θα κοιμούνται πολύ βαριά· οι χελώνες δεν είναι σαν σκύλοι. Αλλά το πρόβλημα είναι τα καβούκια τους. Βλέπεις πώς είναι τα καβούκια τους γύρω-γύρω από τον καταυλισμό; Σχηματίζουν τείχος χωρίς ανοίγματα. Για να τα περάσουμε θα πρέπει να τα σκαρφαλώσουμε, και τότε *σίγουρα* θα μας δουν οι φρουροί.

»Μόνο αν είχαμε την Πόλη για βοηθό μας ίσως να μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. Αλλά εδώ είμαστε μόνες, Αδελφή μου.»

«Μου λες, δηλαδή, ν'αφήσουμε τα όπλα μας σ'αυτούς τους κλέφτες;»

«Για την ώρα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο. Και το πρωί...» η Μιράντα μόρφασε, «βλέπουμε. Πάμε τώρα κάπου να καθίσουμε. Έλα. Εκείνο εκεί το σύδεντρο μού μοιάζει αρκετά καλό.»

Η Εύνοια την ακολούθησε, αν και ακόμα δυσαρεστημένη για την απόφασή της. «Χωρίς όπλα, Μιράντα, είμαστε καταδικασμένες. Και δεν πήραν *μόνο* τα όπλα μας αλλά κι όλα τα υπόλοιπα πράγματά μας!»

Η Μιράντα έψαχνε τις τσέπες της καθώς βάδιζαν. «Όχι όλα,» είπε τραβώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Ένας αναπτήρας θα μας σώσει;»

«Θα μας βοηθήσει ν'ανάψουμε φωτιά απόψε, τουλάχιστον. Ξέρεις ν'ανάβεις φωτιά χωρίς αναπτήρα, Αδελφή μου;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Εύνοια. «Εσύ;»

«Ξέρω, αλλά δεν έχω συνηθίσει να το κάνω. Οι γνώσεις μου είναι θεωρητικές κυρίως.»

Έφτασαν στο σύδεντρο και, μέσα στη γαλανή ακτινοβολία του φεγγαριού, το ερεύνησαν με το βλέμμα τους. Δε φαινόταν κανένα άγριο θηρίο να κρύβεται εδώ· τίποτα το επικίνδυνο. Ένα νυχτοπούλι μονάχα τις κοίταζε πιασμένο σ'ένα κλαδί· τα μάτια του γυάλιζαν. Αλλά ήταν ακίνητο και σιωπηλό.

Η Μιράντα προέτρεψε την Εύνοια να μαζέψουν ξύλα. «Πρώτα, αυτά που είναι στο έδαφος. Και μετά, αν δεν μας φτάσουν, θα σπάσουμε και μερικά κλαδιά απ'τα δέντρα.» Πράγμα που θα ήταν λιγάκι κοπιαστικό, αφού το Τρίτο Σκέλος δεν τους είχε αφήσει ούτε ένα μαχαίρι.

Υστερα από κάποια ώρα, η Μιράντα είχε φτιάξει έναν μικρό, πρόχειρο τοίχο από ξύλα. Παραδίπλα ήταν ένας σωρός από περισσότερα ξύλα. Πίσω από τον τοίχο, που δεν ήταν ψηλότερος από ένα μέτρο, η Μιράντα, γονατισμένη στο ένα γόνατο, άρχισε να σκάβει μ'ένα πλατύ ξύλο. Η Εύνοια τη βοήθησε. Όταν η τρύπα ήταν αρκετά βαθιά, έριξαν μέσα ένα μέρος του σωρού των ξύλων. Η Μιράντα έβαλε στην καρδιά του ένα προσάναμμα από φύλλα και χορτάρι και το άναψε με τον αναπτήρα της.

Τα ξύλα γύρω απ'το προσάναμμα άρπαξαν φωτιά, και τώρα οι δύο Θυγατέρες κάθονταν οκλαδόν στο έδαφος, τυλιγμένες στις κάπες τους, με τις φλόγες να χορεύουν ζωηρά και ζεστά ανάμεσά τους. Ο ξύλινος τοίχος ήταν προς τη μεριά του καταυλισμού του Τρίτου Σκέλους, έτσι ώστε οι φρουροί εκεί να μη μπορούν να δουν την ακτινοβολία της φωτιάς. Μόνο τον καπνό ίσως να έβλεπαν, αλλά αυτό θα ήταν δύσκολο τώρα, μες στη νύχτα.

Ο άνεμος φουσούσε, παγωμένος. Η Μιράντα και η Εύνοια ήταν αρκετά καλά προφυλαγμένες – όσο πιο καλά μπορούσαν – ωστόσο, αισθάνονταν το κρύο να τις περονιάζει. Παρότι είχαν βαδίσει σε αμέτρητους

δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, καμια τους δεν ήταν συνηθισμένη στην ύπαιθρο. Στη Ρελκάμνια δεν υπήρχε ύπαιθρος.

«Αρχίζω να καταλαβαίνω,» είπε η Εύνοια ενώ τα δόντια της χτυπούσαν, «γιατί οι πρώτοι άνθρωποι της Ρελκάμνια αποφάσισαν να οικοδομήσουν τα πάντα. Τούτο το ανοιχτό μέρος είναι εχθρικό προς το είδος μας, Αδελφή μου.»

Η Μιράντα μειδίασε μέσα απ'την κουκούλα της. «Γιατί το λες αυτό; Νομίζω πως έχει την ομορφιά του.»

«Θα το νομίζεις και ώς το πρωί, που θα έχουμε ξεπαγιάσει;»

«Θα επιβιώσουμε, άνετα. Δεν κάνει και τόσο κρύο. Αλλά θα πρέπει να φυλάμε σκοπιές. Η μία θα κοιμάται, η άλλη θα αγρυπνεί.» Κοίταξε προς τον καταυλισμό του Τρίτου Σκέλους, πέρα από τα δέντρα. Δεν έβλεπε καμια ύποπτη κίνηση, ούτε από άνθρωπο ούτε από χελώνα.

«Εγώ μόνο θα αγρυπνώ,» είπε η Εύνοια. Εκτός του ότι ο αέρας και η υγρασία την πάγωναν, το όλο περιβάλλον, ανάμεσα στα δέντρα, τη φρίκαρε, όφειλε να παραδεχτεί σιωπηλά,

Μετά από λίγο, ρώτησε: «Γιατί μας άφησαν ζωντανές, Μιράντα; Δε σκέφτηκαν ότι μπορεί να τους βρούμε και να τους κάνουμε κάτι κακό;»

«Δε νομίζω ότι μας φοβούνται, Εύνοια. Επιπλέον, πρέπει νάχει να κάνει με την ηθική των προγόνων τους που μας έλεγε ο Ζακ. Μάλλον δεν σκοτώνουν χωρίς καλό λόγο, ή κάτι τέτοιο.» Ανασήκωσε τους ώμους κάτω απ'την κάπα της.

«Ναι, τι αγαθοί άνθρωποι... Δε σκοτώνουν αλλά κλέβουν. Σ'αφήνουν χωρίς όπλα, χωρίς κανέναν εξοπλισμό, μέσα σε μια άγρια γη για να πεθάνεις από μόνη σου!»

Η Μιράντα είπε, σκεπτικά: «Ο τρόπος ζωής τους πρέπει να δικαιολογεί μια τέτοια κλοπή, Αδελφή μου. Είναι παγιδευμένοι σε μια μικρή, παράξενη διάσταση, και δεν έχουν παρά απλά όπλα και εξοπλισμούς. Αυτά που φέραμε μαζί μας από την 'Αρχική Πόλη' θα τους φαίνονται θαυμαστά – και πολύ, πολύ χρήσιμα. Είναι, πιθανώς, θέμα επιβίωσης γ'αυτούς. Κλέβουν για να έχουν πράγματα που τα θεωρούν απαραίτητα. Δεν έχουν διαφορετικό τρόπο να προμηθευτούν πυροβόλα όπλα και άλλες εξελιγμένες συσκευές, παρά μόνο αν τα ληστέψουν από ανθρώπους που έρχονται απ'τη Ρελκάμνια.»

Η Εύνοια έμεινε σιωπηλή για λίγο. Ύστερα είπε: «Την έχουμε πολύ άσχημα, Μιράντα. Δε νομίζω ότι θα μπορέσουμε να επιστρέψουμε.» Αναστέναξε. «Τουλάχιστον, ελπίζω οι Νομάδες μου να είναι καλά...»

«Μην απελπίζεσαι, Αδελφή μου. Αφού υπάρχει είσοδος θα υπάρχει και έξοδος.»

Η Εύνοια γέλασε κουρασμένα. «Μιράντα... πάντα με παρηγορείς... Θυμάσαι τότε που με πρωτοβρήκες; Που είχα μόλις αναγεννηθεί;»

«Θυμάμαι.»

«Βρισκόμουν σε απόγνωση.»

Και η Μιράντα γέλασε. «Μια χαρά τα κατάφερες, πάντως.»

«Σου έλεγα ότι από μικρή ήθελα να κάνω παιδιά. Θυμάσαι; Και ήμουν πολύ θυμωμένη που μου εξηγούσες ότι οι Θυγατέρες της Πόλης δεν κάνουν παιδιά.»

«Ναι,» είπε η Μιράντα χαμογελώντας. «Υπάρχει μόνο ένας μύθος σχετικά μ'αυτό. Τον έχεις ακούσει;»

«Όχι. Τι μύθος;»

«Είναι αρκετά παλιός· τώρα πια δεν κυκλοφορεί τόσο από στόμα Θυγατέρας σε στόμα Θυγατέρας. Λένε πως μία από εμάς έκανε παιδί μ'έναν ιερέα του Κρόνου, πριν από... πρέπει να πάνε πλέον διακόσια-πενήντα χρόνια – κάπου εκεί, υποθέτω – σύμφωνα με τον μύθο. Το παιδί ήταν αγόρι, και είναι αθάνατο σαν εμάς. Ένας Γιος της Πόλης. Φημολογείται πως ακόμα βαδίζει στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας.»

«Γιος της Πόλης; Σίγουρα είναι παραμύθι, Αδελφή μου.»

«Έχω δει τόσα παράξενα πράγματα στη ζωή μου, Εύνοια, που δεν είμαι πια σίγουρη για τίποτα. Μπορεί και να υπάρχει κάπου. Να περιπλανιέται καθοδηγούμενος από τα σημάδια της Πόλης, όπως εμείς.»

«Κάποια θα τον είχε συναντήσει, αν ήταν έτσι!»

«Ίσως κάποια να τον έχει συναντήσει.»

«Δε θα την ήξερες;»

«Δεν ξέρω όλες τις Θυγατέρες, Εύνοια. Ή ίσως να την ξέρω αλλά να μην έχει θελήσει να μου πει τίποτα για τον Αδελφό μας.»

Δεν κοιμήθηκαν πολύ. Το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας το πέρασαν ξύπνιες. Αλλά όχι ολόκληρη τη νύχτα. Έπρεπε και να ξεκου-

ραστούν. Η Εύνοια (παρότι έλεγε, αρχικά, ότι θα ξαγρυπνούσε) έκλεισε τα μάτια πρώτη, ξαπλωμένη στην αγκαλιά της Μιράντας, η οποία φυλούσε σκοπιά. Και ύστερα ξύπνησε την Εύνοια για να κοιμηθεί κι εκείνη λίγο.

Τώρα, καθώς ξημέρωνε, η Εύνοια έβλεπε δυνατό ηλιακό φως να έρχεται από τη μεριά που ερχόταν και την προηγούμενη ημέρα, από εκεί όπου πάντα κρεμόταν ο ήλιος, σαν πελώρια λάμπα, ρίχνοντας την ακτινοβολία του μέσα από το ένα άνοιγμα τούτης της κυλινδρικής διάστασης.

Η Μιράντα κοιμόταν πλάι στη φωτιά (την οποία είχαν τροφοδοτήσει με ξύλα πριν από μερικές ώρες για να παραμείνει ζωντανή), τυλιγμένη στην κάπα της, με τα πόδια της μαζεμένα.

Η Εύνοια έστρεψε το βλέμμα της στον καταυλισμό του Τρίτου Σκέλους, να δει τι θα γινόταν εκεί, τι θα έκαναν αυτοί οι καταραμένοι κλέφτες. Δεν πρέπει να μας έχουν προσέξει, σκέφτηκε, παρατηρώντας τις κινήσεις τους πίσω από το τείχος των χελωνών, οι οποίες παρέμεναν ακόμα κλεισμένες στα καβούκια τους.

Όταν άρχισαν να βγάζουν τα κεφάλια και τα πόδια τους, οι νομάδες τούς έφεραν μεγάλες πιατέλες για να φάνε: και οι χελώνες έτρωγαν και από εκεί και από το χορτάρι της πεδιάδας. Ο Χελωνομάγος τις πλησίασε, σφυρίζοντάς τους (τα σφυρίγματά του, παρασυρμένα από τον άνεμο, έφταναν ως το σύδεντρο όπου κρύβονταν οι δύο Θυγατέρες), χαϊδεύοντας τα καβούκια τους και τα κεφάλια τους.

Υστερα, οι φρουροί του Τρίτου Σκέλους ύψωσαν τα χέρια τους και τα δόρατά τους, δείχνοντας στον ουρανό, φωνάζοντας.

Μας είδαν; σκέφτηκε, ανήσυχα, η Εύνοια παρότι έβλεπε πως έδειχναν προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Το βλέμμα της πήγε προς τα εκεί και, στον ουρανό ανάμεσα από την αναδιπλούμενη γη, είδε σύννεφα όπως συνήθως. Αλλά ένα από αυτά ήταν κόκκινο, κι έμοιαζε διαφορετικό, όχι μόνο εξαιτίας του χρώματός του.

Το Τρίτο Σκέλος είχε αναστατωθεί. Διέλυαν γρήγορα τον καταυλισμό τους. Ο Χελωνομάγος σφύριζε στις χελώνες, τις έβαζε σε κίνηση.

Τι τους έπιασε;

Η Εύνοια αποφάσισε πως τώρα ήταν καλή στιγμή να ξυπνήσει τη Μιράντα. Γονατίζοντας στο ένα γόνατο, την ταρακούνησε. «Αδελφή μου! Ξύπνα. Ξύπνα! κάτι συμβαίνει με το Τρίτο Σκέλος.»

Η Μιράντα ξύπνησε αμέσως, όχι όπως την προηγούμενη φορά που τις είχαν ναρκώσει. Με μια ευέλικτη κίνηση βρέθηκε αμέσως σε γονατιστή θέση πλάι στην Εύνοια. «Μας είδαν;»

«Όχι. Αλλά κάτι βλέπουν στον ουρανό. Ένα κόκκινο σύννεφο.»

Σηκώθηκαν όρθιες, και η Εύνοια τής έδειξε.

Τώρα γύρω από το σύννεφο πετούσαν έξι μεγάλα πουλιά, και περισσότερα ξεπρόβαλλαν από το εσωτερικό του.

Το Τρίτο Σκέλος είχαν μαζευτεί ανάμεσα στις χελώνες τους, και είχαν γονατίσει έτσι ώστε να είναι πιο χαμηλά από τα καβούκια των μεγάλων ερπετών. Αλλά είχαν υψώσει τα δόρατά τους προς τον ουρανό. Και όπως ήταν συγκεντρωμένοι έμοιαζαν με μια μάζα από καβούκια απ'όπου προεξείχαν ψηλά αγκάθια.

Ένας, αναμφίβολα, αμυντικός σχηματισμός.

«Τι φοβούνται;» ψιθύρισε η Εύνοια. «Τα πουλιά;»

Η Μιράντα είπε: «Τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων...»

«Τι;»

«Δε θυμάσαι τι μας είπε ο Ζακ; Αυτά πρέπει νάναι τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων.»

Το κόκκινο σύννεφο τώρα βρισκόταν πλέον αρκετά κοντά στο Τρίτο Σκέλος, σχεδόν από πάνω του, και τα μεγάλα πουλιά άρχισαν να βουτάνε προς τα συγκεντρωμένα καβούκια. Στο μέγεθος φαινόταν να είναι όσο ένας άνθρωπος, και είχαν φτερούγες πελώριες, δερμάτινες και κοκκινοπράσινες. Τα σώματά τους ήταν επίσης κοκκινοπράσινα, αλλά είχαν τρίχωμα. Οι ουρές τους ήταν μακριές και ευλύγιστες σαν του φιδιού. Τα ράμφη τους ήταν επιμήκη, και φάνταζαν πιο αιχμηρά κι επικίνδυνα από τα έτοιμα, ορθωμένα δόρατα του Τρίτου Σκέλους.

«Καλύψου, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα. «Καλύψου! Τα Αρπακτικά ήρθαν να κυνηγήσουν.»

Οι δύο Θυγατέρες κρύφτηκαν, γρήγορα, πίσω από ένα χοντρόκορμο δέντρο, πλάι σε κάτι φουντωτούς θάμνους. Τα μεγάλα πουλιά, λογικά, δεν θα τις έβλεπαν εδώ· κι αν τις έβλεπαν θα ήταν πολύ δύσκολο να βουτήξουν για να τους επιτεθούν.

Επί του παρόντος, το Τρίτο Σκέλος ήταν ο στόχος τους.

Κατέρχονταν ορμητικά από τον ουρανό βγάζοντας μακρόσυρτα κρωξίματα που αντηχούσαν δυνατά στην πεδιάδα. Προσπαθούσαν να αρπάξουν τους ανθρώπους που καλύπτονταν ανάμεσα στα καβούκια των χελωνών· προσπαθούσαν ν'αρπάξουν ακόμα και τις ίδιες τις μεγάλες χελώνες, να τις σηκώσουν από το έδαφος με τα δυνατά, νυχάτα πόδια τους, να τις τυλίξουν με τις μακριές ουρές τους. Αλλά η λεία δεν ήταν εύκολη. Τα δόρατα του Τρίτου Σκέλους κάρφωναν τα Αρπακτικά χωρίς έλεος, τρυπούσαν τα σώματα και τα φτερά τους· αίμα τινάζονταν. Κατάμαυρο αίμα. Κραυγές ηχούσαν μαζί με φτεροκοπήματα. Τρομερός σαματάς.

Και μετά ακούστηκαν και πυροβολισμοί.

Το Τρίτο Σκέλος πυροβολούσε τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων.

«Χρησιμοποιούν τα όπλα μας, οι καριόληδες!» σύριξε η Εύνοια.

«Τα δικά μας ή άλλων που έχουν ληστέψει,» είπε η Μιράντα.

Τα Αρπακτικά αναγκάστηκαν τελικά να υποχωρήσουν, φτεροκοπώντας προς το κόκκινο σύννεφο το οποίο, παρατήρησε η Μιράντα, είχε σταματήσει να κινείται λες και περίμενε τα μεγάλα πουλιά. *Περίεργη συμπεριφορά για σύννεφο*, σκέφτηκε. Τα Αρπακτικά έφτασαν εκεί, και άλλα χώθηκαν μέσα του, άλλα στάθηκαν επάνω του σαν να μην ήταν καν σύννεφο αλλά κάτι που απλώς θύμιζε σύννεφο.

«Δες, Εύνοια! Δες!» είπε η Μιράντα, δείχνοντας.

Η Εύνοια ύψωσε το βλέμμα της και είδε. «Μα τον Κρόνο...»

Το πορφυρό σύννεφο μετακινιόταν ξανά, ακολουθώντας τα υπόλοιπα λευκά και γκρίζα σύννεφα, ενώ αρκετά Αρπακτικά εξακολουθούσαν να είναι πιασμένα επάνω του όπως σε μια μάζα από βαμβάκι.

«Δεν είναι σύννεφο, Μιράντα.»

«Όχι, δεν είναι σύννεφο. Ή, αν είναι, δεν είναι σαν τα σύννεφα που ξέρουμε.»

«Ακολουθεί, όμως, τα άλλα σύννεφα· δεν αλλάζει κατεύθυνση. Δεν είναι ούτε αεροσκάφος ακριβώς.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «δεν είναι αεροσκάφος.»

«Τι είναι, τότε;»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Κάποιου είδους βιολογικός οργανισμός αυτής της διάστασης, υποθέτω.»

Περνούσε πάνω από το σύδεντρό τους τώρα, και οι Θυγατέρες έμειναν σιωπηλές και ακίνητες, γιατί καταλάβαιναν πως, αν τα Αρπακτικά τούς ορμούσαν, αν κατάφερναν να τις πλησιάσουν στην κρυψώνα τους, δεν θα είχαν πιθανότητες επιβίωσης. Ακόμα κι αν είχαν τα όπλα τους μπορεί να μην είχαν πιθανότητες επιβίωσης.

Το σύννεφο απομακρύνθηκε χωρίς τα μεγάλα πουλιά να κατεβούν για να τους επιτεθούν. Πιθανώς να μην τις είχαν καν δει, ή να ήταν πολύ κουρασμένα από την προηγούμενη μάχη.

Το Τρίτο Σκέλος είχε ορθωθεί ανάμεσα στις χελώνες και ετοιμαζόταν για ταξίδι με κάποια βιασύνη, αν και ο κίνδυνος ήταν προφανές ότι είχε περάσει.

Η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Καταλαβαίνεις τώρα γιατί θέλουν οπωσδήποτε τα όπλα που φέρνουμε από την Αρχική Πόλη; Με τα δόρατα και τα τόξα τους δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τέτοια θηρία όπως με τα πυροβόλα.»

«Να τους ακολουθήσουμε; Το μεσημέρι δεν βάζουν τις χελώνες σαν τείχος γύρω απ'τον καταυλισμό τους – την προηγούμενη φορά, τουλάχιστον, δεν τις είχαν βάλει έτσι. Ίσως να καταφέρουμε να εισβάλουμε και να κλέψουμε κανένα πιστόλι. Θα μας χρειαστεί, Μιράντα, μ'αυτά τα όντα που κυκλοφορούν εδώ!»

«Εντάξει. Ας τους ακολουθήσουμε, για την ώρα. Και βλέπουμε.»

Οι χελώνες περπατούσαν πιο γρήγορα απ'ό,τι φανταζόταν η Μιράντα έχοντας παρατηρήσει άλλες χελώνες στα τεχνητά δάση και στα πάρκα της Ρελκάμνια. Ήταν μεγάλες και αρκετά γρήγορες. Πρέπει να βάδιζαν όσο γρήγορα βαδίζει κι ένας άνθρωπος. Και, μάλιστα, ενώ είχαν καβαλάρηδες στα καβούκια τους, ή ενώ τραβούσαν κάρα.

Τα μέλη του Τρίτου Σκέλους, βέβαια, ήταν πολλά. Δεν ήταν όλοι πάνω στις χελώνες, ούτε πάνω σε κάρα· οι περισσότεροι οδοιπορούσαν γύρω τους και ανάμεσά τους. Ορισμένοι κρατούσαν δόρατα ή τόξα, διαρκώς σε ετοιμότητα. Φρουροί.

Οι δύο Θυγατέρες ήταν στο κατόπι των νομάδων από απόσταση ασφαλείας, μη θέλοντας να τις δουν· γιατί αυτή τη φορά μπορεί όντως

να τις σκότωναν. Αν τις θεωρούσαν επικίνδυνες, δεν θα τις άφηναν ζωντανές, ό,τι ηθική των Προγόνων κι αν ακολουθούσαν.

Για κανένα μισάωρο περίπου, το Τρίτο Σκέλος ταξίδευε προς την κατεύθυνση που η Μιράντα και η Εύνοια μπορούσαν μόνο να ονομάσουν «δυτική» – προς τη μεριά, δηλαδή, από την οποία εμφανιζόταν το φεγγάρι αυτής της διάστασης. Πλησίαζαν τους πυκνούς δασότοπους που φαίνονταν αντίκρυ. Και εδώ το έδαφος δεν κύρτωνε προς τα πάνω· ήταν επίπεδο. Δεν μπορούσες να δεις πίσω από το δάσος.

Προτού φτάσουν στις παρυφές του, όμως, οι νομάδες έστριψαν «βόρεια», πηγαίνοντας πάλι προς τη μεριά της Μεγάλης Λίμνης, προς τα εκεί όπου το έδαφος κύρτωνε, ανεβαίνοντας στον ουρανό.

«Πρέπει να κατευθύνονται σ' εκείνη τη γέφυρα.» Η Μιράντα έδειξε ένα ποτάμι που, κατερχόμενο από τα βουνά, κατέληγε στη λίμνη. Μια γέφυρα φαινόταν να το δρασκελίζει. «Και δες, Εύνοια, πίσω από τον ποταμό, στον κόλπο που κάνει η λίμνη – πόλη δεν είναι αυτή;»

«Πόλη; Μερικά σπίτια, θες να πεις.»

Η Μιράντα γέλασε. «Για τους κατοίκους άλλων διαστάσεων, Αδελφή μου, αυτό είναι πόλη, και το ξέρεις.»

«Ο Ζακ μάς έλεγε ότι δεν υπάρχουν πόλεις εδώ...»

«Δεν είπε πως δεν υπάρχουν πόλεις· απλώς είπε ότι τα Σκέλη συνεχώς περιπλανιούνται.»

«Νομίζεις ότι κατοικούν κι άλλοι άνθρωποι στη Διπλωμένη Γη;»

«Γιατί όχι; Σκέψου μόνο πόσοι, μέσα στα χρόνια, θα έχουν έρθει από τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Θα έχουν, όμως, επιβιώσει;»

«Ορισμένοι απ' αυτούς πρέπει να έχουν.»

Προτού φτάσουν κοντά στον ποταμό, η Εύνοια έδειξε στον ουρανό. «Τι νομίζεις ότι είναι αυτό, Μιράντα;»

Η Μιράντα ύψωσε το βλέμμα της και, πίσω από τα σύννεφα, είδε τη γη που αναδιπλωνόταν από πάνω τους. Βουνά, κυρίως, και λόφοι. Κι ανάμεσα στους λόφους ένα ψηλό... οικοδόμημα; Ή φυσικό κατασκεύασμα; Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η Εύνοια αναφερόταν σ' αυτό.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Κάποιου είδους πύργος.»

«Θα μπορούσε να είναι τηλεπικοινωνιακός πύργος!»

«Ή κάτι τελείως διαφορετικό. Τι να τον κάνεις τον τηλεπικοινωνιακό πύργο εδώ; Δε νομίζω κανείς να χρησιμοποιεί τηλεπικοινωνιακές συσκευές.»

Η Εύνοια, όμως, εξακολουθούσε να κοιτάζει επάνω ενώ η Μιράντα κοίταζε μπροστά, το Τρίτο Σκέλος να βαδίζει προς τον ποταμό μαζί με τις χελώνες του. Όταν έφτασε εκεί, δεν σταμάτησε καθόλου· διέσχισε τη γέφυρα και συνέχισε την πορεία του «βόρεια». Είχαν περάσει δυο ώρες, αν το ρολόι της Μιράντας τής έλεγε αλήθεια: και δεν είχε κανέναν λόγο να πιστεύει ότι της έλεγε ψέματα – δεν έμοιαζε απορρυθμισμένο από την αλλαγή διάστασης. *Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει και ότι ο χρόνος εδώ κυλά όπως στη Ρελκάμνια*, σκέφτηκε η Μιράντα. Μπορεί στην Ατέρμονη Πολιτεία να είχαν περάσει πέντε μέρες ως τώρα, ή μπορεί να είχαν περάσει μόλις μερικές ώρες.

Πλησιάζοντας τη γέφυρα, οι δύο Θυγατέρες είδαν πως ήταν ένα κατασκευάσμα από ξύλα και παλιά μέταλλα. Ο ποταμός που περνούσε από κάτω της ήταν αρκετά πλατύς αλλά όχι και πολύ ορμητικός.

Η Μιράντα έκανε νόημα στην Εύνοια να σκύψει, και πέρασαν τη γέφυρα σκυφτές για να μην τις δουν παρ'ελπίδα οι νομάδες του Τρίτου Σκέλους. Αν και δεν φαινόταν να κοιτάζουν πίσω.

Όταν οι Θυγατέρες βρίσκονταν κοντά στο τέλος της γέφυρας, μια φιγούρα παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τους, κάνοντάς τες και τις δύο να απορήσουν πώς δεν την είχαν δει πριν.

Η απορία τους διαλύθηκε αμέσως, γιατί καταφανώς δεν ήταν άνθρωπος αυτό που αντίκριζαν. Δεν *μπορεί* να ήταν άνθρωπος παρότι είχε τη γενική μορφή ανθρώπου. Δύο χέρια, δύο πόδια, ένα κεφάλι. Όμως το κεφάλι του ήταν... *κενό*.

Δεν ήταν κεφάλι. Ήταν μια *τρύπα*. Μια τρύπα επάνω στην πραγματικότητα. Σαν εκεί να *έλειπε* κάτι. Ή σαν να υπήρχε κάτι που τα μάτια των δύο Θυγατέρων αδυνατούσαν να δουν, ή τα μυαλά τους αδυνατούσαν να αποκωδικοποιήσουν.

«*Ταξιδιώτισσες,*» είπε ο άγνωστος, μιλώντας σαν σπασμένο ραδιόφωνο. «*Κι άλλες ταξιδιώτισσες... Πώς είναι ο Κόσμος, ταξιδιώτισσες; Πώς είναι ο Κόσμος;*» Ήταν ντυμένος με μακριά κουρέλια που ανέμιζαν γύρω του με τρόπο αλλόκοτο, σαν να τα χτυπούσε άλλος άνεμος απ'αυτόν που χτυπούσε τις δύο Θυγατέρες κι όλο το υπόλοιπο τοπίο.

Η Μιράντα και η Εύνοια στέκονταν και τον κοιτούσαν, χάσκοντας.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η πρώτη.

Ο άγνωστος γέλασε – ένας αέρας που φυσά μέσα από μια μεταλλική σήραγγα. «Δεν είμαι, πια. Δεν είμαι. Ήμουν. Πώς είναι ο Κόσμος, ταξιδιώτισσες; Είναι ξανά όπως ήταν;»

«Δεν καταλαβαίνουμε τι ρωτάς,» είπε η Εύνοια.

«Ωωωωωωααααααωωωωωωω!...» έκανε ο άγνωστος, και το σώμα του τραβήχτηκε απρόσμενα μες στο κενό που ήταν το κεφάλι του. Σαν το κεφάλι να ήταν μια ρουφήχτρα.

Μετά, ακόμα κι η ρουφήχτρα εξαφανίστηκε, θαρρείς και ρούφηξε τον εαυτό της!

Η Εύνοια και η Μιράντα αλληλοκοιτάχτηκαν.

Η δεύτερη είπε: «Πάω στοίχημα πως μόλις γνωρίσαμε τον Κενοπρόσωπο Θεό.»

«Δεν ήταν και πολύ συζητήσιμος.»

«Ή εμείς δεν τον κατανοούσαμε.»

Κατεβαίνοντας από τη γέφυρα συνέχισαν ν'ακολουθούν το Τρίτο Σκέλος, το οποίο τώρα είχε πάρει «βορειοανατολική» κατεύθυνση. Πήγαινε προς την πόλη που φαινόταν στον κόλπο της λίμνης.

(4)

Η Πρόσκληση της Πεσμένης

Το Τρίτο Σκέλος ταξίδευε και οι δύο Θυγατέρες το ακολουθούσαν.

Πλησίαζε τη Μεγάλη Λίμνη τώρα, εκεί όπου υπήρχε ένας κόλπος και μια πόλη. *Ή, μήπως, θα έπρεπε να το πούμε χωριό;* αναρωτήθηκε η Μιράντα. *Ακόμα και για τα δεδομένα άλλων διαστάσεων, αυτή δεν πρέπει να είναι κανονική πόλη. Τα χτίρια–*

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε ξαφνικά, καθώς τώρα παρατήρησε κάτι στο κέντρο του χωριού το οποίο πριν δεν είχε παρατηρήσει. Ή ίσως να μην του είχε δώσει σημασία. Το κεντρικό οίκημα δεν ήταν σαν τα υπόλοιπα. Έμοιαζε μεταλλικό. Αν και δεν γυάλιζε και τόσο στον πρωινό ήλιο. Αν ήταν όντως μεταλλικό, τα μέταλλά του πρέπει να ήταν παλιά και, πιθανώς, γεμάτα αναρριχώμενη βλάστηση.

Η Μιράντα το είπε στην Εύνοια, κι εκείνη κατένευσε. «Ναι, μάλλον. Αλλά γιατί αυτό το οίκημα να είναι από μέταλλο; Τα άλλα φαίνονται νάναι από πέτρα και ξύλο.»

«Δεν ξέρω. Θα δούμε.»

Το Τρίτο Σκέλος βρισκόταν πλέον αρκετά κοντά στο χωριό, ενώ οι δύο Θυγατέρες διατηρούσαν την απόστασή τους, για λόγους ασφαλείας. Ανάμεσα από τα χτίρια κάποιοι άνθρωποι βγήκαν για να υποδεχτούν τους νομάδες. Η Μιράντα και η Εύνοια δεν μπορούσαν ν'ακούσουν τι έλεγαν, αλλά δεν φαινόταν να έχουν εχθρικές διαθέσεις προς αυτούς. Τους άφησαν να σταματήσουν στην αρχή του χωριού, και συγκεντρώθηκαν κι άλλοι εκεί.

Οι δύο Θυγατέρες ανέβηκαν σ'ένα κοντινό ύψωμα, παρατηρώντας τα δρώμενα. Το Τρίτο Σκέλος τώρα εμπορευόταν με τους ντόπιους. Αλλά δεν χρησιμοποιούσαν χρήμα· χρησιμοποιούσαν είδος και μόνο. Έδιναν πράγματα και τους έδιναν άλλα πράγματα. Ορισμένα ήταν μικρά και

δεν διακρίνονταν καλά από εκεί όπου βρίσκονταν οι δύο Θυγατέρες· άλλα ήταν μεγαλύτερα – όπως ένα τόξο, βέλη, ρούχα. Και–

«Δίνουν τη στολή μας, οι καταραμένοι!» είπε η Εύνοια.

Ο Ζακ, ο Οδηγός του Τρίτου Σκέλους, έδειχνε στους ντόπιους τη μία από τις δύο στολές που ο Κλαρκ είχε παραχωρήσει στις Θυγατέρες, και οι ντόπιοι την εξέταζαν με ενδιαφέρον. Άγγιζαν το μαύρο υλικό από το οποίο ήταν φτιαγμένη· άγγιζαν το κράνος της που ήταν διαφανές και καμωμένο από κάποια κρυσταλλική ύλη.

«Σίγουρα,» είπε η Μιράντα, «δεν θα έχουν ξαναδεί τέτοιο πράγμα.» Αλλά το βλέμμα της δεν έμεινε σ'αυτούς για πολύ· πήγε στο μεταλλικό οίκημα στο κέντρο του χωριού. Είχε αρχίσει να συμπεραίνει ότι δεν ήταν οίκημα ακριβώς...

«Παζαρεύουν με τα πράγματα που μας έκλεψαν!» σύριξε θυμωμένα η Εύνοια. «Αναρωτιέμαι τι θα γινόταν αν κατεβαίναμε τώρα, Μιράντα!»

«Δεν είναι σπίτι αυτό,» είπε η Μιράντα. «Σαν αεροσκάφος μοιάζει.»

Η Εύνοια στράφηκε να την κοιτάξει, συνοφρυωμένη. «Τι;»

«Το κεντρικό οίκημα του χωριού, Αδελφή μου. Δεν είναι οίκημα. Πρέπει νάναι παλιό αεροσκάφος. Δες το προσεχτικά.»

Η Εύνοια το κοίταξε. «Μπορεί...» μουρμούρισε· και πιο δυνατά: «Αυτά, μάλλον, είναι φτερά.»

«Σπασμένα, όμως, και τοποθετημένα σαν μπροστινή και πισινή αυλή.»

«Δεν καταλαβαίνω... Αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν απ'τον ουρανό;»

«Αν όχι, τότε πώς βρέθηκε εδώ το αεροσκάφος;»

«Αν μπορείς να έρθεις σε τούτη τη διάσταση από... από τον Αιθέρα, ίσως τότε...»

«...να μπορείς να βγεις και από τον Αιθέρα.»

«Εκτός αν κι από κει η δίοδος είναι μονόδρομη.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχω ακούσει για μονόδρομες διόδους στον Αιθέρα. Δεν τις λένε καν 'διαστασιακές διόδους'. Τις λένε *σημεία μετάβασης*. Όταν πετάξεις σε συγκεκριμένα σημεία του ουρανού κάποιων διαστάσεων – συνήθως, πολύ ψηλά – περνάς στον Αιθέρα.»

«Επομένως, μπορούμε να φύγουμε από εκεί.»

«Δεν ξέρεις ότι χρειάζεται ειδικό αεροσκάφος για να πλοηγηθείς στον Αιθέρα, Αδελφή μου;»

«Το έχω ακούσει...»

«Και, επίσης, χρειάζεται μάγος συνήθως για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του. Είναι περίπλοκος μηχανισμός· δεν είναι απλό αεροπλάνο. Μόνο κάποια πολύ μικρά και καλοφτιαγμένα αεροσκάφη μπορούν να ταξιδέψουν εκεί χωρίς τη βοήθεια μάγου.»

«Ναι αλλά αυτοί,» η Εύνοια έδειξε το χωριό, «αν ήρθαν με αεροπλάνο εδώ....»

«Δεν ξέρουμε ακόμα τι ακριβώς συμβαίνει. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι έχουν ένα παλιό αεροσκάφος στο κέντρο του χωριού τους.»

Το Τρίτο Σκέλος δεν κατάφερε, τελικά, να δώσει τη στολή του Κλαρκ στους κατοίκους του χωριού. Την κοίταζαν με περιέργεια αλλά δεν την ήθελαν. Μάλλον δεν έβρισκαν καμία χρησιμότητα γι'αυτήν. Πιθανώς να μη μπορούσαν να καταλάβουν καν τι έκανε.

Η Μιράντα και η Εύνοια παρακολουθούσαν από το ύψωμα, γονατισμένες.

Η δεύτερη ρώτησε: «Αν τώρα φύγει το Τρίτο Σκέλος, να πλησιάσουμε;»

«Ο μόνος τρόπος να βγούμε από τούτη την ενδοδιάσταση είναι να μάθουμε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα γι'αυτήν. Επομένως, ναι, Αδελφή μου, νομίζω ότι καλό θα ήταν να πλησιάσουμε και να μιλήσουμε με τους κατοίκους του χωριού.»

Το Τρίτο Σκέλος, όμως, δεν έφυγε αμέσως. Αφού είχαν τελειώσει τον αντιπραγματισμό με τους ντόπιους, καταυλίστηκαν στα άκρα του χωριού, πέρα από τα σπίτια που ήταν φτιαγμένα από πέτρα και ξύλο και κανένα δεν είχε παραπάνω από έναν όροφο, ενώ ορισμένα, μάλιστα, θύμιζαν καλύβες.

Οι δύο Θυγατέρες συνέχιζαν να παρατηρούν. Υπήρχαν φύλακες στα άκρα του χωριού οι οποίοι κρατούσαν караμπίνες. Είχαν, άρα, πυροβόλα όπλα εδώ. Στους δρόμους βάδιζαν άνθρωποι διαφόρων ηλικιών, ακόμα και μερικά παιδιά. Συνολικά, πάντως, οι κάτοικοι του χωριού ήταν σίγουρα λιγότεροι από το Τρίτο Σκέλος. Πολύ λιγότεροι. Η Μιράντα δεν τους υπολόγιζε για πάνω από εκατό, και η Εύνοια συμφώνησε

όταν της το είπε. «Αποκλείεται νάναι πάνω από εκατό,» αποκρίθηκε. Το Τρίτο Σκέλος, καταυλισμένο μαζί με τις χελώνες του στις παρυφές του χωριού, έμοιαζε να σχηματίζει ένα μεγαλύτερο χωριό.

Το μεσημέρι ήρθε, και οι δύο θυγατέρες άρχισαν να πεινάνε και να διψάνε. Το δεύτερο πρόβλημα μπορούσαν εύκολα να το λύσουν. Με προσοχή, σκυμμένες, κατέβηκαν από το ύψωμα και πλησίασαν την όχθη της λίμνης, σε αρκετή απόσταση από το χωριό με το αεροσκάφος. Πήραν νερό στις χούφτες τους και ήπιαν, ώσπου ξεδίψασαν.

Και η Εύνοια κοίταζε, μετά, κάτι καρπούς που κρέμονταν από τα κλαδιά ενός χαμόδεντρου. Έκοψε έναν.

Η Μιράντα τής έπιασε το χέρι. «Καλύτερα να μην τρώμε ό,τι βρούμε. Δεν ξέρουμε τίποτα για τα φυτά αυτής της διάστασης.»

Η Εύνοια έβαλε τον καρπό σε μια τσέπη της. «Θα ρωτήσουμε τους κατοίκους του χωριού, μόλις το Τρίτο Σκέλος φύγει από εκεί.»

Η Μιράντα ένευσε, και κάθισαν στην όχθη για να ξεκουραστούν.

Η Εύνοια είπε: «Αναρωτιέμαι αν οι κάτοικοι θα μας βοηθούσαν αν τους λέγαμε ότι το Τρίτο Σκέλος μάς έκλεψε.»

«Εννοείς αν θα μας βοηθούσαν να πάρουμε πίσω τα πράγματά μας;»

«Ναι.»

«Αποκλείεται. Κατ'αρχήν, είναι λιγότεροι απ'το Τρίτο Σκέλος· δεν θα τολμούσαν να του εναντιωθούν. Κατά δεύτερον, φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά μαζί του. Όταν τους πλησιάσουμε για να τους μιλήσουμε, μην αναφέρεις καθόλου ότι έχουμε συναντήσει το Τρίτο Σκέλος.»

«Και πώς θα δικαιολογήσουμε το γεγονός ότι είμαστε εδώ χωρίς καθόλου εξοπλισμούς και εφόδια;»

«Νομίζεις ότι θα παραξενευτούν;»

«Ίσως.»

«Θα πούμε ότι περάσαμε κατά λάθος τη διαστασιακή δίοδο στη Ρελκάμνια.»

Μετά από λίγο, η Εύνοια ρώτησε: «Πιστεύεις πραγματικά ότι ήρθαν με το αεροσκάφος, Μιράντα;»

Η Μιράντα μόρφασε δείχνοντας άγνοια. «Δε μπορεί, πάντως, να είναι άνθρωποι του Δεύτερου Σκέλους.»

Το απόγευμα, όταν η λαμπρότητα του ήλιου είχε αρχίσει να μειώνεται και η λαμπρότητα του γαλανού φεγγαριού να κάνει την ασθενική της εμφάνιση, το Τρίτο Σκέλος διέλυσε τον πρόχειρο καταυλισμό του και έφυγε από το χωριό, ταξιδεύοντας προς τα «βόρεια». Κατευθυνόμενο προς τα βουνά που ο δύο Θυγατέρες έβλεπαν αντίκρυ τους, εκεί όπου η γη κύρτωνε και σταδιακά ανέβαινε στους ουρανούς και κρυβόταν πίσω από τα σύννεφα.

«Ας επισκεφτούμε τώρα τους ντόπιους,» είπε η Μιράντα, και κατέβηκαν από το ύψωμα όπου είχαν ξανά σκαρφαλώσει.

Ο αέρας ήταν ψυχρός, και οι δυο τους ήταν τυλιγμένες στις κάπες τους, με τις κουκούλες στα κεφάλια. Στη ζώνη της είχε η καθεμία περασμένο ένα σκληρό κομμάτι ξύλο που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως ρόπαλο σε περίπτωση ανάγκης. Η Μιράντα τα είχε βρει όσο ξεκουράζονταν στην όχθη του ποταμού· γιατί, παρότι οι κάτοικοι του χωριού έδειχναν φιλικόι, δεν θα ήταν συνετό να τους προσεγγίσουν τελείως άοπλες.

Τώρα, καθώς ζύγωναν το χωριό, είδαν έναν άντρα και μια γυναίκα να ξεπροβάλουν και να στέκονται αντίκρυ τους. Ο άντρας ήταν ψηλός, ευρύτερνος, γαλανόδερμος, και κρατούσε καραμπίνα. Η γυναίκα ήταν κατάμαυρη στο δέρμα, είχε κοντά κόκκινα μαλλιά, και κρατούσε ένα μακρύ δόρυ με μεταλλική αιχμή.

«Ποιοι είστε;» φώναξε ο άντρας.

«Ερχόμαστε φιλικά,» αποκρίθηκε η Μιράντα, και ύψωσε τα χέρια της για να δείξει ότι δεν κρατούσε όπλο.

Η Εύνοια τη μιμήθηκε.

«Σας ξέρουμε;» ρώτησε η κατάμαυρη γυναίκα με το δόρυ.

«Δεν έχουμε ξανάρθει εδώ,» είπε η Μιράντα. «Μόλις φτάσαμε σε τούτη τη διάσταση.»

«Πλησιάστε,» τις προέτρεψε ο άντρας, καθώς τώρα κι άλλοι ντόπιοι μαζεύονταν εκεί κοντά.

Οι δύο Θυγατέρες πλησίασαν κατεβάζοντας τις κουκούλες τους. Η Εύνοια σκέφτηκε: *Ελπίζω μόνο το Τρίτο Σκέλος να μην τους έχει πει για εμάς...* Από τα βλέμματά τους, όμως, δεν νόμιζε ότι τις αναγνώριζαν. Αλλά δεν είχε και τη βοήθειά της Πόλης, για να είναι σίγουρη. Τα σημάδια που στη Ρελκάμνια έβλεπε παντού, εδώ απλά δεν υπήρχαν...

«Από πού ήρθατε;» ρώτησε η κατάμαυρη γυναίκα με το δόρυ.

«Από τη διαστασιακή δίοδο στη Ρελκάμνια,» αποκρίθηκε η Μιράντα.
«Κατά λάθος. Και έχουμε χαθεί.»

Ο άντρας με την καραμπίνα (που την κρατούσε κατεβασμένη) ένευσε. «Ναι, οι περισσότεροι που έρχονται, από εκεί έρχονται. Ελάτε, περάστε.»

Τις άφησαν να μπουν στο χωριό τους· και, καθώς η Μιράντα κι η Εύνοια βάδιζαν ανάμεσα στα κακοφτιαγμένα σπίτια, άκουγαν γύρω τους τους κατοίκους να μурμουρίζουν αναμεταξύ τους. *Δυο καινούργιες γυναίκες! έλεγαν. Δυο ταξιδιώτισσες ήρθαν... Δυο καινούργιες... Ήρθαν απ'τη Ρελκάμνια... Έχουν χαθεί...*

Τις οδήγησαν στο κέντρο του χωριού όπου ήταν το παλιό αεροσκάφος, με τα μέταλλά του σκονισμένα και σκουριασμένα, γεμάτα φυτά που σκαρφάλωναν επάνω τους.

«Ελάτε μέσα, να καθίσετε,» τις προσκάλεσε μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα και καστανά μαλλιά, η οποία πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα.

Μπήκαν στο αεροπλάνο και κάθισαν σ'ένα από τα τραπέζια στο εσωτερικό του, τα οποία ήταν φτιαγμένα από ξύλο. Ο χώρος ήταν διαμορφωμένος σαν τραπεζαρία ή αίθουσα συγκεντρώσεων. Ορισμένα έπιπλα φαίνονταν πολύ παλιά, ορισμένα πιο καινούργια.

Η γυναίκα με το λευκό-ροζ δέρμα συστήθηκε ως Ιωάννα και είπε ότι ήταν Κεφαλή της Πεσμένης. «Έτσι λέμε τη μικρή μας πόλη,» εξήγησε, «γιατί διαμορφώθηκε γύρω απ'το πεσμένο αεροπλάνο. Ήμουν πιλότος του όταν έπεσε, πριν από δεκαοκτώ χρόνια. Εσείς πού εμφανιστήκατε; Εδώ κοντά, στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης;»

«Είπαμε στους φρουρούς ότι ήρθαμε από τη Ρελκάμνια,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Από τη διαστασιακή δίοδο εκεί.»

«Όσοι έρχονται από τη Ρελκάμνια δεν εμφανίζονται πάντα στο ίδιο μέρος,» εξήγησε η Ιωάννα.

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Η δίοδος, δηλαδή, δεν βγάζει σ'ένα συγκεκριμένο σημείο;»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι.»

«Εδώ κοντά εμφανιστήκαμε,» είπε η Μιράντα. «Κάνα-δυο χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη σας.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Το φαντάστηκα.»

Οι άλλοι κάτοικοι της Πεσμένης που είχαν μπει στο παλιό αεροπλάνο στέκονταν, ή κάθονταν στα τραπέζια, και ήταν σιωπηλοί, κοιτάζοντας ερευνητικά τις δύο Θυγατέρες.

«Συναντήσατε κανέναν κίνδυνο;» ρώτησε τώρα ένας απ'αυτούς – ένας νεαρός.

«Ευτυχώς όχι,» απάντησε η Μιράντα.

Η Εύνοια είχε το βλέμμα της στραμμένο στην Ιωάννα. «Είπες ότι πριν από δεκαοκτώ χρόνια έπεσε το αεροπλάνο σας... Από πού ήρθατε;»

«Από τον Αιθέρα,» εξήγησε η παλιά πιλότος. «Πετούσαμε από Υπερυδάτια προς Σάρντλι» (η Μιράντα και η Εύνοια ήξεραν, φυσικά, γ'αυτές τις δύο πολύ γνωστές διαστάσεις) «διασχίζοντας τον Αιθέρα, όταν τα αιθερικά ρεύματα... τρελάθηκαν. Χάσαμε την πορεία μας και, συγχρόνως, οι μηχανές μας έπαθαν κάποια ζημιά. Πέσαμε μέσα σε ένα σημείο μετάβασης που δεν ήξερα ότι υπήρχε, και βρεθήκαμε σ'έναν άγνωστο ουρανό. Είδα ένα πελώριο κυλινδρικό σχήμα και δύο πελώρια φωτεινά σώματα σε αντικριστές άκρες του ουρανού. Δεν είχα χρόνο να προσέξω τίποτ' άλλο γιατί το κυλινδρικό σώμα τραβούσε το αεροπλάνο μου προς τη μεριά του με πανίσχυρες ελκτικές δυνάμεις. Προσπάθησα να κρατήσω το σκάφος υπό έλεγχο, να το προσγειώσω κάπου ομαλά. Η επάνω μεριά του κυλίνδρου φεγγοβολούσε με τρόπο... παράξενο· μου έμοιαζε επικίνδυνη. Κι επάνω της ήταν συγκεντρωμένες κόκκινες μάζες που μπορεί νάναι τα Πορφυρά Σύννεφα που λένε τα Σκέλη– Τέλος πάντων, θα σας πω μετά γ'αυτά. Οδήγησα το αεροπλάνο μου μέσα στο άνοιγμα του κυλίνδρου που βρισκόταν πιο κοντά μου, και τελικά πέσαμε εδώ, στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης.

»Με τα χρόνια, συνηθίσαμε να ζούμε σε τούτη τη διάσταση. Φτιάξαμε την Πεσμένη γύρω απ'το πεσμένο αεροσκάφος.»

«Δεν προσπαθήσατε να φύγετε;» απόρησε η Εύνοια.

«Δε μπορείς να φύγεις από εδώ, απ'ό,τι έχουμε καταλάβει,» είπε η Ιωάννα χωρίς απόγνωση, έχοντας προφανώς συμβιβαστεί με τη μοίρα της. «Μόνο να έρθεις μπορείς. Και συνήθως έρχονται από τη Ρελκάμνια, από κάποια δίοδο εκεί. Τα Σκέλη τη λένε το-Φως-κι-ο-Ανεμος»· το έκανε κι αυτή ν'ακουστεί σαν μία λέξη, όπως ο Ζακ.

«Γιατί δεν επισκευάζατε το αεροπλάνο σας;»

Η Ιωάννα χαμογέλασε. «Αυτό δεν είναι εύκολο να γίνει σε μια άγρια διάσταση σαν ετούτη. Πώς είναι το όνομά σου;»

«Εύνοια.»

Η Ιωάννα κοίταξε ερωτηματικά τη Μιράντα.

Εκείνη συστήθηκε, και ρώτησε: «Δεν είχατε μάγο μαζί σας; Για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του αεροπλάνου;»

«Είχαμε, αλλά σκοτώθηκε ή κατά την πτώση ή όσο ακόμα ήμασταν στον Αιθέρα. Σας εξήγησα ότι κάποιες ζημιές πάθαμε εκεί. Τα αιθερικά ρεύματα είχαν, ξαφνικά, *τρελαθεί*. Αλλά μη νομίζεις ότι ένας μάγος θα ήταν αρκετός για να μας πάρει απ'αυτή τη διάσταση, Μιράντα. Έχουμε ακούσει πως ξανάχουν έρθει μάγοι εδώ – του τάγματος των Ερευνητών κυρίως – και έχουν χαθεί.»

«Είπες κάτι για Πορφυρά Σύννεφα και Σκέλη, πιο πριν...»

Η Ιωάννα τούς μίλησε για τα Τρία Σκέλη. Τους είπε, περίπου, αυτά που τους είχε πει και ο Ζακ, αλλά δεν κατηγόρησε το Δεύτερο Σκέλος για βαρβαρισμό· είπε απλώς ότι είχε πολύ διαφορετικές νοοτροπίες από το Τρίτο Σκέλος και ήταν αρκετά πιο άγριο. «Εμείς, όμως, διαπραγματευόμαστε και με τα δύο Σκέλη χωρίς προβλήματα πλέον. Δε μας καταλαβαίνουν – και πολλές φορές μάς έχουν πει ότι θα καταστραφούμε που μένουμε συνεχώς σε ένα μέρος – αλλά μας φέρονται φιλικά.»

«Μέχρι στιγμής, πάντως,» είπε ένας άντρας, «δεν έχουμε καταστραφεί μένοντας στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης.» Είχε δέρμα χρυσό και μαλλιά γκρίζα.

Και τώρα η Ιωάννα τον σύστησε ως Βατράνο, και είπε ότι ήταν το δεξί της χέρι στην Πεσμένη. «Μαζί παίρνουμε αποφάσεις. Αν και οι αποφάσεις μας δεν είναι δύσκολες πλέον. Ό,τι ήταν να αποφασίσουμε το έχουμε αποφασίσει. Απλά ζούμε. Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο να κάνουμε.»

Η Μιράντα τής μίλησε για την παράξενη οντότητα που εκείνη κι η Εύνοια είχαν συναντήσει στη γέφυρα. Αλλά δεν είπε ότι τη συνάντησαν στη γέφυρα· είπε ότι παρουσιάστηκε κοντά τους όταν πρωτοήρθαν στη διάσταση.

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός,» τον αναγνώρισε η Ιωάννα· ενώ ο νεαρός που είχε μιλήσει και πριν παρατήρησε: «Μας είπατε ότι δεν συναντήσατε κανέναν κίνδυνο.»

«Δε μας φάνηκε επικίνδυνος,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Η Ιωάννα είπε: «Συγχωρέστε τον Φοίβο. Βιάζεται να μιλήσει συνήθως.»

Ένας άντρας ψιθύρισε κάτι στον νεαρό, αγγίζοντας τον ώμο του.

Η Μιράντα ρώτησε την Ιωάννα: «Ο Κενοπρόσωπος Θεός;»

«Κάποιου είδους οντότητα που ήταν εδώ από πολύ παλιά. Τον έχουμε δει κι εμείς κατά καιρούς. Εμφανίζεται κι εξαφανίζεται, και πάντα λέει ή κάνει πολύ παράξενα πράγματα. Δεν είναι να τον εμπιστευέσαι ποτέ, αν και μπορεί να σε βοηθήσει κιόλας–»

Ο Βατράνος παρενέβη: «Μας οδήγησε, παλιότερα, σ'έναν κρυμμένο θησαυρό. Ένα μπαούλο θαμμένο κοντά στις όχθες της λίμνης. Γεμάτο χρήσιμα πράγματα. Πράγματα που δεν τα βρίσκεις εδώ, σε τούτη τη διάσταση.»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα στις δύο Θυγατέρες, «είναι αλήθεια.»

«Τι ακριβώς είναι, όμως, ο Κενοπρόσωπος Θεός;» ρώτησε η Εύνοια.

«Κανείς δεν ξέρει. Αλλά πάντα ρωτά τους καινούργιους πώς είναι ο Κόσμος. Έχουμε ακούσει από έναν γέρο του Δεύτερου Σκέλους ότι ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι που δημιούργησε τη Διπλωμένη Γη – αυτή τη διάσταση – πριν από πολλούς αιώνες, και ότι πλέον αργοπεθαίνει.»

Η Ιωάννα τούς εξήγησε, επίσης, ότι όλοι όσοι ήταν εδώ διέτρεχαν δύο πολύ σοβαρούς κινδύνους: ο ένας ήταν τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων· ο άλλος, τα Εκτρώματα. Τα Αρπακτικά κατοικούσαν στα Πορφυρά Σύννεφα που περνούσαν κάθε τόσο από τον ουρανό. Δεν ήταν σαν τα άλλα σύννεφα· πρέπει να ήταν, εν μέρει τουλάχιστον, στέρεα. Τα Αρπακτικά κατέρχονταν από εκεί και επιτίθονταν, αρπάζοντας λεία. Τα Σκέλη είχαν τις δικές τους μεθόδους για να τα αντιμετωπίσουν· «εμείς απλά κρυβόμαστε στα σπίτια μας όταν παρουσιαστούν. Δεν εισβάλουν σε οικήματα. Σου ορμάνε μόνο αν σε βρουν έξω. Γι'αυτό κιόλας δεν απομακρυνόμαστε από την Πεσμένη· εδώ είμαστε ασφαλείς.»

Ο Βατράνος είπε: «Και απορούμε με τη λογική των Σκελών που πιστεύουν ότι αν μείνεις μόνιμα κάπου θα καταστραφείς. Εμένα μου φαίνεται πιο πιθανό να καταστραφείς αν τριγυρίζεις άσκοπα.»

«Τα Σκέλη, όμως, υπάρχουν εδώ και αιώνες,» τόνισε ένας άλλος.

«Ή έτσι λένε,» μουρμούρισε ο Βατράνος.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ιωάννα μιλώντας στις δύο θυγατέρες. «Ο δεύτερος κίνδυνος, όπως σας εξήγησα, είναι τα Εκτρώματα. Τα οποία είναι χειρότερα από τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων. Είναι κάτι ανάμεσα σε βιολογικό οργανισμό και μηχανή. Το κεντρικό τους τμήμα, τουλάχιστον, μοιάζει μηχανικό, κι από εκεί απλώνονται πλοκάμια που, αν σ'αγγίξουν, σε δηλητηριάζουν και πεθαίνεις με τρόπο φρικτό. Δεν υπάρχει κανένα γνωστό αντίδοτο.

»Τα Εκτρώματα περιφέρονται στη Διπλωμένη Γη χωρίς φανερό λόγο. Δεν τα έχει ποτέ κανένας δει να τρέφονται· απλά σκοτώνουν για να σκοτώνουν. Και δεν πρέπει να είναι πολλά. Ίσως έξι, ή οκτώ. Σίγουρα όχι περισσότερα. Και, μάλλον, δεν κινούνται συνέχεια. Αλλά όταν τα συναντήσεις είναι πολύ επικίνδυνα. Ο καλύτερος τρόπος για να τα αντιμετωπίσεις είναι να πας κάπου που δεν μπορούν να σε φτάσουν. Εμείς έχουμε κλειστεί στα σπίτια μας όλες τις φορές που έχουν έρθει εδώ, και ποτέ δεν έχουν εισβάλει. Έχουν μονάχα χτυπήσει τους τοίχους και τις πόρτες· μπορείς να δεις τα σημάδια που έχουν αφήσει – το δηλητήριό τους επηρεάζει ακόμα και τα ξύλα, ακόμα και τις πέτρες.»

«Δε μπορείτε να τα σκοτώσετε;» ρώτησε η Εύνοια. «Έχετε όπλα.»

«Στην αρχή, τα είχαμε πυροβολήσει. Δεν καταστρέφονται· είναι πολύ ανθεκτικά.»

Ο Βατράνος είπε: «Τους είχα ρίξει εγώ με τουφέκι. Διέλυσα δυο πλοκάμια ενός και, τελικά, το έτρεψα σε φυγή. Αλλά μετά δυσκολίας. Αν κάναμε έτσι κάθε φορά που έρχονται τα Εκτρώματα, θα είχαμε μείνει πια χωρίς σφαίρες. Κι εδώ δεν είναι να μένεις χωρίς σφαίρες.»

Η Ιωάννα ένευσε, και είπε στις θυγατέρες: «Την πρώτη φορά μόνο πυροβολήσαμε τα Εκτρώματα, και τότε σκοτώθηκαν και κάποιοι από εμάς. Δεν είχαμε ακόμα φτιάξει την Πεσμένη όπως τη βλέπετε τώρα.»

«Τα Εκτρώματα, πάντως,» είπε ο Βατράνος, «δεν έχουν κανονική νοημοσύνη. Ούτε καν νοημοσύνη ζώου. Είναι... ούτε... Δεν – δεν μπορείς να πεις πώς μοιάζουν. Σαν χαλασμένες μηχανές, θα μπορούσες να υπο-

θέσεις ότι συμπεριφέρονται. Αλλά, αν είναι πραγματικά μηχανές, τότε δεν έχω ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου τέτοιες μηχανές.»

Η Εύνοια τούς ρώτησε για εκείνο τον πύργο που φαινόταν ανάμεσα στους λόφους, αν κοιτούσες στον ουρανό, πίσω από τα σύννεφα. «Τι είναι; Ξέρετε;»

«Ούτε τα Σκέλη δεν πηγαίνουν εκεί,» απάντησε ο Βατράνος. «Αλλά λένε πως είναι η κατοικία του Κενοπρόσωπου Θεού. Προσωπικά, δεν το πιστεύω. Μάλλον είναι κάποιο παλιό, εγκαταλειμμένο πλέον οικοδόμημα.»

«Δεν έχει κανείς ταξιδέψει εκεί;» απόρησε η Εύνοια. «Ούτε από περιέργεια;»

«Έχουμε ακούσει,» είπε η Ιωάννα, «ότι έχουν πάει κάποιοι εξερευνητές από τη Ρελκάμνια. Αλλά κανένας δεν τους ξαναείδε.»

«Από ποιους το έχετε ακούσει; Από τα Σκέλη;»

Η Ιωάννα έγνεψε αρνητικά. «Από τον Άρνιλεκ τον Κλέφτη.»

«Αλλά δεν τον αφήνουμε πια νάρχεται στην Πεσμένη,» πρόσθεσε ο Βατράνος.

«Γιατί;» ρώτησε η Εύνοια.

«Είναι κλέφτης. Δεν τον λέμε 'ο Κλέφτης' για πλάκα. Τριγυρίζει και κλέβει. Του είπαμε να καθίσει εδώ, μαζί μας, να ζήσει σαν άνθρωπος· αλλά δεν ήθελε. Καλή τύχη!...» ρουθούνισε ο Βατράνος.

«Νεκρός θάναί πια,» είπε ένας άλλος.

«Μπορεί. Αν και είναι καπάτσος γιος της Λόρκης αυτός.»

«Γιος της Λόρκης;» είπε η Εύνοια.

Ο Βατράνος μειδίασε. «Μια θεά της Σεργήλης.»

«Το Άρνιλεκ είναι Ρελκάμνιο όνομα...»

«Εγώ, όμως, είμαι από τη Σεργήλη. Ο Άρνιλεκ είναι όντως από τη Ρελκάμνια. Έχει έρθει πριν από πέντε χρόνια.»

«Αν μας είπε αλήθεια,» τόνισε η Ιωάννα.

Μετά, εκείνη κι ο Βατράνος πρότειναν στη Μιράντα και στην Εύνοια να μείνουν μαζί τους, στην Πεσμένη. «Όσο περισσότεροι είμαστε,» είπε ο Βατράνος, «τόσο πιο δυνατοί είμαστε. Και οι κίνδυνοι της Διπλωμένης Γης είναι πολλοί. Δε μπορείς να επιβιώσεις μόνος σου.»

«Θέλουμε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια,» τους είπε η Μιράντα.

Ο Βατράνος κούνησε το κεφάλι. «Αυτό δεν τόχω ξανακούσει να γίνεται.»

«Θα προσπαθήσουμε,» είπε η Εύνοια· «και θα το εκτιμούσαμε πολύ αν μπορείτε να μας δώσετε κάποια εφόδια.»

«Εφόδια; Για να ταξιδέψετε στη Διπλωμένη Γη;»

«Ναι.»

«Δεν έχει νόημα. Δεν υπάρχει διέξοδος,» είπε ο Βατράνος.

«Δεν υπάρχει διέξοδος,» είπε και η Ιωάννα, σαν για να το τονίσει, να το επιβεβαιώσει.

«Παρ'όλ' αυτά, θα προσπαθήσουμε,» επέμεινε η Εύνοια, με τον ήπιο, φιλικό τρόπο της.

«Δεν ακούσατε τι σας λέγαμε τόση ώρα;» απόρησε η Ιωάννα.

«Δε μπορούμε να καθίσουμε εδώ,» εξήγησε η Μιράντα. «Έχουμε σημαντικές δουλειές στη Ρελκάμνια–»

«Κι εμείς είχαμε σημαντικές δουλειές στις διαστάσεις μας, Μιράντα. Αλλά τώρα... τώρα είμαστε όλοι εδώ, και πρέπει να συνεργαστούμε για να επιβιώσουμε. Αν φύγετε από κοντά μας, θα χαθείτε στη Διπλωμένη Γη.»

«Εκτιμούμε τη φιλοξενία σας,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε. Θα ταξιδέψουμε.»

«Θα μας βοηθήσετε;» ρώτησε η Εύνοια. «Δεν έχουμε μαζί μας τίποτα. Ήρθαμε εδώ από τραγικό λάθος.»

Η Ιωάννα και ο Βατράνος αλληλοκοιτάχτηκαν. Τελικά, η Ιωάννα είπε: «Δυστυχώς, δεν μπορούμε να σας δώσουμε πολλά. Μόνο μερικά τρόφιμα αν θέλετε. Αν σας δώσουμε άλλα πράγματα – όπως πυροβόλα όπλα – απλά θα πάνε χαμένα. Και η Πεσμένη χρειάζεται όλα όσα μπορεί να έχει.»

Οι Θυγατέρες έμειναν σιωπηλές για μερικές στιγμές. Καμία τους δεν νόμιζε ότι θα κατάφερναν να μεταπείσουν τους κατοίκους της Πεσμένης. Είχαν προσαρμοστεί σ'έναν τρόπο ζωής και ακολουθούσαν κι αυτοί «Μεθόδους» όπως τα Σκέλη, αλλά δικές τους, διαφορετικές.

Η Εύνοια έβγαλε τον καρπό από την τσέπη της. «Αυτό τρώγεται;» ρώτησε. «Το βρήκαμε στις όχθες.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Φυσικά και τρώγεται. 'Φρούτο της Λίμνης' το λέμε. Οι όχθες είναι γεμάτες με Φρούτα της Λίμνης. Μόνο να το πλύνεις

με νερό χρειάζεται, και μπορείς να το φας. Αλλά καλύτερα να μείνετε μαζί μας, Εύνοια. Μόνες σας... λυπάμαι αλλά αποκλείεται να επιβιώσετε. Και είναι κρίμα.»

«Θα μπορούσαμε να διανυκτερεύσουμε εδώ απόψε;» ρώτησε η Εύνοια. Έξω από το παλιό αεροπλάνο είχε σκοτεινιάσει.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Και ξανασκεφτείτε το, εντάξει; Καλύτερα να κατοικήσετε μαζί μας παρά να σκοτωθείτε σε κάποιο άγριο μέρος της Διπλωμένης Γης.»

(5)

Πιθανοί Κλέφτες

Τις οδήγησαν σ'έναν άλλο χώρο του μεγάλου αεροπλάνου, για να ξεκουραστούν. Υπήρχαν τέσσερα κρεβάτια εδώ, όλα άδεια. Η Ιωάννα τούς είπε ότι ήταν μέρος για έκτακτες ανάγκες, για να φιλοξενούν περαστικούς, και για να περιποιούνται τραυματίες. «Ελπίζω να βολευτείτε.»

«Για τη νύχτα, είναι ό,τι πρέπει,» αποκρίθηκε η Εύνοια φιλικά. «Ευχαριστούμε.»

«Δεν είναι τίποτα σπουδαίο,» είπε η Ιωάννα. «Και θα θέλαμε να μείνετε μόνιμα μαζί μας. Είναι πολύ επικίνδυνα εκεί έξω· σας το λέμε αλήθεια.»

«Σας πιστεύουμε, αλλά *πρέπει* να ταξιδέψουμε. Πρέπει να βρούμε τρόπο να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια.»

«Μακάρι να είναι εφικτό,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, και έφυγε από το δωμάτιο, αφήνοντάς τες μόνες.

Εκτός από τα κρεβάτια, δύο μπαούλα υπήρχαν εδώ και δύο παράθυρα που τα τζάμια τους είχαν σπάσει (μάλλον από την πτώση του αεροσκάφους) αλλά οι κάτοικοι της Πεσμένης τούς είχαν προσαρμόσει ξύλινα πατζούρια δικής τους κατασκευής τα οποία έμοιαζαν λιγάκι αστεία.

Από το χαμηλό ταβάνι του χώρου κρεμόταν μια λάμπα που άναβε με λίπος· η Ιωάννα την είχε ανάψει όταν μπήκαν, γιατί ήταν ήδη σκοτεινά έξω. Το φως του ήλιου είχε σβήσει και μόνο το φως του γαλανού φεγγαριού φώτιζε πλέον τη Διπλωμένη Γη. Η Ιωάννα και ο Βατράνος είχαν εξηγήσει στις δύο θυγατέρες ότι εδώ ο ήλιος ονομαζόταν Ήλιος της Ημέρας και το φεγγάρι ονομαζόταν Ήλιος της Νύχτας. Οι ντόπιοι ταξίδευαν έχοντας αυτούς τους δύο ήλιους ως σημάδια· δεν υπήρχε βορράς και νότος, ανατολή και δύση. Οι βασικές διευθύνσεις ήταν: ευθεία

Ημέρας (που σήμαινε να κατευθύνεσαι προς τη μεριά του Ήλιου της Ημέρας), ευθεία Νύχτας (που σήμαινε να κατευθύνεσαι προς τη μεριά του Ήλιου της Νύχτας), στροφή Ημέρας (που σήμαινε να κατευθύνεσαι αριστερά του Ήλιου της Ημέρας, ή «δυτικά» του, ανεβαίνοντας τη γη που κυρτώνει), και στροφή Νύχτας (που σήμαινε να κατευθύνεσαι αριστερά του Ήλιου της Νύχτας, δεξιά του Ήλιου της Ημέρας, ανεβαίνοντας τη γη που κυρτώνει). Επίσης, υπήρχε πρώτη και δεύτερη ημί-στροφή Ημέρας, και πρώτη και δεύτερη ημίστροφή Νύχτας (όπως στη Ρελκάμνια και σ' άλλες διαστάσεις θα έλεγες, για παράδειγμα, νοτιοανατολικά ή βορειοδυτικά).

«Γιατί δεν ονόμασαν 'βόρεια' το 'ευθεία Ημέρας';» Η Εύνοια κάθισε στο ένα από τα κρεβάτια. «Θα ήταν όλα πολύ πιο λογικά και εύκολα.»

Η Μιράντα μειδίασε καθώς καθόταν στο αντικρινό κρεβάτι. «Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;»

«Απλά σκεφτόμουν τις κατευθύνσεις που μας είπαν η Ιωάννα κι ο Βατράνος. Θα μπορούσαν απλά να είχαν ονομάσει 'βόρεια' το 'ευθεία Ημέρας', μα τον Κρόνο!»

«Προφανώς δεν έδωσαν τα ονόματα οι κάτοικοι της Πεσμένης.»

«Τα έδωσαν τα Σκέλη;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, Αδελφή μου. Και τα Σκέλη έχουν παραδόσεις πολλών χρόνων.»

Η Εύνοια έβγαλε τις μπότες της για να ξεκουράσει τα πόδια της. Βέβαια, δεν τα αισθανόταν και τόσο κουρασμένα. Στην Ατέρμονη Πολιτεία είχε μάθει να διασχίζει μεγαλύτερες αποστάσεις από αυτές που είχαν ως τώρα διασχίσει στη Διπλωμένη Γη. Αν και εδώ το έδαφος ήταν πολύ διαφορετικό από τα πλακόστρωτα της Ρελκάμνια.

Η Μιράντα σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και πλησίασε την πόρτα του δωματίου, την οποία η Ιωάννα είχε αφήσει ανοιχτή. Κοίταξε μέσα στον σκοτεινό διάδρομο και, μετά, βγήκε εκεί, συνεχίζοντας να κοιτάζει ερευνητικά, βαδίζοντας αθόρυβα.

Η Εύνοια την έχασε από τα μάτια της, και την περίμενε, λιγάκι παραξενεμένη. *Τι κάνει; Τους υποπτεύεται; Νομίζει ότι σκέφτονται να μας βλάψουν κάπως;*

Η Μιράντα επέστρεψε στο δωμάτιο. «Δεν έχουν μείνει πολλοί στο αεροπλάνο,» είπε. «Μια γυναίκα είναι μόνο στην αίθουσα συγκεντρώ-

σεων όπου ήμασταν πριν – εκείνη η μαυρόδερμη φρουρός που συναντήσαμε στην αρχή. Και στην έξοδο του αεροσκάφους στέκεται ένας άντρας, σαν φρουρός κι αυτός· τον είδα από ένα παράθυρο, παραμερίζοντας το παντζούρι. Φαίνεται να μας φυλάνει.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Και τι πάει να πει αυτό; Νομίζεις ότι θα μας κάνουν κακό; Ότι θέλουν να μας κρατήσουν φυλακισμένες εδώ;»

Η Μιράντα κάθισε πάλι στο κρεβάτι αντίκρυ της, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Νομίζω πως μας φοβούνται.»

«Μας φοβούνται; Μα...» Η Εύνοια κόμπιασε. *Τι μπορεί οι κάτοικοι της Πεσμένης να έχουν να φοβηθούν από εμάς;*

«Δε μας ξέρουν, Εύνοια. Ίσως να έχουμε εμείς κακό στο μυαλό μας.»

Η Εύνοια ανασήκωσε τους ώμους. «Αν είν' έτσι, θα διαπιστώσουν πως δεν έχουμε κακό στο μυαλό μας.»

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη ατενίζοντάς την. «Δυστυχώς πρέπει να τους κάνουμε κάτι που θα το θεωρήσουν κακό...»

«Τι;» Έκπληκτη.

Η Μιράντα δεν μπόρεσε παρά να γελάσει με την έκφραση στο πρόσωπο της Αδελφής της. «Δεν είναι εύκολο να πάρουμε τα όπλα μας πίσω από το Τρίτο Σκέλος· αλλά είναι πολύ πιο εύκολο να κλέψουμε όπλα από τους κατοίκους της Πεσμένης.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε ξανά. «Μα, Μιράντα, αν το κάνουμε αυτό... Οι κάτοικοι της Πεσμένης μάς φέρθηκαν καλά, και θα μας δώσουν τρόφιμα το πρωί– Αν το κάνουμε αυτό, δεν θα είμαστε καλύτερες απ'το Τρίτο Σκέλος!»

«Οι πάντες σ'ετούτη τη διάσταση κλέβουν, Εύνοια. Το ίδιο πρέπει να κάνουμε κι εμείς – για τώρα, τουλάχιστον – ώστε να επιβιώσουμε.»

«Δεν το πιστεύω ότι ακούω εσένα να το λες αυτό! Ανέκαθεν – από τότε που με γέννησες» – αναφερόμενη στην περίοδο που η Μιράντα την είχε βρει αναγεννημένη ως θυγατέρα της Πόλης και πολύ μπερδεμένη και φοβισμένη – «μου έλεγες ότι για εμάς είναι πιο εύκολο να κλέβουμε απ'ό,τι για άλλους ανθρώπους, και ότι ο πειρασμός για εμάς είναι επίσης πιο μεγάλος. Επομένως, δεν πρέπει να το κάνουμε παρά μόνο–»

«–αν είναι απαραίτητο. Ακριβώς. Και τώρα είναι απαραίτητο. Χρειαζόμαστε όπλα. Επιπλέον, μην ξεχνάς ότι εδώ, στη Διπλωμένη Γη, δεν

είμαστε Θυγατέρες της Πόλης. Είμαστε απλά δυο χαμένες ταξιδιώτισσες.»

Η Εύνοια το σκέφτηκε, τρίβοντας τα χέρια της νευρικά πάνω στα γόνατά της.

Η Μιράντα είπε: «Θα τους κλέψουμε μερικά όπλα μες στη νύχτα και θα εξαφανιστούμε.»

«Δε θα πάρουμε, οπότε, τα τρόφιμα που σκοπεύουν να μας δώσουν το πρωί...»

«Τρόφιμα μπορούμε να βρούμε και μόνες μας, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο. Αλλά όχι και όπλα. Ειδικά πυροβόλα όπλα.»

«Εξακολουθεί, πάντως, να μη μου φαίνεται σωστό αυτό, Μιράντα. Η Ιωάννα και οι άλλοι, αν και είναι λίγο περίεργοι όλοι τους, μας φέρθηκαν καλά.»

«Δε γίνεται αλλιώς. Ο σκοπός μας είναι να φύγουμε από εδώ· και δεν πρόκειται να το κατορθώσουμε χωρίς όπλα.»

Όταν είχε νυχτώσει για τα καλά και οι κάτοικοι της Πεσμένης είχαν κλειστεί στα σπίτια τους – όλοι εκτός από τους φρουρούς – οι δύο Θυγατέρες κινήθηκαν.

Η Μιράντα βάδισε πρώτη μέσα στον διάδρομο έξω απ'το δωμάτιό τους, αφήνοντας την Εύνοια πίσω. Είχε βγάλει τις μπότες της και περπατούσε ξυπόλυτη, για να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο πάνω στο παλιό μεταλλικό πάτωμα του αεροσκάφους. Εδώ δεν είχε την Πόλη για να της δίνει σημάδια και να τη βοηθά· μπορούσε να βασιστεί μονάχα στον εαυτό της. Κι ευτυχώς είχε μεγάλη εμπειρία ύστερα από σχεδόν εκατό-πενήντα χρόνια έντονης ζωής στην Ατέρμονη Πολιτεία.

Κινιόταν σαν μεγάλη γάτα μέσα στο παλιό αεροπλάνο, αθόρυβη, όπως οι σκιές.

Από την ανοιχτή πόρτα στο βάθος κοίταξε την αίθουσα συγκεντρώσεων με τα πολλά τραπέζια. Είδε τη μαυρόδερμη, κοκκινομάλλα φρουρό καθισμένη σ'ένα απ'αυτά, με τα πόδια της επάνω, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Το δόρυ της ήταν ακουμπισμένο παραδίπλα, όρθιο. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι.

Η Μιράντα καταλάβαινε ότι, αν έμπαινε στο δωμάτιο από εδώ, η φρουρός θα την έβλεπε. Ήταν στραμμένη προς τη μεριά του διαδρόμου – κι αναμφίβολα όχι τυχαία.

Ευτυχώς ο διάδρομος δεν ήταν χωρίς παράθυρα. Είχε αρκετά παράθυρα, μάλιστα, όλα κλεισμένα με χοντρά υφάσματα. Η Μιράντα δεν δυσκολεύτηκε να παραμερίσει ένα και να κοιτάξει έξω, όπως είχε κάνει και πριν. Ο δρόμος ήταν σκοτεινός· άνθρωπο δεν έβλεπες. Και δεν νόμιζε ότι κανείς κοίταζε προς τα εδώ από τα τριγυρινά σπίτια. Βγάζοντας το υφασμάτινο κάλυμμα από τη θέση του, πέρασε ευέλικτα το σώμα της από το παράθυρο και βάδισε, σκυφτή, μες στις σκιές, ως ένα άλλο παράθυρο. Το οποίο έβλεπε μέσα στην αίθουσα συγκεντρώσεων, και δεν ήταν κλειστό. Ούτε είχε τζάμι.

Η Μιράντα μπήκε από εκεί, σιγανά, αθόρυβα, με μεγάλη προσοχή.

Η φρουρός τής είχε τώρα στραμμένη την πλάτη, εξακολουθώντας να έχει το βλέμμα της, και τα υψωμένα στο τραπέζι πόδια της, προς τη μεριά του ανοίγματος του διαδρόμου.

Η Μιράντα την πλησίασε γρήγορα, και – *τινάχτηκε*. Το ένα της χέρι άρπαξε το στόμα της φρουρού, κλείνοντάς το· το άλλο τής άρπαξε τον δεξή καρπό· ενώ, συγχρόνως, από τα χείλη της έβγαινε ένα αδύναμο σφύριγμα που μόλις που ακούστηκε – το σύνθημα για την Εύνοια.

Η μαυρόδερμη γυναίκα άρχισε αμέσως να παλεύει, προσπαθώντας να ελευθερώσει το δεξί της χέρι, μουγκρίζοντας. Δε σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το αριστερό της για ν' αρπάξει το πιστόλι της – όπως ήλπιζε η Μιράντα.

Και τώρα η Εύνοια ήρθε τρέχοντας από τον διάδρομο, με το ρόπαλό της υψωμένο. Το κατέβασε, με δύναμη, πάνω στην κοιλιά της φρουρού καθώς εκείνη, συγχυσμένη, προσπαθούσε να κατεβάσει τα πόδια της από το τραπέζι. Η αναπνοή της μαυρόδερμης γυναίκας κόπηκε, και η Μιράντα τής έσφιξε πιο δυνατά το στόμα, ενώ το άλλο της χέρι άφησε τον καρπό της φρουρού και της έκλεισε τη μύτη. Η Εύνοια ξαναχτύπησε τη μαυρόδερμη γυναίκα στην κοιλιά – μία, δύο φορές – κι εκείνη λιποθύμησε.

Είχαν αποφασίσει οι δύο θυγατέρες να μην τη χτυπήσουν στο κεφάλι, να την αναισθητοποιήσουν όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα και σιωπηλά. Δεν ήθελαν να της κάνουν κακό.

Η Εύνοια κοίταξε προς την έξοδο του αεροπλάνου, ανησυχώντας ότι ίσως να ερχόταν τώρα και ο φρουρός που ήταν απέξω. Αλλά ούτε τον άκουσε ούτε τον είδε να έρχεται. Τα πάντα είχαν γίνει γρήγορα κι αθόρυβα, όπως είχαν σχεδιάσει.

Η Μιράντα πήρε το πιστόλι της φρουρού κι ένα ξιφίδιο που είχε στη μπότα της. Το δόρυ το έδωσε στην Εύνοια. Η μεταλλική του αιχμή ήταν φτιαγμένη από κάποιο σπασμένο μαχαίρι.

Η Μιράντα έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της, κάνοντας νόημα στην Αδελφή της να είναι σιωπηλή, και ζύγωσε την έξοδο του αεροπλάνου, μην έχοντας ακόμα φορέσει τις μπότες της (τις οποίες κουβαλούσε η Εύνοια).

Κοίταξε από την άκρη της εξόδου και είδε τον φρουρό απέξω να έχει απομακρυνθεί μερικά βήματα από εκεί και να μιλά με μια γυναίκα η οποία του είχε φέρει φαγητό τυλιγμένο σε πανί. Αφού τον φίλησε, πιάνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της – το φιλή αντήχησε έντονα μες στη σιγαλιά της νύχτας – του είπε κάτι γελώντας και, μετά, έφυγε.

Ο άντρας, μειδιώντας, έφερε το τυλιγμένο φαγητό – που έμοιαζε με σάντουιτς – στο στόμα του και το δάγκωσε.

Η Μιράντα θα κινιόταν τώρα – ήταν η κατάλληλη στιγμή για να του επιτεθεί – αλλά έμεινε στη θέση της, γιατί η γυναίκα δεν είχε ακόμα εξαφανιστεί ανάμεσα στα σπίτια της Πεσμένης, και υπήρχε ο κίνδυνος να ακούσει ή να δει κάτι.

Ο φρουρός, μασώντας, επέστρεψε κοντά στην είσοδο του αεροπλάνου, ενώ η Μιράντα κρυβόταν στο πλάι της εισόδου, από τη μέσα μεριά.

Ο φρουρός ρώτησε: «Τάφκι, θες φαγητό;» μιλώντας αρκετά δυνατά, καθώς έμπαινε στο αεροσκάφος. Προφανώς απευθυνόταν στη μαυρόδερμη γυναίκα.

Η οποία τώρα ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο πάτωμα.

Βλέποντάς την εκεί, στάθηκε ξαφνιασμένος.

Την Εύνοια δεν την είδε, γιατί εκείνη είχε ήδη κρυφτεί πίσω από ένα τραπέζι, σκύβοντας, έχοντας το δόρυ μαζί της.

Ούτε τη Μιράντα την είδε· καθώς ήταν κρυμμένη στο πλάι της εισόδου, την είχε προσπεράσει. Και τώρα – ενώ ο άντρας βάδιζε προς τη

φρουρό λέγοντας «Τάφκι! Είσαι καλά;» – η Μιράντα τινάχτηκε: έπεσε στην πλάτη του χρησιμοποιώντας την παλιά τέχνη της Γατομαχίας, τυλίγοντας τα πόδια της γύρω απ'τη μέση του και γδέρνοντάς το πρόσωπό του με τα χέρια της («το πισινό αγκάλιασμα της γάτας») ενώ η δεξιά της παλάμη σταματούσε στο στόμα του για να το βουλώσει.

Η Εύνοια πετάχτηκε από την κρυψώνα της και τον χτύπησε με το ρόπαλό της στην κοιλιά, στα αριστερά πλευρά, και ξανά στην κοιλιά. Μπήκε στον πειρασμό να τον χτυπήσει πρώτα στα παπάρια – ο στόχος ήταν εύκολος έτσι όπως η Μιράντα ήταν γαντζωμένη στην πλάτη του άντρα – αλλά συγκρατήθηκε γιατί είχαν αποφασίσει να προκαλέσουν στους φρουρούς όσο το δυνατόν λιγότερο κακό.

Ο άντρας λιποθύμησε σαν τη μαυρόδερμη γυναίκα.

Η Μιράντα δεν έπεσε μαζί του· τα πόδια της βρέθηκαν ξαφνικά στο πάτωμα όπως, πριν από μια στιγμή, είχαν βρεθεί τυλιγμένα γύρω του.

Η Εύνοια πήρε την караμπίνα που ήταν περασμένη στον ώμο του άντρα, πήρε το ξιφίδιο και το πιστόλι από τη ζώνη του, και το ξιφίδιο από τη μπότα του. Η Μιράντα τον έψαξε από πάνω ως κάτω και βρήκε και μερικούς γεμιστήρες.

«Πάμε,» είπε. «Με προσοχή, πάντα. Να με ακολουθείς.»

Η Εύνοια ένευσε, γνωρίζοντας ότι η Αδελφή της είχε πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από εκείνη. Ακόμα και εδώ, που η Πόλη δεν τις βοηθούσε, η Μιράντα έμοιαζε να κινείται όπως στη Ρελκάμνια.

Βγήκαν από το μεγάλο αεροπλάνο και βάδισαν γρήγορα μες στους σκοτεινούς δρόμους της Πεσμένης, πηγαίνοντας από τις πιο βαθιές σκιές για να μην τις δει κανένα τυχαίο βλέμμα ή κανέναν από τους φρουρούς. Η Μιράντα ζήτησε τις μπότες της από την Εύνοια, και τις φόρεσε χωρίς να πάψει παρά μονάχα μια στιγμή να κινείται.

Κοντά σ'ένα από τα άκρα του χωριού είδαν έναν φρουρό να στέκεται και να καπνίζει. Και η Εύνοια αναρωτήθηκε αν τους είχαν μείνει σιγάρα από τότε που το αεροπλάνο έπεσε εδώ ή αν τα έφτιαχναν κάπως με φύλλα και χόρτα.

Η Μιράντα τής έκανε νόημα να μείνει ακίνητη και πήγε προς τον φρουρό, σκυμμένη, γλιστρώντας μες στα σκοτάδια. Ακόμα κι η Εύνοια την έχασε προς στιγμή από τα μάτια της.

Η Μιράντα παρατήρησε τον φρουρό γονατισμένη στο ένα γόνατο, τυλιγμένη στις σκιές. Παρατήρησε τον χώρο γύρω του. *Ναι*, σκέφτηκε, *έτσι*. Και τινάχτηκε σαν γάτα γι'ακόμα μια φορά. Πήδησε πιάνοντας την άκρη μιας οροφής, βρέθηκε πάνω της, και ξαναπήδησε ενώ ο φρουρός γύριζε ξαφνιασμένος. Η Μιράντα έπεσε στους ώμους του, τυλίγοντας τα πόδια της γύρω του, τραβώντας τον στο έδαφος («το ψηλό αγκάλιασμα της γάτας»), ενώ έκλεινε το στόμα του με το ένα χέρι.

Ο άντρας κατέληξε στο χώμα και η Μιράντα τον γρονθοκόπησε στον κρόταφο, αναισθητοποιώντας τον.

Η Εύνοια την πλησίασε. «Κάποτε,» της είπε – «και κατά προτίμηση σύντομα – πρέπει να μου μάθεις κι εμένα αυτή τη Γατομαχία.»

Η Μιράντα πήρε τα όπλα του φρουρού – ένα τουφέκι, ένα δόρυ με μεταλλική αιχμή, δύο ξιφίδια, μερικοί γεμιστήρες – και είπε: «Πάμε.»

Έφυγαν από την Πεσμένη, τρέχοντας μες στη νυχτερινή ύπαιθρο, κοντά στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης.

Δεν έμειναν κοντά στις όχθες για πολύ· ίσως να τις αναζητούσαν εκεί οι κάτοικοι της Πεσμένης μόλις καταλάβαιναν τι είχε συμβεί. Έστριψαν προς ευθεία Νύχτας, γιατί η Μιράντα είπε ότι είναι πιο εύκολο κανείς να σε εντοπίσει από μακριά όταν είσαι επάνω σε έδαφος που κυρτώνει παρά όταν είσαι επάνω σε έδαφος που δεν κυρτώνει. Η Εύνοια δεν μπορούσε να διαφωνήσει. *Η Μιράντα μοιάζει ήδη νάχει προσαρμοστεί σε τούτη την αλλόκοτη διάσταση. Πιο πολύ απ'ό,τι εγώ, τουλάχιστον.* Η Εύνοια αμφέβαλλε αν ποτέ θα μπορούσε να προσαρμοστεί εδώ. Κι ευχόταν να μην κατέληγαν να μείνουν για πάντα στη Διπλωμένη Γη.

Επιπλέον, ανησυχούσε για τους Νομάδες των Δρόμων. Ήθελε να μάθει τι είχαν απογίνει. Είχε κρατήσει η Κορίνα τον λόγο της; *Αν δεν κράτησε τον λόγο της, η διεστραμμένη σκύλα, θα το μετανιώσει πικρά. Πικρά!*

Θα επιστρέψω στη Ρελκάμνια. Οπωσδήποτε θα επιστρέψω!

Βάδισαν για καμια ώρα, ευθεία Νύχτας, με το γαλανό φεγγάρι να φαίνεται στο βάθος, μακριά, από το άνοιγμα του κυλίνδρου. Αλλά πολύ πιο μπροστά από αυτό φαινόταν βουνά. Η Μιράντα και η Εύνοια

σταμάτησαν κοντά στους πρόποδες τους και στις όχθες του ποταμού που κατέβαινε από εκεί. Ήταν ο ίδιος ποταμός που στη γέφυρά του είχαν συναντήσει τον Κενοπρόσωπο Θεό· ο ίδιος ποταμός που κατέληγε στη Μεγάλη Λίμνη. Δεν ήταν πολύ ορμητικός, ούτε και πολύ μεγάλος – καμια σχέση με τον Ριγοπόταμο· σαν να συγκρίνεις τη θάλασσα με ρυάκι – αλλά θα μπορούσε άνετα να ταξιδέψει μια βάρκα επάνω του, υπέθετε η Μιράντα παρατηρώντας τον.

Καθώς κάθισαν σε κάτι βράχους για να ξεκουραστούν, η Εύνοια είπε: «Δε μ'αρέσει αυτό που κάναμε, Αδελφή μου. Μας είχαν φερθεί καλά. Δε φέρεσαι έτσι σ'ανθρώπους που σου φέρονται καλά.» Έβγαλε τα μακριά ξανθά μαλλιά της μέσα από την κάπα της, αφήνοντάς τα να πέσουν σαν μανδύας στην πλάτη της, γυαλίζοντας αχνά στο φως του γαλανού φεγγαριού.

«Ούτε εμένα μ'αρέσει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά ήταν απαραίτητο. Τώρα έχουμε όπλα. Και θα τα χρειαστούμε.»

Τα έριξαν όλα ανάμεσά τους, στο χορτάρι, για να τα καταμετρήσουν και να τα μοιράσουν αναμεταξύ τους. Ήταν, συνολικά, δύο πιστόλια, μια καραμπίνα, ένα τουφέκι, πέντε ξιφίδια, δύο δόρατα με μεταλλικές αιχμές (φτιαγμένες από λεπίδες μαχαιριών, μάλλον), και μερικοί γεμιστήρες.

Η Μιράντα και η Εύνοια πήραν από ένα πιστόλι και από ένα δόρυ η καθεμία. Την καραμπίνα την κράτησε η πρώτη, το τουφέκι η δεύτερη. Τα τρία ξιφίδια τα πήρε η Μιράντα, τα δύο η Εύνοια. Τους γεμιστήρες τούς μοίρασαν εξίσου αναμεταξύ τους. Και είχαν και στις ζώνες τους περασμένα τα κοντά, ανθεκτικά ρόπαλα που είχε φτιάξει η Μιράντα στην όχθη της λίμνης.

«Από δω και στο εξής,» είπε στην Εύνοια, «θα προσέχουμε πιο πολύ ποιους εμπιστευόμαστε σε τούτη τη διάσταση.»

Εκείνη ένευσε. «Οι πάντες είναι πιθανοί κλέφτες εδώ. Και, δυστυχώς, έκαναν κι εμάς σαν αυτούς.»

Η Μιράντα σηκώθηκε όρθια. «Ας προχωρήσουμε λίγο ακόμα.»

Η Εύνοια κοίταξε προς ευθεία Ημέρας – προς τη μεριά όπου βρισκόταν η Πεσμένη. «Νομίζεις ότι μας ακολουθούν;» Δε μπορούσε να διακρίνει τίποτα μες στη νύχτα. Μακάρι νάχε την καθοδήγηση της Πόλης

εδώ! Της έλειπε. Σαν να είχε χάσει ένα από τα μέλη της· ή, μάλλον, μια από τις αισθήσεις της.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δε βλέπω κανέναν νάρχεται από κει. Αλλά όσο πιο μακριά από το χωριό τους βρισκόμαστε τόσο πιο ασφαλείς απ'αυτούς θα είμαστε. Δεν άκουσες τι μας έλεγαν; Δε φεύγουν απ'την Πεσμένη. Δεν πρόκειται να μας καταδιώξουν αν απομακρυνθούμε.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι, σωστά.» Σηκώθηκε όρθια κι εκείνη.

Οδοιπόρησαν για λίγη ώρα ακόμα, μες στη νύχτα, προσέχοντας πού πατούσαν γιατί η ύπαιθρος δεν ήταν σαν τα πλακόστρωτα της Ρελκάμνια, ούτε καν σαν τους χωματόδρομους της. Ήταν επίφοβη, έχοντας λάκκους, ρίζες, χαμηλή βλάστηση· κρύβοντας, πιθανώς, επικίνδυνα πλάσματα, όπως δηλητηριώδη φίδια. Και οι δύο Θυγατέρες είχαν ακούσει πως σε άλλες διαστάσεις τέτοια ερπετά ήταν χωμένα στο χορτάρι κι όταν τα πατούσες πετάγονταν και σε δάγκωναν.

Καμια τους δεν ένωθε άνετα να βαδίζει στην ύπαιθρο. Είχαν την αίσθηση πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το έδαφος κάτω από τα πόδια τους.

Όταν έφτασαν στους πρόποδες των βουνών κι άρχισαν να συναντούν απότομες πλαγιές και κρημνούς, σταμάτησαν και βρήκαν μια σπηλιά κοντά στον ποταμό. Η Μιράντα φώτισε μέσα με τον αναπτήρα της, κρατώντας στο ένα χέρι αυτόν και στο άλλο το δόρυ της, έτοιμη να καρφώσει κάποιο άγριο θηρίο. Η σπηλιά, όμως, ήταν άδεια, και σχετικά μικρή.

Η Μιράντα έσβησε τον αναπτήρα. «Θα φυλάμε πάλι σκοπιές,» είπε, «εναλλάξ, μέχρι το πρωί.»

(6)

Το Μονοπάτι και το Θηρίο

Το θηρίο πήδησε από τον ψηλό, απότομο κρημνό φτεροκοπώντας.

«Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια· και η Μιράντα γύρισε, ξαφνιασμένη, και το είδε:

Πυκνό, καφετί τρίχωμα· μεγάλα σαγόνια γεμάτα κοφτερά δόντια· δυο πελώρια κέρατα δεξιά κι αριστερά των σαγονιών, κυρτώνοντας προς τα εμπρός· γυαλιστερά, στενά μάτια· γιγάντιες, γκρίζες, δερμάτινες φτερούγες.

Τα νύχια του – μακριά σαν λεπίδες ξιφιδίων – ήρθαν καταπάνω της.

Η Μιράντα τινάχτηκε πίσω, παραλίγο να χάσει την ισορροπία της, δεν την έχασε, έκανε τούμπα στο τραχύ πετρώδες έδαφος, σηκώθηκε πάλι όρθια.

Η Εύνοια είχε επίσης πεταχτεί μακριά, αλλά όχι τόσο ευέλικτα. Ρίχνοντας κάτω το δόρυ, έβγαλε το τουφέκι από τον ώμο της. Όμως δεν ήταν αρκετά γρήγορη· καλύτερα να είχε επιτεθεί με το δόρυ, ίσως. Γιατί τώρα το θηρίο, που της έριχνε ένα κεφάλι στο ύψος και πολλά εκατοστά στο πλάτος, ήταν πιο κοντά σ'εκείνη απ'ό,τι στη Μιράντα και στράφηκε καταπάνω της–

(«ΓΡΡΡΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡ!» βρυχούμενο)

–χτυπώντας με τα νύχια του δεξιού μπροστινού του ποδιού που έμοιαζε με χέρι έτσι όπως το πλάσμα ήταν ορθωμένο στα δύο πισινά του πόδια.

Κοπάνησε το πυροβόλο της Εύνοιας καθώς εκείνη έκανε, τρομαγμένη, να το στρέψει προς τη μεριά του. Το πέταξε μακριά της, πάνω στους βράχους. Η Εύνοια κραύγασε, προσπάθησε να φύγει προτού τα σαγόνια τη δαγκώσουν ή τα κυρτά κέρατα στο πλάι αυτής της φριχτής μασέλας καρφωθούν στο σώμα της.

Σκόνταψε σε μια πέτρα – τούτη η καταραμένη διάσταση ήταν όλο πέτρες και λακκούβες και χόρτα! – έπεσε, νιώθοντας τα γόνατά της και τους αγκώνες της να γδέρνονται άσχημα κάτω από τα ρούχα της.

Αλλ’ αυτό ήταν το λιγότερο από τα προβλήματά της.

«ΓΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡ...» Η φωνή του θηρίου από πάνω της. Το ίδιο το θηρίο από πάνω της. Στα τέσσερα. Το κεφάλι του να πλησιάζει το δικό της, τα δόντια του να κροταλίζουν.

Κι αυτή η μέρα δεν είχε ξεκινήσει τόσο άσχημα...

Όταν η Μιράντα είχε μπει στη σπηλιά όπου διανυκτέρευ-σαν και είχε ξυπνήσει την Εύνοια τής είχε πει ότι δεν έβλεπε κανέναν να έρχεται από ευθεία Ημέρας. «Όπως το περίμενα, δεν πρόκειται να μας καταδιώξουν.»

«Ακόμα κι αν βγήκαν να μας καταδιώξουν, πού να ξέρουν προς τα πού πήγαμε;» Η Εύνοια έτριβε τα μάτια της καθώς ξετυλιγόταν μέσα από την κάπα της και κατέβαζε την κουκούλα της.

«Από τα ίχνη μας, Αδελφή μου. Σε άλλες διαστάσεις – όπως αυτήν – η τέχνη της ιχνηλασίας είναι πολύ σημαντικό μέρος της ζωής των κατοίκων. Εξάλλου, κι εμείς έτσι δεν ακολουθήσαμε το Τρίτο Σκέλος;»

«Σωστά.»

Η Εύνοια σηκώθηκε όρθια· πλησίασε το άνοιγμα της σπηλιάς, κοίταξε έξω. Ο ήλιος ήταν λαμπερός, αλλά είχε πιο κρύο από χτες, νόμιζε, και πολλά σύννεφα ήταν συγκεντρωμένα, κρύβοντας το μεγαλύτερο μέρος της Διπλωμένης Γης που φαινόταν προς τα πάνω. Τον ήλιο δεν τον έκρυβαν και τόσο, όπως θα τον έκρυβαν σε άλλες διαστάσεις, γιατί δεν ήταν προς τα πάνω· ήταν προς τα εκεί, στο βάθος, μέσα στο στρογγυλό άνοιγμα απ’όπου διακρινόταν ο *πραγματικός* ουρανός.

Η Εύνοια ρώτησε: «Είναι κανονική διάσταση εδώ, Μιράντα, ή ενδο-διάσταση;»

«Από τη μια, μπορείς να πεις ότι είναι κανονική διάσταση· από την άλλη, μπορείς να πεις ότι είναι ενδοδιάσταση.»

Η Εύνοια στράφηκε να την αντικρίσει. «Τι εννοείς;»

Η Μιράντα πέρασε από δίπλα της, βγαίνοντας από τη σπηλιά. «Κοίτα... *μοιάζει* με κανονική διάσταση, δεν *μοιάζει*; Έχει τον δικό της ουρανό, τον δικό της ήλιο· έχει τόση... γεωγραφία. Από την άλλη, όμως,

είναι αναμφίβολα μικρή διάσταση. Δε μπορώ αυτή τη στιγμή να μαντέψω ακριβώς πόσα χιλιόμετρα είναι το εσωτερικό του κυλίνδρου στο μήκος, αλλά αποκλείεται να είναι πάνω από εκατό χιλιόμετρα, ή εκατό-και-κάτι. Επομένως, ίσως και να είναι ενδοδιάσταση. Ένα αποκομμένο μέρος της Ρελκάμνια.»

«Ο ήλιος της Ρελκάμνια είναι αλλιώς, Αδελφή μου.»

«Το σύμπαν δεν εξηγείται έτσι εύκολα, όπως θα σου πουν όλοι όσοι τα έχουν ψάξει αυτά τα θέματα. Τέλος πάντων' το δικό μας πρόβλημα είναι πολύ πιο άμεσο...» Βάδισε έξω απ'τη σπηλιά.

Η Εύνοια την ακολούθησε.

Πλησίασαν τις όχθες του ποταμού και, γονατίζοντας κοντά στο νερό, έπλυναν τα πρόσωπά τους και ήπιαν. Ύστερα, έκαναν τις φυσικές τους ανάγκες στη βλάστηση εκεί κοντά. Και τελικά η Εύνοια είπε:

«Πεινάω, Μιράντα. Εσύ;»

«Λιγάκι.»

«Μάλλον έπρεπε να είχαμε πάρει και τίποτα για φαγητό απ'τους ανθρώπους της Πεσμένης. Τώρα, έχω μόνο αυτό.» Έβγαλε το Φρούτο της Λίμνης από την τσέπη της. «Να το μοιραστούμε;»

«Φά' το εσύ.»

«Δε θ'αφήσω τη Μητέρα μου να πεινάσει.» Η Εύνοια έπλυνε τον καρπό στο νερό και τον έκοψε στα δύο μ'ένα ξιφίδιο. Έδωσε τον μισό στη Μιράντα.

Το Φρούτο της Λίμνης ήταν τραγανό και νόστιμο, αλλά όχι πολύ γλυκό.

«Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε η Εύνοια.

Η Μιράντα κοίταξε τον ουρανό. Η γεωγραφία της διπλωμένης διάστασης ήταν ακόμα κρυμμένη πίσω από τα σύννεφα. «Η Ιωάννα είπε ότι εκείνος ο πύργος είναι κατοικία του Κενοπρόσωπου Θεού. Ίσως θα έπρεπε να τον επισκεφτούμε.»

«Κι αν είναι εχθρικός;»

«Σου φάνηκε εχθρικός, την προηγούμενη φορά που μας μίλησε;»

«Χμμ... Μάλλον όχι.»

«Αν είναι 'θεός', ίσως να έχει τρόπο να μας βγάλει από τούτη τη διάσταση.»

«Οι θεοί δεν είναι έτσι,» είπε η Εύνοια. «Οι θεοί είναι αόρατοι. Είναι σαν τον Κρόνο και την Καθμύρα και τη Ρασιλλώ. Είναι παντού και πουθενά. Δεν τους βλέπεις σαν παράξενα στοιχειά.»

«Ό,τι κι αν είναι, ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει. Ή ίσως σ'εκείνο τον πύργο να μπορέσουμε να βρούμε από μόνες μας κάποια απάντηση. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, Εύνοια. Αν δεν εξερευνήσουμε τα πάντα εδώ, δεν πρόκειται ποτέ να φύγουμε.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι...» είπε συλλογισμένα. «Ας πάμε. Πρέπει να εί-
ναι...» κοίταξε ολόγυρα, «προς τα εκεί, αν δεν κάνω λάθος»· έδειξε τα βουνά.

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα τρώγοντας το τελευταίο, μικρό κομμάτι που είχε απομείνει από το φρούτο της, «προς τα εκεί είναι. Πέρα από τα βουνά, ανάμεσα σε κάτι λόφους.»

Ξεκίνησαν έτσι να βαδίζουν, ανεβαίνοντας πλαγιές, σκαρφαλώνοντας όσους κρημνούς δεν ήταν και πολύ απότομοι. Η Μιράντα τα κατάφερνε να αντιμετωπίζει τη γεωγραφία του χώρου χρησιμοποιώντας τις γνώσεις της δωματοβασίας – της τέχνης να πηδάς απ'τη μια τάρτα στην άλλη για να κινείσαι. Αλλά δυσκολευόταν αρκετά, γιατί το φυσικό τοπίο δεν ήταν πόλη, και πολλά πράγματα εδώ ήταν πολύ διαφορετικά.

Η Εύνοια δυσκολευόταν ακόμα περισσότερο. Δεν γνώριζε την τέχνη της δωματοβασίας και ούτε ποτέ στη ζωή της είχε ξαναβρεθεί σε τέτοιο ορεινό τόπο. Η Μιράντα έπρεπε να τη βοηθά συνέχεια.

Και, φυσικά, ορισμένα μέρη ήταν αδύνατον να τα ανεβούν ή να τα περάσουν· έψαχναν διαρκώς για εναλλακτικά μονοπάτια και έκαναν κύκλους.

Η κατεύθυνσή τους ήταν, σταθερά, πρώτη ημίστροφη Νύχτας. Και ήταν σίγουρες πως δεν είχαν χάσει τον δρόμο τους. Ήταν εύκολο να δεις, σε τούτη τη διάσταση, προς τα πού κατευθύνεσαι. Τα σημεία του ορίζοντα ήταν έκδηλα παντού.

Αλλά οι δύο Θυγατέρες δεν μπορούσαν εύκολα να προχωρήσουν. Το τοπίο τούς στεκόταν εμπόδιο σαν να ήταν εναντίον τους. Και, ύστερα από κάποια ώρα, άρχισε κιόλας να βρέχει. Η Μιράντα και η Εύνοια τυλίχτηκαν στις κάπες τους και μπήκαν κάτω από έναν μεγάλο βράχο

που προεξείχε από μια πλαγιά. Γύρω τους κυλούσαν νερά, παρασέρνοντας χώμα. Χείμαρροι λάσπης και πέτρας.

Η Εύνοια κοίταξε το ρολόι της. «Δυόμιση ώρες ταξιδεύουμε,» είπε λαχανιασμένα. «Πόσο μακριά νομίζεις ότι έχουμε καταφέρει να πάμε από εκεί όπου ήμασταν στην αρχή;»

«Όχι και πολύ μακριά,» είπε η Μιράντα κοιτάζοντας τη βροχή.

Αστραπές φώτιζαν τα βουνά, βροντές αντηχούσαν.

Στο βάθος διέκρινε ένα Πορφυρό Σύννεφο ανάμεσα στα υπόλοιπα γκριζα και μαύρα σύννεφα. Τα Αρπακτικά έψαχναν για τροφή. *Ευτυχώς δεν είμαστε στο δρόμο τους, τούτη τη φορά.*

Η Εύνοια είπε: «Ας μαζέψουμε νερό, τουλάχιστον.» Άπλωσε τις ενωμένες χούφτες της και συγκέντρωσε εκεί μια μικρή ποσότητα. Την έφερε στα χείλη της και ήπιε. Το επανέλαβε, και το ξαναεπανέλαβε. «Δεν έχουμε κάποιο μπουκάλι, ή κάτι τέτοιο;»

«Έχεις εσύ;» Και η Μιράντα είχε πιει βρόχινο νερό, μαζεύοντάς το στις χούφτες της όπως η Εύνοια.

«Γαμώτο! Αγνοήσαμε πολλά πράγματα που θα μπορούσαμε να είχαμε πάρει από την Πεσμένη.» Ακούμπησε την πλάτη της στις πέτρες, κάθισε στο υγρό χώμα, με τα χέρια της στα υψωμένα γόνατά της.

«Μην απελπίζεσαι από τώρα, Αδελφή μου,» της είπε η Μιράντα. «Είναι πολύ νωρίς.»

«Αν δεν τα καταφέρουμε να φύγουμε ποτέ από εδώ;» ρώτησε η Εύνοια, ύστερα από κάποια ώρα που κοίταζαν τη βροχή σιωπηλές.

«Θα τα καταφέρουμε.» Η Μιράντα τώρα καθόταν πλάι της.

«Για να μην έχει, όμως, επιστρέψει κανένας άλλος από τη Διπλωμένη Γη....»

«Και λοιπόν; Επειδή κανείς δεν το έχει ξανακάνει, σημαίνει ότι δεν πρέπει να το κάνουμε κι εμείς;»

Η Εύνοια γέλασε μέσα από την κουκούλα της. «Μιράντα... πάντα μ'αρέσει όπως σκέφτεσαι.» Αλλά μέσα της αισθανόταν μια μεγάλη απογνώση. Φοβόταν ότι δεν θα τα κατάφερναν να γυρίσουν στη Ρελκάμνια. Φοβόταν ότι ποτέ δεν θα μάθαινε τι είχαν απογίνει οι Νομάδες της. Και εδώ αισθανόταν τόσο εγκαταλειμμένη. Χωρίς την Πόλη, τα πάντα ήταν διαφορετικά. Ήταν άδεια. Μια γιγάντια παρουσία, που βρίσκεται παντού, μέσα και έξω από το καθετί, εδώ έλειπε. Ένα τερά-

στιο κενό στην πραγματικότητα του χώρου, του χρόνου, της ίδιας της ύπαρξης...

Όταν η βροχή κόπασε λίγο, χωρίς να έχει σταματήσει τελείως, οι Θυγατέρες βγήκαν από το πέτρινο υπόστεγό τους και συνέχισαν να ταξιδεύουν. Τώρα έπρεπε να είναι πιο προσεχτικές από πριν, καθώς τα νερά είχαν κάνει το χώμα λάσπη, γλιστερή κι επικίνδυνη, και χείμαρροι ακόμα κυλούσαν μες στα βουνά.

Το μεσημέρι είχε περάσει. Οι δύο τους πεινούσαν αλλά δεν είχαν τίποτα να φάνε. Η Εύνοια ρώτησε τη Μιράντα αν ήξερε πώς να κυνηγά ζώα. Εκείνη αποκρίθηκε ότι είχε δει ντοκιμαντέρ με κυνηγούς άλλων διαστάσεων, και είχε διαβάσει και κείμενα που περιέγραφαν πώς να κυνηγήσεις. Αλλά ποτέ δεν το είχε κάνει η ίδια. «Όμως,» είπε, «δεν πρέπει νάναι και τόσο δύσκολο. Απλά βρίσκεις ένα ζώο και, κάπως, το σκοτώνεις. Όπλα έχουμε μαζί μας τώρα. Πιο δύσκολο, πάω στοίχημα, θάναι να το μαγειρέψουμε έτσι που να μπορούμε να το φάμε.»

«Εγώ ξέρω να μαγειρεύω.»

«Ξέρεις να μαγειρεύεις έχοντας τα υλικά έτοιμα, Εύνοια. Το νεκρό ζώο θα πρέπει να το γδάρουμε, να το καθαρίσουμε. Θα πρέπει ν'ανάψουμε μια φωτιά και να το ψήσουμε από πάνω. Έχεις ξανακάνει κάτι από αυτά;»

Η Εύνοια έμεινε σιωπηλή. *Γαμώτο*, σκέφτηκε. *Κωλοδιάσταση...*

Τα πόδια της τώρα την πονούσαν φριχτά μέσα στις μπότες της. Στη Ρελκάμνια μπορεί να διέσχιζε μεγαλύτερες αποστάσεις αλλά εκεί οι δρόμοι ήταν κανονικοί δρόμοι, μα τον Κρόνο! δεν ήταν τέτοια κατσάβραχα!

Η Μιράντα αισθανόταν το ίδιο ταλαιπωρημένα τα πόδια της, όμως βάδιζε πιο άνετα από την Εύνοια. Η τέχνη της δωματοβασίας την είχε γλιτώσει από πολλά στραβοπατήματα, κι έτσι δεν είχε κουραστεί το ίδιο. Τώρα, ωστόσο, μες στις λάσπες και στη βροχή, τα πάντα είχαν δυσκολέψει. Σε κάποια σημεία νόμιζε ότι το έδαφος προσπαθούσε να ρουφήξει τις μπότες της σαν να ήταν ζωντανή οντότητα. Και αναρωτήθηκε: *Τι είδους πνευματικές οντότητες, άραγε, να κυκλοφορούν στη Διπλωμένη Γη;* Μην έχοντας εδώ τις δυνάμεις της ως Θυγατέρα της Πόλης, δεν μπορούσε να διακρίνει τα πνεύματα μέσω των πολεοσημαδιών. *Ίσως να μας παρακολουθούν χωρίς να το ξέρουμε.*

Και συνεχίζοντας τη σκέψη της: *Αν μας παρακολουθούν, μακάρι τουλάχιστον να θέλουν να μας βοηθήσουν...*

Ο Κενοπρόσωπος Θεός τις συνάντησε όταν η βροχή είχε κοπάσει κι άλλο: μερικές ψιχάλες έπεφταν μόνο από τα σύννεφα.

Η φιγούρα που παρουσιάστηκε αντίκρου στις δύο θυγατέρες δεν είχε πρόσωπο και ήταν ντυμένη με ρούχα κουρελιασμένα τα οποία ανέμιζαν με τρόπο αλλόκοτο, όπως και την προηγούμενη φορά: σαν από κάποιον άνεμο που δεν υπήρχε για τη Μιράντα και την Εύνοια αλλά μονάχα γι' αυτή τη μυστηριώδη οντότητα που το κεφάλι της ήταν μια τρύπα στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης.

«Τα βουνά έχουν και καλύτερα μονοπάτια!» είπε ο Κενοπρόσωπος Θεός, μιλώντας ξανά σαν σπασμένο ραδιόφωνο. «Ελάτε, ταξιδιώτισσες! Ελάτε!» Και κινήθηκε γρήγορα, μοιάζοντας να αγνοεί τις λάσπες και τα νερά.

Η Μιράντα και η Εύνοια είχαν χαθεί τελείως, λίγο προτού τον συναντήσουν. Ήταν βέβαιες πως έκαναν κύκλους πάλι, πως δεν μπορούσαν να προχωρήσουν προς πρώτη ημίστροφη Νύχτας. Έτσι τώρα τον ακολουθήσαν.

«Περίμενε!» του φώναξε η Εύνοια. «Πού μας πας; Ποιος είσαι;»

«Βιαστείτε!» αποκρίθηκε μόνο ο Κενοπρόσωπος Θεός. «Ο χρόνος καταδιώκει!» Μια φωνή σαν σπασμένα παράσιτα πίσω από τον υπόκωφο θόρυβο της εξασθενημένης βροχής.

Οι δύο θυγατέρες κυνηγούσαν τον Κενοπρόσωπο Θεό, μα εκείνος πάντα βρισκόταν μπροστά τους. Κινιόταν τόσο ευέλικτα που εξέπληττε ακόμα και τη Μιράντα, η οποία σκέφτηκε: *Είναι σαν το έδαφος να μην τον παρακωλύει καθόλου. Σαν να είναι άυλος. Αλλά δεν είναι άυλος. Μοιάζει να... να...* Ναι, αυτό ήταν. Έμοιαζε να γλιστρά μέσα στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης όπως το νερό γλιστρά πάνω σ' ένα τοπίο. Δεν έχει σημασία αν το τοπίο είναι γεμάτο βράχους και ξύλα· το νερό κυλά γύρω τους και ανάμεσά τους, και περνά, δεν εμποδίζεται. Ή, τουλάχιστον, δεν εμποδίζεται εύκολα· πρέπει να το αποκλείσεις τελείως για να το εμποδίσεις. Και ο Κενοπρόσωπος Θεός, αναμφίβολα, δεν ήταν αποκλεισμένος τελείως.

Δεν ξέρω αν είναι θεός – ό,τι κι αν σημαίνει αυτή η λέξη – αλλά σίγουρα δεν είναι και άνθρωπος, σκέφτηκε η Μιράντα. Δεν μπορεί να είναι

άνθρωπος. Ούτε οι Θυγατέρες της Πόλης των παραμυθιών δεν κινούνται έτσι. Ούτε η Κορίνα, είμαι σίγουρη, δεν μπορεί να κινηθεί έτσι, παρότι έχει το αρχαίο φυλαχτό στην κατοχή της.

«Γιατί μας κυνηγά ο χρόνος;» φώναξε, ξέπνοα, η Εύνοια στον Κενοπρόσωπο Θεό. «Εμένα μού φαίνεται ότι έχουμε άπλετο χρόνο!»

«Ελάτε!» αποκρίθηκε εκείνος, γνέφοντάς τους μ'ένα χέρι ντυμένο με κουρέλια. Κάτι τρεμόπαιζε τώρα στο κενό του κεφάλι, στην τρύπα που ήταν το κεφάλι του. Μια μυστηριώδης δόνηση. Και ο Θεός έβγαλε μια κραυγή: «Ωωωωααααα... ααααααα...» αλλά συνέχισε να κινείται άνετα μες στο ορεινό τοπίο.

Η βροχή έπαψε τελείως.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός στάθηκε πάνω σ'έναν ψηλό βράχο, τον οποίο δεν φάνηκε να σκαρφαλώνει: φάνηκε απλώς ν'ανεβαίνει, λες και υπήρχε κάποιο κεκλιμένο επίπεδο που οδηγούσε στην κορυφή του – αλλά τέτοιο πράγμα, φυσικά, δεν υπήρχε.

«Το μονοπάτι σας!» είπε η σπασμένη φωνή του Θεού, και το κουρελιασμένο χέρι του έδειξε ένα πέρασμα που ανοιγόταν μέσα από τα βουνά: κι αν η Μιράντα έκρινε σωστά, πήγαινε προς την κατεύθυνση που ήθελαν – πρώτη ημίστροφη Νύχτας.

«Γιατί μας έλεγες ότι δεν έχουμε χρόνο;» ρώτησε η Εύνοια. «Μας κυνηγά κάποιος; Κανένα θηρίο, ίσως;»

«ΩωωαααααΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΩΩΩΩωωωωωω...!» Η τρύπα-κεφάλι του Κενοπρόσωπου Θεού τράβηξε μέσα της το σώμα του, καταπίνοντάς το, και τέλος τράβηξε και τον ίδιο της τον εαυτό. Εξαφανίστηκε.

Η Εύνοια ρίγησε, όχι από την ψύχρα. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...; Μιράντα...»

«Τι;»

«Τι δαίμονας είν' αυτός;»

«Πρέπει να εννοούσε ότι ο χρόνος κυνηγά εκείνον, Αδελφή μου.»

Η Εύνοια στράφηκε να την κοιτάξει, συνοφρυωμένη.

«Δεν καταλαβαίνεις; Κάτι τον αναγκάζει να εξαφανίζεται. Δε νομίζω ότι θέλει να εξαφανίζεται.»

«Μα... ο ίδιος ρουφά τον εαυτό του. Το κεφάλι του ρουφά το σώμα του, και...»

«Δεν ξέρουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Αλλά ό,τι κι αν συμβαίνει δεν είναι κάτι με το οποίο ο Κενοπρόσωπος Θεός συμφωνεί. Έτσι μου φαίνεται, τουλάχιστον.

»Και τώρα δεν έχει μεγάλη σημασία.» Έστρεψε το βλέμμα της στο μονοπάτι που τους είχε δείξει η μυστηριώδης οντότητα. «Μας βρήκε έναν καλό δρόμο.»

Ακολούθησαν το μονοπάτι ενώ το φως μειωνόταν, καθώς ο Ήλιος της Ημέρας έχανε τη δύναμή του και αποκτούσε ολοένα και περισσότερη δύναμη ο γαλανός Ήλιος της Νύχτας. Γύρω τους ορθώνονταν απότομες πλαγιές και άγριοι κρημνοί με δέντρα που κύρτωναν σαν γίγαντες που ήθελαν να τις παρατηρήσουν από κοντά.

Εκεί, καθώς διέσχιζαν το μονοπάτι, ήταν που το άγνωστο θηρίο τούς επιτέθηκε...

Η Εύνοια, γυρίζοντας ανάσκελα, ύψωσε το πόδι της και το κλότσησε στην κοιλιά, αλλά το πλάσμα δεν φάνηκε να κατάλαβε τίποτα—

Ένας πυροβολισμός.

Αυτόν το πλάσμα τον κατάλαβε.

Πετάχτηκε πάνω από την Εύνοια, παραπατώντας, τραυματισμένο, με το τρίχωμά του να μουλιάζει από το αίμα.

Η Μιράντα στεκόταν στα τρία μέτρα απόσταση, με την καραμπίνα της υψωμένη. Την όπλισε ξανά, πάτησε τη σκανδάλη: η κάννη βρυχήθηκε. Το θηρίο χτυπήθηκε αλλά, έχοντας ήδη αρχίσει να φτερουγίζει, δεν έπεσε· υψώθηκε στον αέρα. Και δεν ήταν έτοιμο να υποχωρήσει παρότι αιμορραγούσε.

«ΓΓΡΡΡΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡ!» γρύλισε, ορμώντας καταπάνω στη Μιράντα.

Το τσαντίσαμε, σκέφτηκε η Εύνοια καθώς τραβούσε το πιστόλι της και, με τρεμάμενα χέρια, σημάδευε.

Η Μιράντα δεν είχε χρόνο να ξαναοπλίσει την καραμπίνα· κύλησε πάλι στο έδαφος που ήταν ακόμα νωπό και λασπώδες από τη βροχή. Τα μαλλιά της και τα ρούχα της είχαν γεμίσει λάσπες. Βρέθηκε στο ένα γόνατο, μερικά μέτρα παραδίπλα, έχοντας αποφύγει παρατρίχα τα νύχια του θηρίου.

Η Εύνοια τράβηξε τη σκανδάλη του πιστολιού της.

Παρότι τα χέρια της έτρεμαν δεν ήταν εύκολο ν'αστοχήσει έναν τόσο μεγάλο στόχο από τόσο κοντά.

Το πλάσμα κραύγασε, χτυπώντας τις φτερούγες του ξέφρενα, κι αναγκάστηκε να προσγειωθεί, αγκομαχώντας, γεμάτο αίματα. Μ'έναν ακόμα βρυχηθμό που αντήχησε στα βουνά-

[illegible]

-χίμησε στη Μιράντα, πηδώντας.

Η Εύνοια τράβηξε ξανά τη σκανδάλη αλλά τώρα αστόχησε – τόσο απότομο ήταν το τίναγμα του θηρίου.

Η Μιράντα, ακόμα γονατισμένη στο ένα γόνατο, απέφυγε το ένα από τα κυρτά κέρατα του πλάσματος για να μη χάσει το δεξί της μάτι και, ίσως, μεγάλο μέρος του προσώπου της μαζί. Το επικίνδυνο φυσικό όπλο πέρασε ξυστά από το δέρμα της, μπλέχτηκε προς στιγμή στα μαύρα μαλλιά της.

Η Μιράντα τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα της και κάρφωσε το πλάσμα στον λαιμό.

Την ίδια στιγμή η Εύνοια πυροβολούσε – πετυχαίνοντας αυτή τη φορά τον στόχο της.

Και η ώρα του θηρίου είχε πλέον έρθει. Οι αντοχές του ήταν αναμφίβολα μεγάλες και η δύναμή του τρομερή, αλλά είχε δεχτεί πολλά τραύματα. Η Μιράντα, σπρώχνοντας το ξιφίδιο της μέσα του, το αισθάνθηκε να χάνει τη ζωτικότητά του. Το αίμα του κυλούσε επάνω της· η ανάσα του βρομούσε καθώς χτυπούσε το πρόσωπό της. Τα νύχια του έσκισαν τα ρούχα της, τραυμάτισαν το δέρμα της, αλλά χωρίς την αγκριότητα που πριν είχε επιδείξει. Το ατίθασο φως στα μάτια του έσβησε, και, πεθαίνοντας, το θηρίο κατέρρευσε πάνω στη Μιράντα, πλακώνοντάς την.

Η Εύνοια ήρθε να τη βοηθήσει για να βγει από κάτω του. «Είσαι καλά, Αδελφή μου; Είσαι καλά;» Την έβλεπε που ήταν τραυματισμένη.

«Δεν... είναι... τίποτα...» ξεροκατάπιε η Μιράντα. «Τίποτα.» Έγλειψε τα ξεραμένα χείλη της. Το μόνο πράγμα επάνω της που ένιωθε ξεραμένο. Παντού αισθανόταν να κολλά από τον ιδρώτα κι από το αίμα.

«Αυτός ο καριόλης!» είπε η Εύνοια. «Μας έστησε παγίδα!»

Η Μιράντα μόρφασε, μην καταλαβαίνοντας.

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός,» εξήγησε η Εύνοια.

«Όχι, δεν μπορεί... Γιατί;»

Προτού απομακρυνθούν από το κουφάρι του φτερωτού θηρίου, η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Πάρε τα κέρατά του.»

«Τι;»

«Πάρε τα κέρατά του· μπορεί να έχουν αξία ως νόμισμα στη Διπλωμένη Γη. Ξερίζωσέ τα με το ξιφίδιο.»

Η Εύνοια το προσπάθησε, μπήγοντας τη λεπίδα μες στη σάρκα του νεκρού θηρίου, αλλά το βρήκε πιο δύσκολο απ'το φανταζόταν. Το πετσί του ήταν τόσο σκληρό.

Η Μιράντα, παρότι τραυματισμένη, ήρθε να τη βοηθήσει μ'ένα απ'τα δικά της ξιφίδια, και τελικά κατάφεραν να πάρουν και τα δύο κυρτά κέρατα που φύτρωναν εκατέρωθεν του επικίνδυνου στόματος.

Μετά σηκώθηκαν και προχώρησαν, ώστε ν'αφήσουν το πτώμα αρκετά πίσω τους. Σύντομα είδαν κάτι μεγάλους βράχους που σχημάτιζαν σπηλιά από κάτω τους, και εκεί μέσα μπήκαν και κάθισαν για να ξεαποστάσουν.

Η Μιράντα προσπαθούσε να μαζέψει τα κουρελιασμένα ρούχα γύρω από το σώμα της. Τα τραύματα από τα νύχια του άγριου πλάσματος δεν ήταν σοβαρά αλλά την πονούσαν, την έτσουζαν.

«Πρέπει να βάλουμε κάτι επάνω σου,» είπε η Εύνοια. «Νερό, ίσως. Κάτι. Εδώ... εδώ η Πόλη δεν θα σε θεραπεύσει, Μιράντα.»

«Φυσικά και όχι. Θα χρειαστεί το σώμα μου να κάνει τη δουλειά του από μόνο του, Αδελφή μου,» είπε κουρασμένα η Μιράντα.

«Δεν έπρεπε να τον είχαμε ακούσει!»

«Δεν ξέρω. Το μονοπάτι είναι όντως καλό. Μας πηγαίνει προς πρώτη ημίστροφη Νύχτας. Και το πέρας των βουνών, μάλλον, δεν είναι μακριά. Δε μπορούμε να το δούμε αλλά σίγουρα δεν είναι μακριά, Εύνοια.» Καθώς η γη κύρτωνε, ήταν πιο εύκολο να βλέπεις τι ήταν μακριά σου παρά τι ήταν κοντά σου, ειδικά σ'ένα ορεινό τοπίο όπως εδώ. «Και προς τα εκεί είναι δασότοποι, και μετά από τους δασότοπους είναι οι λόφοι και ο πύργος.» Τα σύννεφα είχαν ανοίξει πλέον και τα πάντα φαίνονταν πιο καθαρά, παρότι το φως της ημέρας ολοένα και μειωνόταν. «Ας συνεχίσουμε προτού σκοτεινιάσει.»

«Χρειάζεσαι ξεκούραση.»

«Καλύτερα να ξεκουραστώ στο δάσος.»

Η Εύνοια δεν διαφώνησε, αν και φοβόταν για τη Μιράντα. Στη Ρελκάμνια, η Πόλη τις προστάτευε από τόσα πολλά – συμπεριλαμβανομένου απλών τραυματισμών, ή όχι και τόσο απλών – αλλά εδώ δεν είχαν καμία προστασία.

Το μονοπάτι, ωστόσο, δεν αποδείχτηκε κακό. Τις οδήγησε εκεί όπου ήθελαν να πάνε: στους πρόποδες των βουνών, όπου άρχιζε το δάσος. Οι σκιές τώρα ήταν πιο πυκνές· το σκοτάδι είχε δυναμώσει.

Ήταν ώρα οι δύο Θυγατέρες να βρουν μέρος για να ξεκουραστούν. Πεινασμένες και ταλαιπωρημένες.

(7)

Ακολουθώντας τις Οδηγίες Χρήσης

Η Εύνοια φυλούσε σκοπιά όλη τη νύχτα ενώ η Μιράντα κοιμόταν, τυλιγμένη και κουκουλωμένη στην κάπα της.

Οι νυχτερινοί θόρυβοι του δάσους τρόμαζαν την Εύνοια, τη φρίκα-ραν, την έκαναν συνέχεια να είναι τσιτωμένη, συνέχεια να έχει το τουφέκι έτοιμο στα χέρια της και κάθε τόσο να το στρέφει προς τα δω και προς τα κει. Κάθε σκιά τής φάνταζε επικίνδυνη. Κάθε αλύχτημα ή κρώξιμο έκρυβε κάπου κοντά ένα άγνωστο άγριο θηρίο. Κάθε τρίξιμο ήταν ένας φονιάς της σκοτεινής υπαίθρου που προσπαθούσε να πλησιάσει τη φωτιά της.

Τελικά, τίποτα δεν είχε πλησιάσει. Τίποτα, εκτός από εφιάλτες. Ή εκτός από στοιχειακά πνεύματα ετούτης της διάστασης, ίσως. Αλλά η Εύνοια, χωρίς τη βοήθεια της Πόλης, δεν μπορούσε να τα διακρίνει αυτά. Κι αισθανόταν σαν εν μέρει τυφλή.

Η Μιράντα ξύπνησε με το ξημέρωμα. Τα βλέφαρά της άνοιξαν και είδε την Αδελφή της να κάθεται παραδίπλα με το τουφέκι της αγκαλιά και τη φωτιά ακόμα αναμμένη αν και ετοιμοθάνατη.

«Είναι πρωί...» είπε η Μιράντα καθώς ανασηκωνόταν, συνειδητοποιώντας ότι τώρα πονούσε λιγότερο από χτες. Καλό σημάδι, σκέφτηκε αυθόρμητα. Αν πονούσε περισσότερο, ίσως να σήμαινε ότι τα τραύματά της είχαν μολυνθεί. Εδώ δεν υπήρχε η Πόλη για να την προστατεύει από μολύνσεις.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Εύνοια, κουρασμένα.

«Είχαμε πει να με ξυπνήσεις για να κάνω τη δεύτερη βάρδια!»

«Ήσουν εξουθενωμένη, Μιράντα.»

«Κι εσύ δεν ήσουν; Δεν έπρεπε να με είχες αφήσει να κοιμ-!»

«Είσαι τραυματισμένη. Και έχεις κάνει τόσα για μένα. Να μην κάνω κι εγώ κάτι για σένα;»

«Ανόητη...» είπε η Μιράντα καλοπροαίρετα. «Τι έχω κάνει για σένα τελευταία; Απλά σε έμπλεξα σε μπελάδες που δεν θα έπρεπε να έχεις. Κι εσύ ήδη με είχες βοηθήσει μία φορά, όταν με ελευθέρωσες από την υπόγεια αποθήκη.»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Μιράντα, δεν υπολογίζω τα πράγματα έτσι – το ξέρεις αυτό. Ξέρεις πώς... πώς σε βλέπω, μα την Πόλη. Είσαι σαν *μητέρα* για μένα.»

Η Μιράντα αναστέναξε. Σηκώθηκε όρθια. «Δεν έπρεπε...» επανέλαβε. «Τώρα θα είσαι κουρασμένη για ταξίδι.»

«Δεν είμαι κουρασμένη· απλά καθόμουν όλη νύχτα εδώ, δεν έκανα τίποτα.» Το ψέμα της φαινόταν από τους μαύρους κύκλους στα μάτια της. Η Μιράντα καταλάβαινε τι πρέπει να είχε περάσει η Εύνοια: κάθε ήχος, κάθε κίνηση, θα την τρώμαζαν μες στο νυχτερινό δάσος. Δεν είχε ξεκουραστεί. Τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα.

«Εσύ πώς αισθάνεσαι σήμερα;» ρώτησε η Εύνοια.

«Καλύτερα,» είπε ειλικρινά η Μιράντα, και μάζεψε τα κουρελιασμένα ρούχα γύρω της. Γέλασε κοφτά. «Πιο μεγάλο πρόβλημα θ'αποδειχτούν αυτά τα ρούχα παρά τα γδαρσίματα από τα νύχια του θηρίου. Τα γδαρσίματα θα θεραπευτούν, και δεν νιώθω να μένοχλούν πολύ. Όμως με τα ρούχα μου σκισμένα το κρύο θα με περονιάζει εδώ.» Η εποχή έμοιαζε ανοιξιιάτικη (αν υπήρχαν εποχές στη Διπλωμένη Γη) αλλά δεν ήταν και τόσο ζεστή.

Η Εύνοια σηκώθηκε από την πέτρα όπου καθόταν. «Θες και τη δική μου κάπα;»

«Δεν το είπα γι'αυτό. Τη χρειάζεσαι την κάπα σου.» Και ρώτησε: «Είδες τίποτα ενδιαφέρον όσο φυλούσες σκοπιά;»

Η Εύνοια έγλειψε νευρικά τα χείλη της. *Ενδιαφέρον;* σκέφτηκε. *Πολυάκι θα μπορούσαν να ήταν ενδιαφέροντα, ή τίποτα.* «Δεν ξέρω. Όχι κάτι συγκεκριμένο, πάντως. Σίγουρα υπάρχουν διαφόρων ειδών θηρία γύρω μας σε τούτο το δάσος.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Είναι δάσος, Αδελφή μου.»

Και κοίταξε στον ουρανό, αλλά όχι πολύ ψηλά. *Στο βάθος* κοίταξε, ουσιαστικά, εκεί όπου η γη κύρτωνε ανεβαίνοντας.

Είδε τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού να ορθώνεται μέσα από τους λοφότοπους.

«Λοιπόν,» είπε. «Ο προορισμός μας δεν έχει αλλάξει· αλλά, καθοδόν, σκέφτομαι να μαζέψουμε κάποια πράγματα που σίγουρα θα μας φανούν χρήσιμα.»

«Τι πράγματα;»

«Τρόφιμα και δοχεία για νερό.»

«Πού θα βρούμε τα δοχεία εδώ πέρα;»

«Θα τα φτιάξουμε, Αδελφή μου.»

«Ξέρεις πώς;»

«Έχω διαβάσει πώς το κάνουν σε άλλες διαστάσεις. Στη Σάρντλι, συγκεκριμένα. Τα ίδια, λογικά, ισχύουν κι εδώ.»

Άρχισαν να διασχίζουν το δάσος με κατεύθυνση πρώτη η-μίστροφη Νύχτας. Είχαν πει νερό σε μια κοντινή πηγή προτού εγκαταλείψουν τον πρόχειρο καταυλισμό τους και ήταν ξεδιψασμένες αλλά πολύ πεινασμένες. Οι κοιλιές τους γουργούριζαν και πονούσαν.

Η Μιράντα κρατούσε στο χέρι το δόρυ της καθώς βάδιζε· την καρμπίνα την είχε περασμένη στον ώμο. Η Εύνοια κρατούσε το τουφέκι της και είχε το δόρυ περασμένο στον ώμο. (Είχε βγάλει το λουρί από το τουφέκι και το είχε δέσει στο στέλεχος του δόρατος.)

Το δάσος ήταν ζωντανό παντού γύρω τους – πουλιά φτεροκοπούσαν και τιτίβιζαν, μικρά ζώα περιφέρονταν – αλλά έμοιαζε στην Εύνοια πολύ λιγότερο εφιαλτικό και επικίνδυνο απ'ό,τι τη νύχτα. Σαν μεγάλο πάρκο της Ρελκάμνια ήταν, ή σαν ένα από τα τεχνητά δάση της, αν και είχε κάτι το πιο... άγριο; πρωτόγονο; Η Εύνοια δεν ήξερε πώς να το ονομάσει. Υπήρχε, όμως, μια αισθητή *διαφορά*, που δεν είχε καμια σχέση με το γεγονός ότι η παρουσία της Πόλης έλειπε από εδώ.

«Πόσο μακριά λες να είναι ο πύργος;» ρώτησε τη Μιράντα.

«Κρίνοντας από τις άλλες αποστάσεις που έχουμε διανύσει ως τώρα, θα έλεγα ότι δεν μπορεί νάναι πιο μακριά από είκοσι χιλιόμετρα.»

«Τόσο κοντά; Θα φτάσουμε σήμερα, δηλαδή;»

«Μάλλον όχι.»

«Μα αν είναι μόνο είκοσι χιλιόμετρα...»

«Είκοσι χιλιόμετρα σε *ανώμαλο έδαφος*, Αδελφή μου,» τόνισε η Μιράντα, «δεν περνάνε τόσο εύκολα οδοιπορώντας.»

Και το έδαφος ήταν, όντως, ανώμαλο. Όχι τόσο δύσβατο όσο στα βουνά που είχαν διασχίσει, αλλά γεμάτο λάκκους, χόρτα, ρίζες, και λοιπή βλάστηση. Η χτεσινή βροχή, επίσης, είχε αφήσει έντονα τα σημάδια της. Το χώμα ήταν υγρό· σε πολλά σημεία, λασπώδες· σε κάποια σημεία, μικρές λίμνες είχαν σχηματιστεί, όπου πουλιά και ζώα πήγαιναν για να πιουν.

Η Μιράντα πάτησε, ύστερα από καμία ώρα, σε έδαφος τόσο μαλακό που την έκανε να σταματήσει αμέσως και να γνέψει και στην Εύνοια να σταματήσει. «Στάσου,» είπε καθώς οπισθοχωρούσε ένα βήμα. Έχωσε την κάτω μεριά του δόρατός της στη μαλακή γη, και διαπίστωσε ότι το στέλεχος έφτανε βαθιά. «Καλύτερα να μην πάμε από δω. Έχει γίνει βούρκος. Απ'τη βροχή, μάλλον.»

Χρησιμοποιώντας πάλι το δόρυ της και βηματίζοντας με προσοχή, η Μιράντα βρήκε τα όρια του βούρκου, βρήκε σταθερό έδαφος. «Από εδώ,» είπε στην Εύνοια. «Έλα πίσω μου.»

Η Αδελφή της την ακολούθησε, και πέρασαν από το πιθανώς επικίνδυνο σημείο.

Παρακάτω, όχι πολύ μακριά, άκουσαν έντονα γρυλίσματα και νιαουρίσματα.

Η Εύνοια τσιτώθηκε ξανά, υψώνοντας το τουφέκι στον ώμο της.

«Ήρεμα, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα· «δε νομίζω ότι κινδυνεύουμε.»

«Κάποιο θηρίο είναι εδώ. Προς...» κοίταξε γύρω-γύρω, «προς τα εκεί, μάλλον.» Η μεριά όπου κοίταζε ήταν κρυμμένη πίσω από θάμνους και φυλλωσιές ψηλότερων δέντρων.

«Σαν κάτι να πονά, ή να βρίσκεται σε κίνδυνο,» είπε η Μιράντα, τραβώντας το πιστόλι της και βαδίζοντας προς τα εκεί.

Η Εύνοια ήρθε πίσω της. «Τι κίνδυνο; Και τι μας νοιάζει εμάς; Κάποιο θηρίο είναι, Μιράντα! Δε μπορεί νάναι άνθρωπος.»

Η Μιράντα δεν σταμάτησε· παραμέρισε τη βλάστηση με το δόρυ της ενώ είχε το πιστόλι έτοιμο στο άλλο της χέρι. Κοίταξε και είδε μια μεγάλη γκριζόμαυρη γάτα να παλεύει να βγει από έναν βούρκο. Τα μπροστινά της πόδια προσπαθούσαν να πιαστούν από το έδαφος, αφήνοντας μακριές νυχιές επάνω του.

Η μάχη που το θηρίο έδινε ήταν, αναμφίβολα, μάταιη. Θέμα χρόνου ήταν προτού ο βούρκος το καταπιεί. *Λίγου* χρόνου.

«Σαν γάτα από τη Νυχωτή...» παρατήρησε η Εύνοια, συνοφρυωμένη, μην έχοντας κατεβάσει το τουφέκι της.

«Όχι 'σαν',» είπε η Μιράντα.

«Τι εννοείς; Δε μπορεί γάτα της Νυχωτής να είναι εδώ.»

«Οι γάτες της Νυχωτής, όπως σίγουρα ξέρεις» – η Μιράντα άρχισε να κοιτάζει τριγύρω, ασφαρίζοντας το πιστόλι και περνώντας το μέσα στο παντελόνι της – «είναι πολύ αρχαία θηρία. Ήταν στη Ρελκάμνια προτού οικοδομηθεί απ'άκρη σ'άκρη.» Βρήκε το κλαδί που ήθελε. Μεγάλο και χοντρό· αλλά όχι τόσο χοντρό ώστε να μη μπορεί να το κόψει. Τράβηξε ένα ξιφίδιο και το χτύπησε δυνατά. Ξανά, και ξανά, και ξανά, και ξανά.

«Τι κάνεις;»

«Βοήθησέ με, Εύνοια· δεν έχουμε χρόνο!»

Η Εύνοια τράβηξε ένα απ'τα δικά της ξιφίδια και ξεκίνησε κι εκείνη να κοπανά το κλαδί. Το οποίο δεν άργησε να σπάσει και να πέσει στα πόδια τους.

Οι φωνές της μεγάλης γάτας ακούγονταν ακόμα. Η Μιράντα ήξερε, έτσι, ότι ήταν ζωντανή προτού ξαναστραφεί να την κοιτάζει, παίρνοντας το κλαδί από κάτω και ρίχνοντάς το στο θηρίο για να πιαστεί.

Τα νύχια της γάτας γαντζώθηκαν στο ξύλο, γερά. Προσπάθησε να τραβήξει το σώμα της επάνω.

Η Μιράντα κρατούσε το κλαδί σταθερό, με τα δύο χέρια.

Η Εύνοια ύψωσε πάλι το τουφέκι της, σημαδεύοντας το θηρίο, έτοιμη να το πυροβολήσει αν έκανε να τους επιτεθεί.

Αλλά η γάτα δεν τους επιτέθηκε. Βγήκε απ'τον βούρκο και τίναξε το σώμα της και το κεφάλι της, για να πετάξει τη λάσπη από πάνω της. Έβγαλε, ύστερα, ένα γρύλισμα προς τη μεριά των δύο θυγατέρων το οποίο έμοιαζε φιλικό.

«Πάμε,» είπε η Μιράντα στην Αδελφή της, έχοντας αφήσει το κλαδί και πιάσει πάλι το δόρυ της.

Απομακρύνθηκαν από τον βούρκο, εγκαταλείποντας τη μεγάλη γκριζόμαυρη γάτα, διασχίζοντας πάλι το δάσος. Σύντομα, όμως, βρήκαν τη γάτα δίπλα τους. Τους γρύλισε ξανά, με τον ίδιο φιλικό τρόπο.

«Φύγε!» φώναξε η Εύνοια σημαδεύοντάς την με το τουφέκι. «Ξουτ! Μακριά!»

«Δε φαίνεται να θέλει το κακό μας,» παρατήρησε η Μιράντα. «Καταλαβαίνει ότι της σώσαμε τη ζωή.»

«Γιατί, τότε, μας ακολουθεί;»

«Καταλαβαίνει ότι της σώσαμε τη ζωή,» επανέλαβε η Μιράντα. «Οι μεγάλες γάτες της Νυχωτής είναι έξυπνες, Εύνοια.»

«Είναι έξυπνες επειδή στη Νυχωτή τις εκπαιδεύουν.»

«Μάλλον, όχι μόνο γι' αυτό. Κι ετούτη εδώ θέλει νάρθει μαζί μας, δεν το βλέπεις;»

«Κι όταν πεινάσει;»

«Θα πιάσει φαγητό και για εμάς.»

«Σοβαρολογείς;»

«Γιατί όχι;»

Βάδιζαν τώρα μες στο δάσος έχοντας τη μεγάλη γάτα πλάι τους, να γλιστρά από σκιά σε σκιά, σαν φύλακάς τους.

«Δεν τη βλέπω να πηγαίνει για κυνήγι,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει εμείς να κυνηγήσουμε.»

«Γιατί;»

«Επειδή πεινάμε. Κι επειδή θέλω να φτιάξω ασκούς.» Η Μιράντα έβγαλε την καραμπίνα από τον ώμο της. «Μείνε πλάι σ' εκείνο εκεί το δέντρο, Εύνοια, και μην κουνιέσαι.»

«Γιατί;»

«Γιατί τρομάζεις τα ζώα, Αδελφή μου.»

«Εγώ τα τρομάζω; Αυτά τρομάζουν εμένα, σε πληροφωρώ!»

«Δεν είναι υπέροχα τα αμοιβαία συναισθήματα;» μειδίασε η Μιράντα.

Η Εύνοια τής επέστρεψε το μειδίαμα, και πήγε πλάι στο δέντρο που η Αδελφή της της είχε δείξει. Κάθισε από κάτω του. Με το τουφέκι της αγκαλιά. Αυτό το όπλο και η Μιράντα ήταν τα μοναδικά δύο πράγματα που την έκαναν να νιώθει κάποια σχετική ασφάλεια εδώ. Τη μεγάλη γάτα δεν την εμπιστευόταν ακόμα. *Μπορεί να μας φυλά για μεσημεριανό...*

Η Μιράντα πήγε πίσω από κάτι θάμνους και γονάτισε στο ένα γόνατο, κρατώντας την καρμπίνα της υψωμένη και οπλισμένη.

Η μεγάλη γάτα, μετά από λίγο, εξαφανίστηκε. Η Εύνοια την είδε να γλιστρά μέσα στις σκιές και να χάνεται. *Μας βαρέθηκε τόσο σύντομα;*

Η ώρα περνούσε και τίποτα δεν φαινόταν να γίνεται. Αλλά η Μιράντα δεν είχε κουνηθεί από τη θέση της, έτσι ούτε η Εύνοια κουνήθηκε. Σκέφτηκε μόνο: *Ελπίζω να ξέρει τι κάνει.*

Αλλά αν ούτε η Μιράντα δεν ξέρει τι κάνει, τότε χαθήκαμε.

Ένα πλάσμα παρουσιάστηκε, τελικά, μέσα από τη βλάστηση χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Δεν ήταν ψηλό σαν τη μεγάλη γάτα· θα έφτανε ως την κνήμη της Εύνοιας αν στεκόταν κοντά της. Είχε έξι πόδια και φουντωτή ουρά. Το τρίχωμά του ήταν κόκκινο με μαύρες ρίγες. Τα αφτιά του ήταν πεταχτά και πλατιά. Η μουσούδα του ήταν μακριά, τα μάτια του σπιρτόζα με μεγάλα βλέφαρα.

Η Εύνοια δεν είχε ποτέ της ξαναδεί τέτοιο ζώο, ούτε σε ζωολογικό κήπο της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Μιράντα το πυροβόλησε, και δεν αστόχησε.

Το ζώο χτυπήθηκε στο κεφάλι κι έπεσε στο έδαφος, αιμόφυρτο, ακίνητο.

Η Μιράντα σηκώθηκε απ'τη θέση της, πλησιάζοντάς το. «Τώρα,» είπε, «χρειαζόμαστε νερό.»

Δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν μια πηγή μες στο δάσος. Το νερό που έτρεχε ακουγόταν από μακριά. Γύρω της σχηματιζόταν μια μικρή λίμνη, και στις όχθες της κάθονταν τρεις γιγάντιες χελώνες. Σαν αυτές που είχε μαζί του το Τρίτο Σκέλος, αλλά οι συγκεκριμένες δεν έμοιαζε να έχουν καμία σχέση με τους νομάδες–

Τους κλέφτες, σκέφτηκε η Εύνοια. *Οι δικοί μου Νομάδες ποτέ δεν θα φέρονταν έτσι σε δυο χαμένες γυναίκες.*

Η Μιράντα τής είπε να μαζέψει ξύλα και ν'ανάψει φωτιά. Επίσης, της ζήτησε να βρει μια πέτρα που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν σαν σκάφη.

«Συγγνώμη, νερό δεν είχες πει ότι θέλαμε;»

«Ναι.» Η Μιράντα, καθίζοντας κάτω, τράβηξε ένα ξιφίδιο κι άρχισε να γδέρνει το ζώο που είχε σκοτώσει. «Αλλά θα πρέπει να το βράσουμε πρώτα.»

«Γιατί;»

«Αυτό λένε οι οδηγίες χρήσης, Αδελφή μου. Βοήθησέ με, τώρα, και κάνε ό,τι σου ζητήσα.»

Η Εύνοια πήγε να μαζέψει ξύλα και να βρει μια πέτρα που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν ως σκάφη.

Όταν είχε συγκεντρώσει τα ξύλα, η μεγάλη γκριζόμαυρη γάτα επέστρεψε φέρνοντας το δικό της φαγητό. Κρατούσε στο στόμα της ένα σκοτωμένο ζώο που η Εύνοια νόμιζε πως ήταν λαγός. Το άφησε κοντά στη λίμνη κι άρχισε να το τρώει.

«Δε φαίνεται πρόθυμη να το μοιραστεί,» παρατήρησε η Εύνοια, και πήγε να ψάξει για πέτρα σαν σκάφη.

Στην αρχή απέφευγε να πλησιάσει τις τρεις γιγάντιες χελώνες οι οποίες μασουλούσαν χόρτα· ίσως να δάγκωναν, σκεφτόταν. Μετά, τις πλησίασε και βρήκε την πέτρα που έψαχνε. Οι χελώνες δεν τη δάγκωσαν.

Η Εύνοια θα έλεγε πως η Πόλη τής έκανε πλάκα, αν η Πόλη υπήρχε εδώ.

Η πέτρα ήταν αρκετά μεγάλη και ζορίστηκε να την τραβήξει ως τη Μιράντα, αφήνοντας ένα αυλάκι στο χώμα.

«Ωραία,» είπε η Μιράντα νεύοντας. «Αυτό μάς κάνει.» Εξακολουθούσε να γδέρνει το ζώο, με προσοχή.

Η Εύνοια άναψε φωτιά με τα ξύλα, χρησιμοποιώντας προσάνναμμα (θυμούμενη πώς το είχε κάνει η Μιράντα) και τον ενεργειακό αναπτήρα της. Από τα λίγα πράγματα που δεν τους είχαν κλέψει αυτοί οι λεχρίτες, το Τρίτο Σκέλος, ήταν οι αναπτήρες τους. *Ίσως να έχουν ξεχάσει πλέον τι είναι ο αναπτήρας – οι βάρβαροι!*

«Τι κάνω τώρα;» ρώτησε τη Μιράντα.

«Περιμένεις.» Μετά από λίγο, έσκισε την κοιλιά του ζώου και έβγαλε έξω ένα αηδιαστικό πράγμα.

Η Εύνοια μόρφασε.

«Ωραίο στομάχι, ε;» είπε η Μιράντα χαμογελώντας. «Ξέρεις τώρα τι θέλω να κάνεις; Να γεμίσεις τη σκάφη με νερό και να το βάλεις να βράσει πάνω από τη φωτιά.»

«Σοβαρολογείς; Ξέρεις πόσο *βαριά* είν' αυτή η πέτρα;»

«Ας φτιάξουμε, με άλλες πέτρες, κάτι που μπορεί να τη συγκρατήσει.»

Η Μιράντα σηκώθηκε και βοήθησε την Εύνοια να μαζέψουν πέτρες. Η διαδικασία δεν αποδείχτηκε δύσκολη: σύντομα η λίθινη σκάφη βρισκόταν πάνω από τις φλόγες, και το νερό μέσα της ζεσταινόταν.

Η Μιράντα έπιασε πάλι δουλειά με το σκοτωμένο ζώο, γδέρνοντας με το ξιφιδίο της.

Η μεγάλη γάτα είχε τελειώσει το φαγητό της, είχε πει νερό, και καθόταν τεμπέλικα πλάι στη λίμνη. Οι χελώνες λιάζονταν αμέριμνα.

Η Εύνοια σκέφτηκε: *Έχει αρχίσει να μ'αρέσει εδώ*, καθώς καθόταν στο χορτάρι, αφού είχε κι εκείνη πει λίγο νερό.

Όταν το περιεχόμενο της λίθινης σκάφης έβραζε, η Μιράντα ζήτησε βοήθεια από την Εύνοια και μαζί έβγαλαν τη σκάφη από τη φωτιά. Μετά, έριξε μες στο ζεστό νερό το στομάχι του θηράματος.

«Γιατί το κάνεις αυτό; Για σούπα;» ρώτησε η Εύνοια.

Η Μιράντα γέλασε. «Όχι, χαζή. Από αυτό θα φτιάξουμε τον ασκό μας.»

«Τι;»

«Θα δεις.»

Η Μιράντα άφησε το στομάχι μες στο ζεστό νερό ενώ τελείωνε με το γδάρισμα του εξαποδου ζώου.

Η Εύνοια τη ρώτησε: «Δεν είναι παράξενο που γάτες της Νυχωτής υπάρχουν εδώ;»

«Αν αυτό το μέρος είναι ενδοδιάσταση της Ρελκάμνια, όχι, δεν είναι παράξενο. Επιπλέον, ίσως να μην είναι γάτες 'της Νυχωτής'.»

«Τι εννοείς;»

«Υπάρχουν και σ' άλλες διαστάσεις τίγρεις, Αδελφή μου.»

Η Εύνοια παρατήρησε τη μεγάλη γάτα που είχε πλέον αποκοιμηθεί. «Αυτή νομίζω πως είναι της Νυχωτής, όμως.»

«Είμαστε σε ενδοδιάσταση, αν όντως είναι θηρίο της Ρελκάμνια.»

«Ένα μέρος της Ρελκάμνια που ποτέ δεν οικοδομήθηκε όπως η υπόλοιπη...» είπε η Εύνοια σαν να μονολογούσε.

«Ακριβώς.»

Ήταν μεσημέρι πλέον, όταν η Μιράντα πλησίασε πάλι τη λίθινη σκάφη. Γονάτισε δίπλα της, γύρισε το στομάχι ανάποδα – το μέσα έξω, σαν σακούλα – και, χρησιμοποιώντας το ξιφίδιό της, έγδαρε ελαφρά το εσωτερικό του ενώ ήταν ακόμα μες στο χλιαρό νερό.

Μετά, το πήρε από τη λίθινη σκάφη και το έπλυνε διεξοδικά στη λίμνη.

Είπε στην Εύνοια: «Τώρα πρέπει να βράσουμε κι άλλο νερό.»

«Γιατί;»

«Όλο την ίδια ερώτηση κάνεις, Αδελφή μου. Είπαμε: αυτό λένε οι οδηγίες χρήσης.»

Γέμισαν τη λίθινη σκάφη με καινούργιο νερό και τη μετέφεραν πάνω από τη φωτιά. Όταν το νερό έβραζε, την έβγαλαν από τη φωτιά και η Μιράντα έριξε πάλι μέσα της το στομάχι. Το άφησε εκεί για κανένα μισάωρο (βλέποντας την ώρα με το ρολόι της): έπειτα το τράβηξε έξω και έδεσε την κάτω μεριά του, αφήνοντας την επάνω ανοιχτή.

Το ύψωσε με το ένα χέρι. «Ιδού!» είπε χαμογελώντας. «Ασκός.»

«Σταμάτα. Σαν από κακοφτιαγμένη διαφήμιση είσαι,» την πείραξε η Εύνοια.

Η Μιράντα γέλασε και γέμισε τον ασκό με νερό. Ήπιε λίγο. «Μια χαρά,» παρατήρησε. Τον ξαναγέμισε με νερό και τον έδεσε μ'ένα κορδόνι που ήταν άχρηστο στα κουρελιασμένα της ρούχα.

«Θα το φάμε αυτό;» ρώτησε η Εύνοια, δείχνοντας το σκοτωμένο εξαπόδο ζώο.

«Αφού το ψήσουμε πολύ καλά.»

Όταν πια έφαγαν είχε σουρουπώσει. Οι χελώνες είχαν εξαφανιστεί: είχαν πάει να κρυφτούν κάπου μες στη βλάστηση, πιθανώς μακριά από εδώ. Η μεγάλη γάτα, όμως, ήταν ακόμα κοντά. Η Εύνοια πρότεινε να την ονομάσουν Γιάαμκα, πεπεισμένη ως τώρα ότι πρέπει να ήταν όντως φιλική. Η Μιράντα δεν διαφώνησε.

Η Εύνοια ρώτησε: «Θα ταξιδέψουμε απόψε;»

«Καλύτερα όχι μες στη νύχτα. Θα μείνουμε εδώ – μοιάζει ασφαλές μέρος – και θα συνεχίσουμε αύριο.»

«Πώς αισθάνεσαι τα τραύματά σου;»

«Γρατσουνιές είναι. Απλώς μεγάλες γρατσουνιές, που φαίνονται άσχημες. Ήμουν τυχερή που δεν μολύνθηκα· αυτός ήταν ο πιο σοβαρός κίνδυνος.»

(8)

Ο Αλλόκοτος Πύργος

Την άλλη μέρα η μεγάλη γάτα ήταν ακόμα μαζί τους, και δεν φαινόταν να έχει σκοπό να τις εγκαταλείψει. Η Εύνοια, όμως, αναρωτιόταν τι θα γινόταν όταν έβγαιναν από το δάσος. *Θα μας ακολουθήσει και εκεί;*

Οι δύο Θυγατέρες διέλυσαν τον απλό καταυλισμό τους και έφυγαν από την πηγή και τη μικρή λίμνη, κατευθυνόμενες προς πρώτη ημί-στροφή Νύχτας, ύστερα από μια ματιά στον ουρανό της Διπλωμένης Γης για να προσανατολιστούν... αν και, μάλλον, η λέξη *προσανατολισμός* ήταν σωστή μόνο καταχρηστικά εδώ, σκεφτόταν η Εύνοια. *Πώς μπορείς να προσ-ανατολιστείς όταν δεν υπάρχει ανατολή;*

Η νύχτα είχε περάσει πιο εύκολα από την προηγούμενη για την Εύνοια, κι αισθανόταν το μυαλό και το σώμα της ξεκούραστα. Φυλούσε την πρώτη σκοπιά αυτή τη φορά (η Μιράντα φυλούσε τη δεύτερη και τελευταία), και το δάσος δεν της φαινόταν τόσο απειλητικό όσο χτες. Για κάποιο λόγο, ήταν σαν να είχε αρχίσει να το συνηθίζει. Ή ίσως να αισθανόταν ανακουφιστική την παρουσία της Γιάαμκα κοντά τους – μια τίγρης-φύλακας σ'έναν άγριο, πρωτόγονο τόπο.

Τώρα, η μεγάλη γάτα εξακολούθησε να είναι σύντροφός τους· καθώς οι Θυγατέρες βάδιζαν μέσα στη βλάστηση, εκείνη ήταν πάντα λίγο παραδίπλα, από σκιά σε σκιά. Με το γκριζόμαυρο τρίχωμά της εξαφανιζόταν τελείως, κάπου-κάπου· ή, άλλες φορές, μονάχα τα γυαλιστερά μάτια της φαίνονταν.

«Αισθάνεσαι καλύτερα σήμερα;» ρώτησε η Εύνοια τη Μιράντα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας δέσει τα κουρελιασμένα ρούχα επάνω της με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί κανείς να πει ότι είχε φτιάξει μια νέα, προσωπική μονάδα στη Διπλωμένη Γη. «Κι εσύ το ίδιο, βλέπω.» Η Μιράντα παρατηρούσε ότι το βάδισμα της Εύνοιας ήταν πιο άνετο, και η στάση της λιγότερο τσιτωμένη. Ούτε το τουφέκι της δεν

είχε σήμερα συνεχώς στα χέρια· το είχε περασμένο στον ώμο, έτσι που μπορούσε να το πιάσει εύκολα, και κρατούσε στη δεξιά γροθιά το δόρυ της.

Η Εύνοια μόρφασε. «Πες ότι έχω αρχίσει να συνηθίζω εδώ πέρα... Αλλά ελπίζω να μη χρειαστεί να συνηθίσω και πολύ.»

Η Μιράντα καταλάβαινε τι εννοούσε η Αδελφή της. Εκείνο που, ουσιαστικά, έλεγε ήταν να ανακαλύψουν γρήγορα τρόπο για να φύγουν από τη Διπλωμένη Γη. *Κι οι δύο το ίδιο θέλουμε, Εύνοια, δίχως αμφιβολία...*

Και η Μιράντα αναρωτιόταν αν θα έβρισκαν καμία απάντηση σ'αυτό τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού, ή μονάχα κινδύνους.

Έφτασαν στις παρυφές των δασότοπων ενώ ήταν ακόμα πρωί, και ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι της η Μιράντα διαπίστωσε ότι είχε περάσει μόλις μιάμιση ώρα από τότε που είχαν εγκαταλείψει την πηγή με τη μικρή λίμνη. Μπροστά τους απλωνόταν τώρα ένας πεδινός τόπος σαν αυτούς που δεν υπάρχουν στη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία· και στο τέλος της πεδιάδας, στο κύρτωμα του εδάφους, ένας λοφότοπος ξεκινούσε. Πίσω από τους λόφους, εκεί όπου η γη ανέβαινε, αρχίζοντας να διπλώνει, φαινόταν ένα δάσος κι ένα ψηλό οικοδόμημα ανάμεσα από τη βλάστηση – ο προορισμός των δύο θυγατέρων.

«Βλέπεις, Αδελφή μου;» είπε η Μιράντα. «Δεν είμαστε μακριά.»

Η Εύνοια έμεινε σιωπηλή· έτσι, δίχως άλλα λόγια, ξεκίνησαν να διασχίζουν την πεδιάδα, και η Γιάαμκα τις ακολούθησε.

«Θα έρθει μαζί μας;» παρατήρησε η Εύνοια.

«Δε με εκπλήσσει;» είπε η Μιράντα.

«Το περίμενες;»

«Έδειχνε να μας έχει συμπαθήσει.»

Η πεδιάδα δεν ήταν και τόσο μεγάλη στο πλάτος. Ούτε δύσβατη ήταν. Το έδαφος ήταν μαλακό κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια των θυγατέρων, αλλά όχι πολύ μαλακό ώστε να δυσχεραίνει το βάδισμα. Φιλικό θα το χαρακτήριζες. Και η βλάστηση δεν ήταν ψηλότερη από χόρτα που έφταναν ως την κνήμη στα περισσότερα σημεία.

Σε λιγότερο από μια ώρα είχαν φτάσει στους λοφότοπους και αρχίζει να οδοιπορούν μέσα σ'ένα μέρος αρκετά διαφορετικό. Αν και η

βλάστηση ήταν το ίδιο χαμηλή και εδώ, τα σκαμπανεβάσματα του εδάφους έκαναν το ταξίδι πιο αργό, και πιο κουραστικό. Ο άνεμος, επίσης, είχε δυναμώσει, σφυρίζοντας έντονα γύρω από τ'αφτιά τους.

Η Γιάαμκα ακόμα δεν τις είχε εγκαταλείψει.

Η Εύνοια κρατούσε τώρα το τουφέκι της, γιατί παντού κινδύνους έβλεπε σε τούτους τους λοφότοπους. Η γεωγραφία τους ήταν τέτοια που εύκολα μπορούσε το οτιδήποτε να κρυφτεί και να στήσει ενέδρα.

Ο πύργος του Κενοπρόσωπου Θεού δεν φαινόταν πλέον στον ουρανό αλλά στο βάθος, πίσω από τα υψώματα, στριφτός και παράξενος.

«Κεραίες είναι αυτές επάνω του, Μιράντα. Σίγουρα,» είπε η Εύνοια, δείχνοντας.

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα. «Ή κάτι σαν κεραίες.»

Ο άνεμος έφερε προς τη μεριά τους ένα κατακόκκινο σύννεφο, και οι δύο Θυγατέρες κρύφτηκαν γρήγορα σε μια μικρή χαράδρα ανάμεσα στους λόφους, ενώ η Γιάαμκα τις ακολουθούσε. Το Πορφυρό Σύννεφο πέρασε χωρίς να τις πειράξει. Αρπακτικά φτεροκοπούσαν γύρω του, ενώ κάποια άλλα φαίνονταν πιασμένα επάνω του.

Η Μιράντα και η Εύνοια βγήκαν απ'την κρυψώνα τους όταν το σύννεφο είχε απομακρυνθεί προς ευθεία Ημέρας, και είδαν, στο βάθος, τα μεγάλα πουλιά να κατέρχονται πάνω σε κάποιο θήραμα ή θηράματα. Τίποτα περισσότερο δεν ήταν δυνατόν να διακρίνουν απ'αυτή την απόσταση.

Και δεν τις ενδιέφερε κιόλας.

Συνέχισαν τον δρόμο τους, προς στροφή Ημέρας, προς τη γη που αναδιπλωνόταν φτάνοντας στον ουρανό.

Ο πύργος ήταν ολοένα και πιο κοντά τους.

Οι λόφοι δεν τελείωναν εκεί όπου ξεκινούσε το δάσος, και τώρα ο πύργος φαινόταν ακόμα μεγαλύτερος. Συγκεκριμένα, δεν φαινόταν μόνο ένας πύργος· οι δύο Θυγατέρες μπορούσαν εύκολα να δουν ότι υπήρχαν κι άλλοι τρεις γύρω του, αν και μικρότεροι. Όλοι τους είχαν επάνω τους πράγματα σαν κεραίες και δέκτες, κι άλλες τεχνολογικές συσκευές που γυάλιζαν στο φως του ήλιου με μεταλλικό μπλε και μεταλλικό μαύρο χρώμα.

Ήταν μεσημέρι πλέον, και οι Θυγατέρες κάθισαν να ξεκουραστούν προτού μπουν στον δασότοπο. Είχαν, ως τώρα, αποκτήσει μια κάποια εμπειρία στο ν'ανάβουν φωτιά, έτσι δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου ν'ανάψουν ακόμα μία. Ευτυχώς είχαν τους ενεργειακούς αναπτήρες τους μαζί τους, και η ενέργεια δεν τους τελείωνε. Πρόσεχαν πώς τους χρησιμοποιούσαν.

Η Γιάαμκα ήταν συνεχώς κοντά τους, κάνοντας κύκλους γύρω τους και γύρω από τη φωτιά. Δεν ηρεμούσε.

«Κάτι την έχει ανησυχήσει,» παρατήρησε η Εύνοια, αφού ήπιε μια γουλιά από τον ασκό τους και τον έδωσε στη Μιράντα.

«Δε βλέπεις ότι κάτι περίεργο υπάρχει εδώ;»

«Περίεργο; Ολόκληρη η διάσταση είναι περίεργη, Μιράντα...»

Η Μιράντα ήπιε μια γουλιά νερό, κι άλλη μία. «Το δάσος είναι πολύ σιωπηλό, Αδελφή μου. Αφουγκράσου.»

Η Εύνοια αφουγκράστηκε: πράγματι, το δάσος ήταν πολύ σιωπηλό. Δεν άκουγε τους ήχους που ακούγονταν στο άλλο δάσος που είχαν διασχίσει. «Και νομίζεις ότι αυτό είναι που έχει ανησυχήσει τη Γιάαμκα;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.»

Η Εύνοια κοίταξε συνοφρυωμένη το δάσος αντίκρυ τους. *Ούτε πουλιά δεν είναι στα κλαδιά των δέντρων*, παρατήρησε. Ούτε κανένα άλλο ζώο μπορούσε να δει.

Το είπε στη Μιράντα.

Η οποία ένευσε. Το είχε ήδη προσέξει.

«Λες νάναι μολυσμένο το μέρος;»

«Αν ήταν μολυσμένο, θα φύτρωναν δέντρα;»

Η Εύνοια το σκέφτηκε. «Ίσως η μόλυνση να επηρεάζει μόνο ζωικούς οργανισμούς. Κάποιου είδους αρρώστια.»

«Τότε δεν θα μας βλάψει εμάς.»

«Ζωικοί οργανισμοί δεν είμαστε, Αδελφή μου;»

«Ναι, αλλά τέτοιες επιδημίες μεταδίδονται από ζωικό οργανισμό σε ζωικό οργανισμό· κι όταν κανένας ζωικός οργανισμός δεν έχει απομείνει η αρρώστια πεθαίνει. Ωστόσο,» πρόσθεσε, «δεν νομίζω ότι πρόκειται για τέτοιο πράγμα.»

»Επιπλέον, θα το διαπιστώσουμε από την αντίδραση της Γιάαμκα. Δε θα θέλει να μας ακολουθήσει μες στο δάσος αν μπορεί να αντιληφτεί, κάπως, ότι είναι μολυσμένο.»

Η Εύνοια έστρεψε το βλέμμα της στη μεγάλη γάτα. Δεν της έμοιαζε έτοιμη να γυρίσει και ν' αρχίσει να τρέχει· της έμοιαζε σαν να περιμένει κάποιον κίνδυνο.

«Τέλος πάντων,» είπε η Μιράντα. «Ας φάμε κάτι.» Έβγαλε ό,τι είχε απομείνει από το χτεσινό τους θήραμα: ψημένα κομμάτια κρέας τυλιγμένα σε φύλλα.

Η Εύνοια έβγαλε καρπούς που είχε μαζέψει από ένα δέντρο στους πρόποδες των λόφων, όταν είχαν φτάσει στο τέλος της πεδιάδας.

«Καλύτερα όχι,» της είπε η Μιράντα.

«Σαν μήλα είναι,» είπε η Εύνοια. «Μπορεί να είναι μήλα.»

«Αλλά κάποιου είδους που δεν έχουμε ξαναδεί.»

Η Εύνοια έκοψε στη μέση ένα με το ξιφίδιό της. «Κοίτα το, Μιράντα. Μήλο είναι.»

«Κράτησέ τα για να τα φάμε σε περίπτωση που πεινάμε πολύ και δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς,» επέμεινε η Μιράντα.

Η Εύνοια είχε μάθει να παίρνει πάντα τη γνώμη της Μητέρας της σοβαρά, έτσι αποφάσισε να μη δοκιμάσει ακόμα τους καρπούς που είχε μαζέψει.

Έφαγαν ό,τι είχε απομείνει από το χτεσινό θήραμα. Το ψητό κρέας ήταν πιο σκληρό σήμερα και το μάσησαν με δυσκολία. Η Εύνοια νόμιζε, μάλιστα, ότι την είχε ήδη πειράξει λίγο, και η Μιράντα το ίδιο. Αλλά δεν μπορούσαν να μείνουν και νηστικές.

«Δεν ξανατρώω τέτοιο πράγμα, πάντως,» είπε η Εύνοια, «σ'το λέω.» Προσπαθούσε να ξεκολλήσει με τα νύχια της ένα κομμάτι κρέας ανάμεσα από τα δόντια της. «Πολύ σκληροτράχηλο ζώο για το μέγεθός του, το καταραμένο!»

Η Μιράντα μειδίασε και ήπια μια γουλιά νερό. «Πρέπει να βρούμε μια πηγή στους λόφους προτού ξεκινήσουμε.» Κούνησε τον ασκό στο χέρι της. «Είναι σχεδόν άδειος.»

Το απόγευμα, όταν είχαν γεμίσει το δοχείο με νερό και είχαν ξεκουραστεί, πλησίασαν τις παρυφές του σκιερού δάσους. Η Γιά-

αμκα βάδιζε δίπλα τους, φανερά σε πολεμική εγρήγορση, βγάζοντας χαμηλόφωνα γρυλίσματα. Η Εύνοια κρατούσε το τουφέκι της στα χέρια· η Μιράντα κρατούσε το δόρυ της στο ένα χέρι και το πιστόλι της στο άλλο. Κοίταζαν μέσα στη βλάστηση και στο αυξανόμενο σκοτάδι, καθώς βημάτιζαν με προσοχή. Και, συγχρόνως, είχαν το νου τους για σημάδια από πιθανή μόλυνση, όπως παράξενες οσμές ή κάτι ασυνήθιστο στα φυτά ή στο έδαφος. Τίποτα τέτοιο, όμως, δεν πρόσεξαν. Ο τόπος δεν τους έμοιαζε μολυσμένος – αν και, καθότι παιδιά της Ρελκάμνια, δεν ήξεραν παρά ελάχιστα πράγματα από ύπαιθρο.

Η σιγαλιά ήταν εφιαλτική ολόγυρά τους. Ήταν σαν το δάσος να κρατούσε την αναπνοή του, περιμένοντας κάτι να συμβεί. Κάτι που ποτέ δεν συνέβαινε.

Η Εύνοια ψιθύρισε (λες και φοβόταν μην την ακούσουν): «Τι μπορεί να εξαφάνισε όλα τα ζώα, Μιράντα; Κανένα άλλο θηρίο; Που ίσως βρίσκεται ακόμα εδώ;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Γιατί όχι;» ψιθύρισε η Εύνοια.

«Δυσκολεύομαι να φανταστώ ένα μόνο θηρίο να αφανίζει όλα τα άλλα ζώα του δάσους. Ούτε πουλιά δεν έχει εδώ. Δεν είναι σαν απλά κάτι να πέρασε και να τα σκότωσε ή να τα έδιωξε· είναι σαν να μη θέλουν να έρθουν ούτε καινούργια ζώα σε τούτους τους τόπους. Σαν κάτι να φοβούνται.»

«Δε θα μπορούσαν να φοβούνται το θηρίο που σκότωσε τα πρώτα ζώα;»

«Το δάσος δεν είναι και τόσο μικρό, Εύνοια, ώστε ένα και μόνο θηρίο να κυριαρχεί εδώ τόσο απόλυτα. Επιπλέον, γιατί να θέλει να διώξει όλα τα ζώα; Δε χρειάζεται τροφή; Με τι τρέφεται – με καρπούς μόνο;»

Η Εύνοια κοίταξε στα δέντρα. «Υπάρχουν καρποί, πάντως. Δεν έχουν εξαφανιστεί.»

«Ναι. Γι'αυτό σου έλεγα πριν ότι δεν μπορεί να ήταν μόλυνση.»

Συνέχιζαν να βαδίζουν καθώς μιλούσαν, κι ακόμα και η Μιράντα ψιθύριζε. Το σιωπηλό δάσος τις έκανε και τις δυο να θέλουν να έχουν τις φωνές τους χαμηλωμένες.

«Αν δεν ήταν ούτε μόλυνση ούτε κάποιο θηρίο,» ρώτησε η Εύνοια, «τότε τι ήταν;»

«Ο πύργος του Κενοπρόσωπου Θεού, ίσως.»

«Ο πύργος τρομάζει τα ζώα;» Η Εύνοια κοίταξε τη Γιάαμκα. *Είναι τρομαγμένη; Θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει «τρομαγμένη», έτσι σιωπηλή όπως φανερά ήταν και έτοιμη να τιναχτεί για να αντιμετωπίσει κινδύνους.* «Η γάτα μας, πάντως, δεν έχει φύγει ακόμα.»

«Θα έμπαινε εδώ, όμως, αν δεν μπαίναμε εμείς;»

Σωστά, σκέφτηκε η Εύνοια. Σωστά. Αποκλείεται να έμπαινε.

Διασχίζοντας το άδειο δάσος προς στροφή Ημέρας, δεν συνάντησαν τίποτα το ζωντανό εκτός από φυτά και, καθώς σουρούπωνε, έφτασαν στην καρδιά του, εκεί όπου ορθωνόταν η υποτιθέμενη κατοικία του Κενοπρόσωπου Θεού. Ένας πελώριος, ψηλός πύργος και τρεις άλλοι, μικρότεροι γύρω του. Το φως που έπεφτε από τον ουρανό ήταν μια ανάμιξη του άχρωμου του Ήλιου της Ημέρας και του γαλανού του Ήλιου της Νύχτας φανέρωνε ότι τα οικοδομήματα ήταν καμωμένα από πέτρα και μέταλλο, κι επάνω τους είχαν διαφόρων ειδών μηχανισμούς που έμοιαζαν άγνωστοι στη Μιράντα και στην Εύνοια, αν και ορισμένοι δεν μπορεί παρά να ήταν κεραίες, πομποί, δέκτες.

Η κεντρική είσοδος του μεγάλου πύργου ήταν ανοιχτή. Μια πλατιά πύλη που φωτιζόταν από μέσα με τεχνητό, πράσινο φως. Θα μπορούσαν άνετα να περάσουν φορτηγά οχήματα από εκεί.

Η Γιάαμκα έβγαλε ένα δυνατό γρύλισμα, και μια σειρά από πιο σιγανά γρυλίσματα καθώς λύγιζε το σώμα της, χαμηλώνοντας το στο έδαφος.

«Κάτι την ενοχλεί,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Αναρωτιέμαι τι.» Πλησίασε την ορθάνοιχτη πύλη. Κοίταξε στο εσωτερικό της, βλέποντας έναν διάδρομο πλατύ όσο αυτήν και, στο βάθος του, μια μεγάλη αίθουσα, κυκλική μάλλον, με σκάλες προς διάφορες μεριές, και ράμπες.

Η Εύνοια ακολούθησε τη Μιράντα, και η Γιάαμκα ήρθε επίσης κοντά της, αν και πολύ διστακτικά.

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Ένας ήχος...» μουρμούρισε.

«Τι;»

«Αφουγκράσου, Εύνοια. Πολύ προσεχτικά. Δεν ακούς έναν λεπτό ήχο;»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Ναι,» είπε ύστερα από μια στιγμή. «Τον ακούω. Νομίζω. Όχι, σίγουρα τον ακούω. Ένα μακρινό σύριγμα.»

«Δεν είναι μακρινό. Από δω πρέπει να έρχεται, από τούτο το οικοδόμημα, αλλά είναι πολύ χαμηλός ήχος για τ'αφτιά μας.» Έστρεψε το βλέμμα της στη Γιάαμκα.

Και η Εύνοια κοίταξε τη μεγάλη γάτα. «Όχι, όμως, για τα δικά της αφτιά;»

Η Μιράντα κατένευσε. «Αυτό ίσως να έχει διώξει τα ζώα από το δάσος.»

«Ο ήχος;»

«Είναι πιθανό.»

Η Μιράντα προχώρησε μέσα στον διάδρομο, με προσοχή. Το δάπεδο ήταν από πέτρα. Οι τοίχοι γύρω της και το ταβάνι ήταν επίσης πέτρινα. Αλλά δεξιά κι αριστερά υπήρχαν και κάτι μηχανισμοί επάνω στους τοίχους. Ένας απ'αυτούς, που θύμιζε μεγάλο ηχείο, άρχισε να λέει:

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Οι θυγατέρες αιφνιδιάστηκαν· στράφηκαν στον μηχανισμό. Ύστερα η Μιράντα κοίταξε προς την αίθουσα στο βάθος, να δει μήπως κανείς ερχόταν από εκεί. Αλλά κανένας δεν φαινόταν.

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

«Γιατί κάνει αυτή τη φασαρία;» είπε η Εύνοια. «Λέει κάτι; Καταλαβαίνεις κάτι;»

Η Γιάαμκα γρύλιζε και σύριζε, αγριεμένη.

«Πρέπει νάναι χαλασμένο,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

«Χαλασμένο; Ίσως να μιλά σε κάποια γλώσσα που δεν ξέρουμε.»

«Σαν χαλασμένο μού ακούγεται.» Η Μιράντα βάδισε προς την αίθουσα, διασχίζοντας τον διάδρομο.

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

Η Εύνοια την ακολούθησε. «Πρόσεχε, Αδελφή μου. Πρόσεχε!» είπε, κρατώντας υψωμένο και έτοιμο το τουφέκι της.

Γρυλίζοντας, η Γιαάμκα ήρθε μαζί τους.

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Η αίθουσα όπου βρέθηκαν ήταν κυκλική, όπως υπολόγιζε αρχικά η Μιράντα, και πολύ ψηλή· ίσως να έφτανε ως την κορυφή του πύργου. Στην περιφέρειά της υπήρχαν πέτρινες και μεταλλικές σκάλες, και κεκλιμένα επίπεδα. Το φως εδώ δεν ήταν πράσινο αλλά άχρωμο και προερχόταν από μεγάλες λάμπες στους τοίχους, σαν μηχανικά μάτια. Μικρότερα φωτάκια άναβαν ή αναβόσβηναν αργά σε διάφορα σημεία, επάνω σε μηχανισμούς που ούτε η Μιράντα ούτε η Εύνοια μπορούσαν να είναι βέβαιες σε τι χρειάζονταν. Κανένας, όμως, δεν φαινόταν για όπλο.

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Η Εύνοια είπε: «Πώς τροφοδοτούνται όλ' αυτά; Από πού παίρνουν ενέργεια;»

«Καλή ερώτηση,» μουρμούρισε η Μιράντα, κοιτάζοντας συνοφρυωμένη τον χώρο. Και φώναξε: «Είναι κανείς εδώ;»

Καμία απάντηση πέρα από την ηχώ της φωνής της: *Είναι κανείς εδώ... κανείς εδώ... νεις εδώ... εδώ...*

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

«Μένει κάποιος εδώ; Ερχόμαστε φιλικά! Θέλουμε να μιλήσουμε!»

...λήσουμε... λήσουμε... λήσουμε...

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

«Το μέρος,» είπε η Εύνοια, «μοιάζει εγκαταλειμμένο.»

«Τότε, Αδελφή μου, όπως ρώτησες κι εσύ, πώς τροφοδοτείται με ενέργεια;» Η Μιράντα βάδισε προς μια σκάλα.

Η Εύνοια και η Γιαάμκα την ακολούθησαν.

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Η σκάλα ήταν πέτρινη αλλά, μόλις πάτησαν επάνω, άρχισε να κυλά όπως οι κυλιόμενες σκάλες. Ή *περίπου* σαν αυτές. Οι πέτρες έμοιαζαν να ρέουν μέσα στις πέτρες με τρόπο εξωφρενικό. Η Γιαάμκα σύριξε αγριεμένα.

«Μιράντα...» έκανε η Εύνοια.

«Αυτόματος μηχανισμός, Αδελφή μου.»

«Προφανώς. Αλλά – δεν μοιάζει με μηχανή.»

«Μηχανή από πέτρα. Γιατί όχι;»

Η κυλιόμενη σκάλα τις πήγαινε προς έναν μεταλλικό τοίχο, ο οποίος άνοιξε μπροστά τους μ'ένα ελαφρύ αλλά έντονο *χςςςςςς*, ενώ πριν καμια υποψία πόρτας δεν υπήρχε εκεί.

(Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Ναραντόζ – γκοβό... γκοβό... γκοβό...)

Πίσω από την είσοδο οι πέτρινες κυλιόμενες σκάλες συνεχίζονταν, ανοδικές. Οι θυγατέρες και η μεγάλη γάτα οδηγήθηκαν πέρα από το κατώφλι και η πόρτα έκλεισε πίσω τους μ'ακόμα ένα ελαφρύ αλλά έντονο *χςςςςςς*. Και τώρα ο παράξενος θόρυβος από τον συναγερμό – αν όντως ήταν συναγερμός – εκείνο το ενοχλητικό *Ναραντόζ-και-τα-λοιπά* – έπαψε. Είχε η πόρτα ηχομόνωση, αναρωτήθηκε η Μιράντα, ή ο θόρυβος είχε πράγματι σταματήσει;

«Πού μας πηγαίνει, Μιράντα;» είπε η Εύνοια. «Σίγουρα θέλουμε να πάμε εκεί που μας πηγαίνει;»

Η σκάλα συνέχιζε να τις ανεβάζει ενώ γύρω τους υπήρχαν λάμπες σαν μάτια που ανέδιδαν άχρωμο φως. Πέρασαν από σημεία που θα μπορούσαν ίσως να ήταν πόρτες, και από σημεία που αναμφίβολα ήταν πόρτες: ήταν ανοίγματα: και μέσα τους έβλεπες δωμάτια παράξενα: ένας χώρος με γεωμετρικά σχήματα (από φως; από ενέργεια; από γυαλιστερά μέταλλα;) που ξεγελούσαν το μάτι: ένας χώρος σαν αποθήκη εργαλείων αλλά με εργαλεία ανέγνωρα, και κάτι έμοιαζε να κινείται εκεί μέσα (μια γιγάντια μεταλλική αράχνη;)· ένας χώρος με ξύλινο

γυαλιστερό πάτωμα και οθόνες στους τοίχους οι οποίες έδειχναν διάφορους άγριους τόπους–

Η Μιράντα είπε: «Στο επόμενο πηδάμε. Ελάτε!»

«Τι μπορεί να τα έφτιαξε όλ' αυτά;» ρώτησε η Εύνοια, έχοντας κατεβάσει το τουφέκι της αλλά συνεχίζοντας νάχει το δάχτυλό της στη σκανδάλη.

Η σκάλα έφτασε πλάι σε μια ανοιχτή πόρτα–

–και η Μιράντα πήδησε μέσα.

Η Εύνοια και η Γιαάμκα την ακολούθησαν.

Βρέθηκαν σ'έναν χώρο με διάφορα σχήματα από παλλόμενη ενέργεια, ίσως, ή από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα (αν υπήρχε τέτοιο πράγμα). Τα σχήματα, πάντως, θύμιζαν καθίσματα: πολυθρόνες, δύο καναπέδες, δύο ανάκλιντρα... Στο κέντρο του δωματίου αιωρείτο μια μεταλλική σφαίρα με κουμπιά, ενδείξεις, και φωτάκια επάνω της. Περιστρεφόταν αργά.

«Δε μπορεί νάναι πραγματικό αυτό το μέρος,» είπε η Εύνοια. «Είναι σαν σουρεαλιστικό όνειρο, Μιράντα. Δε μπορεί νάναι πραγματικό.»

«Αλλά είναι, Αδελφή μου.» Η Μιράντα έκρυψε το πιστόλι της και πλησίασε τη μεταλλική σφαίρα στο κέντρο. Άπλωσε το ελεύθερό της χέρι (στο άλλο κρατούσε ακόμα το δόρυ της) και το έφερε κοντά στο άγνωστο μηχάνημα. Δεν αισθάνθηκε τίποτα το δυσάρεστο.

Άγγιξε τη μεταλλική σφαίρα–

«Ααα!» Τινάχτηκε πίσω.

«Τι;» ρώτησε η Εύνοια.

Η Μιράντα ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά της, κοιτάζοντας την παλάμη της. «Κάτι με χτύπησε. Κάποιο ενεργειακό ρεύμα.»

«Μην αγγίζεις τίποτα. *Τίποτα.*»

Παραδίπλα βρισκόταν μια πόρτα, και η Μιράντα βάδισε προς τα εκεί.

Η πόρτα ήταν από ξύλο αλλά το πόμολό της ήταν από το ίδιο παλλόμενο μέταλλο που ήταν φτιαγμένα και τα καθίσματα αυτού του χώρου. Το χέρι της Μιράντας το πλησίασε.

«Μην αγγίζεις *τίποτα*,» επανέλαβε η Εύνοια.

«Και πώς θα βγούμε;»

«Πάμε πίσω.» Η Εύνοια έδειξε την είσοδο απ'όπου είχαν έρθει.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Θα το δοκιμάσω.» Έπιασε το πόμολο – και το μόνο που αισθάνθηκε ήταν ένα ελαφρύ γαργαλητό – το γύρισε, και έσπρωξε την πόρτα.

Το επόμενο δωμάτιο περιείχε αλλόκοτους μηχανισμούς κι έναν κρύσταλλο στον τοίχο, κυκλικού σχήματος, ο οποίος θα μπορούσε να είναι οθόνη αλλά απενεργοποιημένη. Από κάτω του υπήρχαν μερικά πλήκτρα. Στο κέντρο του δωματίου ορθωνόταν μια πλατιά, κυλινδρική δέσμη φωτός. Έφτανε ως το ταβάνι και εξαφανιζόταν, ή ίσως να περνούσε σε κάποιο άλλο δωμάτιο, πιο πάνω.

Στα δεξιά ήταν μια κλειστή μεταλλική πόρτα. Στ'αριστερά, ανάμεσα από τα μηχανήματα, φαινόταν ένα κομμάτι ξύλο που θα μπορούσε επίσης να είναι πόρτα, αν και δεν υπήρχε κανένα πόμολο επάνω του.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε η Μιράντα. «Μένει κάποιος εδώ; Ερχόμαστε φιλικά! Αν μένει κάποιος εδώ, ας μιλήσει!»

Καμία απάντηση.

«Το μέρος είναι εγκαταλειμμένο, Αδελφή μου,» είπε η Εύνοια.

«Ποιος, όμως, το έφτιαξε;»

«Αυτό δεν αναρωτιόμουν κι εγώ πιο πριν;»

«Όλα όσα βλέπουμε δεν νομίζω ότι έχουν σχέση με καμία γνωστή τεχνολογία στη Ρελκάμνια.»

«Σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν, θες να πεις.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ακριβώς.»

Η κυκλική οθόνη αντίκρυ τους ενεργοποιήθηκε ξαφνικά, και μέσα της είδαν έναν μεγάλο θάλαμο όπου αιωρούνταν κομμάτια από παλλόμενο ενεργειακό μέταλλο– Όχι, *μηχανήματα* από παλλόμενο ενεργειακό μέταλλο. Υπήρχαν τμήματα επάνω τους, μικρά τμήματα, που μετακινούνταν, θυμίζοντας πιστόνια και γρανάζια· αλλά δεν ήταν ούτε πιστόνια ούτε γρανάζια. Και διάφορα σημεία του μηχανισμού (καλωδιώσεις; διαφανείς σωληνώσεις;) διατρέχονταν από ενεργειακό ρεύμα ή, ίσως, ενεργειακά υγρά· δεν ήταν εύκολο να διακρίνεις για τι από τα δύο επρόκειτο.

«Τι είναι πάλι αυτό;» απόρησε η Εύνοια, νιώθοντας την ανάσα της κομμένη προς στιγμή κι ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη της.

Η Γιαάμκα σύριξε, γρύλισε, αναπήδησε στη θέση της, σαν να είχε δει κάποιον εχθρό και να ετοιμαζόταν για μάχη.

Οι αιωρούμενες μηχανές μέσα στην κυκλική οθόνη άρχισαν να αλλάζουν. Από διάφορα άκρα τους πλοκάμια ξεπρόβαλλαν – μακραίνοντας, μακραίνοντας, μακραίνοντας – ενώ φωτάκια ενεργοποιούνταν επάνω τους, σαν διαβολικά μάτια, αναβοσβήνοντας με τρόπο που δεν έμοιαζε τυχαίος, λες και προσπαθούσαν να μεταδώσουν κάποιο μήνυμα. Τώρα, μέσα στην αίθουσα που φαινόταν από την οθόνη, αιωρούνταν όντα γεμάτα πλοκάμια που φύτρωναν από ένα κεντρικό μηχανικό σώμα από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα και ρευστά τμήματα ενέργειας σαν φλέβες.

Η Μιράντα συνειδητοποίησε ξαφνικά τι έβλεπαν. «Τα Εκτρώματα!»

«Τι;»

«Αυτά είναι, Εύνοια. Τα *Εκτρώματα*. Αυτά που μας έλεγαν–»

Τα Εκτρώματα κινούνταν τώρα, αιωρούμενα, σαν να κολυμπούσαν με τα πλοκάμια τους. Έρχονταν προς την οθόνη.

Οι δύο Θυγατέρες κοίταζαν άφωνες καθώς ένα απ'αυτά περνούσε μέσα απ'την οθόνη (!) βγαίνοντας στον δικό τους χώρο, στο δωμάτιο με την κυλινδρική δέσμη φωτός στο κέντρο.

«Μιράντα!» Η Εύνοια το σημάδεψε με το τουφέκι της.

Μια φιγούρα ξεπρόβαλε από ένα άνοιγμα στους μηχανισμούς του τοίχου (ένα άνοιγμα που οι Θυγατέρες δεν είχαν προσέξει πριν ότι υπήρχε εκεί – ή ίσως να μην υπήρχε) και, πλησιάζοντας την οθόνη, πατώντας γρήγορα έναν συνδυασμό πλήκτρων από κάτω της, την έκανε να σβήσει προτού κι άλλο Έκτρωμα μπει στο δωμάτιο.

Η φιγούρα δεν είχε κεφάλι· μονάχα μια τρύπα ανυπαρξίας.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός.

Το Έκτρωμα ερχόταν καταπάνω στις Θυγατέρες–

Η Εύνοια, γυρίζοντας το τουφέκι της στο ημιαυτόματο, πάτησε μέσα τη σκανδάλη, σταθερά, και η κάννη βρυχήθηκε. Λάμψεις και σφαίρες. Το κεντρικό, μηχανικό σώμα του Εκτρώματος χτυπήθηκε. Φωτάκια αναβόσβηναν επάνω του, σε ξέφρενους συνδυασμούς. Αλλά, κατά κύριο λόγο, οι σφαίρες φαινόταν να εξοστρακίζονται χωρίς να το βλέπουν. Ένα απόκοσμο σύριγμα βγήκε από μέσα του, σαν οργισμένη φωνή.

Κι αυτό το σύριγμα το ακολούθησε το άγριο γρύλισμα της Γιάαμκα, η οποία έδειχνε τα δόντια της στο πλοκαμοφόρο τέρας, μοιάζοντας έτοιμη να πεταχτεί επάνω του για να το γδάρει και να το δαγκώσει.

«*TPEETE!*» Η φωνή του Κενοπρόσωπου Θεού – μια σπαστή ραδιοφωνική μετάδοση μέσα από παράσιτα.

«Πάμε!» φώναξε η Μιράντα ενώ, συγχρόνως, πιστόλιζε το Έκτρωμα.

Εκείνη, η Εύνοια, και η Γιάαμκα γύρισαν κι έτρεξαν πίσω στο δωμάτιο απ'όπου είχαν έρθει – στον χώρο με τα παράξενα καθίσματα.

Το Έκτρωμα τις καταδίωξε, συρίζοντας – μια φωνή που ακουγόταν σαν να έβγαине από ηχεία άψογης ποιότητας, αδιανόητα καλού, μεταλλικού ήχου. Τα πλοκάμια του απλώνονταν προσπαθώντας να τις αρπάξουν, να τις αγγίζουν.

Η Μιράντα και η Εύνοια θυμόνταν τι είχε πει η Ιωάννα της Πεσμένης για το άγγιγμα των Εκτρωμάτων:

–πλοκάμια που, αν σ'αγγίξουν, σε δηλητηριάζουν και πεθαίνεις με τρόπο φρικτό. Δεν υπάρχει κανένα γνωστό αντίδοτο.

Οι θυγατέρες διέσχισαν το δωμάτιο σαν να τις καταδίωκε ο ίδιος ο Σκοτοδαίμων και, περνώντας την είσοδό του, πήδησαν στην πέτρινη σκάλα που τώρα φαινόταν σταθερή ξανά αλλά, μόλις πάτησαν εκεί, άρχισε να κινείται, να ανεβαίνει.

Το Έκτρωμα τις κυνήγησε. Παρότι μεγαλύτερο απ'αυτές, δεν είχε πρόβλημα να περάσει από την πόρτα: το κεντρικό του σώμα ήταν μικρότερο από έναν άνθρωπο, και τα πλοκάμια του έμοιαζαν να μπορούν να προσαρμοστούν παντού.

Η Εύνοια το πυροβόλησε, ασταμάτητα, με το τουφέκι της. Η Μιράντα πατούσε τη σκανδάλη του πιστολιού της, σημαδεύοντάς το.

Ένα πλοκάμι κόπηκε και, πέφτοντας στις σκάλες, διαλύθηκε, λιώνοντας: έγινε κάτι το ρευστό και λασπώδες. Ενεργειακές λάμψεις πετάγονταν από το κεντρικό σώμα, οι οποίες πρέπει να οφείλονταν σε μικροβλάβες από τις επιθέσεις των θυγατέρων.

Το Έκτρωμα, όμως, δεν είχε πτοηθεί. Ανέβαινε τη σκάλα, απλώνοντας τα πλοκάμια του. Εδώ δεν αιωρείτο όπως μέσα στην οθόνη· βάδιζε – αλλά βάδιζε *γρήγορα*.

Η Μιράντα και η Εύνοια έτρεξαν, ακολουθώντας τη Γιάαμκα που πηδούσε τα σκαλοπάτια τρία-τρία μπροστά τους, ενώ η σκάλα συνέχιζε να κυλά όπως πριν.

«Αυτό το πράγμα...» έκανε η Εύνοια, λαχανιασμένη, προσπαθώντας ν'αλλάξει γεμιστήρα στο τουφέκι της, «κερδίζει έδαφος... έτσι όπως κυλά... η σκάλα...»

«Το ξέρω.» Η Μιράντα πυροβόλησε προς τα πίσω, χωρίς να κοιτάζει. Τελείωσε κι ο δικός της γεμιστήρας.

Το Έκτρωμα τις πλησίαζε τώρα' ήταν πολύ κοντά τους. Το έβλεπαν πάνω απ'τους ώμους τους. Και τα σκαλοπάτια συνέχιζαν ν'ανεβαίνουν' δεν φαινόταν να καταλήγουν πουθενά, σαν ο πύργος να ήταν ατέρμονου ύψους.

Η Μιράντα έβγαλε την καραμπίνα απ'τον ώμο της. «Πηδάμε στην επόμενη είσοδο,» είπε. «Στην επόμενη είσοδο!» Και, γυρίζοντας, πυροβόλησε.

Μία ριπή-

-ενεργειακές λάμπεις πάνω στο σώμα του Εκτρώματος'

δεύτερη ριπή-

-ενεργειακές λάμπεις: κι ένα φωτάκι πρέπει να χάλασε.

Η πορεία του Εκτρώματος είχε ανακοπεί λίγο, αλλά ένα απ'τα πλοκάμια του απλώθηκε αρκετά ώστε να χτυπήσει τη Μιράντα στη δεξιά κνήμη. Εκείνη γρύλισε, νιώθοντας ενεργειακό ρεύμα να τη διαπερνά, βλέποντας το παντελόνι της να καίγεται σ'αυτό το σημείο σαν από ξαφνική, στιγμιαία φωτιά, το λευκό-ροζ δέρμα της να μαυρίζει από κάτω.

«Όχι!» φώναξε η Εύνοια. «Όχι!» Και στράφηκε κι εκείνη, πυροβολώντας το Έκτρωμα με τον καινούργιο γεμιστήρα στο τουφέκι της.

Ενεργειακές λάμπεις επάνω στο παράξενο μηχάνημα' απόκοσμα συρίγματα' πλοκάμια κουνιόνταν πέρα-δώθε, εξοργισμένα ίσως - ένα απ'αυτά κόπηκε. Το προηγούμενο που είχε κοπεί έμοιαζε νάχει ήδη μεγαλώσει λίγο, παρατήρησε η Εύνοια. Το τέρας θεράπευε τον εαυτό του!

«Στην επόμενη είσοδο, Εύνοια!» φώναξε η Μιράντα. «Πήδα! Πήδα!» Και, συγχρόνως, πυροβολούσε με την καραμπίνα της.

Η επόμενη είσοδος δεν ήταν μακριά.

Η σκάλα κυλούσε προς τα εκεί, με τον ίδιο αδιάφορα ρυθμό.
Οι Θυγατέρες πήδησαν μέσα.
Η Γιάαμκα τις μιμήθηκε.
Το Έκτρωμα έκανε να τις κυνηγήσει. Τρία πλοκάμια του πέρασαν–
–και κόπηκαν καθώς τα δύο φύλλα μιας μεταλλικής πόρτας έκλεισαν
σαν δαγκάνες.
Τα κομμένα μέλη έπεσαν στο δάπεδο, λιώνοντας αποκρουστικά.
Παραδίπλα στεκόταν ο Κενοπρόσωπος Θεός.

Ακουμπούσε το χέρι του στον πέτρινο τοίχο, εκεί όπου υπήρχε ένας γυαλιστερός πίνακας γεμάτος πλήκτρα, διατρεχόμενος από τρίζουσα ενέργεια.

Ο Θεός απομάκρυνε το χέρι του, και ο πίνακας εξαφανίστηκε (!), μην αφήνοντας πίσω του παρά πέτρα μονάχα.

Το δωμάτιο ήταν σφαιρικού σχήματος και οι τοίχοι του γεμάτοι σωληνώσεις που από μέσα τους ακουγόταν ένα συνεχόμενο *τιν-τιν-τιν-τιν-τιν*, λες και στο εσωτερικό τους έτρεχαν αδιάκοπα μικροσκοπικά πλάσματα. Στ'αριστερά ήταν μια πόρτα από μέταλλο, η οποία φαινόταν βαριά. Δεν είχε πόμολο.

«Ευχαριστούμε,» είπε η Εύνοια.

«Ήταν λάθος που ήρθατε εδώ,» τόνισε η σπαστή φωνή του Κενοπρόσωπου Θεού. «Ελάτε – δεν υπάρχει χρόνος!» Βάδισε ως τη βαριά πόρτα και την άγγιξε στο κέντρο: κι εκεί όπου το χέρι του συνάντησε το μέταλλο της ένας ενεργειακός πίνακας παρουσιάστηκε, όπως αυτός που ήταν στον τοίχο πριν από λίγο. Η ενέργεια μέσα του τρεμόπαιξε, πλήκτρα φάνηκαν να πατιούνται από μόνα τους, αναβοσβήνοντας, φωτίζοντας πιο πολύ, φωτίζοντας πιο λίγο.

Η πόρτα άνοιξε προς τα πάνω, εξαφανίστηκε μες στον τοίχο μ'ένα γρήγορο *βzzzzt!*

«Ελάτε,» είπε ο Κενοπρόσωπος Θεός.

Οι Θυγατέρες και η μεγάλη γάτα τον ακολούθησαν σ'ένα άλλο δωμάτιο. Ανέβηκαν όλοι μια μεταλλική σκάλα (όχι κυλιόμενη) και ο Θεός πέρασε μέσα από έναν τοίχο παραμερίζοντάς τον σαν κουρτίνα και κρατώντας τον ανοιχτό για να περάσουν κι οι Θυγατέρες.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Εύνοια. «Τι είσαι; Τι είν' αυτό το μέρος; Ξέρεις πώς να βγούμε από τη Διπλωμένη Γη; Τι κάνεις εδώ;»

Ο Κενοπρόσωπος Θεός αγνόησε τις ερωτήσεις της, βαδίζοντας προς ένα κυκλικό άνοιγμα. Καθώς έφτασε μπροστά του ένα κιγκλίδωμα από ενέργεια τού έκλεισε τον δρόμο, και γύρω-γύρω στο δωμάτιο φωτάκια άρχισαν ν' αναβοσβήνουν κι ένα δυνατό βούισμα ν' ακούγεται.

Ο Κενοπρόσωπος έβγαλε έναν απερίγραπτο ήχο – κάτι ανάμεσα σε φύσημα οργισμένου ανέμου και σε αγριεμένα παράσιτα χαλασμένης τηλεπικοινωνιακής συσκευής – και άγγιξε και με τα δύο χέρια το ενεργειακό κιγκλίδωμα. Σπίθες τινάχτηκαν, και σπαστές λόγχες φωτός.

Οι Θυγατέρες έσκυψαν για να μη χτυπηθούν· η Γιάαμκα σύριζε και γρύλιζε, έχοντας κρυφτεί από πίσω τους. Η Μιράντα αισθανόταν τη δεξιά της κνήμη να την καίει εκεί όπου την είχε αγγίξει το Έκτρωμα. Και θυμόταν πάλι τα λόγια της Ιωάννας:

*–σε δηλητηριάζουν και πεθαίνεις με τρόπο φρικτό. Δεν υπάρχει κανέ-
να γνωστό αντίδοτο.*

Ήρθε το τέλος μου; αναρωτήθηκε. Οι άλλες Θυγατέρες το μόνο που θα μάθαιναν ήταν πως η Μιράντα εξαφανίστηκε περιέργως, όπως τόσες Αδελφές τους πριν από αυτήν. Εκτός αν η Εύνοια ξέφευγε κάπως από τη Διπλωμένη Γη. *Η Εύνοια πρέπει να ξεφύγει! Πρέπει να επιστρέψει!* Και η Μιράντα δεν το σκεφτόταν αυτό επειδή την ενδιέφερε το τι θα μάθαιναν για εκείνη οι άλλες Θυγατέρες.

Το ενεργειακό κιγκλίδωμα διαλύθηκε, και ο Κενοπρόσωπος Θεός πέρασε το άνοιγμα, φωνάζοντας – τρίζοντας – «Ελλάααααττττττεεεε!»

Οι Θυγατέρες και η μεγάλη γάτα έτρεξαν πίσω του, μέσα σ' ένα κυλινδρικό πέρασμα που, λίγο παρακάτω, κύρτωνε προς τα δεξιά. Είχαν πλέον χάσει κάθε αίσθηση του προσανατολισμού, είχαν αρχίσει να υποπτεύονται πως οι «πύργοι» δεν ήταν πύργοι. Ή πως αλλιώς φαινόταν από έξω, αλλιώς ήταν από μέσα. Σαν το εσωτερικό τους να ήταν ενδοδιάσταση.

Το πέρασμα τελείωσε και βρέθηκαν σ' ένα δωμάτιο που τους θύμιζε εκείνο απ' όπου είχε αρχίσει να τις κυνηγά το Έκτρωμα. Εδώ, όμως, δεν υπήρχε κυκλική οθόνη στον τοίχο. Αλλά υπήρχε μια πλατιά, κυλινδρική δέσμη φωτός στο κέντρο.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός την έδειξε. «Μπείτε!» πρόσταξε με τη σπαστή του φωνή. «Τώρα!»

Οι θυγατέρες δίστασαν.

«Τώρα!»

Η Μιράντα βάδισε προς τη δέσμη–

Η Εύνοια την έπιασε απ’τον ώμο. «Περίμενε!»

«Αν μας ήθελε νεκρές, θα μας άφηνε στο Έκτρωμα,» είπε η Μιράντα, και προχώρησε.

Μπήκε μέσα στη φωτεινή δέσμη κι ένιωσε το σώμα της να γίνεται ξαφνικά πολύ ελαφρύ και τα πάντα να είναι σαν – σαν όνειρο. Αισθάνθηκε να υψώνεται.

Η Εύνοια, που στεκόταν ακόμα έξω από τη δέσμη, είδε τη Μητέρα της να φαίνεται σαν σκιά εκεί μέσα και να ανεβαίνει προς το ταβάνι. Φοβήθηκε να την ακολουθήσει. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Θ’ αφήσω τη Μιράντα μόνη;* Και μπήκε κι εκείνη στη φωτεινή δέσμη.

Υψώνονταν, υψώνονταν, υψώνονταν, υψώνονταν...

...μέσα στο φως...

...και μετά, σταμάτησαν να υψώνονται. Αισθάνονταν απλά να αιωρούνται. Και άκουσαν τη φωνή του Κενοπρόσωπου Θεού, σπαστή όπως πάντα: «*Κάντε ένα βήμα εμπρός. Βγείτε.*»

Υπάκουσαν, και βγήκαν από το φως. Βρέθηκαν σε μια αίθουσα από πέτρα και μέταλλο, με μερικές κονσόλες και οθόνες σε μια άκρη. Μικρά σκάφη γέμιζαν το μεγαλύτερο μέρος της. Ήταν οκτώ στο σύνολο, και φτιαγμένα από μέταλλο και ξύλο. Έμοιαζαν με βάρκες, αλλά είχαν πτερύγια στα πλάγια: πολύ μικρά, μάλλον, για να προσφέρουν δυνατότητα πτήσης.

Κοιτάζοντας πίσω τους, οι θυγατέρες είδαν τη δέσμη του φωτός να υψώνεται ως το ταβάνι όπως και πριν.

«Σαν ανελκυστήρας,» μουρμούρισε η Εύνοια.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. Και, προτού κοιτάξει τριγύρω αναζητώντας τον Κενοπρόσωπο Θεό, εκείνος βγήκε μέσα από το φως μαζί με τη Γιάμκα.

«Έχεις δηλητηριαστεί,» είπε, «από το _____.» Η λέξη που χρησιμοποίησε ήταν σαν «αόρατη» για τα αφτιά ή τα μυαλά των δύο θυγατέρων. Τελείως άγνωστη. Ακατανόητη. «Θα πεθάνεις.»

Η Μιράντα κοίταξε την τραυματισμένη κνήμη της. Το παντελόνι ήταν κατεστραμμένο – καμένο – σ' εκείνο το σημείο, και η σάρκα που φαινόταν από μέσα ήταν κοκκινισμένη και μαυρισμένη. Η Μιράντα νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί το δηλητήριο να εξαπλώνεται στο εσωτερικό του ποδιού της. Ένα δηλητήριο ενεργειακής φύσης, αναμφίβολα· δεν ήταν κάποιο υγρό. Ήταν ένα ενεργειακό μικρόβιο.

Αλλά η Μιράντα δεν αισθανόταν μόνο αυτό. Ένιωθε, επίσης, ότι κάτι αντιστεκόταν στο μικρόβιο. Το ένιωθε βαθιά μέσα στο δεξί της πόδι, να ξεκινά ίσως από το πέλμα της – από το σημάδι που είχαν εκεί όλες οι Θυγατέρες της Πόλης. Και τούτη ήταν η πρώτη φορά που αισθανόταν σαν θυγατέρα της Πόλης από τότε που είχε βρεθεί στη Διπλωμένη Γη.

«Δε μπορείς να την αφήσεις να πεθάνει!» έλεγε η Εύνοια στον Κενοπρόσωπο Θεό, καθώς αυτές οι σκέψεις και οι αισθήσεις περνούσαν απ' το μυαλό και το νευρικό σύστημα της Μιράντας. «Βοήθησέ την! Διώξε το δηλητήριο!» Ακουγόταν απεγνωσμένη. Αγαπούσε πολύ τη Μητέρα της.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Κενοπρόσωπος, «κι αυτός επειδή βλέπω πως δεν είστε σαν τους _____, αλλά _____.» Χρησιμοποιούσε πάλι λέξεις που γλιστρούσαν από τα μυαλά τους, μη θέλοντας να μείνουν εκεί. Έβγαλε μέσα από τα ρούχα του μια συσκευή από παλλόμενο ενεργειακό μέταλλο η οποία θύμιζε ακουστικό τηλεπικοινωνιακού διαύλου αλλά σίγουρα δεν ήταν τέτοιο. «Θα πας,» είπε στη Μιράντα, βιαστικά, «στο μέρος που λένε 'Κακόπολη', θα βρεις στο κέντρο του το άγαλμα του φωτός, και θα φέρεις αυτό» – προφανώς εννοούσε τη συσκευή – «σε επαφή μαζί του. Θα το φορτίσεις από τη δύναμή του. Και θα το βάλεις επάνω εκεί που σε άγγιξε το _____. Κανονικά θα πέθαινες, αλλά πιστεύω πως θα ζήσεις επειδή είσαι _____.»

Καταλάβαινε ότι ήταν Θυγατέρες της Πόλης; αναρωτιόταν και η Μιράντα και η Εύνοια. Κι αν ναι, πώς;

Αλλά κάτι άλλο είχε τώρα υψηλότερη προτεραιότητα στο μυαλό της δεύτερης. Καθώς η Μιράντα έπαιρνε τη συσκευή στο χέρι της, η Εύνοια ρώτησε: «Και πώς θα φύγουμε από τη Διπλωμένη Γη; Πες μας πώς μπορούμε να φύγουμε από εδώ και να γυρίσουμε στη Ρελκάμνια!»

Ο Κενοπρόσωπος Θεός έδειξε ένα από τα σκάφη με τα μικρά φτερά. «Ανεβείτε!» είπε, με τη φωνή του πιο σπαστή απ'ό,τι συνήθως, τα παράσιτα πιο δυνατά.

«Απάντησέ μου!» επέμεινε η Εύνοια. «Πρέπει να φύγουμε από εδώ!»

«Ανεβείτε, τώρα!» Το σώμα του έτρεμε· έμοιαζε να αντιστέκεται στο κενό/κεφάλι του που προσπαθούσε να το τραβήξει μέσα. «Ανεβείτε!»

Η Μιράντα έκανε νόημα στην Εύνοια κι έτρεξαν στη βάρκα, πήδησαν στο εσωτερικό της. Η Γιάαμκα τις ακολούθησε.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός πλησίασε τις κονσόλες, βαδίζοντας σαν να παραπατούσε, μουγκρίζοντας και συρίζοντας σαν προβληματική ραδιοφωνική εκπομπή. Πάτησε μερικά πλήκτρα, καθώς οι θυγατέρες κάθονταν στα ξύλινα καθίσματα του σκάφους τα οποία ήταν παραδόξως μαλακά για το υλικό τους. Ήταν λες και το ξύλο να μην ήταν ξύλο αλλά κάτι το φουσκωτό.

Μια μεγάλη θύρα άνοιξε στην αντικρινή μεριά της αίθουσας, συρόμενη προς τα δίπλα, κι από πίσω της φαινόταν ένας εξωτερικός χώρος. Εξώστης ή οροφή. Και ο σκοτεινιασμένος ουρανός της Διπλωμένης Γης.

Μια δέσμη φωτός παρουσιάστηκε κάτω από τη βάρκα των θυγατέρων υψώνοντάς την λίγο από το δάπεδο. Μια δέσμη φωτός που άρχιζε από την αίθουσα αλλά δεν τελείωνε εκεί· έβγαινε από την ανοιχτή πύλη, περνούσε απ'το μπαλκόνι, και συνέχιζε στον αέρα, ανοδικά...

Το σκάφος άρχισε να κινείται επάνω σ'αυτή τη φωτεινή δέσμη, αναπτύσσοντας ταχύτητα. Πέρασε από το άνοιγμα, βρέθηκε στον ανοιχτό χώρο – που ήταν οροφή, τελικά – τον άφησε πίσω του, πέταξε μακριά από τους πύργους, ανεβαίνοντας. Και συνέχισε να πετά. Ενώ ήταν, διαρκώς, επάνω στη φωτεινή δέσμη.

Αυτή η δέσμη ξεκινούσε από την αίθουσα στην ταράτσα και πήγαινε προς τον ουρανό, προς τα σύννεφα.

Το σκάφος πήρε κάθετη κλίση, ενώ ο άνεμος σφύριζε γύρω απ'τα αφτιά των δύο θυγατέρων. Η Μιράντα και Εύνοια κρατήθηκαν γερά

από τα καθίσματά τους, φοβούμενες ότι θα έπεφταν, γιατί το μεταφορικό τους μέσο δεν ήταν κλειστό, δεν είχε οροφή. Αλλά μετά διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να πέσουν: κάποιους είδους ελκτική δύναμη τις κρατούσε εδώ, ασφαλείς. Το κατάλαβαν, κυρίως, βλέποντας τη Γιάαμκα: η μεγάλη γάτα δεν κρατιόταν από πουθενά, όμως δεν έπεφτε. Έδειχνε τρομαγμένη, μα δεν έπεφτε.

Η δέσμη του φωτός χανόταν στα σκοτεινά σύννεφα, και σύντομα το σκάφος μπήκε εκεί, όπως ένα όχημα ξηράς θα έμπαινε σε ομίχλη. Η Μιράντα και η Εύνοια ήταν ακίνητες, παρατηρώντας, περιμένοντας. Τι προορισμό είχε ορίσει ο Κενοπρόσωπος Θεός; Πού τις έστελνε;

Ξαφνικά, αντιλήφθηκαν ότι το σκάφος τους δεν ανέβαινε πλέον αλλά κατέβαινε. Σαν ο ουρανός νάχε γυρίσει ανάποδα.

«Μιράντα...»

«Η Διπλωμένη Γη, Αδελφή μου. Περάσαμε από το κέντρο-»

Βγήκαν από τα σύννεφα, είδαν από κάτω τους μια ολόκληρη γεωγραφία να απλώνεται, ενώ η δέσμη φωτός συνέχιζε μπροστά τους.

«-του ουρανού και τώρα κατεβαίνουμε στο αντικρινό έδαφος.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι,» μουρμούρισε.

Η φωτεινή δέσμη φαινόταν να πηγαίνει, σαν ενεργειακός δρόμος, προς τις παρυφές ενός μεγάλου δάσους, εκεί όπου αυτό συναντούσε τις όχθες μιας εξίσου μεγάλης λίμνης, εκεί όπου βρισκόταν... μια πόλη; Τα ερείπια μιας πόλης;

Η Κακόπολη; αναρωτήθηκε η Εύνοια.

Το σκάφος τους κατέβαινε ομαλά προς τα εκεί, παρότι σχεδόν κάθετα.

Η Εύνοια είπε: «Πρέπει νάναι η Κακόπολη. Μας την είχε δείξει ο Ζακ του Τρίτου Σκέλους στον ουρανό· θυμάσαι;»

«Θυμάμαι.»

Η φωτεινή δέσμη άρχισε να τρεμοπαίζει, το σκάφος τους τραντάχτηκε-

«Μιράντα!»

«Κρατήσου!»

Η Γιάαμκα γρύλισε φοβισμένα, και η Μιράντα τύλιξε το ένα της χέρι γύρω απ'το κεφάλι της μεγάλης γάτας.

Η φωτεινή δέσμη τρεμόπαιζε τώρα πιο έντονα: το σκάφος τρανταζόταν πιο άγρια.

Δεν βρίσκονταν πλέον μακριά από το έδαφος. Ο μεγάλος δασότοπος ήταν από κάτω τους σαν πράσινη θάλασσα.

«Οι ελκτικές δυνάμεις,» φώναξε η Εύνοια, «νομίζω ότι διαλύονται!»

«Ναι. Κράτα τη Γιάαμκα.»

Καθώς η Εύνοια τύλιγε το χέρι της γύρω απ'το κεφάλι της μεγάλης γάτας, η Μιράντα έπιανε αυτό που φαινόταν για τιμόνι του σκάφους: ένα οριζόντιο εργαλείο στη μπροστινή μεριά, τοποθετημένο πάνω σε άξονα. Το άρπαξε με τα δύο χέρια, σταθερά.

Η φωτεινή δέσμη εξαφανίστηκε τελείως.

Το σκάφος έπεφτε τώρα. Τα πτερύγιά του δεν μπορούσαν παρά να το βοηθήσουν ελάχιστα να αιωρηθεί.

Η Μιράντα γύρισε το τιμόνι, βρίσκοντάς το πολύ ευλύγιστο: έκανε άνετα προς τα δεξιά, προς τ'αριστερά, προς τα πάνω, προς τα κάτω. Ο άξονάς του ήταν εύκαμπτος, μαλακός. Η Μιράντα προσπάθησε να στρώσει την κλίση του σκάφους, να την κάνει λιγότερο κάθετη, για να μην πέσουν σαν επουράνιο καρφί πάνω στα δέντρα του δάσους.

Τα κατάφερε. Η ιπτάμενη βάρκα γύρισε: ήταν σχεδόν οριζόντια τώρα. Η Μιράντα συνέχισε να παλεύει με το τιμόνι, νομίζοντας ότι είχε αρχίσει να το μαθαίνει—

Το σκάφος χτύπησε τις επάνω μεριές των δέντρων: φύλλα και κλαδιά τινάχτηκαν, σπάζοντας. Η Γιάαμκα γρύλιζε και η Μιράντα άκουγε την Εύνοια να της κάνει Σσος Σσος και να λέει: «Σε λίγο θα είμαστε κάτω, σε λίγο θα είμαστε κάτω,» με φόβο στη φωνή της.

Πρέπει να το προσγειώσω, σκέφτηκε η Μιράντα, ομαλά.

Περισσότερα κλαδιά και φυλλωσιές έσπαγαν και τινάζονταν — μια θύελλα βλάστησης γύρω από το μικρό σκάφος. Η Μιράντα κατέβασε το κεφάλι της ενώ συνέχιζε να κρατά γερά το τιμόνι.

Το σκάφος βούτηξε μες στα δέντρα. «Κρατηθείτε!» φώναξε η Μιράντα.

Χτύπησαν άγρια πάνω σε μπλεγμένα κλαδιά, τα διέλυσαν, και πέρασαν από μέσα τους—

Η Μιράντα προσπαθούσε να δίνει οριζόντια κλίση στο σκάφος, όσο το δυνατόν πιο οριζόντια κλίση...

Μ'έναν δυνατό θόρυβο κι ένα ακόμα δυνατότερο τράνταγμα, η ιπτάμενη βάρκα χτύπησε στο έδαφος. Ακούστηκε να γρυλίζει καθώς σερνόταν γρήγορα επάνω του, σκίζοντας τη γη, καταστρέφοντας χορτάρι και θάμνους–

–πηγαίνοντας προς έναν πελώριο κορμό!

Η Μιράντα έστριψε δεξιά. Απέφυγαν τον κορμό για μερικά εκατοστά· κοπάνησαν εκεί μόνο το αριστερό τους πτερύγιο, που ακούστηκε να σπάει ίσως. Η βάρκα γύρισε στο πλάι–

«Κρατηθείτε!» φώναξε ξανά η Μιράντα.

Η βάρκα πήρε τρεις τούμπες μες στην άγρια βλάστηση – ενώ οι Θυγατέρες και η μεγάλη γάτα πετάγονταν έξω παρά τη θέλησή τους – προτού κοπανήσει σ'ένα δέντρο και μείνει ακίνητη...

(9)

Το Άγαλμα του Φωτός

Κάτι έγλειφε το πρόσωπό της.

Η Μιράντα ξύπνησε βλέποντας από πάνω της ένα γκριζόμαυρο αιλουροειδές κεφάλι με όμορφα χρυσαφιά μάτια και μεγάλα μουστάκια. Η Γιάαμκα.

Ανασηκώθηκε πάνω στο χορτάρι, μη νιώθοντας άσχημα χτυπημένη από την πτώση. Κοίταξε τριγύρω. *Πού είναι η Εύνοια;* Είδε την ιπτάμενη βάρκα να είναι σταματημένη, να έχει κουτουλήσει σ'ένα δέντρο. Τελικά, το μικρό φτερό της δεν είχε σπάσει, παρατήρησε. Ούτε γενικά το σκάφος φαινόταν νάχει πάθει πολλές ζημιές παρά την άγρια προσγείωση. Τα υλικά του – ξύλα και μέταλλα – πρέπει να ήταν πολύ ισχυρά.

Η Μιράντα πήρε γονατιστή θέση στο έδαφος χωρίς κανένα πρόβλημα. Ο μεγαλύτερος πόνος που αισθανόταν ήταν από τη δεξιά της κνήμη, εκεί όπου την είχε χτυπήσει το Έκτρωμα.

Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της, ψάχνοντας για τη συσκευή που της είχε δώσει ο Κενοπρόσωπος Θεός. Εντάξει, εκεί ήταν. Δεν την είχε χάσει.

Η Γιάαμκα γρύλισε χαμηλόφωνα, υπόκωφα.

Η Μιράντα σηκώθηκε όρθια. «Εύνοια;» φώναξε. «Εύνοια;» Πού ήταν η Αδελφή της; Δεν την έβλεπε πουθενά.

Η Γιάαμκα βάδισε γρήγορα μες στη βλάστηση που, στον ασθενικό φωτισμό του σούρουπου, ήταν γεμάτη σκιές και σκοτάδια. Η Μιράντα την ακολούθησε, και κατάφερε να διακρίνει την Εύνοια πεσμένη πίσω από κάτι θάμνους, λιπόθυμη, με τα μακριά ξανθά της μαλλιά βαμμένα κόκκινα σ'ένα σημείο.

Είχε χτυπήσει.

Η Μιράντα γονάτισε δίπλα της. Τη σήκωσε στην αγκαλιά της. «Εύνοια!» Την τράνταξε ελαφρά. «Εύνοια;»

Τα μάτια της Αδελφής της άνοιξαν. «Μιράντα... Πού...; Τι...;»

«Χτύπησες στο κεφάλι καθώς πέφταμε. Μπορείς να καθίσεις, ή ζαλίζεσαι;»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. Προς στιγμή δεν θυμόταν τι είχε συμβεί, αλλά ύστερα θυμήθηκε. Θυμήθηκε το σκάφος που πετούσε πάνω στη δέσμη φωτός. Θυμήθηκε την πτώση τους. «Ναι,» αποκρίθηκε, «μπορώ να καθίσω.» Και το έκανε. «Αν και ζαλίζομαι, μπορώ να καθίσω. Πού έχω χτυπήσει;» Άγγιξε το κεφάλι της και με τα δύο χέρια.

«Στάσου, περίμενε.» Η Μιράντα απομάκρυνε τα χέρια της Εύνοιας. «Εδώ είναι, στην πίσω μεριά. Περίμενε· θα το πλύνω.» Τράβηξε τον ασκό της και του έριξε νερό. «Δε μοιάζει σοβαρό, ευτυχώς.» Έβγαλε ένα μαντήλι από τα ρούχα της και σκούπισε το τραύμα. Του ξανάριξε νερό. Το ξανασκούπισε. Πίεσε το μαντήλι επάνω του. «Κράτα το εδώ,» είπε στην Εύνοια, «ώσπου να κλείσει. Δε μου φαίνεται πολύ βαθύ.»

«Πρέπει να πάμε στην Κακόπολη, Μιράντα,» είπε η Εύνοια, κρατώντας το μαντήλι πάνω στο τραύμα στην πίσω μεριά του κεφαλιού της. «Γρήγορα. Αλλιώς θα πεθάνεις.»

Η Μιράντα τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια. «Θα πάμε. Μπορείς να βαδίσεις;»

«Θα τα καταφέρω.»

«Στάσου λίγο.» Η Μιράντα απομακρύνθηκε από την Αδελφή της, ψάχνοντας για το δόρυ της Εύνοιας. Το δικό της δόρυ το είχε πετάξει στις σκάλες του πύργου όταν είχε πιάσει την καραμπίνα της για να πυροβολήσει το Έκτρωμα· αλλά η Εύνοια κουβαλούσε το δόρυ της περασμένο στον ώμο και δεν το είχε χάσει. Τώρα μόνο είχε φύγει από πάνω της, με την πτώση.

Η Μιράντα δεν δυσκολεύτηκε να το βρει μες στη βλάστηση και να της το δώσει. «Στηρίξου εδώ.»

Η Εύνοια έπιασε το δόρυ. «Εντάξει· δεν ζαλίζομαι και τόσο. Εσύ πώς αισθάνεσαι;»

«Το πόδι μου πονάει. Κατά τα άλλα, είμαι καλά.»

Η Εύνοια κοίταξε τριγύρω, τις πυκνές σκιές του δάσους. «Θα νυχτώσει σε λίγο, όμως δεν μπορεί να είμαστε μακριά από την Κακόπολη.

Αλλά... προς τα πού είναι;» Ύψωσε το βλέμμα της στον ουρανό. Είδε σύννεφα κι από πίσω τους τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού (αν ήταν όντως δικός του)· η Κακόπολη ήταν πολύ κοντά για να μπορεί να τη δει έτσι.

«Προς ευθεία Νύχτας είναι η Κακόπολη, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα. «Μόνο αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται ν'ακολουθήσουμε.» Κοίταζε κι εκείνη τον ουρανό, ανάμεσα από τα δέντρα. Δεν ήταν δύσκολο να διακρίνει από πού ερχόταν η γαλανή ακτινοβολία του Ήλιου της Νύχτας. «Από εκεί,» είπε δείχνοντας. «Από εκεί είναι ευθεία Νύχτας.»

Βάδισαν, με τη Γιάαμκα να έρχεται δίπλα τους, γλιστρώντας από σκιά σε σκιά, από σκοτάδι σε σκοτάδι. Τα πάντα γύρω τους έπαιρναν, σταδιακά, ολοένα και πιο γαλανές αποχρώσεις καθώς ο Ήλιος της Ημέρας έσβηνε και ο Ήλιος της Νύχτας κυριαρχούσε. Λίγο παρακάτω, συνάντησαν ένα ρυάκι, αλλά η Μιράντα έμοιαζε διστακτική να το πλησιάσει και έπιασε το μπράτσο της Εύνοιας εμποδίζοντάς την απ'το να πάει κοντά του.

«Τι;» ρώτησε η Εύνοια.

«Θυμάσαι τι μας είπε ο Ζακ για την Κακιά Λίμνη – τη λίμνη κοντά στην Κακόπολη;»

«Ότι είναι μολυσμένη;»

«Κάτι τέτοιο.»

«Φοβάσαι ότι κι αυτό το ρυάκι ίσως νάναι μολυσμένο;»

Η Μιράντα ατένιζε το νερό συλλογισμένα. Γονάτισε δίπλα του. «Δεν ξέρω...» *Μακάρι να γνώριζα περισσότερα πράγματα για να διαβάσω την ύπαιθρο, αλλά δεν γνωρίζω. Η Πόλη δεν μας τα μαθαίνει αυτά.* Μέσα στο νερό, όμως, έβλεπε τις σκιές μικρών πλασμάτων. Ψάρια; Αν το νερό ήταν μολυσμένο θα είχε ζωντανούς οργανισμούς;

Η Γιάαμκα πλησίασε το ρυάκι και ήπие, προτού οι Θυγατέρες προλάβουν να τη σταματήσουν. Την παρατήρησαν, να δουν αν θα πάθαινε τίποτα. Αλλά η μεγάλη γάτα έμοιαζε υγιέστατη.

«Πρέπει νάναι εντάξει το νερό,» είπε η Μιράντα, και ήπие κι εκείνη, και γέμισε και τον ασκό τους.

Η Εύνοια γονάτισε πλάι στο ρυάκι, πήρε νερό μέσα στις χούφτες της, και το ρούφηξε λαίμαργα. Διψούσε πολύ, διαπίστωσε ξαφνικά. Το στόμα της ήταν τόσο ξερό.

Η Μιράντα έκανε να σηκωθεί όρθια-

Ζαλίστηκε, παραπάτησε, άπλωσε το χέρι της να πιαστεί απ'τον κορμό ενός δέντρου, και μόνο χάρη σ'αυτόν δεν έπεσε.

Η Εύνοια τινάχτηκε πάνω. «Μιράντα! Το νερό;»

«Δεν είναι το νερό...» είπε εκείνη, βλέποντας το δάσος και την Εύνοια και τη Γιάαμκα να θολώνουν μπροστά της, και νιώθοντας κάτι να έχει μουδιάσει όλη τη δεξιά της μεριά ξαφνικά, από την κνήμη ως τον ώμο, γαργαλώντας το πλάι του λαιμού της, ενώ το δεξί της πέλμα την έκαιγε: και η Μιράντα ήταν σίγουρη ότι η πρώτη αίσθηση οφειλόταν στη μολυσματική, δηλητηριώδη ενέργεια του Εκτρώματος, ενώ η δεύτερη στο σημάδι των Θυγατέρων.

«Το δηλητήριο;» είπε η Εύνοια.

«Ναι.» Η Μιράντα πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Γιάαμκα!» Η Εύνοια αγκάλιασε το κεφάλι της μεγάλης γάτας. «Θ'αφήσεις τη Μιράντα να σε καβαλήσει, έτσι; Θα την αφήσεις;»

Το θηρίο γρύλισε υπόκωφα. Η Εύνοια τού χάιδεψε τη ράχη, και είπε στην Αδελφή της: «Έλα, ανέβα. Δε μπορείς να βαδίζεις τώρα.»

Η Μιράντα υποπτευόταν ότι η Εύνοια είχε δίκιο. Έκανε μερικά βήματα για να φτάσει ως τη Γιάαμκα και καβάλησε τη ράχη της. Η μεγάλη γάτα γρύλισε ξανά, μα δεν επιχείρησε να την αποτινάξει. Η Μιράντα κρατήθηκε επάνω της, βαριανασαίνοντας. Η πίεση από τη δεξιά μεριά της ολοένα και μεγάλωνε.

«Πρέπει να βρούμε το αντίδοτο,» είπε η Εύνοια. «Τώρα. Γρήγορα. Πάμε!» Ξεκίνησε να βαδίζει, και η Γιάαμκα την ακολούθησε, με τη Μιράντα στη ράχη της.

Κατευθύνονταν συνέχεια προς ευθεία Νύχτας και δεν άργησαν να βγουν από τις παρυφές των δασότοπων και να βρεθούν αντίκρυ στις όχθες μιας μεγάλης λίμνης που τα νερά της στραφτάλιζαν παράξενα κάτω από το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας, σαν να μην ήταν κανονικό νερό αλλά κάποιο άλλο υγρό. Η Εύνοια είδε μια ξαφνική λάμψη από την επιφάνειά του και μια φλόγα να πετάγεται. *Μα τον Κρόνο!* σκέφτηκε. *Σαν ενεργειακά υγρά που πυροδοτούνται και εκρήγνυνται!* Τι είχαν κάνει οι Πρόγονοι των Τριών Σκελών σε τούτα τα μέρη;

Και πού είναι η Κακόπολη; Δεν ήταν μπροστά τους. Η Εύνοια κοίταξε προς τα δεξιά, προς τ'αριστερά. Πουθενά δεν έβλεπε καμια πόλη: μονάχα άδειες όχθες.

Έστρεψε το βλέμμα της πίσω, στη Γιάαμκα και στη Μιράντα. Η Αδελφή της δεν ήταν πλέον καθισμένη στη ράχη της μεγάλης γάτας· ήταν ξαπλωμένη εκεί, κι έμοιαζε με το ζόρι να κρατιέται.

«Μιράντα! Μ'ακούς;»

«Ναι...» αποκρίθηκε βραχνά και ανασηκώθηκε βλεφαρίζοντας. «Ζαλίζομαι, Εύνοια, αλλά θα μπορούσα να σταθώ αν έπρεπε. Νομίζω.»

«Είμαστε στις όχθες-»

«Το βλέπω.»

«Καμια πόλη, όμως, δεν είναι εδώ!»

«Δε μπορεί νάναι μακριά, Εύνοια.» Η Μιράντα πήρε καθιστή θέση πάνω στη Γιάαμκα. Εξακολουθούσε να βλέπει τα πάντα θολά γύρω της, και να ταλαντεύονται τώρα κιόλας: πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε – σαν ολόκληρη η καταραμένη διάσταση της Διπλωμένης Γης να ήταν καράβι εν μέσω τρικυμίας στη Μεγάλη Θάλασσα της Ρελκάμνια.

Η Εύνοια κοίταξε πάλι δεξιά κι αριστερά, και πήρε απόφαση τυχαία. Ξεκίνησε να βαδίζει προς τα δεξιά, γιατί εκεί νόμιζε πως η βλάστηση θα μπορούσε ίσως να κρύβει πίσω της πολλά. Η Γιάαμκα την ακολούθησε, μεταφέροντας τη Μιράντα.

Προχώρησαν πλάι στις όχθες της Κακιάς Λίμνης που τα νερά της στραφτάλιζαν και κάθε τόσο φλόγες και λάμψεις τινάζονταν απ'αυτά. Οι πέτρες κοντά τους ήταν μαυρισμένες.

Περνώντας από το σημείο της πολλής βλάστησης, η Εύνοια διαπίστωσε ότι είχε δίκιο που οδήγησε τη Μιράντα προς τα εδώ. Μια πόλη ήταν τώρα αντίκρυ τους. Ή, μάλλον, τα ερείπια μιας πόλης, φωτισμένα από το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας.

Η παλιά Νέα Πόλη.

Η σημερινή Κακόπολη.

«Φτάσαμε, Μιράντα. Φτάσαμε.»

«Ναι...» είπε κουρασμένα εκείνη, και τράβηξε το πιστόλι της.

Η Εύνοια πέρασε το δόρυ της στον ώμο (δεν το είχε ανάγκη πια για να στηρίζεται) και έπιασε το τουφέκι της (για το οποίο είχε φτιάξει

λουρί μ'ένα κορδόνι από τα ρούχα της που δεν της χρειαζόταν και τόσο).

Οι δύο Θυγατέρες – η μία περπατώντας, η άλλη επάνω στη μεγάλη γάτα – πλησίασαν την Κακόπολη, είδαν τα αρχαία, ερειπωμένα οικοδομήματά της – κανένα δεν φαινόταν ψηλότερο από δύο ορόφους – μπήκαν ανάμεσά τους. Ο άνεμος σφύριζε και ούρλιαζε στους έρημους δρόμους· το πλακόστρωτο ήταν ραγισμένο και σπασμένο και βρόμικο, γεμάτο χώματα, χαλίκια, χόρτα, διάφορα θραύσματα.

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός είπε ότι στο κέντρο της πόλης είναι το άγαλμα του φωτός, έτσι;» ρώτησε η Εύνοια.

«Έτσι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, στενεύοντας τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει το περιβάλλον μέσα απ'τη θολούρα που σκέπαζε την όρασή της. Αισθανόταν τώρα τη δεξιά της μεριά πιο μουδιασμένη από πριν, και το μούδιασμα εξαπλωνόταν και στο υπόλοιπο σώμα της. Κάτι την πολεμούσε σε πρωταρχικό, ενεργειακό επίπεδο· και ίσως το μόνο που την κρατούσε ακόμα ζωντανή ήταν η δική της ιδιαίτερη φύση, γιατί το σημάδι στο πέλμα της εξακολουθούσε να την καίει πολύ έντονα. Αλλά το κάψιμό του ήταν ευχάριστο: ήταν η φλόγα της ζωής που αντιστέκεται στην παγωνιά του θανάτου.

Ο δρόμος που ακολουθούσαν τις οδήγησε σε μια πλατεία με τρεις στήλες απ'όπου παλιά καλώδια κρέμονταν. Τρία πλάσματα ήταν σε μια άκρη της πλατείας, σκυμμένα πάνω από κάτι το σκοτωμένο, τρώγοντάς το ωμό, σκίζοντάς το με τα δόντια τους και με τα νύχια τους.

Τα πλάσματα ήταν ανθρωπόμορφα.

Η Εύνοια δεν μπορούσε να τα ξεχωρίσει καθαρά μες στη νύχτα, μα τις προκαλούσαν τρομερή αποστροφή.

Η Μιράντα δεν τα είχε δει ακόμα, λόγω της θολούρας που σκέπαζε την όρασή της.

Ένα από τα πλάσματα στράφηκε προς τις Θυγατέρες· τα μάτια του γυάλισαν σαν μάτια γάτας. Το κεφάλι του υψώθηκε· είχε κέρατα και μακριά χαίτη ανάμεσά τους. Έβγαλε έναν βρυχηθμό απ'τα βάθη του λαιμού του, και στράφηκαν και τ'άλλα δύο ανθρωπόμορφα πλάσματα για να κοιτάξουν τις γυναίκες και τη Γιάαμκα.

«Τι είναι;» ρώτησε η Μιράντα.

Η Εύνοια τα σημάδεψε με το τουφέκι της. «Δεν τα βλέπεις; Κάτι – όντα. Σαν άνθρωποι, αλλά σαν θηρία.»

«Τα πάντα είναι θολά, Αδελφή μου...»

Οι θηριάνθρωποι τινάχτηκαν όρθιοι· ή, μάλλον, όχι ακριβώς όρθιοι. Τα πόδια τους ήταν λυγιστά, τα σώματά τους καμπούρικα. Τα χέρια τους ήταν μακριά, τα δάχτυλά τους επίσης, και είχαν πελώρια, γαμπιά νύχια. Τα μάτια τους στραφτάλιζαν. Τα κέρατά τους ορθώνονταν πάνω απ'τα κεφάλια τους, σπειροειδώς, με επικίνδυνες αιχμές. Τρίχες κρέμονταν από τα σώματά τους. Ένας απ'τους θηριανθρώπους κρατούσε καραμπίνα ή τουφέκι, αλλά γυρισμένο ανάποδα σαν ρόπαλο. Ένας άλλος κρατούσε σπαθί, παλιό και φθαρμένο.

Έμοιαζαν να βλέπουν τις θυγατέρες και τη μεγάλη γάτα σαν θηράματα. Σαν αυτό – ό,τι κι αν ήταν – που πριν από λίγο κατασπάραζαν ωμό.

«ΓΓΓγγγγrrrr!» έκανε η Γιάαμκα, δείχνοντας τα δόντια της.

Οι θηριάνθρωποι έβγαλαν βρυχηθμούς απ'τα φριχτά στόματά τους και όρμησαν με αλαλαγμούς.

Η Εύνοια πάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού της–

–ένα από τα κτήνη χτυπήθηκε και σωριάστηκε·

η Εύνοια ξαναπάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού της–

–ακόμα ένα από τα κτήνη σωριάστηκε.

Το τρίτο έφτασε κοντά της, υψώνοντας το φθαρμένο σπαθί του– πυροβολισμός γρύλισμα

Ο θηριάνθρωπος τινάχτηκε πίσω, με το κεφάλι του διαλυμένο. Η Μιράντα είχε το πιστόλι της υψωμένο καθώς η Γιάαμκα, συρίζοντας, ήταν έτοιμη να τιναχτεί αλλά τώρα έμεινε στη θέση της.

«Τον πέτυχα;»

Η Εύνοια κατάφερε να γελάσει. «Κατακούτελα, Αδελφή μου.»

Ένας άλλος από τους θηριανθρώπους σηκωνόταν· η προηγούμενη τουφεκιά δεν τον είχε σκοτώσει. Η Εύνοια τον σημάδεψε ξανά και τον πυροβόλησε, αποτελειώνοντάς τον.

Η Μιράντα κατέβηκε από τη Γιάαμκα και πλησίασε παραπατώντας τον θηριάνθρωπο που είχε σκοτώσει, για να τον κοιτάξει από κοντά. «Άνθρωποι...» είπε, «αλλά... αλλαγμένοι. Απ'ό,τι έγινε κάποτε εδώ, μάλλον.»

«Μη χάνουμε χρόνο, Μιράντα.»

Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση· ανέβηκε ξανά στη Γιάαμκα και διέσχισαν την πλατεία, αφήνοντάς την πίσω τους και εξερευνώντας τους δρόμους της Κακόπολης, ψάχνοντας για το κέντρο της και για το άγαλμα του φωτός.

Δεν άργησαν να δουν ένα αρκετά έντονο φως μέσα από τα σκοτεινά ερείπια. Και ήταν κρυμμένο από κάμποσα οικοδομήματα, αλλιώς πιθανώς να το είχαν δει πιο πριν, αφού τίποτ' άλλο δεν ήταν φωτισμένο εδώ παρά μόνο από το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας.

Έστριψαν σε μια γωνία και βρέθηκαν αντίκρυ σε ακόμα μια πλατεία, όπου δεν υπήρχαν στήλες με παλιά καλώδια αλλά μια κολόνα που φεγγοβολούσε κι έμοιαζε με δέντρο. Δεν είχε φύλλα, όμως είχε αποφύσεις σαν κλαδιά τα οποία προεξείχαν από το κεντρικό της σώμα στρεφόμενα προς τα πάνω.

«Αυτό πρέπει να είναι,» είπε η Εύνοια. «Το άγαλμα του φωτός.»

Η Μιράντα κατέβηκε από τη Γιάαμκα, προσπαθώντας να πατήσει σταθερά στα πόδια της και σκοντάφτοντας. Η Εύνοια την έπιασε προτού πέσει.

«Τελικά, έχω γεράσει πολύ, Αδελφή μου,» αστειεύτηκε η Μιράντα, ψάχνοντας στην τσέπη της για τη συσκευή που της είχε δώσει ο Κενοπρόσωπος Θεός. Την τράβηξε έξω.

«Στηρίξου επάνω μου,» της είπε η Εύνοια. Εκείνη υπάκουσε, και βάδισαν προς το άγαλμα του φωτός–

Ένα άγριο γρύλισμα. Μια σκιά τινάχτηκε από μια κοντινή ταράτσα: προσγειώθηκε μπροστά τους. Ένα αιλουροειδές. Μια μεγάλη γάτα σαν τη Γιάαμκα, αλλά διαφορετική συγχρόνως. Αυτό το πλάσμα είχε επάνω του μαύρες φολίδες που γυάλιζαν απόκοσμα στο φως του αγάλματος, και τ'αφτιά του θύμιζαν μικρά κέρατα. Τα δόντια του έμοιαζαν με κοφτερούς λίθους. Τα μάτια του ήταν σαν καθρέφτες.

Η Εύνοια έκανε να υψώσει το τουφέκι της–

Η Γιάαμκα πέρασε από δίπλα της σαν βέλος, ορμώντας στη φολιδωτή γάτα, και οι δυο τους άρχισαν να παλεύουν άγρια, γρυλίζοντας και συρίζοντας. Αίμα τινάζοταν στο παλιό πλακόστρωτο καθώς κυλούσαν επάνω του.

Η Εύνοια βοήθησε τη Μιράντα να πλησιάσει το άγαλμα του φωτός. Μια έντονη θερμότητα ερχόταν από τη μεριά του· οι δύο θυγατέρες αισθάνονταν να καίει το δέρμα τους.

Η Μιράντα έφερε τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού κοντά στο άγαλμα. Δεν είδε τίποτα να συμβαίνει. Την πλησίασε ακόμα περισσότερο, την ακούμπησε επάνω του: και τώρα η συσκευή γέμισε φως αμέσως, λαμποκοπώντας, ενώ ολόκληρο το άγαλμα φάνηκε να σπινθηροβολεί προς στιγμή.

Η Μιράντα έσκυψε – προσπαθώντας να μη ζαλιστεί και πέσει – και πίεσε τη φωτεινή συσκευή στην κνήμη της, μέσα από το σκισμένο παντελόνι, εκεί όπου το Έκτρωμα την είχε αγγίξει. Η συσκευή γαντζώθηκε πάνω στο δέρμα της σαν να είχε νύχια, και η Μιράντα αισθάνθηκε μια νέα, διαφορετική ενέργεια να τη διατρέχει.

Η ράχη της τεντώθηκε απρόσμενα, χωρίς τη θέλησή της, και η Μιράντα κραύγασε.

Η Εύνοια τρομοκρατήθηκε βλέποντας την Αδελφή της να παραπατά ενώ φως τύλιγε το δεξί της πόδι από το πέλμα ως τον γοφό. «Μιράντα!» φώναξε, μην τολμώντας να την αγγίξει.

Πίσω της άκουγε τις δύο μεγάλες γάτες να μάχονται, γρυλίζοντας και ουρίζοντας.

Η Μιράντα κατέρρευσε, ενώ η ακτινοβολία την τύλιγε ολόκληρη, κι έμεινε ακίνητη. Η Εύνοια δεν ήξερε τι να κάνει, πώς να τη βοηθήσει. Θα ήταν σωστό να την αγγίξει; Μήπως ο Κενοπρόσωπος Θεός είχε κάνει λάθος και η Μιράντα, τελικά, δεν μπορούσε ν'αντέξει τη θεραπεία; *Ήρθαμε εδώ για να πεθάνει;*

Ένα άγριο γρύλισμα πίσω της. Μόνο ένα.

Η Εύνοια στράφηκε, φοβισμένη. Είδε τη φολιδωτή γάτα να την πλησιάζει με φανερό σκοπό να της χιμήσει. Αίματα έσταζαν από πάνω της, οι φολίδες της ήταν σπασμένες, κομματιασμένες· αλλά μάλλον είχε νικήσει τη μάχη με τη Γιάαμα.

Τα πάντα τάχει πάρει το χέρι του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε η Εύνοια, απεγνωσμένα, οργισμένα, και πυροβόλησε τη μεγάλη γάτα με το τουφέκι της. Το θηρίο τραντάχτηκε, ουρλιάζοντας. Η Εύνοια το ξαναπυροβόλησε, και το θηρίο τώρα σωριάστηκε κι έμεινε ακούνητο.

Η Γιάαμκα ήταν πεσμένη παραδίπλα, αλλά όχι νεκρή. Σάλευε, προσπαθούσε να σηκωθεί.

Η Εύνοια δεν είχε χρόνο για τη μεγάλη γάτα. Στράφηκε πάλι στη Μιράντα. Το φως τώρα είχε σβήσει, δεν την τύλιγε πλέον. Ήταν ξαπλωμένη και ακίνητη. Νεκρή;

Η Εύνοια γονάτισε δίπλα της–

–και τότε το πρόσεξε: Επάνω στη δεξιά κνήμη της Μιράντας κάτι λαμπύριζε ακόμα. Η συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού εξακολουθούσε νάναι γαντζωμένη στο δέρμα της, και δεν είχε σβήσει.

Η Εύνοια αναρωτήθηκε αν έπρεπε μήπως να την τραβήξει από εκεί. Αλλά δεν το έκανε, γιατί μπορεί αυτό να ήταν και τραγικό λάθος.

«Μιράντα;» είπε κουνώντας τη Μητέρα της από τον ώμο. «Μιράντα;»

Η Μιράντα δεν σάλεψε.

Τι να κάνω, μα τον Κρόνο; Τι να κάνω τώρα;

Η Γιάαμκα την πλησίασε. Ήταν τραυματισμένη από τα νύχια και τα δόντια της άλλης μεγάλης γάτας, αλλά μπορούσε να σταθεί και να περπατήσει, κι έμοιαζε αν μη τι άλλο πιο ζωντανή από πριν. Σαν η μάχη να την είχε φορτίσει με επιπλέον δύναμη.

Η Εύνοια έπιασε τη Μιράντα, σηκώνοντάς την στην αγκαλιά της. «Πρέπει να με βοηθήσεις πάλι, Γιάαμκα. Πρέπει να με βοηθήσεις.»

Αλλά τότε είδε, με τις άκριες των ματιών της, σκιερές φιγούρες να έρχονται από μια μεριά της πλατείας.

Ανθρωπόμορφες.

Μα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι δεν ήταν άνθρωποι. Τα θηριώδη μουγκρίσματά τους αντηχούσαν ως εδώ.

(10)

Ιστορίες και Υποθέσεις, για Άσταρ'φοχ και Μη

Το φως την τύλιξε καθώς αισθανόταν μια ισχυρή ενέργεια να τη διατρέχει. Και μετά, τα πάντα ήταν φως, κι εκείνη απλά βρισκόταν μέσα του, σαν να ήταν ανέκαθεν εκεί. Δεν ένιωθε να πηγαίνει προς καμία κατεύθυνση. Το φως αυτό δεν ήταν σαν το φως σ'εκείνη τη δέσμη στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού, η οποία ήταν, ουσιαστικά, ανελκυστήρας.

Έχασε την αίσθηση του χρόνου, αλλά νόμιζε πως παντού γύρω της βρισκόταν μια παρουσία την οποία γνώριζε από παλιά, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς. Ήταν λες και είχε συναντήσει μια παλιά γνωστή της. Ή ένα πρόσωπο που ήξερε αλλού αλλά εδώ ήταν αλλαγμένο, αλλοιωμένο, ή είχε άλλη μορφή. Την τρώμαζε αυτό και της κινούσε την περιέργεια συγχρόνως.

Υστερα, ξέχασε τον εαυτό της και παρασύρθηκε από το ατέρμονο φως.

Όταν το φως συρρικνώθηκε με τρόπο ανείπωτο, τα μάτια της Μιράντας άνοιξαν και είδε ότι βρισκόταν σ'ένα μέρος πολύ σκοτεινό που είχε μια τρύπα απ'την οποία φαινόταν ένα άλλο μέρος, λιγότερο σκοτεινό, φωτισμένο μονάχα από μια αχνή γαλανή ακτινοβολία. Και τι έβλεπε εκεί;... Φυλλωσιές; Κορμούς δέντρων;

Ένα γρύλισμα δίπλα της, χαμηλόφωνο, φιλικό. Δυο μάτια γυάλισαν.

Η Μιράντα ανασηκώθηκε.

Άλλο ένα γρύλισμα, και τα μάτια πλησίασαν.

Η Γιάαμκα... Πού είμαι; «Πού είναι η Εύνοια, Γιάαμκα;»

Η μεγάλη γάτα γρύλισε.

Η Μιράντα έστρεψε πάλι το βλέμμα της προς το άνοιγμα. *Είμαι σε κάποια σπηλιά. Απέξω είναι το δάσος – μάλλον, αυτό πέρα απ'την Κακόπολη. Αλλά πού είναι η Εύνοια;*

Το χέρι της πήγε προς τη δεξιά της κνήμη καθώς ήταν καθισμένη στο πετρώδες έδαφος. Βρήκε εύκολα το σκίσιμο του παντελονιού, άγγιξε το δέρμα της από μέσα. Δεν αισθανόταν τίποτα το παράξενο, ούτε τίποτα το άσχημο. Ούτε το μέταλλο της συσκευής του Κενοπρόσωπου Θεού. Το άγαλμα του φωτός την είχε θεραπεύσει-

Μια σκιερή φιγούρα στην είσοδο της σπηλιάς.

Η Γιάαμκα γρύλισε ξανά.

Μια φωνή: «Μιράντα;»

«Εύνοια! Πού είμαστε; Πώς βρεθήκαμε εδώ; Πού ήσουν;»

«Είχα πάει να μαζέψω μερικά ξύλα.» Η Εύνοια τα άφησε μέσα στη σπηλιά. Άναψε τον αναπτήρα της: το φως του αποκάλυψε το πρόσωπό της. Χαμογελούσε. «Μοιάζεις καλά, Μιράντα. Είσαι καλά; Το φως στο πόδι σου έσβησε όταν βγήκαμε απ'την Κακόπολη.»

«Ποιο φως στο πόδι μου;»

«Όταν έβαλες τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού πάνω στο πόδι σου, φως σε τύλιξε και έπεσες κάτω.» Η Εύνοια άφησε τον αναπτήρα να σβήσει κι άρχισε να τοποθετεί τα ξύλα έτσι ώστε ν'ανάψει φωτιά, σαν κώνο με προσάναμμα ανάμεσά τους. «Και εκείνη η μεγάλη γάτα με τις φολίδες ήταν έτοιμη να μου χιμήσει από πίσω. Γύρισα και ίσα που πρόλαβα να την πυροβολήσω και να τη σκοτώσω προτού πέσει πάνω μου. Ευτυχώς δεν είχε σκοτώσει τη Γιάαμκα· απλά την είχε ζαλίσει για λίγο. Είναι τραυματισμένη αλλά καλά.»

Η Γιάαμκα έβγαλε ένα νιαούρισμα που θύμιζε *μικρή* γάτα και τρίφτηκε πάνω στη Μιράντα.

Η Εύνοια συνέχισε: «Τότε είδα ότι το φως που σε τύλιγε είχε συρρικνωθεί: είχε μείνει μόνο στην κνήμη σου, εκεί όπου ήταν η συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού. Όμως είχαμε άλλα προβλήματα, Αδελφή μου: Μόλις η γάτα με τις φολίδες σκοτώθηκε, θηριάνθρωποι ήρθαν στην πλατεία. Μάλλον είχαν ακούσει τη φασαρία εκεί, ή ίσως να μας είχαν μυρίσει. Σ'έριξα αμέσως στη ράχη της Γιάαμκα και, γυρίζοντας το τουφέκι μου στο ημιαυτόματο, τους πυροβόλησα συνεχόμενα φεύγοντας απ'την πλατεία μαζί με τη γάτα. Οι σφαίρες μου τους σάστισαν ευτυχώς, αλλά ο γεμιστήρας μου έχει τώρα τελειώσει, Μιράντα, και δεν έχουμε άλλο γεμιστήρα για το τουφέκι.» Άναψε πάλι τον αναπτήρα της, πυρπολώντας το προσάναμμα κι αφήνοντας τα ξύλα

ν'αρπάξουν φωτιά. Φως και θερμότητα απλώθηκαν στη μικρή σπηλιά. «Τρέξαμε μες στους δρόμους της Κακόπολης, χωρίς να σταματάμε πουθενά, και βγήκαμε στο δάσος, και συνεχίσαμε να τρέχουμε. Όσπου βρήκαμε τούτη τη σπηλιά.

»Το φως επάνω στην κνήμη σου είχε σβήσει πλέον, και ούτε η συσκευή φαινόταν εκεί. Μόνο το δέρμα σου. Σα να την είχε απορροφήσει.»

Η Μιράντα κοίταξε την κνήμη της μέσα από το σκισμένο παντελόνι. «Ναι,» παρατήρησε. Άγγιξε επίμονα εκείνο το σημείο· δεν αισθανόταν τίποτα το μεταλλικό κάτω από την επιδερμίδα, τίποτα το σκληρό πέρα από το κόκαλό της. «Πρέπει να έγινε ένα μ'έμένα.»

«Αυτό υποθέτω κι εγώ. Αισθάνεσαι καλά; Το δηλητήριο έχει διαλυθεί;»

«Έτσι νομίζω.»

«Τι έγινε όταν σε τύλιξε το φως, Μιράντα;» Η Εύνοια είχε καθίσει πλάι στη φωτιά.

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη, προσπαθώντας να βρει λόγια για να το περιγράψει. «Απλά ήμουν μέσα στο φως,» είπε τελικά. «Ένα φως παντού... Δεν ήμουν αναίσθητη· είχα τις αισθήσεις μου· αλλά ήταν σαν να αιωρούμαι. Όχι, όμως, όπως στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού. Και όλα ήταν... γνωστά, κατά κάποιο τρόπο. Απόμακρα γνωστά. Είναι... Νομίζω πως ήρθα σε επαφή με την πρωταρχική ενέργεια τούτης της διάστασης, Εύνοια. Και δεν μου φαίνεται τόσο διαφορετική από της Ρελκάμνια. Μάλλον είναι η ίδια ενέργεια αλλά *αλλαγμένη* κάπως, αλλοιωμένη. Αυτό το μέρος είναι σίγουρα ενδοδιάσταση: ένα αποκομμένο τμήμα της Ρελκάμνια. Δεν ξέρω πώς αποκόπηκε αλλά πρέπει να έγινε πριν από πάρα πολλά χρόνια.»

«Αν, όμως, η Διπλωμένη Γη ήταν μέρος της Ρελκάμνια, δεν θα έπρεπε κι εδώ να έχουμε επαφή με την Πόλη, ή με κάτι σαν την Πόλη;»

«Η φύση αυτής της διάστασης δεν είναι ίδια με τη φύση της διάστασής μας, Εύνοια. Επιπλέον, και σε άλλες ενδοδιαστάσεις είναι γνωστό πως χάνουμε την επαφή μας με την Πόλη. Οι ενδοδιαστάσεις μπορεί να είναι μέσα στη Ρελκάμνια αλλά δεν είναι η ίδια η Ρελκάμνια. Αλλιώς δεν θα ήταν ενδοδιαστάσεις.»

«Ό,τι κι αν συμβαίνει,» είπε η Εύνοια, «τουλάχιστον είσαι καλά. Αυτό είναι που έχει σημασία. Για λίγο... φοβήθηκα ότι θα σ'έχανα.» Και πρόσθεσε: «Θα είχα αυτοκτονήσει.»

«Τι ανόητη που είσαι!» αποκρίθηκε καλοπροαίρετα η Μιράντα. «Ακόμα κι αν πέθαινα, εσύ θα έπρεπε να συνεχίσεις να προσπαθείς να επιστρέψεις στην Πόλη.»

«Μόνη μου; Αποκλείεται να τα κατάφερνα, Μιράντα.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, Εύνοια. Να το θυμάσαι αυτό, σε περίπτωση που κάτι άλλο μού συμβ-»

«Σταμάτα! Δε θέλω να το ακούω.» Η Εύνοια ήρθε κοντά της και την αγκάλιασε.

Η Μιράντα χαμογέλασε, και την αγκάλιασε κι εκείνη.

Η Γιάαμκα χασμουρήθηκε δίπλα τους και κουλουριάστηκε.

Κοιμήθηκαν σχεδόν ώς το μεσημέρι της άλλης ημέρας και, όταν σηκώθηκαν, αισθάνονταν αρκετά αναζωογονημένες και αρκετά πεινασμένες. Η Γιάαμκα είχε πιάσει τρεις μεγάλες σαύρες και τις είχε φέρει μπροστά στη σπηλιά. Τη μία την έτρωγε· οι άλλες δύο, προφανώς, προορίζονταν για τις φίλες της. Η Μιράντα και η Εύνοια άναψαν καινούργια φωτιά (η χτεσινοβραδινή είχε προ πολλού σβήσει) και τις έψησαν πάνω από τις φλόγες αφού έβγαλαν τις φολίδες τους. Δεν ήταν τόσο άσχημες, στη γεύση, όσο κανείς μπορεί να φανταζόταν.

Η Μιράντα ήπιε μια γουλιά νερό από τον ασκό τους, και είπε: «Νομίζω ότι έχω μέσα μου μια πυξίδα, Εύνοια.»

«Τι;»

«Από εκεί» – έδειξε – «είναι ευθεία Ημέρας. Από εκεί» – έδειξε προς άλλη κατεύθυνση – «είναι δεύτερη ημίστροφη Ημέρας. Από εκεί είναι πρώτη ημίστροφη Νύχτας. Τα καταλαβαίνω διαισθητικά. Όπως διαισθάνομαι τις κατευθύνσεις στην Ατέρμονη Πολιτεία.» Δεν κοίταζε τον ουρανό πάνω από τα δέντρα.

Η Εύνοια την ατένιζε παραξενεμένη. «Εγώ δεν διαισθάνομαι τίποτα, Μιράντα...»

Εκείνη ένευσε. «Πρέπει να φταίει το φως που μπήκε μέσα μου χτες. Η συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού φυλάκισε λίγη από την ενέργεια της διάστασης στο εσωτερικό της, και τώρα αυτή η συσκευή έχει γίνει

ένα μ'έμένα. Θυμάσαι τι μας είπε ο Κενοπρόσωπος Θεός; Ότι, μάλλον, θα μπορέσω ν'αντέξω τη θεραπεία επειδή είμαι... *κάτι*. Χρησιμοποίησε εκείνες τις παράξενες λέξεις.»

«Ναι. Κάπως καταλάβαινε ότι είμαστε θυγατέρες της Πόλης.»

«Ή, τουλάχιστον, όχι κανονικοί άνθρωποι.»

«Κι αυτός τι είναι, Μιράντα; Τι νομίζεις ότι είναι; Ο πύργος – εκείνοι οι τέσσερις πύργοι, βασικά – δεν μπορεί νάναι δικοί του. Κακώς οι ντόπιοι λένε το μέρος 'ο πύργος του Κενοπρόσωπου Θεού'· ο Κενοπρόσωπος ήταν σαν ξένος εκεί–»

«Σαν ξένος, αλλά ήξερε πολλά. Ήξερε... ποια κουμπιά να πατήσει.»

«Ναι, όμως δεν μπορεί να είναι αφέντης του πύργου. Κάτι τού έφερνε *αντίσταση* εκεί μέσα.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Μιράντα. «Το θέμα είναι πως από εκείνο τον πύργο δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια. Αλλά ίσως το γεγονός ότι τραυματίστηκα να μας βγει σε καλό.»

«Τι εννοείς;»

«Είμαι σε κάποια επαφή με τη Διπλωμένη Γη, Εύνοια. Περίπου όπως ήμουν σε επαφή με την Πόλη.»

«Βλέπεις και σημάδια;» Η Εύνοια έδειξε, με μια χειρονομία, το δάσος γύρω τους.

Η Μιράντα κοίταξε προσεχτικά τις φυλλωσιές, τους κορμούς, τις σκιές, τα φτερουγίσματα των πουλιών, τις ξαφνικές κινήσεις μικρών ζώων. «Όχι,» είπε τελικά. «Δε βλέπω σημάδια. Αλλά αισθάνομαι πιο κοντά σε τούτη τη διάσταση. Και, όπως σου εξήγησα, είναι σαν να έχω μια εσωτερική πυξίδα.»

«Σου λείπει η πυξίδα σου και προς τα πού υπάρχει έξοδος από τη Διπλωμένη Γη;»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε, ψάχνοντας μέσα στον εαυτό της, παίρνοντας την ερώτηση της Εύνοιας στα σοβαρά. Μετά από μερικές στιγμές, είπε: «Δε νομίζω... αν και...»

«Τι;»

«Έχω την αίσθηση ότι υπάρχει... *κάτι*... προς ευθεία Ημέρας. Μια... δι-αφορά στη διάσταση.»

«Δε θα μπορούσε νάναι κάποια διαστασιακή δίοδος;»

«Δεν ξέρω, Εύνοια. Νομίζω πως αυτή η διαφορά είναι σαν γραμμή που απλώνεται απ'τη μια άκρη της Διπλωμένης Γης ως την άλλη, ακολουθώντας διεύθυνσης στροφής. Από στροφή Ημέρας προς στροφή Νύχτας, ή αντίστροφα – το ίδιο είναι. Ακολουθεί το εσωτερικό κύρτωμα του κυλίνδρου· καταλαβαίνεις;»

Η Εύνοια κατένευσε. «Τι μπορεί να είναι;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά ίσως κάπως να μας βοηθήσει.» Ήπια ακόμα μια γουλιά από τον ασκό. «Νιώθω και κάτι ακόμα,» πρόσθεσε.

Η Εύνοια την περίμενε να συνεχίσει, μασουλώντας ένα κομμάτι απ'το ψητό κρέας σαύρας.

«Πρέπει νάναι η Κακιά Λίμνη. Βρίσκεται προς ευθεία Νύχτας, και είναι μια διαταραχή επάνω στη Διπλωμένη Γη. Θυμίζει ανοιχτό τραύμα. Μόλυνση. Κάτι τέτοιο.»

«Δε θα μπορούσε νάναι η Κακόπολη;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Είναι πολύ απλωμένη για νάναι η Κακόπολη.»

«Τι νομίζεις ότι είχαν κάνει οι άνθρωποι της Νέας Πόλης ώστε να τη μετατρέψουν σε Κακόπολη και να μολύνουν τη λίμνη;»

«Ο Ζακ μάς είπε ότι προσπαθούσαν να φύγουν από τη Διπλωμένη Γη. Υποθέτω πως ήθελαν να έρθουν σε επαφή με την ενεργειακή φύση της ενδοδιάστασης και κάπως να την εκμεταλλευτούν για να καταφέρουν τον σκοπό τους. Γι'αυτό κιόλας υπάρχει εκεί το άγαλμα του φωτός ακόμα. Το άγαλμα δεν είναι παρά ένα κλαδί του όλου ενεργειακού πλέγματος που συντηρεί τούτη τη διάσταση. Οι Πρόγονοι των Τριών Σκελών, κάπως, το *τράβηξαν έξω*. Είναι σαν ένας χειρούργος να έχει τραβήξει έξω από το σώμα σου ένα από τα νεύρα σου.»

Η Εύνοια μόρφασε. «Άσχημο.»

«Ναι.»

Αφήνοντας τα απομεινάρια του μικρού καταυλισμού τους μπροστά από τη σπηλιά, ταξίδεψαν ευθεία Ημέρας μέσα στους δασότοπους προτού βραδιάσει. Ήταν κι οι δύο ξεκούραστες παρά τη χτεσινή τους ταλαιπωρία· και ακόμα κι η Γιάαμκα έμοιαζε άνετη και ευκίνητη παρά τα τραύματά της από την πάλη με τη φολιδωτή γάτα της Κακόπολης.

«Η ακτίνα επάνω στην οποία πετούσε εκείνη η βάρκα, Μιράντα...»

«Τι;»

«Γιατί διαλύθηκε προτού προσγειωθούμε; Έχασε ο Κενοπρόσωπος Θεός τον έλεγχό της;»

«Το πιθανότερο.»

«Είδες που σου έλεγα; Κάτι τού έφερνε αντίσταση μέσα στον πύργο. Κάποιος εχθρός.»

«Ή το ίδιο το περιβάλλον, ίσως.»

«Το περιβάλλον,» είπε η Εύνοια, «ήταν όλο άψυχα πράγματα. Αντικείμενα.»

«Και τα Εκτρώματα; 'Αντικείμενα' είναι κι αυτά;»

«Δεν ξέρω. Είναι εν μέρει μηχανές, δεν είναι; Μπορεί να είναι γενικά μηχανές, απλά πολύ παράξενες. Αλλά μέσα στον πύργο είχα την αίσθηση ότι υπήρχε και κάτι άλλο. Κάτι που ήταν εναντίον του Κενοπρόσωπου Θεού. Αυτό πρέπει να ήταν που έκανε την ακτίνα να διαλυθεί και τη βάρκα μας να πέσει.»

«Ίσως,» είπε η Μιράντα.

«Αλλά ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι ο Κενοπρόσωπος Θεός... Λες να είναι σαν εμάς;»

Προς στιγμή η Μιράντα ήταν αμίλητη. Ύστερα είπε: «Το αποκλείω.»

«Γιατί; Ίσως να μην είναι καν άντρας. Το πρόσωπό του δεν φαίνεται, και τα κουρέλια που φορά δεν φανερώνουν τίποτα για το φύλο του.»

«Δεν είναι Θυγατέρα της Πόλης, Εύνοια. Δεν μπορεί. Οι Θυγατέρες της Πόλης... Γνωρίζω την προέλευσή μας, Αδελφή μου, αλλά προτιμώ να μην το διαδίδω· δεν έχει νόημα πια.»

«Την προέλευσή μας; Τι εννοείς;»

«Πριν από κάποιο καιρό συνάντησα μια Αδελφή μας που λέγεται Ευγενία. Εργάζεται συνήθως ως ταχυδακτυλουργός. Ίσως να την ξέρεις.»

«Την ξέρω,» είπε η Εύνοια. «Αν και δεν την έχω δει καθόλου τελευταία.»

«Στη Ρελκάμνια όλα δρόμος είναι, Αδελφή μου... Η Ευγενία μού μίλησε για μια περιπέτειά της στη Νερ Έρντεραγ-»

«Την Ξεχασμένη; Εκείνη τη μακρινή συνοικία στα νοτιοανατολικά της Ρελκάμνια;»

«Ναι.»

«Λένε πως οι Θυγατέρες δεν μπορούν να πάνε εκεί, πως υπάρχει κάτι το *περίεργο* στην αρχιτεκτονική της.»

«Αληθεύει,» είπε η Μιράντα. «Είναι μια πανάρχαια συνοικία, και πολύ παράξενη. Η Ευγενία, όμως, ταξίδεψε εκεί και αντιμετώπισε καταστάσεις για τις οποίες ίσως να σου πω κάποια άλλη στιγμή. Ήθελε να σώσει από τη Νερ Έρντεραγ έναν άνθρωπο που αγαπούσε πολύ, ο οποίος είχε χαθεί στους δρόμους της Ξεχασμένης.

»Τέλος πάντων· αυτά δεν έχουν σημασία. Η Ευγενία μου ανέφερε ότι στη Νερ Έρντεραγ συνάντησε κάποιους πολεοπλάστες–»

«Δεν έχω ποτέ μου συναντήσει πολεοπλάστες, Μιράντα.»

«Ξέρεις, όμως, τι είναι.»

Η Εύνοια κατένευσε.

Η Μιράντα συνέχισε: «Ένας από τους πολεοπλάστες τής διηγήθηκε πώς δημιουργήθηκαν. Πώς δημιουργήθηκαν οι Θυγατέρες της Πόλης.»

Η Εύνοια άκουγε, τώρα, νιώθοντας την ανάσα της κομμένη.

«Οι πολεοπλάστες, ουσιαστικά, μας δημιούργησαν, Εύνοια. Όταν οι πρώτοι άνθρωποι είχαν έρθει στη Ρελκάμνια, την είχαν βρει αφιλόξενη προς αυτούς. Αλλά οι πολεοπλάστες συνεργάστηκαν μαζί τους για να τους βοηθήσουν να αντιμετωπίσουν κάποιους κοινούς εχθρούς. Αυτοί οι εχθροί ήταν πολύ ισχυροί για τους πολεοπλάστες, όμως, με τη συνεργασία των ανθρώπων, μπορούσαν να ηττηθούν.

»Υπήρχε, ωστόσο, ένα πρόβλημα. Οι εχθροί είχαν ανάμεσά τους *άσταρ'φοχ* – κάποιους που είχαν άμεση σύνδεση με την ίδια τη διάσταση της Ρελκάμνια – κι αυτοί μπορούσαν να προκαλέσουν μεγάλες καταστροφές στους πρώτους ανθρώπους, οι οποίοι δεν είχαν δικούς τους *άσταρ'φοχ*. Έτσι οι πολεοπλάστες τους βοήθησαν να *δημιουργήσουν* δικούς τους *άσταρ'φοχ*–»

«Εννοείς εμάς;»

«Υπήρχε, τότε, ένα τάγμα από μάγισσες ανάμεσα στους ανθρώπους οι οποίες, υποθέτω, δεν είχαν καμία σχέση με τα σημερινά μαγικά τάγματα όπως τα ξέρουμε. Αρχηγός τους ήταν κάποια Οντέρκα-Νοθ–»

«Αριστοκράτισσα Παλαιού Οίκου;»

«Προφανώς, πολύ Παλαιού, Αδελφή μου. Αυτή η Οντέρκα-Νοθ συνεργάστηκε με τους πολεοπλάστες ώστε οι δεύτεροι να της φτιάξουν

ένα μηχάνημα. Οι μάγισσές της είχαν αναπτύξει τέλεια την ικανότητα να ελέγχουν την ψυχή, το μυαλό, και το σώμα σαν να είναι μηχανές· κι έτσι ήταν οι μόνες που θα μπορούσαν να έρθουν σε επαφή με το μηχάνημα των πολεοπλαστών ώστε να μεταμορφωθούν σε *άσταρ'φοχ*. Οποιοσδήποτε άλλος θα καταστρεφόταν. Οι μάγισσες έπρεπε απλά να βάλουν το γυμνό τους πόδι επάνω σ'ένα σημείο του μηχανήματος—»

«Το σημάδι μας!»

«Ακριβώς, Αδελφή μου. Ύστερα από την επαφή με το μηχάνημα το σημάδι παρουσιάστηκε στο πέλμα τους. Αλλά δεν πήγαν όλα κατά το αναμενόμενο. Έγιναν 'Περιπλανώμενες'. Κι έτσι μας αποκαλούν οι πολεοπλάστες έως σήμερα. Επειδή δεν μπορούμε να μείνουμε ποτέ για πολύ σ'έναν τόπο.»

«Μισό λεπτό, Μιράντα. Είσαι σίγουρη ότι όλ' αυτά είν' αλήθεια, μα τον Κρόνο;»

«Μου τα είπε η Ευγενία· δε νομίζω ότι θα μου έλεγε ψέματα.»

«Κι εκείνης τής τα είπε ένας πολεοπλάστης· δεν μπορεί αυτός να της είπε ψέματα;»

«Δεν ξέρω. Ίσως. Αλλά δεν το πιστεύω—»

«Πώς είναι δυνατόν, Μιράντα, εμείς να έχουμε κάποια γενετική σχέση μ'αυτό το αρχαίο τάγμα μαγισσών; Δεν γεννιόμαστε με το σημάδι στο πέλμα· το σημάδι εμφανίζεται αργότερα στη ζωή μας.»

«Η Ευγενία είχε την ίδια απορία μ'εμένα. Και ο πολεοπλάστης τής απάντησε ότι αυτό συμβαίνει επειδή η Ρελκάμνια *θυμάται*. Η ενεργειακή της φύση έχει μνήμη. Και κάποια τρομερή αλλοίωση συνέβη όταν οι μάγισσες έγιναν, μέσω εκείνου του μηχανήματος, *άσταρ'φοχ*. Έτσι, τώρα, η Ρελκάμνια δεν μπορεί να δεχτεί να μείνει χωρίς *άσταρ'φοχ*, οπότε μας δημιουργεί κατ'εικόνα εκείνων των πρώτων μαγισσών.»

«Τυχαία; Μας δημιουργεί τυχαία;»

«Τίποτα δεν είναι τυχαίο στην Πόλη, Αδελφή μου—»

«Θέλω να πω, δεν είμαστε απόγονοι εκείνων των μαγισσών, έτσι;»

«Δε νομίζω. Ή ίσως η Ρελκάμνια να αντιλαμβάνεται πράγματα που δεν αντιλαμβανόμαστε εμείς. Μάλλον, αυτό είναι το πιθανότερο. Οι διαστάσεις είναι σαν ζωντανοί οργανισμοί, Εύνοια.»

«Δηλαδή, είμαστε... *άσταρ'φοχ*;»

«Ναι. Άμεσα συνδεδεμένες με την ενεργειακή φύση της Ρελκάμνια.»

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

«Επομένως, αυτό έβλεπε σ'εμάς ο Κενοπρόσωπος Θεός;»

«Υποθέτω.»

«Αλλά δεν χρησιμοποίησε την ίδια λέξη. Χρησιμοποίησε κάτι λέξεις που...»

«Ναι, το μυαλό μας δεν μπορεί να τις συλλάβει, για κάποιο λόγο.»

Η Εύνοια ένευσε. «Νομίζεις ότι αυτό θα μας βοηθήσει για να βγούμε από τη Διπλωμένη Γη;»

«Ποιο;»

«Το γεγονός ότι είμαστε *άσταρ'φοχ*.»

«Θα δείξει, Αδελφή μου.»

(11)

Ακολουθώντας τη Γραμμή

Βγήκαν στις παρυφές των δασότοπων καθώς σουρούπωνε. Αντίκρυ τους, ευθεία Ημέρας, έβλεπαν μια μεγάλη πεδιάδα μέσα στο τελευταίο, ασθενικό φως του ήλιου της Διπλωμένης Γης, ενώ το γαλανό φεγγάρι δημιουργούσε ήδη δυνατές σκιές μπροστά τους.

«Την ξέρουμε αυτή την πεδιάδα, δεν την ξέρουμε, Μιράντα;»

Η Μιράντα ένευσε. «Την ξέρουμε.»

Ήταν η πεδιάδα όπου είχαν πρωτοεμφανιστεί σε τούτη τη διάσταση περνώντας τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Στο βάθος, ευθεία Ημέρας, βουνά φαινόταν. Προς στροφή Ημέρας, εκεί όπου το έδαφος κύρτωνε, φαινόταν η Μεγάλη Λίμνη, στις όχθες της οποίας ήταν η Πεσμένη. Προς στροφή Νύχτας φαινόταν λοφότοποι και, πίσω τους, μια οροσειρά.

Η Μιράντα έδειξε ευθεία Ημέρας. «Από εκεί είναι η 'γραμμή' που σου έλεγα ότι αισθάνομαι. Αυτή που απλώνεται από τη μια άκρη της Διπλωμένης Γης ως την άλλη, ακολουθώντας διεύθυνση στροφής.»

«Να βαδίσουμε μέχρι να τη φτάσουμε; Να δούμε με τα μάτια μας τι είναι;»

«Καλύτερα αύριο. Αν και... έχω μια υποψία γι'αυτή τη γραμμή, Εύνοια...»

«Τι υποψία;»

«Δεν είναι σημαντικό ακόμα. Θα το ανακαλύψουμε αύριο.»

«Τι είναι, Μιράντα; Κάτι καλό ή κάτι κακό;»

«Νομίζω πως, όταν ήρθαμε από τη Ρελκάμνια, ίσως να εμφανιστήκαμε πάνω σ'ένα απ'τα σημεία αυτής της γραμμής.»

«Εννοείς ότι η γραμμή που διαισθάνεσαι είναι η διαστασιακή δίοδος;»

«Ή κάτι σχετικό μ'αυτήν. Αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρη ακόμα. Για τώρα, ας κατασκηνώσουμε.»

Δεν ήταν δύσκολο να μαζέψουν ξύλα, ούτε να βρουν μέρος κατάλληλο για καταφύγιο. Είχαν πλέον αρχίσει να συνηθίζουν σε τούτη την άγρια διάσταση.

Το πρωί, διέλυσαν τον πρόχειρο καταυλισμό τους και, μαζί με τη Γιάαμκα, άρχισαν να βαδίζουν ευθεία Ημέρας. Η μεγάλη γάτα έμοιαζε καλύτερα σήμερα, αν και τα τραύματά της δεν είχαν θεραπευτεί τελείως.

Η Εύνοια είπε: «Έχεις παρατηρήσει ότι δεν έχουμε δει καθόλου άλογα εδώ; Σε μια τέτοια διάσταση, δεν θάπρεπε να υπάρχουν άλογα;»

«Για να καβαλάνε οι ντόπιοι γιγάντιες χελώνες, μάλλον δεν υπάρχουν άλογα, Εύνοια.»

«Γιατί, όμως; Στη Σάρντλι υπάρχουν, στην Απολλώνια υπάρχουν, στη Φεηνάρκια υπάρχουν...»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Και λοιπόν;»

«Αν η Διπλωμένη Γη ήταν κάποτε τμήμα της Ρελκάμνια, δεν θα έπρεπε να υπάρχουν άλογα εδώ;»

«Δεν ξέρουμε αν παλιότερα υπήρχαν άλογα στη Ρελκάμνια. Μπορεί, πριν από πολλά χρόνια, όταν δεν ήταν ακόμα οικοδομημένη, να μην υπήρχαν. Τώρα τα εκτρέφουν.»

Η Εύνοια δεν συνέχισε αυτή την κουβέντα και, καθώς προχωρούσαν, η Μιράντα μπορούσε να νιώσει εκείνη τη 'γραμμή' να είναι ολοένα και πιο κοντά τους. Τίποτα το ασυνήθιστο, όμως, δεν φαινόταν αντίκρουτους προς ευθεία Ημέρας. Μονάχα η ανοιχτή πεδιάδα. Ο άνεμος που φυσούσε γλιστρούσε μέσα από την κάπα της Μιράντας και μέσα από τα κουρελιασμένα ρούχα της κάνοντάς τη να κρυώνει.

Η Εύνοια είπε: «Αυτά, πάντως, που συναντήσαμε στην Κακόπολη δεν νομίζω ότι ήταν φυσικά στοιχεία της Ρελκάμνια. Οι θηριάνθρωποι και η μεγάλη γάτα με τις φολίδες πρέπει να ήταν αποτελέσματα των όσων συνέβησαν στη Νέα Πόλη κάποτε. Μεταλλαγμένα όντα.»

Η Μιράντα ένευσε. «Το πιθανότερο, Αδελφή μου. Τα Σκέλη, αναμφίβολα, έχουν καλό λόγο που φοβούνται αυτό το μέρος.»

Μιάμιση ώρα είχε περάσει όταν είχαν διασχίσει παραπάνω από τη μισή πεδιάδα προς ευθεία Ημέρας, και η Μιράντα σταμάτησε απότομα. «Εδώ,» είπε. «Εδώ είμαστε πάνω στη γραμμή. Και την αισθάνομαι πολύ έντονα τώρα. Μια *διαφορά* στη φύση της Διπλωμένης Γης.»

«Δε φαίνεται τίποτα, πάντως.»

Η Μιράντα κατένευσε.

«Εκτός απ'το ότι,» συνέχισε η Εύνοια, «πρέπει να είμαστε στο ίδιο μέρος περίπου όπου εμφανιστήκαμε περνώντας από τη δίοδο στη Ρελκάμνια.»

«Ναι. Η γραμμή εκτείνεται και προς τις δύο μεριές.» Η Μιράντα έδειξε στροφή Ημέρας και στροφή Νύχτας. «Και φτάνει ως επάνω» – έδειξε στον ουρανό – «ακολουθώντας το έδαφος καθώς κυρτώνει.»

«Πώς το καταλαβαίνεις;»

«Δεν ξέρω πώς. Απλά το αισθάνομαι, Αδελφή μου. Διαισθάνομαι αυτή τη *διαφορά* που μπορείς να την παρομοιάσεις με γραμμή.»

«Είναι, λοιπόν, η διαστασιακή δίοδος;»

«Αν ήταν η δίοδος δεν θα ήταν γραμμή. Όμως θυμάσαι τι μας είπαν στην Πεσμένη; Αυτοί που έρχονται από τη Ρελκάμνια δεν εμφανίζονται πάντα στο ίδιο μέρος. Αλλά πάω στοίχημα ότι πάντα εμφανίζονται πάνω στη γραμμή.»

«Γιατί;»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους για να δείξει άγνοια.

«Ας την ακολουθήσουμε,» πρότεινε η Εύνοια. «Ίσως, κάπως, να μας οδηγήσει πίσω στη Ρελκάμνια.»

«Αμφιβάλλω ότι αυτό είναι τόσο απλό, Αδελφή μου. Αλλά γιατί όχι; Δεν έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε.»

Η Εύνοια κοίταξε προς στροφή Ημέρας και προς στροφή Νύχτας. «Από πού;» έθεσε το ερώτημα. Προς στροφή Ημέρας ήταν η Μεγάλη Λίμνη. Προς στροφή Νύχτας ήταν τα βουνά.

«Με τα βουνά,» είπε η Μιράντα, «δεν έχουμε καλές εμπειρίες σε τούτη τη διάσταση. Πάμε προς τη λίμνη. Δεν έχουμε εξερευνήσει όλες της τις όχθες' μόνο αυτές προς ευθεία Νύχτας.»

Ταξίδεψαν με κατεύθυνση στροφή Ημέρας, επάνω στην πεδιάδα. Καθοδόν μάζευαν καρπούς από τα λιγοστά δέντρα και τους θάμνους.

Δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν – όχι όλοι τουλάχιστον – μερικοί ήταν γνωστοί, μη διαφέροντας από καρπούς της Ρελκάμνια – αλλά θα τους έτρωγαν εν ανάγκη. Η Γιάαμκα έφυγε από κοντά τους σε κάποια στιγμή, για να κυνηγήσει μάλλον. Και τότε, λίγο παρακάτω, η Εύνοια και η Μιράντα είδαν κάτι μεγάλους βράχους να βαδίζουν πάνω στην πεδιάδα. Σύντομα κατάλαβαν ότι ήταν χελώνες. Οκτώ γιγάντιες χελώνες που ταξίδευαν προς ευθεία Ημέρας. Δεν φαινόταν να έχουν καμία σχέση με το Τρίτο Σκέλος.

Όταν οι δύο Θυγατέρες είχαν αφήσει τις χελώνες πίσω τους και ακόμα η Γιάαμκα δεν είχε εμφανιστεί, ενώ πλησίαζαν τις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων φάνηκαν στον ουρανό, να φτερουγίζουν γύρω από ένα κόκκινο σύννεφο που αμέσως ξεχώριζε ανάμεσα από τα υπόλοιπα. Η Μιράντα και η Εύνοια κρύφτηκαν μέσα σ'έναν θάμνο, έχοντας τα πιστόλια έτοιμα στα χέρια τους. Αλλά τα επικίνδυνα πουλιά πέρασαν από πάνω τους χωρίς να τις πειράξουν. Ίσως να μην τις είχαν δει. Πήγαν προς τα βουνά, ευθεία Ημέρας.

Στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, οι Θυγατέρες κάθισαν να ξεκουραστούν. Ήταν μεσημέρι πλέον, και η Γιάαμκα δεν άργησε να έρθει φέρνοντας μαζί της, στα δόντια της, ένα λαγό, τον οποίο και άρχισε αμέσως να καταβροχθίζει.

«Για εμάς δεν έχει μεσημεριανό;» της είπε η Εύνοια. Η μεγάλη γάτα δεν καταδέχτηκε να απαντήσει.

Αλλά απάντησε η Μιράντα. «Έχει,» είπε, δείχνοντας τους καρπούς που οι κάτοικοι της Πεσμένης ονόμαζαν Φρούτα της Λίμνης.

Μάζεψαν μερικούς από τα χαμόδεντρα, τους έπλυναν στο νερό, και τους έφαγαν καθισμένες κοντά σε μια φωτιά που είχαν ανάψει.

«Εξακολουθούμε να είμαστε πάνω στη γραμμή;» ρώτησε η Εύνοια.

«Ναι.»

«Περνά, δηλαδή, μέσα από τη λίμνη;»

«Ναι.»

«Και πώς θα την ακολουθήσουμε προς τα εκεί; Ξέρεις πώς να φτιάχνεις βάρκα;»

«Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε μια πρόχειρη σχεδία αν είχαμε κάτι που να κόβει καλύτερα – όπως ένα τσεκούρι. Αλλά δεν έχουμε, οπότε

θα κάνουμε τον κύκλο. Θα δούμε τι υπάρχει και στις όχθες προς ευθεία Ημέρας.»

«Τα Μεσοέλη πρέπει να είναι από εκεί, Μιράντα. Ο Ζακ είχε δείξει προς ευθεία Ημέρας, νομίζω, όταν μας έλεγε για το Πρώτο Σκέλος που χάθηκε στα Στρεβλά Ανοίγματα πέρα από τα Μεσοέλη.»

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Μετά από λίγο, έβγαλε τη δεξιά της μπότα και την κάλτσα και κοίταξε το πέλμα της, για να διαπιστώσει αν είχε, μήπως, τίποτα αλλάξει στο σημάδι των Θυγατέρων εκεί. Όχι όμως, τίποτα δεν είχε αλλάξει. Ήταν ακριβώς όπως το θυμόταν.

Ζήτησε κι από την Εύνοια να δείξει το σημάδι της, έχοντας την περιέργεια να δει αν θα διέκρινε καμια διαφορά.

«Γιατί να διακρίνεις διαφορά;» τη ρώτησε η Εύνοια, βγάζοντας τη μπότα της και γυρίζοντας το πέλμα της έτσι ώστε να φαίνεται το σημάδι.

«Επειδή εγώ βρίσκομαι τώρα σε επαφή με τη φύση αυτής της διάστασης, ενώ εσύ όχι.» Αλλά δεν φαινόταν καμια διαφορά ανάμεσα στα δύο σημάδια. Τα ίδια έμοιαζαν. Λαμπύριζαν ελαφρά και φάνταζαν ανάγλυφα χωρίς να είναι, επάνω στο δέρμα των Θυγατέρων. Όπως πάντα.

Όταν είχαν ξεκουραστεί αρκετά και το μεσημέρι είχε περάσει (πράγμα που γινόταν αντιληπτό από την ένταση του Ήλιου της Ημέρας και μόνο, αφού η θέση του δεν άλλαζε), έσβησαν τη φωτιά τους και οδοιπόρησαν ακολουθώντας τις όχθες της Μεγάλης Λίμνης προς ευθεία Ημέρας.

Κοιτάζοντας αντίκρυ και μακριά από τη λίμνη, έβλεπαν τα βουνά και, μετά, ένα δάσος. Ανάμεσα στο δάσος και στα βουνά φαινόταν κάτι σαν άνοιγμα. Η Εύνοια το έδειξε στη Μιράντα, κι εκείνη ένευσε. «Ναι,» είπε, «ίσως κάποια πεδιάδα ν'απλώνεται εκεί. Αλλά τώρα είπαμε ν'ακολουθήσουμε τη γραμμή, έτσι;»

«Έτσι.»

Μετά από καμια ώρα βαδίσματος πλάι στις όχθες έφτασαν στις παρυφές του δάσους και στις αρχές βαλτότοπων. Οι βάλτοι και το δάσος αναμιγνύονταν, διαπίστωσαν σύντομα, και δεν υπήρχε άλλος δρόμος παρά μόνο μέσα από αυτό το πιθανώς επικίνδυνο μέρος.

«Τα Μεσοέλη είναι,» είπε η Εύνοια. «Σίγουρα.»

Ταξίδεψαν επάνω στο μαλακό έδαφος ενώ η Μιράντα προπορευόταν κρατώντας το μοναδικό δόρυ που τους απέμενε και πιέζοντας το χώμα με την κάτω μεριά του, ψάχνοντας για βούρκους που μπορεί να τις ρουφούσαν αν πατούσαν εκεί.

Δεν πορεύονταν μακριά από τις όχθες της Μεγάλης Λίμνης· συνέχιζαν να τις ακολουθούν, αλλά τα βαλτοτόπια απλώνονταν ως αυτές. Το μέρος ήταν γεμάτο με πουλιά και διάφορα μικρά πλάσματα. Η Εύνοια, κρατώντας την караμπίνα τους στα χέρια (οι γεμιστήρες του τουφεκιού της είχαν τελειώσει), ήταν σε επιφυλακή. Η Γιάαμκα έμοιαζε άνετη, βαδίζοντας σαν σκιά-φύλακας πλάι στις δύο Θυγατέρες.

Δεν άργησαν να φτάσουν σ'έναν ποταμό που έρρεε από τη Μεγάλη Λίμνη προς τους βάλτους και χανόταν στο εσωτερικό τους, ανάμεσα στα πυκνά δέντρα. Η Μιράντα έβαλε την κάτω άκρη του δόρατός της μες στα νερά, για να δει πόσο βαθιά ήταν. Ήταν αρκετά βαθιά, διαπίστωσε· το δόρυ δεν άγγιζε τον πυθμένα.

«Πρέπει να βρούμε ένα πιο ρηχό σημείο για να περάσουμε,» είπε στην Εύνοια.

«Εννοείς να διασχίσουμε το παγωμένο νερό μέσα σ'αυτό το κρύο;»

«Εννοώ να εντοπίσουμε κάποιο μέρος με βράχους που ξεκινούν απ'τη μια όχθη και καταλήγουν στην άλλη.»

Ακολούθησαν τον ποταμό προς το εσωτερικό των βαλτοτόπων που πρέπει να ήταν τα Μεσοέλη. Η Μιράντα συνέχιζε να δοκιμάζει το έδαφος με το δόρυ της και η Εύνοια συνέχιζε να βρίσκεται σε επιφυλακή, με την караμπίνα στα χέρια. Η Γιάαμκα κοίταζε μέσα στις σκιές, με τα μάτια της να γυαλίζουν.

Τα δέντρα πύκνωναν από πάνω τους και ο βάλτος γινόταν ολοένα και πιο δύσβατος από κάτω τους. Αλλά δεν άργησαν να βρουν εκείνο που αναζητούσε η Μιράντα. Ο ποταμός ήταν αρκετά βαθύς κοντά στη λίμνη αλλά, όσο απομακρυνόταν, ρήχαινε. Και εδώ υπήρχαν μεγάλες πέτρες όπου μπορούσε κανείς να βαδίσει, με προσοχή, για να περάσει στην αντικρινή όχθη.

Η Μιράντα έκανε νόημα στην Εύνοια να περιμένει και πάτησε πρώτη πάνω στις πέτρες. Ήταν γλιστερές. Πολύ γλιστερές. Κατέβηκε πάλι.

«Τι;» ρώτησε η Εύνοια.

«Καλύτερα ξυπόλυτες.» Η Μιράντα έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της. «Αλλιώς είναι πολύ πιθανό να πέσουμε.

»Περίμενε τώρα. Εγώ θα περάσω πρώτη.» Και, βαστώντας το δόρυ με το ένα χέρι, πάτησε ξανά στις πέτρες και περπάτησε προσεχτικά επάνω τους. Τα γυμνά της πόδια πιάνονταν εύκολα εκεί. Τις μπότες της τις είχε δεμένες μαζί από τα κορδόνια και κρεμασμένες γύρω απ'τον λαιμό της.

«Δεν είναι δύσκολο,» φώναξε στην Εύνοια δίχως να στραφεί για να την κοιτάξει. Είχε ήδη φτάσει ως τα μέσα της απόστασης η οποία φαινόταν να είναι καμια εικοσαριά μέτρα.

Λίγο παρακάτω, ενώ δεν ήταν μακριά από την αντικρινή όχθη, είδε κάτι να κινείται από τα δεξιά της–

«Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια.

Ένα πλάσμα τινάχτηκε απ'το νερό – μακρύ, μαύρο, δυο νυχάτα πόδια με μεμβράνες ανάμεσα στα δάχτυλα, μεγάλο κεντρί στο πέρας του ρύγχους του.

Η Μιράντα το χτύπησε στο κεφάλι με το κάτω άκρο του δόρατός της, και το υδρόβιο θηρίο, μ'ένα διαπεραστικό σύριγμα, έπεσε πίσω στο νερό. Αλλά δεν άργησε να βγει πάλι επάνω. Όπως η Μιράντα το περίμενε. Και τώρα είχε το δόρυ της στραμμένο ανάποδα, με την αιχμή προς τα κάτω.

Το πλάσμα την ατένιζε με στενά, γυαλιστερά μάτια πάνω από τη μουσούδα του που θύμιζε, εφιαλτικά, μουσούδα κουνουπιού. Τα νυχάτα πόδια του με τις μεμβράνες ανάμεσα στα δάχτυλα θύμιζαν πόδια βατράχου.

«Μιράντα, να το πυροβολήσω;» φώναξε η Εύνοια από την όχθη, διατάζοντας να ρίξει με την καραμπίνα της για να μη χτυπήσει την Αδελφή της.

Η Μιράντα κατέβασε το δόρυ της πάνω στο θηρίο καθώς αυτό τινάζοταν απ'το νερό για να την αρπάξει με τα νύχια του. Η αιχμή του όπλου χώθηκε μες στο μαύρο, γλιστερό πετσί του. Ένας συριγμός δυνατότερος απ'τον προηγούμενο αντήχησε, βγαίνοντας απ'τη μακριά μουσούδα. Τα νύχια του πλάσματος έγδαραν μονάχα τον αέρα, αλλά τόσο κοντά στα κουρελιασμένα ρούχα της Μιράντας που εκείνη μπορούσε σχεδόν να τα αισθανθεί.

Τολμώντας να πάρει το ένα της πόδι από τις πέτρες, κλότσησε το θηρίο στην κοιλιά (αν αυτή ήταν όντως η κοιλιά του) όσο πιο δυνατό μπορούσε. Το δόρυ της ξεκαρφώθηκε από πάνω του και το πλάσμα έπεσε στο νερό γεμίζοντάς το με αίμα που παρασερνόταν από το ρεύμα του ποταμού.

Η Εύνοια πυροβόλησε.

«Όχι!» φώναξε η Μιράντα. «Μη χαλάς σφαίρες!» Περιμένοντας το πλάσμα να εμφανιστεί ξανά. Έτοιμη, με το δόρυ της στα χέρια. Παρατηρώντας τα θολωμένα νερά.

Ένα τίναγμα κι ένα οργισμένο σύριγμα.

Το πλάσμα γαντζώθηκε στις πέτρες στα νώτα της Μιράντας, σκαρφαλώνοντας επάνω τους μ'ευκολία παρά το τραύμα του. Το σώμα του είχε μόνο μπροστινά πόδια· πίσω είχε ουρά σαν χελιού.

Η Μιράντα γύρισε και το κάρφωσε ξανά με το δόρυ της προτού της χιμήσει.

Συγχρόνως, είδε τη Γιάαμκα να πηδά στις πέτρες και νάρχεται τρέχοντας, γρυλίζοντας.

Το υδρόβιο θηρίο σύριξε αγριεμένα, παλεύοντας να ξεκαρφώσει το δόρυ από πάνω του–

–και το έσπασε. Η αιχμή έμεινε μέσα του.

Η Μιράντα το κοπάνησε κατακέφαλα με το στέλεχος.

Η Γιάαμκα χιμήσε στη ράχη του, καρφώνοντας τα νύχια της εκεί, μπιγγώντας τα δόντια της. Το πλάσμα σύριξε ξέφρενα, προσπαθώντας να της ξεφύγει· αλλά ήταν πολύ αργά: η μεγάλη γάτα το είχε παγιδέψει καλά, και σε λίγο το είχε σκοτώσει και μασουλούσε ένα κομμάτι από τη σάρκα του.

Η Μιράντα αναρωτήθηκε αν μπορούσαν κάπως να το χρησιμοποιήσουν αυτό το πλάσμα – για φαγητό αν μη τι άλλο. Το έπιασε απ'το ένα πόδι και το τράβηξε ως την αντικρινή όχθη, πατώντας με μεγάλη προσοχή στις πέτρες.

«Έλα, Εύνοια!» φώναξε. «Έλα!»

Η Εύνοια, βγάζοντας τις μπότες και τις κάλτσες της όπως είχε κάνει η Αδελφή της, άρχισε να βαδίζει στις πέτρες. Ήταν κρύες και γλιστερές από κάτω της. Την τρώμαζαν. Στη Ρελκάμνια ποτέ δεν είχε περπατήσει πάνω σε κάτι τέτοιο. Της έμοιαζε βγαλμένο από εφιαλτικό, ψυχεδελικό

όνειρο. Σε κάποια στιγμή, παραλίγο να γλιστρήσει και να πέσει, αλλά κατόρθωσε να ισορροπήσει και να μείνει στη θέση της.

«Πρόσεχε, Αδελφή μου!» είπε η Μιράντα, παρακολουθώντας την – έτοιμη να πάει να τη βοηθήσει, αν χρειαζόταν. «Πρόσεχε!»

Η Εύνοια αισθανόταν ιδρώτας να την έχει λούσει από πάνω ως κάτω και το τραύμα στην πίσω μεριά του κεφαλιού της – αυτό που είχε αποκτήσει κατά την πτώση της ιπτάμενης βάρκας – την πονούσε πάλι, απρόσμενα, χωρίς καμία φανερή αιτία πέρα από τον φόβο.

Συνέχισε, όμως, τον δρόμο της και έφτασε στην αντικρινή όχθη δίχως κανένα άλλο πρόβλημα. Κάθισε σ'έναν βράχο και, σκουπίζοντας τα πόδια της με την κάπα της, φόρεσε ξανά τις κάλτσες και τις μπότες της.

Η Μιράντα κοίταζε το κουφάρι του αμφίβιου πλάσματος. «Πρέπει να τρώγεται, Εύνοια.»

«Υπέροχα...» αποκρίθηκε εκείνη, ακόμα ξέπνοη. «Σκυλοπεινάω.»

«Αλλά ας περπατήσουμε λίγο ακόμα,» πρότεινε η Μιράντα. «Δεν έχει νυχτώσει, και καλύτερα να είμαστε κοντά στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης όταν πέσει η νύχτα.»

Έκοψε μερικά μικρά κλαδιά, με τη βοήθεια του ξιφιδίου της, και τα έδεσε κάτω απ'το πτώμα του θηρίου με κληματίδες των δασωδών βαλτότοπων. Μπορούσε τώρα να το τραβήξει πίσω της πιο εύκολα.

«Ξεκινάμε,» είπε.

Καθώς ταξίδευαν, η Εύνοια σκάλιζε το έδαφος μπροστά τους με το σπασμένο δόρυ για πιθανούς βούρκους που μπορεί να τις ρουφούσαν, ενώ η Μιράντα έσερνε το θήραμά τους. Κατευθύνονταν ευθεία Νύχτας, ακολουθώντας τον ποταμό αντίθετα στο ρεύμα, και δεν άργησαν να φτάσουν στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης. Εκεί βάδισαν προς στροφή Ημέρας, βγαίνοντας από τους βαλτότοπους. Τους έβλεπαν στα δεξιά τους, δεν ήταν μακριά, αλλά δεν απλώνονταν ως τη λίμνη σε τούτα τα μέρη.

Βαδίζοντας καμία ώρα, τίποτα δεν άλλαξε στο τοπίο, απλώς οι σκιές βάθαιναν καθώς σταδιακά σουρούπωνε.

Η Μιράντα, σταματώντας, αφήνοντας το θήραμα πίσω της, είπε κουρασμένα: «Εδώ... εδώ είναι... η γραμμή... Αδελφή μου.»

«Είμαστε πάλι επάνω της;»

«Ναι. Προς τα εκεί συνεχίζει.» Έδειξε τον πεδινό τόπο αντίκρυ τους, πέρα από τις όχθες. «Πάμε προς τα εκεί;» *Να απομακρυνθούμε από τη λίμνη;* ρωτούσε, ουσιαστικά.

«Πάμε,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Αλλά εγώ τώρα θα το τραβάω αυτό.»
«Όχι.»

«Επιμένω, μαμά.» Η Εύνοια έπιασε τις άκριες των ξύλων που η Μιράντα είχε, μ'αρκετή δεξιοτεχνία, δέσει κάτω από το νεκρό πλάσμα. «Εσύ οδηγείς.»

Η Γιάαμκα γρύλισε σαν να ήθελε να πει ότι συμφωνούσε με την Εύνοια.

Η Μιράντα δεν έφερε αντίρρηση· ήταν πολύ κουρασμένη για να διαφωνήσει. Βάδισε πρώτη, κρατώντας την καρραμπίνα, και η Εύνοια ήρθε πίσω της σέρνοντας το πτώμα. Η Γιάαμκα, ως συνήθως, προχωρούσε πλάι τους, στις σκιές, παρατηρητική, πάντα σε εγρήγορση.

Προς ευθεία Ημέρας απλώνονταν έλη, όλο έλη· αλλά τώρα δεν ήταν δασώδη όπως πριν. Ήταν αρκετά ανοιχτά. Με χαμηλή βλάστηση. Οι Θυγατέρες δεν μπήκαν καθόλου μέσα τους· κατευθύνονταν σταθερά στροφή Ημέρας.

Μια ώρα ταξίδι ακόμα – πηγαίνοντας πιο αργά απ'τον κανονικό τους ρυθμό λόγω του νεκρού τους φορτίου – τις οδήγησε μπροστά σ'έναν ποταμό που έρρεε προς τους βαλτότοπους και, μάλλον, ξεκινούσε από τη Μεγάλη Λίμνη.

Εδώ σταμάτησαν. Δεν είχαν κουράγιο να τον διασχίσουν κι αυτόν. Η Εύνοια ήταν καταϊδρωμένη και εξουθενωμένη. Κάθισε στο έδαφος με την πλάτη στον κορμό ενός δέντρου και ήπие νερό απ'τον ασκό τους. Η Μιράντα άρχισε να γδέρνει το σκοτωμένο θηρίο. Η Γιάαμκα παρατηρούσε το περιβάλλον σαν φρουρός, ενώ ήταν ξαπλωμένη παραδίπλα. Τα μάτια της γυάλιζαν.

Η ύπαιθρος γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινή.

Η Μιράντα ζήτησε από την Εύνοια ν'ανάψει φωτιά αν μπορούσε, και η Εύνοια, παρότι κουρασμένη, μάζεψε ξύλα και τα άναψε. Όταν η νύχτα είχε απλωθεί πλέον στη Διπλωμένη Γη, η Μιράντα είχε αφαιρέσει όλο το εξωτερικό μαύρο πετσί του αμφίβιου πλάσματος και τώρα του έσκισε την κοιλιά και έβγαλε τα σωθικά του. Προέτρεψε την Εύνοια να βράσει πάλι νερό για να φτιάξουν ακόμα έναν ασκό, όπως είχαν κάνει

με το στομάχι εκείνου του άλλου θηρίου, στα δάση. Εν τω μεταξύ, άρχισε να κόβει φέτες τη σάρκα του νεκρού πλάσματος με το ξιφίδιό της. Η Γιάαμκα την κοίταζε πεινασμένα αλλά δεν κουνιόταν. Η Μιράντα τής πέταξε ένα κομμάτι κρέας, και η μεγάλη γάτα το καταβρόχθισε, γλείφοντας και τα μουστάκια της στην κυριολεξία. *Για να της αρέσει, σκέφτηκε η Μιράντα, δεν μπορεί νάναι άσχημο, ακόμα και για ανθρώπους.* Έδωσε δυο από τα κομμάτια στην Εύνοια για να τα ψήσουν πάνω από τη φωτιά.

Το νερό είχε ήδη βράσει μέσα στην κοίλη πέτρα που είχε βρει η Εύνοια (η οποία ήταν πιο ελαφριά από την προηγούμενη που είχαν χρησιμοποιήσει) και η Μιράντα έριξε εκεί το στομάχι του αμφίβιου. Έψησαν το κρέας πάνω από τις φλόγες και το έφαγαν. Θύμιζε χέλι, και ήταν αρκετά άνοστο. Δυστυχώς, δεν είχαν καρυκεύματα για να του προσθέσουν. Αφού χόρτασαν, τους έμεινε και κάμποσο για άλλη φορά.

Η Μιράντα γύρισε το στομάχι ανάποδα μέσα στο χλιαρό νερό και το έξυσε διεξοδικά μ'ένα ξιφίδιο. Επανέλαβε, γενικά, τα πάντα όπως τα είχε κάνει για τον πρώτο ασκό τους, και δεν άργησαν να έχουν έναν δεύτερο ασκό κατά τα μεσάνυχτα. Τον γέμισε με νερό από το ποτάμι και ήπια μια γουλιά.

Υστερα προσάρμοσε την αιχμή του δόρατος πάλι επάνω στο σπασμένο δόρυ. Την είχε βρει μέσα στο σώμα του νεκρού πλάσματος. Μια λεπίδα μεγάλου μαχαιριού.

«Θα φυλάξω εγώ την πρώτη σκοπιά,» είπε η Εύνοια, με την καραμπίνα στην αγκαλιά, καθισμένη σε μια πέτρα πλάι στη φωτιά τους. «Αρκετά έχεις κάνει γι'απόψε.»

«Να με ξυπνήσεις, όμως, στα μισά της νύχτας για να φυλάξω το υπόλοιπο της ώρας μέχρι το πρωί.»

Η Εύνοια κατένευσε.

Η Μιράντα τυλίχτηκε στην κάπα της και ξάπλωσε πλάι στη φωτιά.

Οι ώρες πέρασαν καθώς η Εύνοια παρατηρούσε το τοπίο τσιτωμένη. Παρότι είχε αρχίσει να συνηθίζει εδώ, απόψε αισθανόταν άβολα, όπως εκείνη τη βραδιά που φυλούσε σκοπιά μες στο νυχτερινό δάσος.

Τελικά, ξύπνησε τη Μιράντα και πήρε εκείνη τη θέση της ως τα ξημερώματα. Τότε σηκώθηκαν και ετοιμάστηκαν, αφού έφαγαν λίγο ακόμα από το ψητό κρέας τους.

«Δε βλέπω να υπάρχει μέρος για να περάσουμε τον ποταμό,» παρατήρησε η Εύνοια.

Η Μιράντα ένενυσε. «Ναι. Ας τον ακολουθήσουμε προς τα έλη.»

«Μπορείς ακόμα να αισθανθείς τη γραμμή, έτσι;»

«Φυσικά. Τίποτα δεν έχει αλλάξει.»

Οδοιπόρησαν ακολουθώντας τον ποταμό προς ευθεία Ημέρας, καθώς ο Ήλιος της Ημέρας έριχνε το πρώτο του φως στη Διπλωμένη Γη. Μπήκαν στα Μεσοέλη, πατώντας σε μαλακό έδαφος, και η Μιράντα πήγαινε μπροστά ξανά πιέζοντάς το με την κάτω μεριά του δόρατός της για να το ελέγχει.

Ο ποταμός δεν αποδείχτηκε πολύ μακρύς. Έφτασαν στο τέλος του σε λιγότερο από μισή ώρα. Βουτούσε μέσα σε μια τρύπα των βαλτότοπων και χανόταν εκεί. Ήταν σαν τα έλη να τον κατάπιναν. Τριγύρω πουλιά φτερουγίζουν και τα κοάσματα βατράχων αντηχούσαν. Μικρά ζώα έτρεχαν και πηδούσαν μες στη χαμηλή βλάστηση και τη λασπώδη γη.

Οι Θυγατέρες πήραν κατεύθυνση στροφής Ημέρας, αφήνοντας τον ποταμό πίσω τους. Ύστερα βάδισαν για λίγο προς ευθεία Νύχτας και έφτασαν πάλι επάνω στη γραμμή· η Μιράντα μπορούσε να την αισθανθεί από κάτω τους και γύρω τους. Ήταν σαν ένας μη-άνεμος γι' αυτήν. Ένας σταθερός μη-άνεμος ακριβώς σε τούτο το σημείο.

Η γραμμή εκτεινόταν στα όρια των Μεσοελών, περνώντας από τις παρυφές τους. Η Μιράντα την ακολούθησε χωρίς να φοβάται για βούρκους στο έδαφος, αν και το πίεζε με το δόρυ της εκεί όπου της φαινόταν πιο ύποπτο. Η Εύνοια κρατούσε την καραμπίνα τους στα χέρια. Η Γιάαμκα ήταν σιωπηλή. Οι πληγές στο σώμα της ήταν τώρα φανερά επουλωμένες, αν και όχι εξαφανισμένες. Οι εφελκίδες φάνταζαν σχεδόν σαν τις φολίδες της μεγάλης γάτας στην Κακόπολη.

Αριστερά τους έβλεπαν μια μικρή πεδιάδα να απλώνεται και, μετά, μια οροσειρά να ορθώνεται. Δεξιά ήταν μόνο τα έλη. Και δεν άργησαν πάλι να τα διασχίζουν, καθώς η γραμμή τώρα περνούσε από μέσα τους. Εξακολουθούσε να είναι ευθεία – δεν κύρτωνε· η Μιράντα αισθανόταν σίγουρη γι' αυτό – απλώς τα βαλτοτόπια ήταν πιο εξαπλωμένα σε τούτη την περιοχή. Οι Θυγατέρες έπρεπε, γι'ακόμα μια φορά,

να είναι περισσότερο προσεχτικές για βούρκους και, επομένως, να ταξιδεύουν πιο αργά.

Πλησίαζε μεσημέρι και βρίσκονταν ξανά στις παρυφές των Μεσοελλών (ακολουθώντας, πάντα, τη γραμμή) όταν η Εύνοια είδε έναν άνθρωπο προς ευθεία Ημέρας, μέσα στους βάλτους. Είχε σταθεί πλάι σ'ένα χαμόδεντρο και τις ατένιζε.

«Μιράντα...»

«Ναι, τον πρόσεξα κι εγώ.» Σταμάτησε να βαδίζει.

«Ίσως νάναι φιλικός.»

«Ή όχι. Αλλά ας του μιλήσουμε.» Η Μιράντα ύψωσε το χέρι της, γνέφοντάς του.

Εκείνος τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από τα ρούχα του. «Ποιοι είστε;» φώναξε. Μάλλον δεν διέκρινε ότι ήταν γυναίκες, καθώς φορούσαν τις κουκούλες που είχαν οι κάπες τους.

«Έχουμε χαθεί!» αποκρίθηκε η Μιράντα χωρίς να βγάλει όπλο. «Είμαστε από τη Ρελκάμνια!»

«Από τη Ρελκάμνια; Πώς ήρθατε εδώ;» Εξακολουθούσε ν'ακούγεται επιφυλακτικός.

«Από τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Και τι θέλει αυτή η μεγάλη γάτα μαζί σας;»

«Τη βοηθήσαμε να σωθεί από έναν βούρκο, όταν είχε βρέξει, κι από τότε μας ακολουθεί.»

Ο άντρας απομακρύνθηκε από το χαμόδεντρο, πλησιάζοντάς τες. Το πιστόλι ήταν ακόμα στο χέρι του, αλλά κατεβασμένο. Στον ώμο του κουβαλούσε έναν σάκο. Ήταν ντυμένος μ'ένα μακρύ, μαύρο πανωφόρι κι ένα γκρίζο, παλιό παντελόνι. Μια κουκούλα ήταν ριγμένη στους ώμους του πανωφοριού, μην αποτελώντας μέρος του αλλά, μάλλον, μέρος της μπλούζας που φορούσε ο άγνωστος από μέσα. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ και γωνιώδες, το δέρμα του χρυσαφί, τ'αφτιά του πεταχτά. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και μακριά, όλο ουρές. Τα γένια του αξύριστα εδώ και μέρες.

Χαμογέλασε. «Γεια,» είπε. «Με λένε Άρνιλεκ.»

«Μιράντα,» συστήθηκε η Μιράντα. «Κι αυτή είναι η Εύνοια.»

«Είστε όντως από τη Ρελκάμνια;»

«Ναι. Εσύ;»

«Από εκεί είμαι. Πριν από πόσο καιρό ήρθατε;»

«Μερικές μέρες. Να υποθέσω πως είσαι παλιότερος;» Ο άντρας τής φαινόταν για παλιότερος. Από τα ρούχα του, από τον τρόπο που κινιόταν. Από τον τρόπο που έμοιαζε να είναι εξοπλισμένος. Δεν μπορεί νάχε έρθει προχτές.

«Ναι. Εδώ και μια πενταετία βρίσκομαι στη Διπλωμένη Γη. Αν τα μετράμε σωστά σε τούτη τη διάσταση.»

Η Εύνοια θυμήθηκε, τότε, κάτι που τους είχαν πει στην Πεσμένη, για τον Άρνιλεκ τον Κλέφτη. Κάποια από τα λόγια του Βατράνου επέστρεψαν στο μυαλό της: *Δεν τον λέμε «ο Κλέφτης» για πλάκα. Τριγυρίζει και κλέβει. Του είπαμε να καθίσει εδώ, μαζί μας, να ζήσει σαν άνθρωπος· αλλά δεν ήθελε. Και: Ο Άρνιλεκ είναι όντως από τη Ρελκάμνια. Έχει έρθει πριν από πέντε χρόνια.*

«Και μένεις μόνος σου;» ρώτησε η Μιράντα. Την ίδια στιγμή που η Εύνοια έλεγε: «Είσαι ο Άρνιλεκ ο Κλέφτης...»

Τα μάτια του άντρα στένεψαν· έκανε ένα βήμα πίσω, υψώνοντας το πιστόλι του.

«Ήρεμα!» του είπε η Μιράντα. «Δε θέλουμε το κακό σου.» Και προς την Εύνοια: «Τι είν' αυτά που λες;»

«Σε ξέρουν στην Πεσμένη ως 'Άρνιλεκ ο Κλέφτης', έτσι δεν είναι;» ρώτησε εκείνη τον άντρα.

«Ποιος σας το είπε αυτό;»

«Στην Πεσμένη μάς το είπαν.»

«Έχετε περάσει από κει;»

«Ναι.»

«Και δε σας κράτησαν;»

«Δε νομίζω ότι θα μας κρατούσαν με το ζόρι, και είμαστε αποφασισμένες να βγούμε από τούτη τη διάσταση, να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια—»

Η Μιράντα διέκοψε την Αδελφή της, καθώς κι εκείνη τώρα θυμόταν τι είχαν ακούσει για τον Άρνιλεκ τον Κλέφτη· είπε: «Τους κλέψαμε προτού φύγουμε,» μειδιώντας.

Ο Άρνιλεκ συνοφρυώθηκε.

«Αυτά τα όπλα που έχουμε πάνω μας δικά τους ήταν.»

Ο Άρνιλεκ γέλασε. «Καλά τούς κάνετε! Μαζεύουν περισσότερα απ'ό,τι τους χρειάζονται και δεν κάνουν τίποτα το χρήσιμο.»

«Τι θα ήταν χρήσιμο;»

«Να προσπαθούν να φύγουν από τούτη τη διάσταση, φυσικά.»

«Μάλλον, είσαι της δικής μας νοοτροπίας,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Δεν είναι, όμως, εύκολο να φύγεις από δω,» είπε μουντά ο Άρνιλεκ. «Ο Ζόραλεμ'σαρ είναι η μόνη ελπίδα στη Διπλωμένη Γη, κατά τη γνώμη μου.»

«Ποιος είναι ο Ζόραλεμ'σαρ;» ρώτησε η Μιράντα. Η κατάληξη του ονόματός του υποδήλωνε μάγο του τάγματος των Ερευνητών.

«Ένας μάγος που ήρθε εδώ πριν από επτά χρόνια, για ερευνητικούς λόγους. Και πάω στοίχημα πως θέλει να σας μιλήσει. Πού εμφανιστήκατε μέσα στη Διπλωμένη Γη; Δεν εμφανίζονται όλοι στο ίδιο μέρος, παρότι όλοι έρχονται από τη δίοδο στη Β' Κατωρίγια – εκτός απ'αυτούς τους παλαβούς της Πεσμένης που ήρθαν απ'τον Αιθέρα.»

«Ναι, μας το είπαν,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Εμείς εμφανιστήκαμε προς στροφή Νύχτας από τη Μεγάλη Λίμνη, κοντά στους λόφους και στα βουνά.»

«Α, κατάλαβα πού. 'Τα Δόντια' τα λένε τα Σκέλη αυτά τα βουνά. Ξέρετε τι είναι τα Σκέλη;»

«Συναντήσαμε το Τρίτο Σκέλος,» είπε η Εύνοια. «Και μας λήστεψε. Είχαμε μαζί μας πολλούς εξοπλισμούς όταν ήρθαμε εδώ. Μας νάρκωσαν και μας τους πήραν όλους.»

Ο Άρνιλεκ ένευσε. «Ναι, το Τρίτο Σκέλος την ακολουθεί αυτή την τακτική με τους νεόφερτους. Δεν τους σκοτώνει αλλά τους αρπάζει ό,τι έχουν, με ύπουλους τρόπους. Πάω στοίχημα ότι σας νάρκωσαν με Ομίχλη.»

«Τι Ομίχλη;»

«Ομίχλη των Μεσοελών.» Έδειξε προς τα πίσω, προς τους βαλτότοπους. «Το απόσταγμα ενός φυτού. Σε ρίχνει σε βαθύ λήθαργο για κάποια ώρα.»

«Φαίνεται να ξέρεις πολλά, Άρνιλεκ,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Πέντε χρόνια είμαι εδώ.»

«Πού εμφανίστηκες, στην αρχή;» ρώτησε η Μιράντα.

«Στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, πλάι στα Μεσοέλη.» Έδειξε προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει οι Θυγατέρες.

«Επάνω στη γραμμή...» μουρμούρισε η Μιράντα.

«Τι;»

«Πού είναι αυτός ο Ζόραλεμ'σαρ; Ξέρεις;»

«Φυσικά. Συνεργαζόμαστε. Και, όπως σας είπα, πάω στοίχημα ότι θέλει να σας μιλήσει. Τον ενδιαφέρουν όλοι όσοι έχουν έρθει από τη Ρελκάμνια, καθώς ψάχνει τρόπο να επιστρέψει.»

«Είναι μακριά από εδώ;»

«Όχι πολύ. Ελάτε μαζί μου και θα σας οδηγήσω σ'αυτόν. Εκεί πηγαίνω, βασικά. Είχα έρθει στα Μεσοέλη για να μαζέψω φυτά, χρήσιμα για διάφορες δουλειές.»

Η Μιράντα και η Εύνοια αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Καμια δεν είδε διαφωνία στα μάτια της άλλης, έτσι η δεύτερη είπε στον καινούργιο τους γνωστό: «Οδήγησέ μας, Άρνιλεκ.»

Εκείνος χαμογέλασε. «Πάει καιρός πολύς που είχα τόσο καλή παρέα.»

(12)

Ο Μάγος στα Στροφοβούνια, και το Έκτρωμα στο Χάσμα

«Μένει μόνος του εδώ;» ρώτησε η Μιράντα.

«Όχι· έχει μαζί του και κάποιους μισθοφόρους,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ καθώς άφηναν πίσω τους τα Μεσοέλη και οδοιπορούσαν προς πρώτη ημίστροφη Νύχτας, επάνω σ'έναν πεδινό τόπο, αντικρίζοντας τα βουνά.

«Πόσους μισθοφόρους;»

«Τρεις. Αλλά ήταν κάποτε περισσότεροι, μου έχουν πει. Τους σκότωσε το Δεύτερο Σκέλος.»

«Είναι όντως τόσο άγριο όσο λέει το Τρίτο Σκέλος;» ρώτησε η Εύνοια.

«Το Τρίτο Σκέλος μισεί το Δεύτερο Σκέλος, κι αντιστρόφως. Αλλά, ναι, οι άνθρωποι του Δεύτερου Σκέλους είναι αρκετά άγριοι. Οι πιο περίεργοι, όμως, πρέπει να ήταν αυτοί του Πρώτου Σκέλους, που χάθηκαν στα Έγκατα.»

«Το Τρίτο Σκέλος μάς μίλησε γι'αυτούς. Ότι προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να φύγουν απ'τη διάσταση, ότι εξαφανίστηκαν μες στα Στρεβλά Ανοίγματα πέρα απ'τα Μεσοέλη.»

Ο Άρνιλεκ ένευσε. «Έχω πάει εκεί. Ξέρετε τι είναι τα Στρεβλά Ανοίγματα; Κάτι σπήλαια στα Ακροβούνια της Ημέρας. Αν μπεις, καταλήγεις στα Έγκατα. Κι εκεί έχω πάει.»

«Έχεις πάει εκεί όπου χάθηκε το Πρώτο Σκέλος;» ρώτησε η Μιράντα.

«Όχι ακριβώς εκεί όπου χάθηκε. Κανείς δεν ξέρει πού ακριβώς χάθηκε. Αλλά, ναι, έχω περιπλανηθεί για λίγο στα Έγκατα, νομίζοντας ότι μπορούσα ίσως να βρω κάτι που θα με οδηγήσει πίσω στη Ρελκάμνια. Ήμουν ανόητος, μάλλον. Παραλίγο να σκοτωθώ. Είναι πολύ επικίνδυνο στα Έγκατα.»

«Αυτή η διάσταση,» είπε η Μιράντα, «είναι σαν κύλινδρος. Επομένως, τα Έγκατα είναι... πού; Στο εσωτερικό των τοιχωμάτων του κυλίνδρου;»

«Το βρήκες. Σύμφωνα, μάλιστα, με κάποιους, υπάρχει και τρόπος από τα Έγκατα να βγεις στην επάνω μεριά του κυλίνδρου. Αλλά εκεί δεν μπορείς να επιβιώσεις. Εκεί κατοικούν τα Αρπακτικά των Πορφύρων Συννέφων, κι από εκεί έρχονται.»

«Τι είναι αυτά τα κόκκινα σύννεφα; Αποκλείεται νάναι κανονικά σύννεφα...»

«Σίγουρα όχι. Ο Ζόραλεμ'σαρ πιστεύει ότι είναι κάποιου είδους βιολογικοί οργανισμοί. Μα δεν μπορεί να τους μελετήσει· δεν μπορεί να τους φτάσει. Παλιότερα, ξέρετε τι είχε σκεφτεί; Να σκαρφαλώσουμε πάνω σ'ένα απ'αυτά τα σύννεφα κάπως και να το βάλουμε να μας βγάλει στον Αιθέρα.» Γέλασε. «Παλαβό σχέδιο, ε; Ο Αιθέρας ούτως ή άλλως είναι επικίνδυνος· δε μπορείς να πας έτσι εκεί. Σου καίει το δέρμα. Τέλος πάντων, τόχει απορρίψει τώρα αυτό το σχέδιο. Τόχει απορρίψει εδώ και καιρό.»

«Εσύ πώς συνάντησες τον Ζόραλεμ'σαρ;» ρώτησε η Εύνοια.

«Κατά τύχη· πώς αλλιώς; Αλλά από τότε συνεργαζόμαστε. Αν βρει τρόπο να βγει από τη Διπλωμένη Γη, θέλω νάμαι κάπου κοντά του. Πέντε χρόνια εδώ πέρα είναι παραπάνω από αρκετά. Έχω αγριέψει. Μη με βλέπετε όπως είμαι τώρα· στη Ρελκάμνια ήμουν αλλιώς.»

Καθώς μιλούσαν ο Άρνιλεκ τις οδηγούσε προς τα βουνά, που είπε ότι ονομάζονταν από τους ντόπιους Στροφοβούνια επειδή βρίσκονταν επάνω στη στροφή Ημέρας. («Τα Σκέλη τις έχουν βγάλει αυτές τις ορολογίες. Το ξέρω ότι είναι περίεργες.») Είχαν διανύσει περίπου τη μισή απόσταση ως εκεί, όταν τους πρότεινε να σταματήσουν για μεσημέρι, και οι Θυγατέρες δεν έφεραν αντίρρηση. Κάθισαν πίσω από ένα μικρό σύδεντρο της πεδιάδας και άναψαν φωτιά. Ο Άρνιλεκ τούς πρόσφερε φαγητό από τον σάκο του, το οποίο ήταν καλύτερο από το δικό τους: καρποί και παστό κρέας.

«Τι τρώγατε;» τις ρώτησε.

Η Μιράντα τού είπε για το θηρίο που σκότωσαν στα δάση-

(«Εξάποδη αλεπού,» εξήγησε ο Άρνιλεκ. «Ή απλά αλεπού, τη λέμε, ή απλά εξάποδη.»)

-για το αμφίβιο πλάσμα που σκότωσαν στα Μεσοέλη-
 («Σκοτώσατε Κυνηγό της Όχθης;» Ο Άρνιλεκ τις κοίταξε με κάποιο θαυμασμό. «Δεν πεθαίνουν εύκολα. Είναι πολύ επικίνδυνοι.»)

-και για το ιπτάμενο θηρίο που σκότωσαν στα βουνά. Έβγαλε και τα κέρατά του για να τα δείξει στον Άρνιλεκ.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε εκείνος βλέποντάς τα. «Ίπτάμενος Διάβολος' το λένε αυτό τα Σκέλη. Είναι ακόμα πιο επικίνδυνο απ'τους Κυνηγούς της Όχθης. Τι είστε; Μισθοφόροι;»

«Μετά βίας γλιτώσαμε,» τον πληροφόρησε η Εύνοια. «Και μόνο επειδή είχαμε μαζί μας τα όπλα που κλέψαμε από την Πεσμένη.»

«Τα κέρατά του έχουν κάποια αξία;» ρώτησε η Μιράντα.

«Τα Σκέλη τα θέλουν,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ.

«Με το Δεύτερο Σκέλος μπορείς να διαπραγματευτείς;»

«Μπορείς. Αν είσαι προσεχτικός.»

«Για τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού τι ξέρεις;» άλλαξε θέμα η Μιράντα.

«Γι'αυτόν ρωτήστε καλύτερα τον μάγο. Όσοι πάνε εκεί δεν ξαναγυρίζουν. Εγώ δεν έχω πάει. Ο μάγος έχει πάει. Το πώς επέζησε δεν το έχω καταλάβει ακόμα.»

Η Μιράντα και η Εύνοια αλληλοκοιτάχτηκαν. Η Μιράντα τού είπε: «Κι εμείς έχουμε πάει.»

«Τι;»

«Θα το συζητήσουμε με τον Ζόραλεμ'σαρ. Και ίσως να μπορούμε να αλληλοβοηθηθούμε.»

Ο Άρνιλεκ τις κοίταζε με καχυποψία τώρα. «Είστε μισθοφόροι, τελικά; Ή μάγισσες;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο,» είπε η Μιράντα, χαϊδεύοντας το τρίχωμα της Γιαάμκα που ήταν κουλουριασμένη πλάι της.

Μετά το μεσημέρι, συνέχισαν το ταξίδι τους προς τα Στροφοβούνια και σύντομα έφτασαν στους πρόποδες τους και μπήκαν στα ορεινά περάσματα, τα οποία ο Άρνιλεκ φαινόταν να γνωρίζει καλά.

«Εδώ κατοικεί ο Ζόραλεμ'σαρ;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι.»

«Γιατί σε τόσο απόκρημνα μέρη;»

«Έχει βρει καλό σπίτι. Θα δείτε.»

Ταξίδευαν προς ευθεία Νύχτας ξανά· δεν είχαν αλλάξει κατεύθυνση. Αλλά μετά από κανένα μισάωρο μέσα στο ορεινό τοπίο, ο Άρνιλεκ τις οδήγησε προς στροφή Ημέρας. Βάδιζαν ανάμεσα σε κρημνούς και πάνω σε κρημνούς, σε περισσότερο και σε λιγότερο επικίνδυνα μέρη. Σε κάποια στιγμή είδαν έναν Ιπτάμενο Διάβολο να φτερουγίζει κοντά τους – ένα θηρίο σαν αυτό που παραλίγο να τις σκοτώσει την προηγούμενη φορά – και ο Άρνιλεκ γρήγορα τις πήγε πίσω από κάτι βράχους. Περίμεναν να φύγει ο Ιπτάμενος Διάβολος προτού συνεχίσουν. Το φτερωτό θηρίο δεν προσγειώθηκε καθόλου· έμοιαζε να αναζητά θήραμα καθώς σουρουπωνε.

Είχε πλέον βραδιάσει όταν ο Άρνιλεκ τούς είπε ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους – στο σπίτι του Ζόραλεμ'σαρ.

«Δε βλέπω κανένα σπίτι,» παρατήρησε η Εύνοια, κοιτάζοντάς τον λιγάκι καχύποπτα κι έχοντας το δάχτυλό της κοντά στη σκανδάλη του πιστολιού της. Δε θα το θεωρούσε καθόλου απίθανο ο Άρνιλεκ να μην ήταν, τελικά, καλύτερος από το Τρίτο Σκέλος. Έτσι κι αλλιώς, οι πάντες με κλέφτες έμοιαζαν σε τούτη τη διάσταση. *Ή αναγκάζονται να γίνουν κλέφτες για να επιβιώσουν*, σκέφτηκε η Εύνοια. Ακόμα ήθελε να δικαιολογήσει κάπως στον εαυτό της το γεγονός ότι εκείνη και η Μιράντα είχαν κλέψει τους κατοίκους της Πεσμένης. Ακόμα δεν της άρεσε και τόσο. *Ήταν, όμως, απαραίτητο. Τι θα ήμασταν; Άοπλες; Εδώ;*

«Θα το δεις,» της απάντησε ο Άρνιλεκ, ξεκινώντας ν'ανεβαίνει ένα στενό μονοπάτι που φωτιζόταν από το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας.

Οι Θυγατέρες και η μεγάλη γάτα τον ακολούθησαν με κάποια επιφύλαξη. Ούτε η Μιράντα τον εμπιστευόταν τελείως. Κανέναν δεν ήταν να εμπιστευέσαι σε τούτη τη διάσταση όπου οι πάντες φαίνονταν – και ήταν λογικό να είναι – απεγνωσμένοι σαν παγιδευμένα θηρία.

Μέσα από το σκοτάδι άρχισε να διακρίνεται το τέλος του πετρώδους μονοπατιού από πάνω τους, περιτριγυρισμένο από απόκρημνους ψηλούς βράχους. Και από την κορφή ενός βράχου κάτι μακρύ έκανε, ξαφνικά, την εμφάνισή του–

Κάννη όπλου! κατάλαβε αμέσως η Μιράντα: και ήταν έτοιμη να ειδοποιήσει την Εύνοια, που δεν φαινόταν να τόχει προσέξει, όταν μια φωνή αντήχησε από ψηλά:

«Σταθείτε εκεί που είστε! Τι ζητάτε εδώ;» Αντρική. Απότομη.

«Εγώ είμαι, Στάνλεϊ άνθρωπέ μου!» φώναξε ο Άρνιλεκ, υψώνοντας τα χέρια. «Εγώ. Ο γνωστός ύποπτος με τ'όνομα Άρνιλεκ ο Κλέφτης.» Μειδίασε μες στο αχνό γαλανό φως της νύχτας, δείχνοντας τα δόντια του.

«Κι αυτοί οι άλλοι;»

«Δυο κυρίες που έτυχε να βρεθούν στο δρόμο μου. Πριν από μερικές μέρες ήρθαν απ'τη Ρελκάμνια. Ο μάγος θα θέλει να τις δει.»

«Δε μας παραμυθιάζεις...;»

«Ρώτησέ τες και μόνος σου.»

«Και η γάτα;»

«Φίλη τους.»

«Οι μεγάλες γάτες δεν είναι 'φίλες' κανενός, Άρνιλεκ.» Η κάννη – τουφεκιού, μάλλον – συνέχιζε να τους σημαδεύει.

Η Μιράντα φώναξε στον σκοπευτή: «Τη γλιτώσαμε από βέβαιο θάνατο σ'έναν βούρκο. Από τότε μας έχει συμπαθήσει. Και έφαγε καλά σήμερα· δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε!»

Άκουσε ένα γέλιο από πάνω. «Καλώς. Ελάτε.» Η κάννη εξαφανίστηκε.

Στην κορυφή του μονοπατιού, ανάμεσα στους ψηλούς βράχους, μπροστά στο στόμιο ενός σπηλαίου, ένας άντρας και μια γυναίκα τούς περίμεναν. Ο πρώτος ήταν σίγουρα ο Στάνλεϊ (όπως τον είχε αποκαλέσει ο Άρνιλεκ): ξανθός, με μακριά μαλλιά και μούσια, δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, ντυμένος με δερμάτινα ρούχα, έχοντας ένα τουφέκι περασμένο στον ώμο, και κρατώντας ένα πιστόλι στο δεξί του χέρι το οποίο φορούσε γάντι χωρίς δάχτυλα. Μάλλον, ακόμα δεν εμπιστευόταν τελείως τις νέες φίλες του Άρνιλεκ. *Λογική αντίδραση*, σκέφτηκε η Εύνοια. *Ούτε εγώ θα μας εμπιστευόμουν.*

Η γυναίκα που στεκόταν πλάι στον Στάνλεϊ ήταν λίγο πιο κοντή από αυτόν αλλά ψηλή για γυναίκα. Είχε δέρμα γαλανό – *σκούρο γαλανό* – και μαλλιά μαύρα και κοντοκουρεμένα – κομμένα πρόχειρα, πιθανώς με κάποιο ξιφίδιο. Φορούσε κι αυτή δερμάτινα ρούχα. Στο γαντοφορεμένο χέρι της βαστούσε ένα πλατυλέπιδο κοντόσπαθο· από τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι.

«Στάνλεϊ. Κριστίν,» είπε ο Άρνιλεκ. «Γνωρίστε τη Μιράντα και την Εύνοια.» Έδειξε τις Θυγατέρες καθώς τις σύστηνε. «Και τη Γιάαμκα.» Έδειξε τη μεγάλη γάτα που κοίταζε τους φρουρούς με γυαλιστερά μάτια, επιφυλακτική μαζί τους όσο κι εκείνοι μαζί της και με τις φίλες της.

«Χαιρόμαστε πολύ,» είπε ο Στάνλεϊ. Και τις ρώτησε: «Είναι αλήθεια ό,τι λέει αυτός ο απατεώνας; Ήρθατε απ'τη Ρελκάμνια πριν από μερικές μέρες;»

«Ναι,» απάντησε η Μιράντα.

«Πού εμφανιστήκατε;» θέλησε να μάθει η Κριστίν.

«Τι γίνεται εδώ; Τι γίνεται;» ακούστηκε μια φωνή από το εσωτερικό του σπηλαίου, και ένας άντρας ήρθε. Ήταν κι αυτός ντυμένος με δερμάτινα ρούχα και αδάχτυλα γάντια, και κρατούσε μια καραμπίνα με ξιφολόγχη.

«Ο Άρνιλεκ μάς έφερε δυο καινούργιες,» του είπε ο Στάνλεϊ. Και προς τις Θυγατέρες: «Αυτός είν' ο Βίκτορας.»

Ο άντρας είχε κατάλευκο δέρμα, σαν πανί, και το κεφάλι του ήταν μια μάζα από καστανά μαλλιά και μούσια. «Τι εννοείς 'καινούργιες', Στάνλεϊ;»

«Πριν από μερικές μέρες ήρθαν απ'τη Ρελκάμνια.»

«Σοβαρά;» Τις κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

«Σοβαρότατα,» είπε η Εύνοια.

«Μα τον Κρόνο! Είστε τα πρώτα άτομα που έρχονται μετά από εμάς και τον Κλέφτη σε τούτη την κωλοδιάσταση!»

«Τουλάχιστον, δεν έχουμε συναντήσει κανέναν άλλο,» πρόσθεσε ο Στάνλεϊ.

«Θα τον είχαμε συναντήσει, δε θα τον είχαμε συναντήσει; Η κωλοδιάσταση είναι, στο μέγεθος, σαν το δωμάτιο της γκόμενάς μου.»

«Η γκόμενά σου δεν θα είναι πλέον γκόμενά σου, έχουμε πει, ύστερα από τόσο καιρό που λείπεις.»

Ο Βίκτορας τού έκανε κωλοδάχτυλο.

Ο Στάνλεϊ μειδίασε, και είπε στις Θυγατέρες: «Ελάτε μέσα. Ο μάγος θα ενθουσιαστεί.»

Μπήκαν στο σπήλαιο, παρατηρώντας ότι ήταν εξοπλισμένο σαν σπίτι. Το κεντρικό του τμήμα περιλάμβανε ξύλινο τραπέζι, καρέκλες, σκα-

μνιά, και λάμπες που πρέπει να άναβαν με λάδι. Μηχανήματα υπήρχαν στις γωνίες αλλά όλα έμοιαζαν απενεργοποιημένα. Προφανώς οι κάτοικοι έκαναν οικονομία στην ενέργεια που κατανάλωναν ή τους είχε τελειώσει όλη η ενέργεια και τα μηχανήματα είχαν αχρηστευτεί.

Επάνω στο τραπέζι ήταν δυο πιάτα με φαγητό, και δυο ποτήρια, κι ένα μπουκάλι με κάποιο ποτό. Στην άκρη ήταν αφημένη μια παλιά τράπουλα και κάτι περιοδικά από τη Ρελκάμνια.

Η Κριστίν ρώτησε τις Θυγατέρες: «Τι έτος είναι στη Ρελκάμνια τώρα;»

Η Μιράντα τής είπε.

«Ναι,» ένευσε ο Στάνλεϊ· «όπως είχαμε ήδη συμπεράνει, ρωτώντας τον Άρνιλεκ, η Διπλωμένη Γη και η Ρελκάμνια είναι όντως ομόχρονες. Ούτε χάνουμε ούτε κερδίζουμε χρόνο εδώ. Εφτά χρόνια ακριβώς έχουν περάσει από τότε που φύγαμε.»

«Καλό θα ήταν να κερδίζαμε χρόνο...» είπε ο Βίκτορας. Και προς τις Θυγατέρες: «Ξέρετε, παρ'ελπίδα, πώς να φύγουμε από δω;»

«Αυτό-» άρχισε η Μιράντα, αλλά ο ερχομός ενός άντρα τη διέκοψε. Είχε βγει από ένα άνοιγμα της σπηλιάς και κοίταζε εκείνη και την Εύνοια με μάτια που γυάλιζαν. Πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα, μετρίου αναστήματος, με σγουρά μαύρα μαλλιά και στρογγυλωπό πρόσωπο, δέρμα γαλανό. Φορούσε ρούχα που θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει μόνο ταξιδιωτικά. Στα πόδια του ήταν ένα ζευγάρι δερμάτινες παντόφλες. Τους ώμους του σκέπαζε ένας μανδύας.

«Έχουμε δυο επισκέπτριες,» παρατήρησε, «και... ένα θηρίο;»

«Η Γιάαμκα,» είπε η Εύνοια, χαϊδεύοντας τη ράχη της μεγάλης γάτας, «δεν είναι επικίνδυνη.»

«Δεν είναι;» ύψωσε ένα φρύδι ο άντρας.

«Μπορεί να ήταν, υπό διαφορετικές συνθήκες,» είπε η Μιράντα, «αλλά τώρα δεν είναι. Της σώσαμε τη ζωή από έναν βούρκο, και έκτοτε μας ακολουθεί.»

«Μόνο οι άνθρωποι του Δεύτερου Σκέλους κρατάνε μεγάλες γάτες φυλακισμένες, κι αυτοί όχι πολλές.»

«Δεν είμαστε του Δεύτερου Σκέλους,» τον διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Έχουμε συναντήσει μόνο το Τρίτο Σκέλος. Δυστυχώς.»

Η Μιράντα είπε: «Είσαι ο Ζόραλεμ'σαρ, σωστά;»

«Ναι. Κι εσείς;»

«Με λένε Μιράντα, και τη φίλη μου Εύνοια. Ήρθαμε από τη Ρελκάμνια πριν από μερικές μέρες.»

Τα μάτια του μάγου γυάλισαν πιο έντονα. «Πρέπει να μιλήσουμε, κυρίες μου!»

Ο Άρνιλεκ χαμογέλασε. «Σας το είπα, δεν σας το είπα; Θα χαιρόταν που θα σας έβλεπε.»

«Εσύ τις έφερε, Άρνιλεκ;»

«Έτυχε να τις συναντήσω στον δρόμο μου καθώς επέστρεφα από τα Μεσοέλη, μάγε.»

«Και είσαι σίγουρος ότι λένε αλήθεια;»

«Μου μοιάζουν για Ρελκάμνιες. Από πού αλλού νάχουν έρθει, άλλωστε; Και γιατί να λένε ψέματα;»

Ο Ζόραλεμ'σαρ τις ατένισε ερευνητικά. «Σωστά,» μουρμούρισε. Και τις ρώτησε κι αυτός τη χρονολογία.

Η Μιράντα τού απάντησε, και ο μάγος είπε: «Όπως το υποψιαζόμουν: η Διπλωμένη Γη και η Ρελκάμνια είναι ομόχρονες.»

Ο Άρνιλεκ τού είπε: «Η Μιράντα και η Εύνοια έχουν μπει στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού κι έχουν ξαναβγεί ζωντανές.»

Τώρα τα μάτια του Ζόραλεμ'σαρ γούρλωσαν. «Αληθεύει αυτό;» τις ρώτησε.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Αλλά μάθαμε ότι κι εσύ έχεις πάει στον πύργο.»

Ο μάγος αγριοκοίταξε τον Άρνιλεκ. «Κάποιος μιλάει πολύ...»

Εκείνος χαμογέλασε. «Γιατί να είμαστε κρυψίνους; Υπάρχει λόγος; Η Μιράντα και η Εύνοια είναι η καλύτερη παρέα που έχω συναντήσει εδώ και πολύ καιρό.» Τις έτρωγε με το βλέμμα του· ήταν φανερό και στις δυο τους. Δεν τις κοίταζε απλώς· τις κοίταζε ως γυναίκες.

Της Μιράντας τής ήταν αδιάφορος. Η Εύνοια τον έβρισκε ελαφρώς συμπαθητικό.

Ο Ζόραλεμ τούς είπε: «Καθίστε. Καθίστε.» Και προς την Κριστίν, τον Στάνλεϊ, και τον Βίκτορα: «Φέρτε τους κάτι να φάνε και να πιουν. Θα είναι, αναμφίβολα, λιμασμένες και διψασμένες.»

«Μην το λες, μάγε,» είπε ο Άρνιλεκ καθώς οι τρεις μισθοφόροι έσπευδαν να υπακούσουν. «Έχουν σκοτώσει Ιπτάμενο Διάβολο, εξάποδη, και Κυνηγό της Όχθης, όσο βρίσκονταν εδώ.»

Το βλέμμα που τους έριξε ο Ζόραλεμ ήταν πάλι γεμάτο δυσπιστία.

«Αληθεύει κι αυτό,» του είπε η Μιράντα, καθώς εκείνη και η Εύνοια κάθονταν σε καρέκλες κοντά στο τραπέζι, και ο Άρνιλεκ μαζί τους.

Οι μισθοφόροι τούς έφεραν φαγητά (καρπούς κυρίως), ποτήρια, και ακόμα ένα μπουκάλι. Το πρώτο, τις πληροφόρησε η Κριστίν, είχε μέσα νερό· το δεύτερο ζωμό της καρδιάς, ένα ποτό που έβγαине από τα Μεσοέλη.

Ο Ζόραλεμ'σαρ κάθισε αντίκρυ στις Θυγατέρες. «Είπατε ότι έχετε μπει στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού κι έχετε επιβιώσει...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, πιάνοντας έναν καρπό και δαγκώνοντάς τον. Μήλο. Καλό. Το μάσησε με ευχαρίστηση.

«Θα μου διηγηθείτε τι συνέβη;»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμος, δαγκώνοντας άλλη μια φορά το μήλο. «Γιατί όχι;» Του εξιστόρησε τα πάντα μαζί με την Εύνοια, αποφεύγοντας να αναφέρουν ότι ήταν Θυγατέρες της Πόλης.

«Μα τον Κρόνο τον ίδιο!» είπε, στο τέλος, ο Ζόραλεμ. «Έβαλες επάνω σου την ενέργεια του ενεργειακού δέντρου της Κακόπολης και έζησες;»

«Ενεργειακό δέντρο;»

«Πρώτη φορά ακούω κάποιον να το λέει 'άγαλμα του φωτός'. Και είναι θανατηφόρο αν το αγγίξεις. Το ξέρω α...» κόμπιασε, η φωνή του έσπασε, «από... από...» Έγλειψε τα χείλη. «Το ξέρω. Το έχω δει να συμβαίνει.» Κάποια βαθιά θλίψη κρυβόταν πίσω από το γαλανόδερμο πρόσωπό του· τα μάτια του είχαν σκιαστεί.

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός το είπε άγαλμα του φωτός,» αποκρίθηκε μόνο η Εύνοια, πίνοντας μια γουλιά ζωμό της καρδιάς από το ποτήρι της.

«Η ενέργειά του ξέρετε τι είναι;»

Οι Θυγατέρες, παρότι ήξεραν, έμειναν σιωπηλές, θέλοντας να δουν τι θα έλεγε ο μάγος.

«Είναι ενέργεια προερχόμενη από την ίδια τη διάσταση. Από την ίδια τη Διπλωμένη Γη. Είναι η πρωταρχική της ενέργεια. Καταλαβαίνετε;»

Η Μιράντα κοίταξε την Εύνοια. Εκείνη ύψωσε το φρύδι της, ερωτηματικά. Η Μιράντα τής ψιθύρισε στ'αφτί: «Θα του πω ότι είμαστε Θυγατέρες. Μόνο αν συνεργαστούμε σωστά ίσως μπορέσουμε να βγούμε από εδώ.»

Η Εύνοια ένευσε. «Εντάξει.»

Η Μιράντα στράφηκε στον Ζόραλεμ, αλλά προτού προλάβει να του μιλήσει για οτιδήποτε εκείνος ρώτησε: «Πού πρωτοεμφανιστήκατε; Γιατί, ξέρετε, δεν εμφανίζονται όλοι στο ίδιο μέρος όταν έρχονται από τη Ρελκάμνια.»

«Κοντά στα Δόντια εμφανιστήκαμε,» αποκρίθηκε η Μιράντα, που θυμόταν πώς είχε αποκαλέσει εκείνα τα βουνά ο Άρνιλεκ. «Κοντά στους λόφους ευθεία Νύχτας από τα Δόντια.»

«Χμμμ... Πρέπει να έχω δίκιο, λοιπόν,» είπε ο μάγος. «Πρέπει όλοι να εμφανίζονται περίπου στο ίδιο μήκος, μετρώντας από ευθεία Νύχτας ως ευθεία Ημέρας.»

Έχεις ανακαλύψει κι εσύ τη «γραμμή» που διαισθάνομαι; αναρωτήθηκε η Μιράντα και ρώτησε, περιέργη: «Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;»

«Εμπειρικά. Εμείς, όταν περάσαμε τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία- Από εκεί δεν ήρθατε κι εσείς; Από τη Β' Κατωρίγια, έτσι;»

«Ναι.»

«Όταν ήρθαμε στη Διπλωμένη Γη, εμφανιστήκαμε στους Δασότοπους της Στροφής-»

«Πού είν' αυτοί;» ρώτησε η Εύνοια.

«Τα δάση πίσω από τα Δόντια, προς στροφή Νύχτας,» απάντησε ο Ζόραλεμ'σαρ και συνέχισε: «Ο Άρνιλεκ παρουσιάστηκε στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης που βρίσκονται κοντά στα Μεσοέλη. Ο Διόφαντος εμφανίστηκε στην πεδιάδα ευθεία Ημέρας από τα Στροφοβούνια, στροφή Ημέρας από τα Μεσοέλη-»

«Ποιος είναι ο Διόφαντος;» θέλησε να μάθει η Εύνοια.

«Ο Διόφαντος ήταν ένας άνθρωπος που έλεγε ότι βρίσκεται εδώ τριάντα-οκτώ χρόνια-»

«Σαν αγριάνθρωπος στην όψη,» σχολίασε ο Βίκτορας.

Και η Κριστίν είπε: «Μη μιλάς σαν νάναι νεκρός, Ζόραλεμ. Μπορεί να ζει.»

«Γιατί, τότε, να μην τον έχουμε ξαναδεί;»

Η Μιράντα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Άρνιλεκ. Εκείνος είπε: «Τον έχω συναντήσει, παλιότερα. Πολύ περίεργος τύπος. Δεν ξέρω πού μένει. Κρυφίνους. Ούτ' εγώ πιστεύω πως είναι νεκρός. Εξαφανίζεται για καιρό, κατά περιόδους. Μπορεί να χώνεται σε κάποια τρύπα, ή μπορεί να πηγαίνει στα Έγκατα. Τόχω ακούσει να το λένε ως φήμη. Αν και δεν ξέρω πώς είναι δυνατόν κάποιος να ζει εκεί κάτω.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ συνέχισε από το σημείο όπου τον είχαν διακόψει: «Και η Σειρήνα εμφανίστηκε περίπου στο ίδιο μέρος όπου εμφανιστήκατε κι εσείς: στροφή Νύχτας από τη Μεγάλη Λίμνη.»

«Η Σειρήνα;» είπε η Εύνοια.

«Ακόμα μια γυναίκα από τη Ρελκάμνια. Την άρπαξε το Δεύτερο Σκέλος.» Και το είπε αυτό σαν να σήμαινε κάτι το τρομερό.

«Είναι αιχμάλωτή τους, δηλαδή;»

«Το Δεύτερο Σκέλος μπορεί να σ'αρπάξει για να σε κάνει δικό του με το ζόρι. Συνήθως ως υπόζυγο. Ξέρετε ποιους λένε υπόζυγους; Αυτούς που τραβάνε τα κάρα τους.»

«Το έχουμε ακούσει,» είπε η Μιράντα. «Από το Τρίτο Σκέλος.»

«Πού το συναντήσατε;»

Η Μιράντα τού ιστόρησε κι αυτό το περιστατικό.

Ο Ζόραλεμ'σαρ δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται από τη συμπεριφορά του Τρίτου Σκέλους προς αυτές. Είπε, αλλάζοντας θέμα: «Εικάζω πως κάτι συμβαίνει σ'ένα συγκεκριμένο μήκος της διάστασης. Εκεί εμφανίζονται όλοι που έρχονται από Ρελκάμνια. Περιμένετε· μια στιγμή.» Σηκώθηκε απ'το τραπέζι κι έφυγε, μπαίνοντας στο άνοιγμα απ'το οποίο είχε έρθει. Επιστρέφοντας, είχε μαζί του ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. Το άπλωσε πάνω στο τραπέζι. Ήταν ένας χάρτης. Της Διπλωμένης Γης, αναμφίβολα.

«Δείτε,» είπε ενώ ακόμα στεκόταν. «Εδώ» – έδειξε με το δάχτυλό του – «εμφανιστήκαμε εμείς· εδώ ο Άρνιλεκ· εδώ ο Διόφαντος· εδώ η Σειρήνα. Και εδώ εσείς οι δυο. Κοιτάξτε! Μπορείς να τραβήξεις μια γραμμή που ενώνει όλα τα σημεία!» Κίνησε το δάχτυλό του πάνω στον χάρτη. «Αποκλείεται νάναι τυχαίο. Τώρα πλέον είμαι απόλυτα βέβαιος.»

«Και πώς μπορεί αυτό να μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια;» είπε ο Στάνλεϊ.

«Δεν μπορεί,» μούγκρισε ο Βίκτορας, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

«Κι όμως,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «ίσως να μπορεί! Με κάποιο τρόπο,» πρόσθεσε συλλογισμένα, και κάθισε στην καρέκλα του.

Η Μιράντα άλλαξε θέμα: «Είπες ότι έχεις πάει στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού. Τι συνάντησες εκεί; Συνάντησες κι εσύ τα Εκτρώματα;»

«Ναι, αλλά όχι όπως τα συναντήσατε εσείς. Είχαμε–»

«Ήταν το χειρότερο λάθος που κάναμε από τότε που βρεθήκαμε σε τούτη την κωλοδιάσταση,» παρενέβη ο Βίκτορας. «Το χειρότερο λάθος. Σκοτώθηκαν δύο από τους συναδέλφους μας και παραλίγο να σκοτωθούν κι άλλοι!»

«Ο Άρνιλεκ μάς είπε ότι τους σκότωσε το Δεύτερο Σκέλος...» είπε η Εύνοια.

«Ναι: το Δεύτερο Σκέλος σκότωσε τους υπόλοιπους. Αργότερα. Καταραμένοι πούστηδες της μάνας του Σκοτοδαίμονος...»

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Είχαμε ακούσει για τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού, και τον είχαμε δει κιόλας από απόσταση, και σκεφτόμασταν πως ίσως εκεί να μπορούσαμε να βρούμε κάποιες απαντήσεις, ακόμα και τρόπο να φύγουμε από τη Διπλωμένη Γη. Μπήκαμε προετοιμασμένοι για κινδύνους. Η είσοδος ήταν, και στη δική μας περίπτωση, ανοιχτή· δεν πρέπει ποτέ να την κλείνει ό,τι ελέγχει τον πύργο τώρα. Προχωρήσαμε μέσα σε διαδρόμους και δωμάτια, και είδαμε πράγματα αλλόκοτα – μιας τεχνολογίας που δεν υπάρχει στη Ρελκάμνια· που δεν υπάρχει πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν – είναι πανάρχαια. Φτάσαμε στο ενεργειακό κέντρο του πύργου. Όχι τυχαία, βέβαια· χρησιμοποιούσα Εόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Αλλά δεν είναι δύσκολο να φτάσεις εκεί· δεν το προστατεύει τίποτα–»

«Τίποτα;» ρουθούνισε ο Βίκτορας.

«Τα Εκτρώματα ήρθαν μετά· δεν ήταν εκεί πριν. Το ενεργειακό κέντρο του πύργου,» είπε ο μάγος στη Μιράντα και στην Εύνοια, «είναι ένας χώρος – μια αίθουσα – που θυμίζει το ενεργειακό δέντρο που είδατε στην Κακόπολη. Οι τοίχοι του είναι γεμάτη με τέτοιους φωτει-

νούς σχηματισμούς, καθώς και ο αέρας. Είναι σαν πολλά ενεργειακά δέντρα πλεγμένα μεταξύ τους. Ένα ενεργειακό πλέγμα. Και είναι ακριβώς η ίδια μορφή ενέργειας όπως αυτή στο ενεργειακό δέντρο της Κακόπολης· δεν υπάρχει αμφιβολία: την εξέτασα με τη μαγεία μου. Είναι η πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης.

»Αλλά δεν προλάβουμε να κάνουμε καμία μελέτη πάνω στο ενεργειακό κέντρο, εγώ και η– Ε-εμφανίστηκαν τα Εκτρώματα από διάφορα ανοίγματα, και... ήταν μακελειό. Είχαμε, πριν από αυτή τη φορά, δει τα Εκτρώματα μόνο από μακριά. Ήταν χειρότερα από κοντά–»

«Σώπα!» ρουθούνισε ο Βίκτορας.

Ο μάγος τον αγνόησε. «Σκοτώθηκαν δύο από τους μισθοφόρους μας καθώς προσπαθούσαμε να υποχωρήσουμε. Τα Εκτρώματα τούς άγγιζαν με τα πλοκάμια τους και το δέρμα τους... καταστρεφόταν. Ένα δηλητήριο τούς έτρωγε. Ένα ενεργειακό δηλητήριο. Τρώει το σώμα, το διαλύει... Και απορώ μ'εσένα, Μιράντα...» Την κοίταξε ερευνητικά. «Αντεξες πολύ. Κανονικά, έπρεπε να ήσουν νεκρή.»

«Νομίζω πως ξέρω γιατί.»

Την περίμενε να συνεχίσει.

«Θα σου πω μετά, Ζόραλεμ. Πες μας τι έγινε στον πύργο.»

«Τρέχαμε να σωθούμε: αυτό έγινε. Και δεν νομίζω να τα καταφέρναμε αν δεν εμφανιζόταν ο Κενοπρόσωπος Θεός. Παρουσιάστηκε ανάμεσα σ'εμάς και τα Εκτρώματα και εξαπέλυσε κάτι... κάποιου είδους ομίχλη που τα αποπροσανατόλισε. Ήταν η πρώτη φορά που τον είδα. Η όψη του μ'έκανε να σαστίσω. Δεν έχει ζωτική ενέργεια, ξέρετε, όπως όλα τα έμβια όντα. Είναι ολόκληρος από δραστική μορφή ενέργειας. Γνωρίζετε τι σημαίνει αυτό – 'δραστική μορφή ενέργειας'; Είναι ενέργεια όπως στις ενεργειακές φιάλες που κινούν οχήματα και άλλα μηχανήματα.»

«Δραστική ενέργεια δεν είναι κι αυτή στο ενεργειακό δέντρο;»

«Ναι, φυσικά.»

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι από την ίδια μορφή ενέργειας;»

«Όχι. Αλλά έχω καταλάβει πολλά γι'αυτόν· έχω μιλήσει μαζί του. Θα σας πω μετά. Τώρα πες μου, Μιράντα, γιατί νομίζεις πως δεν σε σκότωσε το δηλητήριο του Εκτρώματος.»

Η Μιράντα κοίταξε την Εύνοια, η οποία κατένευσε αμίλητα.

«Τι είναι;» είπε ο Άρνιλεκ. «Κάποιο μυστικό;»

Η Μιράντα ατένισε τον Ζόραλεμ'σαρ. «Γνωρίζεις για τις Θυγατέρες της Πόλης;»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε. «Τον μύθο;»

«Δεν είναι μύθος. Εγώ και η Εύνοια είμαστε Θυγατέρες της Πόλης.»

«Με κοροϊδεύετε...»

«Είναι αλήθεια,» του είπε η Μιράντα. Έκανε την καρέκλα της πίσω και έβγαλε τη μπότα και την κάλτσα της, για να του δείξει το σημάδι στο πέλμα του ποδιού της.

Η Εύνοια τη μιμήθηκε.

Ο Ζόραλεμ'σαρ τις κοίταξε με έκδηλο ενδιαφέρον. Οι άλλοι έμοιαζαν να μην ξέρουν τι να πουν. Εκτός από τον Βίκτορα, ο οποίος ρώτησε: «Τι... τι σημαίνει αυτό το σύμβολο; Πάει να πει κάτι, δηλαδή;»

«Το έχουν όλες οι Θυγατέρες της Πόλης,» εξήγησε η Μιράντα.

«Τι είναι οι Θυγατέρες της Πόλης, μα τον Κρόνο; Εγώ δεν τις έχω ξανακούσει. Είστε καμια φατρία-;»

Ο Ζόραλεμ τού έκανε νόημα να σωπάσει. Είπε στις Θυγατέρες: «Δεν μπορώ να σας πιστέψω. Οι Θυγατέρες της Πόλης είναι μύθος. Υποτίθεται πως-»

«Τα περισσότερα που λένε για εμάς,» τον διέκοψε η Μιράντα, «είναι όντως παραμύθια. Αλλά *υπάρχουμε*, Ζόραλεμ. Και θα εκπλαγείς αν εξετάσεις το σημάδι μας με τη μαγεία σου. Μοιάζει ενεργειακής φύσης, δεν μοιάζει;»

«Σίγουρα... Αλλιώς πώς να λαμπυρίζει έτσι μια δερματοστιξία;»

«Δεν είναι δερματοστιξία. Ούτε είναι ανάγλυφο, παρότι φαίνεται ανάγλυφο. Άγγιξέ το,» τον προέτρεψε. «Άγγιξέ το.»

Ο μάγος άπλωσε το χέρι του και διέτρεξε δύο δάχτυλά του επάνω στο πέλμα της Μιράντας. «Μα τον Κρόνο... Όντως, δεν είναι.»

«Εξέτασέ το, τώρα, με τη μαγεία σου.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ μурμουρίσε γρήγορα μερικά λόγια κι ατένισε διαπεραστικά το σημάδι στην πατούσα της Μιράντας σαν να προσπαθούσε να το τρυπήσει με το βλέμμα του ή να το αποτυπώσει για πάντα στο μυαλό του. Τα μάτια του γυάλιζαν απόκοσμα, λες κι είχαν μετατραπεί ξαφνικά σε κρύσταλλα. Ορθάνοιχτα συνεχώς.

Υστερα βλεφάρισε. «Δεν είναι ενεργειακό,» είπε. «Καμία δραστική μορφή ενέργειας, τουλάχιστον. Και ζωτική ενέργεια δεν θα μπορούσε να κάνει αυτό το λαμπύρισμα... δε νομίζω...» μουρμούρισε.

«Το σημάδι μας, επίσης, δεν φωτογραφίζεται,» είπε η Εύνοια. «Αν έχετε μια φωτογραφική μηχανή εδώ, μπορείτε να το διαπιστώσετε.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ έφυγε πάλι απ'το τραπέζι και σύντομα επέστρεψε με μια φωτογραφική μηχανή. «Τη χρησιμοποιούμε με φειδώ, όπως καταλαβαίνετε, γιατί εδώ δεν βρίσκεις τόσο εύκολα μπαταρίες – όχι αν δεν τις κλέψεις από κάπου. Αλλά τώρα είναι ειδική περίπτωση. Βάλτε τα πόδια σας κοντά-κοντά.»

Η Μιράντα και η Εύνοια το έκαναν, με τα πέλματα γυρισμένα προς τα πάνω, έτσι ώστε τα σημάδια να φαίνονται εύκολα. Ο μάγος τα φωτογράφησε. Και κοίταξε την οθόνη της φωτογραφικής μηχανής χάσκοντας.

Ο Στάνλεϊ ήρθε πλάι του, για να την κοιτάξει κι εκείνος πάνω απ'τον ώμο του. «Δεν υπάρχουν τα σημάδια.» Έστρεψε το βλέμμα του στις θυγατέρες. «Τα πόδια σας φαίνονται σαν το σημάδι να μην υπάρχει!»

«Ακριβώς,» είπε η Μιράντα. «Το σημάδι μας είναι μια παραδοξότητα. Κανείς δεν μπορεί να το εξηγήσει.»

«Δεν είναι το μόνο πράγμα που δεν παρουσιάζεται όταν το φωτογραφίσεις,» τις πληροφόρησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Κι άλλα πράγματα στο σύμπαν είναι αόρατα στην απλή φωτογράφιση.»

«Το ξέρουμε.» Η Μιράντα φόρεσε την κάλτσα και τη μπότα της.

«Και το γεγονός ότι είστε θυγατέρες της Πόλης,» ο Ζόραλεμ κάθισε ξανά, «τι σημαίνει;»

Η Μιράντα τού είπε κάποια πράγματα για τη φύση των θυγατέρων. Δεν ανέφερε αυτά που είχε μάθει από την Ευγενία, για τους πολεοπλάστες και τους *άσταρ'φοχ'* αλλά δεν χρειαζόταν να τα αναφέρει. «Πιστεύω ότι μπόρεσα να αντέξω τις ενέργειες του αγάλματος του φωτός επειδή είμαι θυγατέρα της Πόλης. Ο Κενοπρόσωπος Θεός το είχε καταλάβει. Είπε για εμάς μερικές λέξεις που τα μυαλά μας, για κάποιον λόγο, αδυνατούσαν να συλλάβουν.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ ένευσε. «Ναι, ξέρω.» Μάλλον, κι εκείνος είχε ακούσει τέτοιες λέξεις από τον Κενοπρόσωπο Θεό.

«Και από τότε που έβαλα επάνω μου τη συσκευή του,» συνέχισε η Μιράντα, «δαισθάνομαι πράγματα που πριν δεν δαισθανόμουν. Κατά πρώτον, αντιλαμβάνομαι τις κατευθύνσεις στη Διπλωμένη Γη σαν να έχω μέσα μου πυξίδα. Ξέρω προς τα πού είναι ευθεία Ημέρας ή στροφή Νύχτας ή δεύτερη ημίστροφή Ημέρας, ακόμα κι εδώ όπου καθόμαστε, σε τούτη τη σπηλιά.» Έδειξε τρεις μεριές και είπε: «Ευθεία Ημέρας, πρώτη ημίστροφή Ημέρας, στροφή Νύχτας.»

Ο Ζόραλεμ κατένευσε. «Σωστά, σωστά.» Την κοίταζε σαν να είχε ανακαλύψει κάποιο σπάνιο, τρομερά ενδιαφέρον άγνωστο πλάσμα του σύμπαντος.

«Επίσης,» είπε η Μιράντα, «δαισθάνομαι... μια γραμμή.» Και του εξήγησε τι εννοούσε μ' αυτό. «Η γραμμή,» τόνισε μετά, «περνά από εδώ.» Έδειξε πάνω στον χάρτη που ήταν απλωμένος στο τραπέζι.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Ζόραλεμ. «Καταλαβαίνεις ότι κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί όπου εμφανίζονται όσοι έρχονται απ' τη Ρελκάμνια!»

«Ναι.»

«Έχω δίκιο, λοιπόν. Έχω δίκιο! Από εκεί είναι ο δρόμος της επιστροφής!»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν είμαι και τόσο σίγουρη γι' αυτό, Ζόραλεμ. Απλώς νιώθω ότι κάτι υπάρχει εκεί. Μια διαφορά, όπως σου είπα. Ίσως να είναι διαφορά στην πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Αλλά δεν νομίζω ότι είναι και διαστασιακή δίοδος.»

«Πρέπει να ερευνήσουμε αυτή τη γραμμή,» είπε ο μάγος. «Απ' τη μια άκρη ως την άλλη, πρέπει να την ερευνήσουμε!»

«Ακριβώς αυτό είχαμε αρχίσει να κάνουμε εγώ και η Εύνοια όταν έτυχε να συναντήσουμε τον Άρνιλεκ στα Μεσοέλη.»

«Και σε τι συμπέρασμα είχατε καταλήξει;»

«Σε κανένα συμπέρασμα. Απλώς ακολουθούσαμε τη γραμμή, να δούμε πού θα οδηγηθούμε. Αν και δεν νομίζω ότι θα φτάναμε σε κανέναν συγκεκριμένο προορισμό. Η γραμμή νομίζω πως εκτείνεται σ' όλη την εσωτερική μεριά του κυλίνδρου, χωρίς ούτε αρχή ούτε τέλος.»

«Από πού μέχρι πού την ακολουθήσατε;»

Η Μιράντα τού έδειξε επάνω στον χάρτη.

«Ακολουθήσατε, λοιπόν, σχεδόν τη μισή έκταση της γραμμής,» παρατήρησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Μόνο στις πεδιάδες μετά τα Μεσοέλη δεν πήγατε, στους Δασότοπους της Στροφής, και στα Δόντια.»

«Ναι.»

«Πρέπει να πάμε. Πρέπει να την ερευνήσουμε όλη. Και πρέπει να χρησιμοποιήσω και ανιχνευτικά ξόρκια. Ίσως μπορέσω να διακρίνω κάτι που εσύ δεν μπορείς, Μιράντα, παρά τις... υπερφυσικές σου ιδιότητες.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε η Μιράντα. «Πρώτα, όμως, θέλω να μου πεις για τον Κενοπρόσωπο Θεό. Πιο πριν, ανέφερες ότι έχεις μιλήσει μαζί του—»

«Μα δεν πρότεινα να ξεκινήσουμε αμέσως. Είναι νύχτα, άλλωστε. Αλλά αύριο καλό θα ήταν να πάμε να δούμε τι μπορούμε να ανακαλύψουμε.»

«Τι σου έχει πει ο Κενοπρόσωπος Θεός;» επέμεινε η Μιράντα. «Κάθε φορά που εμείς προσπαθούσαμε να μιλήσουμε μαζί του, εξαφανιζόταν.»

«Τον κατάπινε το κεφάλι του,» είπε η Εύνοια. «Κι αυτό δεν είναι αστείο, ούτε τρόπος του λέγειν.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ γέλασε κοφτά. «Ναι, το ξέρω. Όντως, τον καταπίνει το κεφάλι του. Δεν τον λένε τυχαία 'ο Κενοπρόσωπος Θεός'.»

«Τι είναι το κεφάλι του; Δε μπορεί νάναι κεφάλι ακριβώς. Και πώς κατάφερες εσύ να μιλήσεις μαζί του;»

«Αποσπασματικά,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Μην ξεχνάς ότι εγώ είμαι εφτά χρόνια εδώ, ενώ εσείς μόλις μερικές μέρες. Κατά καιρούς, έρχεται ο Κενοπρόσωπος Θεός και μου μιλά σαν δαίμονας βγαλμένος από μύθο. Έχουμε πει διάφορα οι δυο μας.»

«Μας φρικάρει κάθε φορά που παρουσιάζεται,» παρενέβη ο Στάνλεϊ.

«Δε λες τίποτα,» είπε ο Βίκτορας. «Αλλά δεν είναι, κατά βάθος, κακός ο μπάσταρδος του Σκοτοδαίμονος. Τον συμπαθώ λιγάκι.»

Ο μάγος έμοιαζε ενοχλημένος που τον είχαν διακόψει. «Έχουμε κουβεντιάσει πολλά, εγώ κι ο Κενοπρόσωπος Θεός,» είπε στις θυγατέρες της Πόλης. «Κυρίως, τον ενδιαφέρει να μάθει ποια είναι η κατάσταση του Κόσμου.»

«Ναι,» ένευσε η Μιράντα. «Μας ρωτούσε κι εμάς.»

«Του είπα κάποια πράγματα. Για την τωρινή πολιτική κατάσταση στη Ρελκάμνια, για τη διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, για άλλες διαστάσεις... Αλλά δε νομίζω ότι μπορούσε να με καταλάβει πλήρως. Σαν και τα δικά μου λόγια ορισμένες φορές να μην έβγαζαν κανένα νόημα για εκείνον. Σα να μην τα έπιανε καν ο εγκέφαλός του· καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Καταλαβαίνω. Όπως μερικές λέξεις που χρησιμοποιεί αυτός είναι, για εμάς, τελείως ακατανόητες.»

«Ακριβώς, Μιράντα. Όμως έφτασα σε κάποια συμπεράσματα από τις κουβέντες μας. Ο Κενοπρόσωπος Θεός πρέπει να είναι οντότητα πολύ παλιά. Πανάρχαια. Από τον Ενιαίο Κόσμο, συγκεκριμένα. Ξέρετε για τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Υποτίθεται ότι, κάποτε, όλες οι διαστάσεις ήταν μία διάσταση – ο Ενιαίος Κόσμος.»

«Ναι.»

«Αλλά μετά έσπασε, για κάποιο λόγο· θρυμματίστηκε.»

«Ναι, Μιράντα. Σύμφωνα με πολλούς, ζούμε σ'ένα θρυμματισμένο σύμπαν. Και νομίζω, προσωπικά, πως αυτό είν' αλήθεια. Ο Ενιαίος Κόσμος υπήρχε. Και υπάρχουν και οντότητες από εκείνη την εποχή. Αλλά δεν είναι εύκολο να τις συναντήσεις σήμερα, γιατί δεν μπορούν να ζήσουν κανονικά στο θρυμματισμένο σύμπαν μας. Μπορούν να ζήσουν μόνο σε συγκεκριμένες, απομονωμένες συνθήκες – ή σχεδόν απομονωμένες – διαστάσεις· ή υπό πολύ συγκεκριμένες συνθήκες.

»Ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι μια τέτοια περίπτωση. Όταν ο Ενιαίος Κόσμος θρυμματιζόταν, ή λίγο προτού θρυμματιστεί, έπιασε ένα κομμάτι του και το δίπλωσε. Σαν κύλινδρο, ας πούμε.»

Τα μάτια της Μιράντας στένεψαν. «Αυτή η διάσταση...»

«Η Διπλωμένη Γη...» είπε η Εύνοια.

«Ναι,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ο Κενοπρόσωπος Θεός προσπαθούσε να επιβιώσει από την καταστροφή, νομίζω, δημιουργώντας έναν αυτόνομο κόσμο για τον εαυτό του. Αλλά έχουν περάσει χιλιετίες από τότε. Αν και η οποιαδήποτε μέτρηση του χρόνου δεν μπορεί παρά να είναι σχετική, όταν αναφέρεσαι στον Ενιαίο Κόσμο· διότι, όπως αναμφίβολα γνωρίζετε, ο χρόνος κυλά διαφορετικά σε κάθε διάσταση σήμερα. Επομένως, ποιος είναι ο Αντικειμενικός Χρόνος του σύμπαντος;» Το είπε

σαν να έβρισκε την ερώτηση συναρπαστική. Πράγμα όχι παράλογο· και η Μιράντα και η Εύνοια ήξεραν ότι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών με κάτι τέτοια καταπιάνονταν συνεχώς και για κάτι τέτοια ζούσαν. Ήταν τρελοί και παλαβοί με τα μεγάλα αινίγματα της πραγματικότητας και με την έρευνα των λειτουργιών και των μηχανισμών του σύμπαντος. Τι άλλου είδους άνθρωπος, άλλωστε, θα είχε ποτέ περάσει τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, μη γνωρίζοντας αν θα ήταν εφικτό να επιστρέψει στη Ρελκάμνια; Δε μπορεί παρά να ήταν λιγάκι τρελός.

Κι αυτοί που τον ακολούθησαν εδώ; σκέφτηκε τώρα η Εύνοια. Οι μισθοφόροι που τον ακολούθησαν εδώ; Δεν ήξεραν για τη δίοδο; Ή ήταν τόσο απεγνωσμένοι ή τόσο τρελοί; Πόσα λεφτά τούς είχε υποσχεθεί ο μάγος;

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ο Ενιαίος Κόσμος διαλύθηκε και ο Κενοπρόσωπος Θεός – που, μάλλον, τότε δεν ονομαζόταν έτσι – κλείστηκε εδώ. Απομονώθηκε απ'το υπόλοιπο σύμπαν. Τα είχε, βέβαια, ρυθμίσει όλα έτσι ώστε να μπορεί να ζήσει σε τούτη την αυθύπαρκτη πραγματικότητα. Ο πύργος ήταν, κάποτε, υπό τον έλεγχό του–»

«Ο πύργος με τα Εκτρώματα;» είπε η Εύνοια.

«Αυτός. Δεν είδατε τι παράξενα πράγματα υπάρχουν εκεί μέσα; Είναι όλα κατασκευάσματα μιας τεχνολογίας που σήμερα δεν μπορούμε ούτε να διανοηθούμε. Στον Ενιαίο Κόσμο ήταν, πράγματι, *θεοί* μπροστά σ'εμάς! Τέλος πάντων. Με τα χρόνια – με τις χιλιετίες – ο Κενοπρόσωπος άρχισε να χάνει τις δυνάμεις του. Τώρα είναι εξασθενημένος· ίσως, μάλιστα, στα όρια του θανάτου. Στα όρια τού να σβήσει σαν ξεθυμασμένο κερί, ή – σαν λάμπα που της τελειώνει η ενέργεια, μάλλον. Επίσης, κάτι πιθανώς να του έχει συμβεί. Κάποια... ασθένεια. Γι'αυτό το κεφάλι του έχει γίνει μια τρύπα που ρουφά το σώμα του. Κάτι τον τινάζει από τη μια μεριά της Διπλωμένης Γης στην άλλη. Τον παίρνει από δω και τον πετά εκεί – με τη βία.» Συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας τη Μιράντα και την Εύνοια. «Κι απ'αυτή την άποψη ίσως να σας μοιάζει λίγο...»

Η Εύνοια μόρφασε. «Τι;»

«Δε μου είπατε ότι οι Θυγατέρες δεν μπορείτε ποτέ να μείνετε σ'ένα μέρος; Ότι το σημάδι στο πόδι σας–;»

«Ναι,» τον διέκοψε η Μιράντα.

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός πάσχει από παρόμοια κατάρα. Και ο πύργος του έχει φύγει από τον έλεγχό του· έχει αποκτήσει μια δική του ενεργειακή ζωή, και είναι εχθρός του.»

«Το είχα καταλάβει,» είπε η Εύνοια, «ότι κάτι του αντιστεκόταν εκεί μέσα.»

«Τα Εκτρώματα, επίσης,» συνέχισε ο μάγος, «ήταν κάποτε υπηρέτες του. Μου το είπε ο ίδιος. Τα είχε φτιάξει για να κάνουν το θέλημά του. Αλλά, αργότερα, ξέφυγαν κι αυτά από τον έλεγχό του, και τώρα δρουν σαν να έχουν τρελαθεί. Ένα Έκτρωμα το έχω φυλακίσει και το κρατάω εδώ στο καταφύγιό μας-»

«Τι;» έκαναν η Μιράντα και η Εύνοια μαζί.

Ο Ζόραλεμ'σαρ μειδίασε. «Θα σας το δείξω.»

«Όχι φρικαλέα πράγματα μες στη νύχτα, ρε μάγε...» μούγκρισε ο Βίκτορας.

Τις οδήγησε μέσα σε μια σήραγγα των σπηλαίων κρατώντας μια λάμπα λαδιού. Οι μισθοφόροι και ο Άρνιλεκ ήρθαν μαζί τους· το ίδιο, φυσικά, και η Γιάαμκα.

«Αυτές οι σπηλιές,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ καθώς βάδιζαν, «δεν κατοικήθηκαν για πρώτη φορά από εμάς. Πριν από εμάς ήταν εδώ άλλοι.»

«Τι άλλοι;» ρώτησε η Μιράντα.

«Δεν ξέρουμε. Τυχαία βρήκαμε τούτο το καταφύγιο, αλλά ήταν εξοπλισμένο και εγκαταλειμμένο.»

«Εκτός από ένα σκέλεθρο,» είπε η Κριστίν από πίσω.

«Σκέλεθρο;» έκανε η Εύνοια.

«Ναι,» επιβεβαίωσε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ένας νεκρός ήταν εδώ. Ο μοναδικός κάτοικος. Κάτι πρέπει να τον είχε φάει· τα κόκαλά του ήταν σπασμένα. Όμως ό,τι κι αν τον έφαγε δεν έκανε άλλες καταστροφές. Βρήκαμε αρκετά εφόδια και εξοπλισμούς.»

Ο Άρνιλεκ είπε: «Η Διπλωμένη Γη είναι γεμάτη κρυμμένους θησαυρούς. Πρέπει νάχουν περάσει εκατοντάδες άνθρωποι από εδώ – χωρίς να υπολογίζουμε τα Τρία Σκέλη. Αλλιώς πάμε στους χιλιάδες, δίχως αμφιβολία.»

Η Εύνοια τον ρώτησε: «Εσύ έδειξες τούτες τις σπηλιές στον Ζόραλεμ;»

«Όχι. Μόνοι τους τις βρήκαν. Δεν ήξερα για την ύπαρξή τους. Ούτε εγώ,» μειδίασε, «δεν ξέρω τα πάντα.»

Η Μιράντα ρώτησε τον μάγο: «Πώς παγίδεψες το Έκτρωμα; Ακόμα και τα πυροβόλα λίγη ζημιά τούς προκαλούν. Και δε νομίζω ένα δίχτυ να μπορούσε να το κρατήσει.»

«Δίχτυ; Σίγουρα όχι. Ό,τι αγγίζει με τα πλοκάμια του φθείρεται από το δηλητήριό του. Αλλά είναι πιο εύκολο να το παγιδέψεις απ'ό,τι φαντάζεσαι. Αν είσαι μάγος, τουλάχιστον- Φτάσαμε.»

Η λάμπα του φώτιζε τώρα ένα χάσμα εκεί όπου τελείωνε η σήραγγα. Τα τοιχώματά του ήταν απότομα και λεία, αδύνατον να τα σκαρφάλωσει κανείς. Στον πυθμένα του γυάλιζε λίγο νερό. Κι εκεί πλατσούριζε, αργοβαδίζοντας πάνω στα πλοκάμια του, ένα από τα Εκτρώματα. Το μεταλλικό κεντρικό σώμα του στραφτάλιζε στο φως της λάμπας. Φωτάκια αναβόσβηναν επάνω του, αρκετά γρήγορα (μάλλον επειδή τους είχε δει να το κοιτάζουν από την άκρη του χάσματος, υπέθεσε η Μιράντα): τα δαιμονικά μάτια μιας ανελέητης μηχανής φτιαγμένης από ξεχασμένη αρχέγονη τεχνολογία.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Η ενέργεια που το φορτίζει είναι η ίδια ενέργεια που κάνει τον πύργο να λειτουργεί. Η ενέργεια της Διπλωμένης Γης.»

«Βρίσκεται, δηλαδή, σε άμεση επαφή με την ενεργειακή φύσης αυτής της διάστασης;» ρώτησε η Μιράντα.

«Όχι. Ένα μικρό μέρος της ενέργειας της διάστασης είναι κλεισμένο μέσα του, έτσι ώστε να το κάνει ζωντανό οργανισμό κατά μία έννοια. Αν και δεν έχει ανάγκη από τροφή ή από νερό. Δεν είναι ακριβώς ζωντανό, αλλά ούτε και άψυχη μηχανή είναι.»

«Αν δεν θέλει να τραφεί,» είπε η Εύνοια, «γιατί σκοτώνει;»

«Σας εξήγησα: τα Εκτρώματα έχουν... απορρυθμιστεί. Όπως και ο πύργος του Κενοπρόσωπου Θεού. Είναι σαν μηχανές που έχουν χαλάσει και κάνουν απρόβλεπτες λειτουργίες. Αλλά είναι ζωντανές μηχανές. Άρα, και πιο επικίνδυνες. Είναι σαν να έχουν τρελαθεί.»

Το Έκτρωμα κουνούσε τα πλοκάμια του προς το μέρος τους, βγάζοντας συριστικούς ήχους που θύμιζαν απόμακρο μεταλλικό άνεμο προ-

ερχόμενο από ηχεία αδιανόητα υψηλής ποιότητας. Η Μιράντα και η Εύνοια αισθάνθηκαν τις τρίχες τους να ορθώνονται.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Προσπαθούσα, μέσω αυτού του Εκτρώματος, να ανακαλύψω κάτι χρήσιμο. Οτιδήποτε μπορούσε να μας οδηγήσει πίσω στη Ρελκάμνια. Αλλά μέχρι στιγμής... τίποτα.»

«Πώς το παγίδεψες;» ρώτησε η Μιράντα. «Είπες ότι είναι εύκολο αν είσαι μάγος...»

Ο Ζόραλεμ ένευσε. «Είναι αρκετά εύκολο. Φτάνει να προλάβεις να κάνεις Εόρκι Ενεργειακής Συστολής και να το χρησιμοποιήσεις σωστά προτού το Έκτρωμα σε αγγίξει. Και παραλίγο να με αγγίξει τότε,» παραδέχτηκε. «Με το ζόρι γλιτώσαμε, βασικά. Είχε έρθει εδώ, στο καταφύγιο. Δεν ξέρω πώς μας είχε βρει. Και θα μας είχε σκοτώσει όλους, αλλά ήμασταν τυχεροί. Το μυαλό μου δούλεψε γρήγορα' έκανα Εόρκι Ενεργειακής Συστολής, σκεπτόμενος ότι αυτό το πράγμα δεν μπορεί παρά να λειτουργούσε με κάποια μορφή ενέργειας. Ουσιαστικά, μπλόκαρα τη ροή της ενέργειας μέσα του. Όχι μόνιμα, αλλά για ένα χρονικό διάστημα. Το Εόρκι Ενεργειακής Συστολής δεν προκαλεί μόνιμα αποτελέσματα.

»Μόλις η ενεργειακή ροή του Εκτρώματος είχε μπλοκάρει, τα πλοκάμια του μαζεύτηκαν μες στο σώμα του. Έμεινε μόνο το κεντρικό, μεταλλικό, μηχανικό τμήμα. Και χωρίς τα λαμπάκια επάνω του να φωτίζουν. Όλα τους ήταν σβηστά. Ούτε κανέναν ήχο που να υποδηλώνει μηχανική λειτουργία ακουγόταν. Το πήραμε, έτσι, και το πετάξαμε εδώ. Και σας διαβεβαιώνω ότι είναι βαρύ, το καταραμένο-»

«Λίγο έλειψε να μας πέσει η κοιλιά,» σχολίασε ο Βίκτορας, έχοντας ανάψει τσιγάρο. «Πρέπει να ζυγίζει κανένα γαμημένο τόνο το τέρας.»

«Δε φαίνεται τόσο βαρύ,» είπε η Μιράντα, κοιτάζοντας κάτω, το κεντρικό σώμα του Εκτρώματος.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζόραλεμ'σαρ, «αλλά είναι. Το ρίξαμε εκεί και το αφήσαμε για κάποια ώρα. Οπότε έβγαλε πάλι τα πλοκάμια του κι άρχισε να προσπαθεί να σκαρφαλώσει για να ξεφύγει. Δεν τα έχει καταφέρει μέχρι στιγμής.»

«Αν τα είχε καταφέρει,» είπε ο Στάνλεϊ, «δε θα μας είχατε συναντήσει εδώ.»

«Ούτε πουθενά, μάλλον,» πρόσθεσε ο Βίκτορας. «Είναι επίφοβο που το κρατάμε εκεί κάτω. Εγώ το έχω πει αλλά δεν με ακούνε.» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Το χρειάζομαι για μελέτη,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Δε σ'έχει, όμως, οδηγήσει πουθενά η μελέτη σου.»

«Η μελέτη μου δεν θα έχει τελειώσει μέχρι να βγούμε από τούτη τη διάσταση!»

«Δε νομίζω ότι θα βγούμε χάρη σ'αυτό το τέρας, πάντως.»

Η Κριστίν τού είπε: «Τι ξέρεις εσύ, Βίκτορα, από τέτοια; Άσε τον Ζόραλεμ να κάνει ό,τι πιστεύει.»

«Ποιος τον πείραξε, γαμώτο; Μέχρι στιγμής, τον ακολουθούμε, κι από οκτώ έχουμε μείνει τρεις.»

«Δεν υπολογίζεις κάποια—»

«Μιλάω για εμάς, εντάξει;»

Ο Στάνλεϊ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Βίκτορα. «Τέλος αυτή η κουβέντα.»

Η Μιράντα και η Εύνοια παρατήρησαν ότι η όψη του Ζόραλεμ είχε αγριέψει. Είχε αγριέψει όπως ποτέ ως τώρα.

Η πρώτη θυγατέρα, θέλοντας να αποφορτίσει το κλίμα, ρώτησε τον μάγο: «Δεν το έχεις πει σε άλλους ότι τα Εκτρώματα μπορούν να ηττηθούν; Θα τους ενδιέφερε, νομίζω.» Αν και καταλάβαινε γιατί ο Ζόραλεμ, μάλλον, το είχε κρατήσει μυστικό.

Η όψη του άλλαξε λιγάκι: η αγριάδα υποχώρησε, το ερευνητικό ενδιαφέρον επέστρεψε. «Δεν έχει νόημα, Μιράντα. Πρέπει να είσαι μάγος για να μπορείς να τα αντιμετωπίσεις. Και χρειάζονται περισσότεροι από ένας μάγος για να αντιμετωπίσουν παραπάνω από ένα Έκτρωμα συγχρόνως. Αν έρθουν και μας επιτεθούν, για παράδειγμα, τρία την ίδια στιγμή, αποκλείεται να προλάβω να τα αδρανοποιήσω όλα. Και ένα φτάνει για να μας σκοτώσει.

»Στην Πεσμένη δεν έχουν μάγο,» συνέχισε. «Ο αερομάγος τους» – ανενπίσημος όρος για τους μάγους που εργάζονταν σε αερογραμμές μεγάλων αεροσκαφών – «σκοτώθηκε όταν το αεροπλάνο τους έπεσε. Και τα Σκέλη έχουν μόνο *σαμάνους*. Δεν ξέρουν αυτοί να κάνουν ούτε ξόρκια ούτε μαγανειές· είναι ανεκπαίδευτοι.

»Τέλος πάντων. Πάμε πίσω, και αύριο θα ξεκινήσουμε για τη γραμμή. Το Έκτρωμα θα το αφήσουμε εδώ.»

«Αυτό έλειπε,» μουρμούρισε ο Βίκτορας, «να το τραβούσαμε μαζί μας...»

Ακολούθησαν τη σήραγγα που τους είχε οδηγήσει ως το χάσμα, με τον Ζόραλεμ'σαρ να προπορεύεται ξανά κρατώντας τη λάμπα λαδιού στο χέρι του.

(13)

Οι Αναμνήσεις του Μάγου και οι Δασότοποι της Στροφής

Ο Στάνλεϊ και η Κριστίν τις ξενάγησαν μέσα στους χώρους του καταφύγιου προτού τις οδηγήσουν στη σπηλιά όπου μπορούσαν να κοιμηθούν. Το καταφύγιο ήταν μεγαλύτερο απ'ό,τι αρχικά οι Θυγατέρες φαντάζονταν: είχε περισσότερες σπηλιές απ'όσες χρειαζόνταν στον μάγο και στους τρεις μισθοφόρους. Και μία απ'αυτές πήγαινε σε «άγνωστα βάθη», όπως είπε ο Στάνλεϊ, προειδοποιώντας τη Μιράντα και την Εύνοια να μη βαδίσουν προς τα εκεί, γιατί τα σπήλαια γίνονταν πολύπλοκα «και δεν ξέρουμε πού τελειώνουν, ούτε αν κάτι επικίνδυνο κατοικεί μέσα τους.» Η Κριστίν πρόσθεσε: «Πάντως, τίποτα το επικίνδυνο δεν έχει έρθει από εκεί, μέχρι στιγμής.» Στην Εύνοια, η λιγομίλητη μισθοφόρος έμοιαζε η πιο λογική από τους τρεις.

Η σπηλιά που προοριζόταν για ύπνο των Θυγατέρων και της μεγάλης γάτας τους ήταν μετρίου μεγέθους σε σχέση με τις άλλες, κι από έναν σταλακτίτη της κρεμόταν μια λάμπα λαδιού, σβηστή προτού η Κριστίν την ανάψει. Στους τοίχους της ήταν κάτι λαξεύματα που έμοιαζε να είχε φτιάξει κάποιος που βαριόταν. «Δεν τα κάναμε εμείς,» είπε ο Στάνλεϊ στις Θυγατέρες, βλέποντάς της να τα κοιτάνε. «Μάλλον, οι προηγούμενοι κάτοικοι.»

Υστερα, οι δύο μισθοφόροι τις άφησαν να ξεκουραστούν.

Η Εύνοια ψιθύρισε στη Μιράντα: «Καλύτερα να φυλάμε σκοπιές.»

«Νομίζεις ότι θα αποδειχτούν σαν το Τρίτο Σκέλος;»

«Είναι να εμπιστευέσαι κανέναν εδώ;»

«Ας φυλάμε σκοπιές,» συμφώνησε η Μιράντα ύστερα από μερικές στιγμές σκέψης. «Θα φυλάξεις εσύ πρώτη;»

«Ναι.»

Η Μιράντα έβγαλε τις μπότες της και ξάπλωσε στο ένα από τα δύο στρώματα που είχαν φέρει οι μισθοφόροι. Η Γιαάμκα είχε ήδη κουλουριαστεί σε μια γωνία και κλείσει τα μάτια.

Η Εύνοια κοίταζε τα λαξεύματα, για λίγο. Με οικοδομήματα, οχήματα, καράβια, και αεροσκάφη τής έμοιαζαν. *Κάποιος από τη Ρελκάμνια πιθανώς να τα έκανε*, σκέφτηκε. Έφερναν στο μυαλό μια απέραντη πόλη, μια Ατέρμονη Πολιτεία.

Τι μπορεί, άραγε, να είχε σκοτώσει τους προηγούμενους κατοίκους τούτων των σπηλαίων; Κάτι που είχε έρθει από τα «άγνωστα βάθη» που είπε ο Στάνλεϊ;

Η Εύνοια έλεγξε να δει πόσα πυρομαχικά τούς είχαν απομείνει. Όχι και τόσα πολλά, κατέληξε. Λιγότερα απ'ό,τι θα ήθελε, τουλάχιστον. *Πρέπει να είμαστε πιο φειδωλές από δω και στο εξής*. Οι πάντες, ούτως ή άλλως, έκαναν οικονομία σε τούτη τη διάσταση. Οικονομία ενέργειας, οικονομία πυρομαχικών, οικονομία εξοπλισμών, οικονομία ρούχων, οικονομία τροφίμων...

Μετά από κάποια ώρα, άκουσε θορύβους μέσα από τις σπηλιές οι οποίοι την έκαναν, αρχικά, να παραξενευτεί. Έβαλε τις μπότες της και σηκώθηκε από το στρώμα της, όπου είχε καθίσει πριν από λίγο. Πλησίασε την έξοδο της σπηλιάς με το ξιφίδιό της στο χέρι και το πιστόλι της στη ζώνη. Δεν είδε τίποτα το απειλητικό, αλλά κατάλαβε με τι έμοιαζαν οι ήχοι. Μ'αυτούς που βγάζουν οι άνθρωποι όταν ερωτοτροπούν.

Περίεργη, έφυγε απ'τη σπηλιά και πήγε, νυχοπατώντας, προς τα εκεί απ'όπου ακούγονταν. Πέρασε από το κεντρικό σπήλαιο του καταφύγιου – αυτό με το τραπέζι και τα καθίσματα – ανέβηκε ένα μικρό πέρασμα, και κρυφοκοίταξε μέσα σε μια άλλη σπηλιά φωτισμένη από λάμπα λαδιού. Στο εσωτερικό της είδε την Κριστίν, γυμνή από τη μέση και κάτω, να καβαλά τον Βίκτορα, ο οποίος έσφιγγε τους γλουτούς της, με τα ρούχα του εν μέρει βγαλμένα, φανερώνοντας κατάλευκο δέρμα στον ασθενικό φωτισμό. Πίσω από την Κριστίν ήταν γονατισμένος ο Στάνλεϊ, προσπαθώντας να αφαιρέσει και την υπόλοιπη ενδυμασία της, από τη μέση κι επάνω. Η γλώσσα του έγλειφε τη μισθοφόρο, τα δόντια του τη δάγκωναν παιχνιδιάρικα, τα δάχτυλά του γλιστρούσαν μες στις πτυχωσεις και τα ανοίγματα των ρούχων της. Ο

ίδιος είχε μονάχα ξεκουμπώσει τα κουμπιά του και κατεβάσει τα φερμουάρ· το όργανό του προεξείχε από το άνοιγμα του παντελονιού του.

Η Εύνοια σκέφτηκε: *Δεν την περνάνε συγκρατημένα σε τούτη την απομονωμένη διάσταση...* Και μετά αναρωτήθηκε αν η Κριστίν όντως ήθελε να πηγαίνει με δύο άντρες εδώ μέσα. Ή πιθανώς και με τον μάγο...

Συνοφρυώθηκε.

Δεν είναι δική μου δουλειά, κατέληξε, κι απομακρύνθηκε γρήγορα απ'τη σπηλιά προτού τη δουν. Επιπλέον, δεν είναι σωστό που αφήνω τώρα τη Μιράντα να κοιμάται αφύλαχτη. Ήταν, βέβαια, η Γιάαμκα εκεί – και οι μεγάλες γάτες άκουγαν καλά, είτε κοιμούνταν είτε όχι – αλλά και πάλι...

Η Εύνοια σταμάτησε απότομα φτάνοντας στην κεντρική αίθουσα – Ύψωσε το ξιφίδιό της.

Ο Άρνιλεκ χαμογέλασε. «Εγώ είμαι! Εγώ.»

Είχε πεταχτεί τόσο ξαφνικά από δίπλα που την είχε τρομάξει. Η Εύνοια κατέβασε τη λεπίδα· την πέρασε στη ζώνη της. «Τι κάνεις εδώ;»

«Δε μ'έπαιρνε ύπνος, και μετά άκουσα...» Έδειξε με το βλέμμα του προς τη σπηλιά όπου οι μισθοφόροι ερωτοτροπούσαν. Μειδίασε. «Εί-ναι τα... συνηθισμένα τους. Αλλά δεν τη μοιράζονται.»

«Να μοιράζονται ποια;»

«Την Κριστίν, εννοώ. Αλλά ποιος θα ενδιαφερόταν γι'αυτήν αν είχε... άλλη τύχη.» Στεκόμενος μπροστά της τώρα, την κοίταζε με βλέμμα έκδηλα ερωτικό. Πεινασμένο.

«Πρέπει να επιστρέψω στη Μιράντα,» είπε η Εύνοια, κάνοντας να τον προσπεράσει.

Ο Άρνιλεκ βρέθηκε πάλι μπροστά της, κλείνοντάς της τον δρόμο. «Δεν είστε...; Θέλω να πω, όχι πως υπάρχει πρόβλημα... αλλά δεν είστε απ'αυτές που πάνε μόνο με... αυτές. Έτσι;»

Η Εύνοια έσμιξε τα χείλη. Ο τύπος είχε πλάκα. Ίσως στο μέλλον κάποτε. Ίσως. Τώρα δεν είχε όρεξη. «Όχι,» του είπε, «δεν είμαστε απ'αυτές που πάνε μόνο με αυτές. Αλλά καλύτερα να επιστρέψω.»

«Έλα, τότε, μη βιάζεσαι! Η Μιράντα είναι ασφαλής εκεί που είναι. Δεν υπάρχουν κίνδυνοι εδώ· είναι καλό μέρος το κρησφύγετο του μά-

γου. Έλα να σου δείξω την πιο τρομερή σπηλιά εδώ!» Έπιασε τον καρπό της. «Έλα.»

«Όχι. Δεν–»

«Έλα.» Ο Άρνιλεκ την τράβηξε μαζί του.

Η Εύνοια προτίμησε να μην αντισταθεί για να μη δημιουργήσει επεισόδιο. «Πρέπει να επιστρέψω, όμως, γρήγορα στη Μιράντα,» του είπε καθώς την οδηγούσε μες στις σπηλιές εξακολουθώντας να την τραβά από το χέρι. Η λαβή του ήταν σταθερή στον καρπό της. Η Εύνοια μπορούσε άνετα να του βάλει τρικλοποδιά έτσι όπως πήγαινε μπροστά της, αλλά δεν το έκανε. *Είναι φίλος μας. Και χρειαζόμαστε κάποιους φίλους εδώ πέρα.*

Ο Άρνιλεκ την πήγε σε μια σπηλιά που δεν τους είχαν δείξει πιο πριν η Κριστίν και ο Στάνλεϊ. Ήταν γεμάτη σταλαγμίτες και σταλακτίτες – ένα λίθινο δάσος. Και ένα σημείο στην οροφή – ένα μικρό σημείο, λίγο μεγαλύτερο από σχισμάδα – ήταν ανοιχτό, κι έβλεπες τον ουρανό. Το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας γλιστρούσε μέσα.

Ο Άρνιλεκ έσβησε τον μικρό φακό που κρατούσε για να οδηγήσει την Εύνοια ως εδώ. «Βλέπεις;» είπε. «Μπορείς να δεις ακόμα και χωρίς τεχνητό φως σε τούτη τη σπηλιά.» Το φως του φεγγαριού της Διπλωμένης Γης έμοιαζε πράγματι αρκετό, μπαίνοντας από το μικρό άνοιγμα, σαν οι σταλαγμίτες και οι σταλακτίτες να είχαν κάτι που το αντανάκλούσε. «Ωραία δεν είναι;» χαμογέλασε ο Άρνιλεκ στρεφόμενος να την κοιτάξει καταπρόσωπο.

«Ναι–»

Αγγίζοντας το κεφάλι της με το αριστερό του χέρι, γλιστρώντας τα δάχτυλά του μες στα μαλλιά της, έφερε τα χείλη της κοντά στα δικά του, φιλώντας την προτού η Εύνοια προλάβει να καταλάβει τι συνέβαινε. Και συνέχισε να τη φιλά, λαίμαργα, σφίγγοντάς την επάνω του. Η Εύνοια προσπάθησε να του ξεφύγει. «Εντάξει... Όχι– Άρνιλεκ, δεν είναι η κατ–» Αλλά εκείνος δεν σταματούσε: τη φιλούσε και την έσφιγγε και τραβούσε τα ρούχα της, και την ώθησε ανάμεσα σε δύο σταλαγμίτες που σχημάτιζαν κάτι σαν ανάκλιντρο ή πλαγιαστό κρεβάτι. «Άρνιλεκ! Είσαι φίλος μας αλλά δεν–» Με τα απανωτά φιλιά του δεν την άφηνε να μιλήσει. «Θα φωνάξω και θα γίνει φασαρία!» τον προειδοποίησε, όμως εκείνος την αγνόησε, τραβώντας το παντελόνι

της προς τα κάτω, βγάζοντας μαζί και την περισκελίδα της, παγιδεύοντας τα γόνατά της. Η Εύνοια τον έσπρωξε. «Λέμε ΟΧΙ, ρε γαμώτο! Τι δεν καταλαβαίνεις;» Ο Άρνιλεκ γελούσε· πάλεψε μαζί της και τη γύρισε μπρούμυτα: η Εύνοια γάντζωσε τα χέρια της στις άκριες των σταλαγματιών για να μη χτυπήσει τη μύτη της στην πέτρα. Ο Άρνιλεκ την είχε, τώρα, αφήσει προς στιγμή και τον είδε, πάνω απ'τον ώμο της, να ξεκουμπώνει το παντελόνι του, να το κατεβάζει. Το πουλί που φανερώθηκε μπορεί, υπό άλλες συνθήκες, να την έβαζε σε πειρασμό· αλλά όχι τώρα. Ειδικά έτσι όπως φερόταν αυτός, σαν μέλος βάρβαρης συμμορίας ρημαγμένων δρόμων.

Τα γόνατα της Εύνοιας ήταν παγιδευμένα, δεν μπορούσε να κινήσει ελεύθερα τα πόδια της, αλλά σπρώχνοντας με τα χέρια της γλίστρησε προς τα πίσω, προς τον Άρνιλεκ· ο αγκώνας της υψώθηκε και τον χτύπησε στα μαλακά.

«Οοοοοοο...!» Ο Άρνιλεκ διπλώθηκε, παραπατώντας, γρυλίζοντας, σκούζοντας.

Η Εύνοια τράβηξε πάνω το παντελόνι της, σηκώθηκε από τους σταλαγματίτες, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας να κολλά από τον ιδρώτα. «Γαμώτο!» αναφώνησε. «Σου είπα ότι τώρα δεν είναι η κατάλληλη ώρα! Σου είπα όχι!»

Ο Άρνιλεκ ακούμπησε με το πλάι πάνω σ'έναν σταλακτίτη που κατερχόμενος απ'το ταβάνι συναντούσε έναν σταλαγματίτη ο οποίος φύτρωνε απ'το πάτωμα. «...Δεν τόχες... μμμμμχχχχ... ξεκαθαρίσει...!»

«Σ'το είπα, γαμώτο! Δεν ακούς όταν σου μιλάνε;»

«Εντάξει,» είπε ο Άρνιλεκ, στηριζόμενος στον σταλακτίτη, «εντάξει... κατάλαβα... Δεν υπάρχει... θέμα...»

«Κοίτα,» του είπε η Εύνοια, «συγγνώμη, αλλά δεν έμοιαζε να μ'ακούς. Ίσως υπό άλλες συνθήκες να μην- ίσως να ήταν αλλιώς η κατάσταση.» Τον πλησίασε, αγγίζοντας τον ώμο του. «Αλλά πρέπει να επιστρέψω στη Μιράντα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ, αποφεύγοντας το βλέμμα της. «Πήγαινε. Απλά είχα ακούσει αυτούς στην άλλη σπηλιά να... Και οι μισθοφόροι ποτέ δεν μοιράζονται. Μπορεί να με θεωρούν φίλο, αλλά μόνο για να τους φέρνω διάφορα πράγματα, επειδή... μμμχχχ... θέλω νάμαι κοντά τους όταν ο μάγος βρει τρόπο να φύγουν από δω - αν βρει τρόπο.»

«Θα βρούμε τρόπο,» τον διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Σίγουρα υπάρχει τρόπος.» Και σκέφτηκε ότι μακάρι να αισθανόταν τόσο σίγουρη όσο ήθελε ν'ακούγεται. *Πρέπει να επιστρέψω στη Ρελκάμνια, να μάθω πού είναι οι Νομάδες μου!*

«Την Κριστίν τη μοιράζονται πάντα οι δυο τους;» ρώτησε ξαφνικά, από περιέργεια. «Ή τη μοιράζεται κι ο μάγος;»

«Ο μάγος; Όχι· αυτόν τον ενδιέφερε μόνο *μία* γυναίκα, απ'ό,τι λένε οι μισθοφόροι – η σύζυγός του, την οποία έχασε στην Κακόπολη.»

«Τι εννοείς 'την έχασε'; Είναι νεκρή;»

«Ναι. Ήταν κι αυτή μάγισσα. Είχαν έρθει μαζί για να ερευνήσουν εδώ, και είχαν φέρει και τους μισθοφόρους.» Ο Άρνιλεκ σήκωσε το παντελόνι του κι ακούμπησε την πλάτη του στον σταλακτίτη. «Την έλεγαν Λορέντζα. Λορέντζα'σαρ.»

Η Εύνοια κατάλαβε τώρα κάποια μισόλογα του Ζόραλεμ τα οποία την είχαν προβληματίσει πιο πριν, καθώς και κάποια σχόλια των μισθοφόρων του.

«Κατηγορούσε τον εαυτό του, μου έχουν πει,» συνέχισε ο Άρνιλεκ. «Νόμιζε ότι εκείνος έφταιγε για τον θάνατό της. Ήταν πολύ θλιμμένος στην αρχή. Στα όρια του ν'αυτοκτονήσει, αν αληθεύουν αυτά που λένε ο Στάνλεϊ κι ο Βίκτορας. Εκείνοι ισχυρίζονται πως τον κράτησαν ζωντανό – για να τους βγάλει από εδώ, κυρίως. Θεωρούν πως είναι ο μόνος που μπορεί να τους οδηγήσει πίσω στη Ρελκάμνια.»

«Και ίσως, όντως, να είναι ο μόνος, Άρνιλεκ...» είπε χαμηλόφωνα η Εύνοια, σκεπτική.

«Συγγνώμη αν ήμουν απότομος,» της είπε ο Άρνιλεκ, ύστερα από μερικές στιγμές που κι οι δυο τους ήταν σιωπηλοί. «Αλλά θα ήθελα... αν ήθελες κι εσύ... ξέρεις.»

«Ίσως, κάποια στιγμή,» αποκρίθηκε η Εύνοια, υπομειδώντας.

«Είναι αλήθεια ότι είστε Θυγατέρες της Πόλης;» τη ρώτησε. «Ή τους παραμυθιάζατε πριν;»

«Αλήθεια είναι.»

«Τι είστε, δηλαδή; Δεν είστε κανονικοί άνθρωποι; Εμένα μού φαίνεστε πολύ κανονικές,» μειδίασε.

Η Εύνοια ανασήκωσε τους ώμους. «Είμαστε αυτό που είμαστε, Άρνιλεκ.»

«Αν πάντως θέλετε κάποιον, κάποτε, και οι δύο μαζί – δεν έχω καθόλου ενδοιασμούς, να ξέρεις.»

Η Εύνοια γέλασε. «Το φαντάζομαι.» Δεν ήταν κακός, κατέληξε, απλώς απεγνωσμένος για λίγη ερωτική παρέα. Κι αυτή η διάσταση έκανε, αναμφίβολα, τους ανθρώπους να αγριεύουν. *Κι εμείς έχουμε αγριέψει. Και ίσως ν'αγριέψουμε και περισσότερο.*

Όταν η Εύνοια ξύπνησε τη Μιράντα, για να φυλάξει την επόμενη σκοπιά, δεν της είπε για τη συνάντησή της με τον Άρνιλεκ, ούτε για ό,τι έμαθε για τη Λορέντζα'σαρ. Δεν ήταν τίποτα που έπρεπε να ειπωθεί οπωσδήποτε. Ξάπλωσε στο στρώμα της και κοιμήθηκε. Κι αν είδε όνειρα δεν τα θυμόταν.

Το πρωί, σηκώθηκαν όλοι με την αυγή, καθώς ο Ήλιος της Ημέρας ξεκινούσε ν'ανάβει σαν πελώρια λάμπα από ευθεία Ημέρας, σκορπίζοντας το φως του στα Στροφοβούνια. Ετοιμάστηκαν και βγήκαν από το καταφύγιο. Ο Ζόραλεμ'σαρ και οι μισθοφόροι του είχαν πάρει μαζί τους ένα σωρό εξοπλισμούς: κουβαλούσαν μεγάλους σάκους. Στα χέρια τους βαστούσαν ραβδιά καλά για οδοιπορία, και όπλα. Η Εύνοια τούς ρώτησε αν είχαν γεμιστήρα για το τουφέκι της, και όντως είχαν, και της έδωσαν έναν δίχως δισταγμό. Τον έβαλε στο πυροβόλο και το όπλισε, ασφαρίζοντάς το μετά, προτού το κρεμάσει στον ώμο. Την καραμπίνα την πήρε πάλι η Μιράντα.

Η Εύνοια ρώτησε τον Άρνιλεκ, καθώς είχαν αφήσει πίσω τους το καταφύγιο βαδίζοντας στα ορεινά μονοπάτια: «Πώς είν' η περιουσία σου σήμερα; Καλύτερα;»

«Σίγουρα. Αν και έχεις μυτερό αγκώνα,» αποκρίθηκε εκείνος· και πρόσθεσε, κλείνοντας το μάτι: «Ό,τι είπα συνεχίζει να ισχύει.»

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Θα το θυμάμαι.»

Η Μιράντα την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τίποτα,» της είπε η Εύνοια.

Η Μιράντα δεν την πίστεψε.

Ο Ζόραλεμ'σαρ και οι μισθοφόροι ήξεραν καλά τα μονοπάτια των βουνών, και οδήγησαν τις θυγατέρες, τη μεγάλη γάτα, και τον Άρνιλεκ (ο οποίος ήξερε επίσης καλά τούτα τα μέρη, όπως είχε αποδείξει χτες) προς ευθεία Ημέρας, σε ολοένα και χαμηλότερους τόπους. Φτάνοντας

στους πρόποδες, ο μάγος είπε στη Μιράντα: «Μόλις είμαστε στη γραμμή, να μας το πεις.»

«Εννοείται. Έχουμε ακόμα κάποιο δρόμο. Όλο ευθεία Ημέρας.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ ένευσε, και τώρα οδοιπορούσαν επάνω σε μια πεδιάδα μ'έναν παγερό άνεμο να φυσά ερχόμενος από ευθεία Νύχτας.

Όταν βρίσκονταν στις παρυφές των Μεσοελών, η Μιράντα είπε: «Εδώ είναι η γραμμή. Εκτείνεται προς τα εκεί» – έδειξε μες στα Μεσοέλη – «και προς τα εκεί» – έδειξε την πεδιάδα, στροφή Ημέρας – «και από πάνω μας» – έδειξε στον ουρανό, όπου πίσω από τα σύννεφα φαινόταν η αντικρινή μεριά της Διπλωμένης Γης.

«Από τα έλη ήρθατε,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «οπότε θα πάμε προς τους Δασότοπους της Στροφής.» Τους έβλεπαν στο βάθος της πεδιάδας, εκεί όπου το έδαφος άρχιζε να κυρτώνει ανοδικά. «Αλλά, πρώτα, μια στιγμή. Μια στιγμή, να δούμε...» Και, αφού άφησε τον σάκο του κάτω, υποτονθόρυσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, διαγράφοντας και μερικά γρήγορα σύμβολα με τα δάχτυλά του.

Η Μιράντα υπέθεσε ότι έκανε Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

Ο μάγος έμεινε σιωπηλός για κάποια ώρα, συνοφρυωμένος έντονα, με το γαλανόδερμο, στρογγυλωπό πρόσωπό του να ρυτιδώνει ολοένα και περισσότερο. Τελικά, είπε: «Τίποτα...» κι ακουγόταν απογοητευμένος. «Τίποτα. Δεν υπάρχει καμία μορφή ενέργειας εδώ. Τίποτα που μπορώ να ανιχνεύσω.» Κοίταξε τη Μιράντα με κάποια καχυποψία ίσως, σα να μην πίστευε ότι του είχε πει αλήθεια.

«Η γραμμή υπάρχει,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Μια *διαφορά* στη διάσταση της Διπλωμένης Γης, ακριβώς σε τούτο το μέρος, απ'τη μια άκρη ως την άλλη.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε πάλι ένα ξόρκι – το ίδιο μάλλον, υπέθεσε η Μιράντα – και έμεινε συγκεντρωμένος στην προσπάθειά του περισσότερη ώρα. Δέκα λεπτά είχαν περάσει – και οι μισθοφόροι κι ο Άρνιλεκ έδειχναν νάχουν αρχίσει να βαριούνται – όταν ο μάγος είπε: «Τίποτα!» τσαντισμένος. «*Τίποτα* ξανά...

»Αν όντως υπάρχει αυτή η γραμμή, Μιράντα–»

«Η γραμμή υπάρχει.»

«Τότε η 'διαφορά' που αισθάνεσαι είναι πολύ βαθιά μέσα στην ενεργειακή φύση της διάστασης για να μπορώ να την ανιχνεύσω με Ξόρκι

Ενεργειακής Ανιχνεύσεως- Ή,» πρόσθεσε σαν τώρα ξαφνικά να το είχε σκεφτεί, «ή ίσως να χρησιμοποιώ το λάθος ξόρκι...»

«Δηλαδή;» τον ρώτησε, αν και καταλάβαινε τι εννοούσε.

«Το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως εντοπίζει δραστικές ενέργειες που δεν είναι κρυμμένες πίσω από την υφή της πραγματικότητας μιας διάστασης. Επιπλέον, εσύ δεν μιλάς για καμια ενέργεια, Μιράντα, έτσι δεν είναι; Μιλάς για μια *διαφορά* – ό,τι κι αν εννοείς μ' αυτό.»

«Μακάρι να μπορούσα να το εξηγήσω καλύτερα.»

«Η 'διαφορά' πρέπει να είναι επάνω στο ενεργειακό πλέγμα της Διπλωμένης Γης. Στην ίδια την υφή της πραγματικότητάς της. Κάτι τέτοιο δεν εντοπίζεται με Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

»Περιμένετε λίγο,» είπε προς όλους. «Περιμένετε λίγο.» Και μουρμούρισε πάλι κάποια λόγια ενώ διέγραφε σύμβολα με τα δάχτυλά του. Η όψη του έγινε σαν ανθρώπου που ονειρεύεται, τα μάτια του κοίταζαν χωρίς να βλέπουν...

Ο Ζόραλεμ'σαρ βγήκε από την υπνωτική κατάσταση που είχε προκαλέσει στον εαυτό του ύστερα από κανένα πεντάλεπτο, και είπε, κουρασμένα, καθίζοντας σε μια πέτρα: «Τίποτα, και πάλι. Δεν είναι αλλοίωση.»

«Τι αλλοίωση;» ρώτησε η Μιράντα.

«Έκανα Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως,» εξήγησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Βρίσκει αλλοιώσεις στις διαστάσεις – χωρικές ή χρονικές. Εδώ δεν φαίνεται να υπάρχει καμια αλλοίωση. Και νόμιζα ότι θα υπήρχε!» πρόσθεσε, απογοητευμένα, θυμωμένα. «Κανονικά, σύμφωνα μ'ό,τι μου λες, Μιράντα, *έπρεπε* να υπάρχει. Αυτή η 'διαφορά' τι είναι, αν όχι αλλοίωση της διαστασιακής πραγματικότητας;»

«Αν βρίσκεται βαθιά μες στην ενεργειακή φύση της Διπλωμένης Γης, θα την εντόπιζες;»

Ο Ζόραλεμ ήταν προβληματισμένος. «Ίσως ναι, ίσως όχι. Μάλλον όχι.

»Αλλά ξέρεις τι υποπτεύομαι, Μιράντα; Ότι αυτό είναι το σημείο που ο Κενοπρόσωπος Θεός *κόλλησε* τούτο το τμήμα του σύμπαντος που απομόνωσε όταν ο Ενιαίος Κόσμος καταστρεφόταν. Είναι το σημείο όπου θα κολλούσες μια κόλλα χαρτί, αν ήθελες να την κάνεις κύλινδρο· καταλαβαίνεις;»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι, αλλά... λογικά, έτσι όπως είναι η γεωγραφία της Διπλωμένης Γης-»

«Ναι, λογικά δεν θα έπρεπε το 'σημείο συγκόλλησης' να είναι έτσι» - έδειξε τη νοητή γραμμή στο τοπίο - «αλλά έτσι» - έδειξε μια άλλη νοητή γραμμή που ξεκινούσε από ευθεία Ημέρας και τελείωνε σε ευθεία Νύχτας: μια νοητή γραμμή κάθετη ως προς τη γραμμή της Μιράντας.

«Ακριβώς,» είπε η Μιράντα.

«Τα πράγματα, όμως, στο σύμπαν δεν είναι 'λογικά'. Η λογική του σύμπαντος δεν είναι η δική μας συμβατική λογική. Επομένως, αυτό - η γραμμή που διαισθάνεσαι - πιθανώς όντως να είναι το 'σημείο συγκόλλησης'.»

«Και τι σημαίνουν όλα τούτα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;» παρενέβη ο Βίκτορας. «Δεν βγάζουν κανένα γαμημένο νόημα, μάγε! Υπάρχει τρόπος να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια, ή δεν υπάρχει;»

«Θα το ανακαλύψουμε,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ καθώς σηκωνόταν όρθιος ξανά. «Ας ακολουθήσουμε τη γραμμή προς τους Δασότοπους της Στροφής.»

«Τι περιμένεις να βρεις επάνω της;» τον ρώτησε η Εύνοια, ενώ οδοιπορούσαν πάλι.

«Οτιδήποτε. Οτιδήποτε μπορεί νάχει συμβεί επάνω σ'ένα τέτοιο 'σημείο συγκόλλησης'. Κάποιο ελάττωμα, ίσως. Κάποια... ρωγμή. Κάποια ανωμαλία. Θα δούμε.»

Μετά από κανένα μισάωρο ταξιδιού κατά μήκος της γραμμής, φάνηκε να αλλάζει γνώμη. «Βέβαια,» είπε, «αν κάτι το πολύ εμφανές υπήρχε πάνω στη γραμμή, θα το είχαμε μάθει ως τώρα. Αλλά δεν έχουμε ακούσει για κάτι το αξιοπερίεργο. Ούτε έχει τύχει να το συναντήσουμε. Και είμαστε εφτά χρόνια εδώ...» Ακουγόταν προβληματισμένος.

Η Μιράντα δεν αισθανόταν πως είχε τίποτα να πει. Ούτε η Εύνοια. Η πεδιάδα απλωνόταν μπροστά τους, και στο βάθος της, στο κύρτωμα του εδάφους, φαίνονταν οι Δασότοποι της Στροφής. Στ'αριστερά τους ορθώνονταν τα Στροφοβούνια. Δεξιά συνέχιζαν να απλώνονται οι πεδιάδες.

Ο Ζόραλεμ'σαρ δεν είχε τελειώσει τον μονόλογό του. Έμοιαζε, σχεδόν, να λέει τις σκέψεις του φωναχτά. «Αλλά, αν υπάρχει τρόπος να φύγουμε από εδώ, πρέπει κάπως να σχετίζεται μ'αυτή τη γραμμή. Πρέπει. Για να εμφανίζονται επάνω της όσοι έρχονται από Ρελκάμνια, κάποια σύνδεση υφίσταται με τη Ρελκάμνια. Είναι το σημείο του διαχωρισμού. Είναι σαν σύνορο. Είναι εκεί όπου η Ρελκάμνια χωρίζεται από τούτη την ενδοδιάσταση στο εσωτερικό της. Είναι ένα κατώφλι. Αλλά η πόρτα του είναι κλειστή... κλειστή... Πώς την ανοίγουμε;» Λοξοκοίταξε τη Μιράντα, σαν εκείνη να μπορούσε να έχει την απάντηση.

Δεν έχω, όμως, απαντήσεις. Μόνο ερωτήσεις.

Ο Ζόραλεμ είπε: «Όταν δεν έχεις κλειδί, πώς ανοίγεις μια πόρτα;»

«Την κλοτσάς;» πρότεινε η Μιράντα.

«Τη γκρεμίζεις, με κάποιον τρόπο.»

«Και νομίζεις ότι έχουμε τρόπο να 'γκρεμίσουμε' τη συγκεκριμένη πόρτα;»

«Αυτό αναρωτιέμαι.» Και μετά από λίγο, που ήταν σιωπηλός, είπε: «Στην Κακόπολη οι κάτοικοι, πριν από χρόνια, τράβηξαν έξω την πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης, κι έτσι δημιουργήθηκε το ενεργειακό δέντρο. Το οποίο είναι, αναμφίβολα, μια διαταραχή εκεί πέρα. Αναρωτιέμαι πώς το έκαναν. Πώς τράβηξαν έξω την πρωταρχική ενέργεια της διάστασης...»

«Έχει σημασία;»

«Ξέρεις τι σκέφτομαι, Μιράντα; Ξέρεις τι σκέφτομαι;»

«Ομολογώ πως όχι.»

«Για να γκρεμίσεις μια πόρτα, ειδικά μια καλά ενισχυμένη πόρτα, βάζεις επάνω της εκρηκτικά, τα πυροδοτείς, και – μπουμ!»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Έχουμε 'εκρηκτικά' που θα μπορούσαν να κάνουν την ίδια δουλειά για εμάς;»

«Η πρωταρχική ενέργεια της ίδιας της διάστασης είναι, ίσως, η εκρηκτική ύλη που μας χρειάζεται. Αν δημιουργούσαμε πολλά ενεργειακά δέντρα κατά μήκος της γραμμής, τότε ίσως να προκαλούσαμε κάποιο ρήγμα στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης το οποίο θα αποτελούσε δίοδο προς τη Ρελκάμνια.»

«Κι αν σκοτωνόμασταν έτσι;» ρώτησε η Εύνοια. «Θέλω να πω, δε θά-ναι επικίνδυνο αυτό που λες;»

«Πιθανώς να είναι,» παραδέχτηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Αλλά τι προτιμάς – να πεθάνουμε φυλακισμένοι σε τούτη τη διάσταση, ή προσπαθώντας να φύγουμε από εδώ;»

Αυτή δεν ήταν καν ερώτηση για την Εύνοια. Θα έκανε τα πάντα για να επιστρέψει – για να μάθει τι είχε συμβεί στους Νομάδες των Δρόμων. Ωστόσο, δεν μίλησε. *Άσε τη Μιράντα ν'αποφασίσει.* Η Μιράντα ήξερε καλύτερα.

Και τώρα είπε: «Μιλάς θεωρητικά, όμως, Ζόραλεμ. Γιατί δεν ξέρεις πώς να δημιουργήσεις ενεργειακό δέντρο, έτσι δεν είναι;»

Προς στιγμή, η όψη του μάγου σκοτεινίασε και τα μάτια του έμοιαζαν να μη βλέπουν μπροστά του καθώς περπατούσε – αλλά όχι επειδή χρησιμοποιούσε κάποιο ξόρκι τούτη τη φορά· επειδή ήταν χαμένος σε αναμνήσεις, υπέθετε η Μιράντα.

Και η Εύνοια έκανε την ίδια υπόθεση με το μυαλό της· και, επίσης, σκέφτηκε: *Η γυναίκα του, η Λορέντζα'σαρ, σκοτώθηκε στο ενεργειακό δέντρο της Κακόπολης. Αυτό θυμάται τώρα;*

Ο Ζόραλεμ'σαρ καθάρισε τον λαιμό του. «Στην Κακόπολη,» είπε, «δεν είναι ξεκάθαρο τι δημιούργησε το ενεργειακό δέντρο–»

(*Ναι, αυτό πρέπει να θυμόταν, κατέληξε η Εύνοια. Τον θάνατο της γυναίκας του.*)

«–αλλά, από τα απομεινάρια εκεί γύρω, συμπέρανα ότι ήταν κάποιο μηχανήμα. Τι άλλο, άλλωστε, θα μπορούσε να το δημιουργήσει; Δε νομίζω ότι θα μπορούσε να γίνει με κάποια μαγανεία· χρειάζεται κάτι περισσότερο – κάτι πολύ περισσότερο – από το Χάρισμα και την εστιασμένη θέληση και νόηση ενός μάγου.»

«Αλλά αυτό το μηχανήμα καταστράφηκε;» ρώτησε η Μιράντα.

«Δεν είμαι σίγουρος...» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ, συλλογισμένα. «Ίσως κάποιοι να το πήραν από εκεί. Αυτά που βρήκαμε κοντά στο ενεργειακό δέντρο δεν ήταν απομεινάρια ύστερα από καταστροφή, από έκρηξη· ήταν καλώδια και τέτοια πράγματα...»

«Ναι,» είπε η Εύνοια. «Νομίζω πως κι εγώ πρόσεξα κάτι καλώδια, όσο ήμασταν σ'εκείνη την πλατεία με το άγαλμα του φωτός.»

«Ποιος μπορεί να πήρε το μηχανήμα, Ζόραλεμ;» ρώτησε η Μιράντα. «Κάποιο από τα Σκέλη;»

«Εδώ πέρα, στη Διπλωμένη Γη; Ο οποιοσδήποτε, μα τον Κρόνο. Ο οποιοσδήποτε.»

«Δεν μπορείς να κάνεις καμία υπόθεση;»

Ο Ζόραλεμ'σαρ κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Ίσως να μάθουμε ρωτώντας – το Τρίτο Σκέλος, το Δεύτερο Σκέλος, τους κατοίκους της Πεσμένης. Ίσως κάποιος να ξέρει κάτι.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε ο Ζόραλεμ. «Εσύ δεν γνωρίζεις τίποτα, Άρνιλεκ;»

«Δεν έχω δει κανένα παράξενο μηχανήμα μαζί με το Δεύτερο Σκέλος, ή με το Τρίτο. Και είναι μεγάλο το μηχανήμα που ψάχνουμε, έτσι; Όχι κάτι σαν το ρολόι μου που δεν δουλεύει πια...»

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο μάγος, «ότι, ναι, μάλλον είναι μεγάλο. Τα απομεινάρια στην Κακόπολη, κοντά στο ενεργειακό δέντρο, αυτό μοιάζει να υποδηλώνουν τουλάχιστον.»

«Πόσο μεγάλο; Σαν οθόνη τοίχου;»

«Δε μπορεί νάναι τόσο λεπτό. Σαν πλυντήριο, το λιγότερο. Σαν τέσσερα πλυντήρια μαζί. Αν όχι περισσότερα.»

«Σαν όχημα;»

«Μετρίου μεγέθους. Πιθανώς.»

«Χμμ...» Ο Άρνιλεκ σκεφτόταν, τρίβοντας τα μακριά, αχτένιστα, μαύρα μαλλιά του. «Χμμ...»

«Σου θυμίζει κάτι;» τον ρώτησε η Εύνοια.

«Δυστυχώς όχι μέχρι στιγμής. Απλά σπάω το κεφάλι μου προσπαθώντας να θυμηθώ μήπως έχω δει κάτι τέτοιο.»

Η Μιράντα είπε: «Τα Σκέλη δεν νομίζω να έπαιρναν ένα μηχανήμα από την Κακόπολη. Τη φοβούνται. Τουλάχιστον, έτσι μας είπε ο Οδηγός του Τρίτου Σκέλους, ο Ζακ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζόραλεμ, «αυτό είν' αλήθεια. Φοβούνται πολύ την Κακόπολη. Και δικαιολογημένα.»

«Αν όμως δεν πήραν το μηχανήμα τα Σκέλη,» έθεσε το ερώτημα η Εύνοια, «ποιος το πήρε; Οι κάτοικοι της Πεσμένης δεν απομακρύνονται από το χωριό τους.»

Ο Άρνιλεκ είπε: «Πολλοί άνθρωποι έχουν περάσει από τούτη τη διάσταση. Αυτό δεν λέγαμε τις προάλλες;»

«Ναι αλλά ποιος θα πήγαινε μες στην *Κακόπολη* για να τραβήξει μαζί του ένα μηχανήμα μεγάλο σαν όχημα; Και γιατί;»

«Καλό ερώτημα, Εύνοια,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

Η Μιράντα υπέθεσε: «Ίσως να σκέφτονταν κι αυτοί τρόπο για να φύγουν από τη Διπλωμένη Γη.»

«Ναι, ίσως,» συμφώνησε ο μάγος.

Ο Στάνλεϊ είπε: «Το Πρώτο Σκέλος δεν λένε πως εξαφανίστηκε στα Έγκατα προσπαθώντας να φύγει από τη διάσταση; Ίσως το *Πρώτο Σκέλος* να πήρε το μηχανήμα μαζί του, πριν από πολλά χρόνια.»

Η Μιράντα, ο Ζόραλεμ'σαρ, η Εύνοια, και ο Άρνιλεκ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Μα τον φωτισμένο νου του Κρόνου!» είπε ο μάγος, «ίσως να μην έχεις άδικο, Στάνλεϊ. Είναι μια υπόθεση που μπορεί να ισχύει.»

«Αν ισχύει,» είπε ο Άρνιλεκ, «την έχουμε άσχημα. Εκτός αν πιστεύεις, μάγε, ότι μπορούμε να βρούμε το Πρώτο Σκέλος στα Έγκατα – ή, μάλλον, το μέρος όπου το Πρώτο Σκέλος ξεκληρίστηκε...»

Ο Ζόραλεμ'σαρ δεν αποκρίθηκε.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Καλύτερα να ρωτήσουμε προτού πάμε στα Έγκατα – να ρωτήσουμε μήπως κάποιος ξέρει κάτι για το συγκεκριμένο μηχάνημα. Αυτό είναι το πιο λογικό.»

Κανείς δεν διαφώνησε μαζί του. Κανείς δεν μίλησε, γενικά.

Το μεσημέρι είχαν φτάσει στις παρυφές των Δασότοπων της Στροφής και καταυλίστηκαν εκεί για να ξεκουραστούν. Οι Θυγατέρες παρατήρησαν ότι ο Άρνιλεκ και οι μισθοφόροι του Ζόραλεμ'σαρ ήταν πολύ οργανωμένοι σε θέματα κατασκήνωσης. Η Γιάαμκα πήγε να κυνηγήσει μες στη βλάστηση και όταν επέστρεψε κρατούσε στα δόντια της μια εξάποδη αλεπού, την οποία δεν έμοιαζε πρόθυμη να μοιραστεί με κανέναν καθώς την άφησε κάτω κι άρχισε να την καταβροχθίζει.

Μερικές γιγάντιες χελώνες τριγύριζαν στις παρυφές των δασότοπων, απολαμβάνοντας το δυνατό φως του μεσημεριού. Δεν ήταν εχθρικές προς την ομάδα των Θυγατέρων και του Ζόραλεμ'σαρ' και ήταν από το είδος που τα καβούκια τους φάνταζαν περισσότερο πράσι-

να απ'ό,τι μαύρα αλλά το κεφάλι και τα πόδια τους ήταν κατάμαυρα. Τα μάτια τους γυάλιζαν σαν κιτρινωπές πέτρες.

Η Μιράντα είπε στον Ζόραλεμ: «Στην Κακόπολη ίσως μπορούσαμε ν'ανακαλύψουμε κάτι περισσότερο για το μηχάνημα αν ερευνήσουμε κοντά στο ενεργειακό δέντρο... αν και είναι επικίνδυνα εκεί.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, «είναι επικίνδυνα...» Και η σκοτεινή όψη είχε σκεπάσει πάλι το πρόσωπό του σαν άσχημη μάσκα. «Αλλά ίσως νάχεις δίκιο, Μιράντα. Ίσως όντως να ανακαλύπταμε κάτι στην Κακόπολη.» Αναστέναξε. «Δεν είναι ένα μέρος που θα ήθελα να ξαναεπισκεφτώ, αλλά... οι λόγοι μου είναι προσωπικοί, θα μπορούσες να πεις.»

Η Εύνοια ήξερε σε τι αναφερόταν η Μιράντα δεν ήξερε, όμως δεν τον πίεσε να μιλήσει.

Οι τρεις τους κάθονταν κοντά στη μία από τις δύο φωτιές που είχαν ανάψει στον μικρό τους καταυλισμό. Ο Άρνιλεκ έστηνε μια σκηνή, ο Στάνλεϊ και η Κριστίν ετοίμαζαν φαγητό, ο Βίκτορας στεκόταν φρουρός.

Ο Ζόραλεμ είπε με βαριά φωνή: «Η γυναίκα μου σκοτώθηκε εκεί, Μιράντα.»

«Η γυναίκα σου;»

«Η Λορέντζα. Του τάγματος των Ερευνητών, σαν εμένα. Είχαμε έρθει μαζί για να ερευνήσουμε την ενδοδιάσταση. Νομίζαμε ότι θα τα καταφέρναμε να επιβιώσουμε και να επιστρέψουμε.» Κούνησε το κεφάλι. «Τι ανόητοι που ήμασταν... μόλις πριν από εφτά χρόνια... τι ανόητοι... Σαν παιδάκια, γαμώτο!... Δεν έπρεπε ποτέ να είχαμε έρθει εδώ, Μιράντα. Ποτέ.»

«Τι συνέβη στην Κακόπολη;» ρώτησε ήπια η Μιράντα. «Οι θηριάνθρωποι τη σκότωσαν;»

Ο Ζόραλεμ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μακάρι να μπορούσα να κατηγορήσω κάποιον άλλο εκτός από τον εαυτό μου.» Αναστέναξε ξανά. «Η Λορέντζα πλησίασε το ενεργειακό δέντρο. Το πλησίασε περισσότερο απ'ό,τι έπρεπε – το άγγιξε. Δεν έπρεπε ποτέ να την είχα αφήσει!» Έσφιξε τη γροθιά του, τσακίζοντας μέσα της ένα κομμένο χόρτο με το οποίο, μέχρι στιγμής, έπαιζε νευρικά. «Μπορούσα να την είχα εμποδίσει – μπορούσα. Είμαι σίγουρος ότι μπορούσα! –Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» Πέταξε το τσακισμένο χορτάρι στη φωτιά, και τα μάτια

του το ατένιζαν γουρλωμένα καθώς καταστρεφόταν. «Η Λορέντζα κάηκε σαν φύλλο σε πυρκαγιά...» μουρμούρισε μετά, αποφεύγοντας το βλέμμα της Μιράντας, κοιτάζοντας το έδαφος. «Μακάρι να ήταν σαν εσένα, που άντεξες. Αλλά δεν είχε υπερφυσικές αντοχές. Το Χάρισμα δεν σου δίνει υπερφυσικές αντοχές· μόνο τη δυνατότητα ν'ασχοληθείς με τη μαγεία.» Ύψωσε πάλι το πρόσωπό του για να κοιτάξει τη Μιράντα.

Η οποία ήταν σιωπηλή, σκεπτόμενη πως ό,τι κι αν του έλεγε θ'ακουγόταν ανόητο.

Μετά από λίγο, όταν ο Στάνλεϊ και η Κριστίν τούς είχαν προσφέρει φαγητό μέσα σε ξύλινα μπολ (κρέας βρασμένο μαζί με χόρτα, και κομμάτια από κάποιον καρπό στο πλάι), ο Ζόραλεμ'σαρ τις ρώτησε: «Εσείς γιατί περάσατε τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Δε μπορεί να θέλατε να εξερευνήσετε...»

«Δεν θέλαμε να εξερευνήσουμε,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα. «Οι συνθήκες που μας ανάγκασαν να μπούμε στη δίοδο ήταν... μπερδεμένες, Ζόραλεμ. Θα σου εξηγήσουμε, ίσως, άλλη φορά. Το μόνο που θα σου πω τώρα είναι ότι μια άλλη Θυγατέρα μάς υποχρέωσε να περάσουμε τη δίοδο.»

«Σας υποχρέωσε;»

«Δεν έχουμε και πολύ φιλικές σχέσεις μαζί της,» είπε η Εύνοια.

«Αρχίζω να καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο μάγος μασώντας ένα κομμάτι από το κρέας του. «Μου είχατε πει, όμως, ότι οι Θυγατέρες δεν σκοτώνετε η μία την άλλη...»

«Δεν μας σκότωσε,» εξήγησε η Μιράντα. «Απλά μας υποχρέωσε να μπούμε στη δίοδο.»

«Α, μάλιστα... Το ότι δεν σκοτώνετε η μια την άλλη δεν σημαίνει κιόλας πως, γενικά, δεν κάνετε κακό η μια στην άλλη.»

Η Μιράντα ένευσε.

Η Εύνοια είχε θυμηθεί πάλι τους Νομάδες της και ανησυχούσε γ'αυτούς. *Αν δεν τήρησες την υπόσχεσή σου, Κορίνα, θα το μετανιώσεις. Θα το μετανιώσεις πολύ άσχημα!* Όχι πως δεν σκόπευε να κάνει την Κορίνα να μετανιώσει για όλα, όταν – αν – επέστρεφε στη Ρελκάμνια...

Θα επιστρέψουμε. Θα τα καταφέρουμε. Αν ήταν μόνη της, δεν θα αισθανόταν καθόλου βέβαιη γι' αυτό· θα αισθανόταν τελείως απεγνωσμένη. Αλλά τώρα η Μιράντα ήταν μαζί της. Και η Μιράντα ήξερε πολλά. Η Εύνοια πίστευε στη Μιράντα σχεδόν όπως θα πίστευε κανείς σε μια από τις ίδιες τις κόρες του Κρόνου.

Το απόγευμα διέλυσαν τον καταυλισμό τους και συνέχισαν να οδοιπορούν κατά μήκος της γραμμής, υπό την καθοδήγηση της Μιράντας, μπαίνοντας τώρα στους Δασότοπους της Στροφής. Οι πάντες είχαν όπλα στα χέρια και παρατηρούσαν το περιβάλλον, που ήταν γεμάτο βλάστηση και σκιές.

Καθώς το φως του Ήλιου της Ημέρας πέθαινε και το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας δυνάμωνε, καθώς τα σκοτάδια πύκνωναν παντού μες στους ήδη σκοτεινούς δασότοπους, οι οδοιπόροι της γραμμής άκουσαν θορύβους από κάπου προς τα δεξιά τους. Φωνές που έμοιαζαν ανθρώπινες, αν και δεν ήταν λόγια· ήταν ουρλιαχτά και γρυλίσματα.

Η Μιράντα σταμάτησε, και όλοι οι άλλοι σταμάτησαν πίσω της και γύρω της.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Το Δεύτερο Σκέλος, ίσως.»

«Γιατί;» ρώτησε η Μιράντα.

«Έρχονται εδώ, κατά περιόδους, για να κυνηγήσουν. Αλλά θα πάω να κοιτάξω. Περιμένετε.» Και ξεκίνησε, γλιστρώντας μες στη βλάστηση.

«Όχι μόνος σου, Άρνιλεκ!» του είπε ο Στάνλεϊ, και τον ακολούθησε ενώ έκανε νόημα στους άλλους να μείνουν πίσω.

Η Μιράντα δεν έδωσε σημασία στο νόημά του. Πήγε μαζί τους κι εκείνη, γνέφοντας στους υπόλοιπους να μείνουν πίσω.

Αυτοί έδωσαν σημασία στο νόημά της· τουλάχιστον, η Μιράντα δεν έβλεπε κανέναν να την ακολουθεί πάνω απ' τον ώμο της.

Ο Στάνλεϊ τής είπε: «Σας είπα να μείνετε πίσω.»

«Μπορεί να χρειαστείτε τη βοήθειά μου.»

Κάτι στον τόνο της φωνής της δεν άφηνε περιθώρια για αμφισβήτηση, έτσι ο μισθοφόρος δεν διαφώνησε. Ούτε ο Άρνιλεκ έφερε αντίρρηση.

ση, βρισκόμενος μερικά βήματα μπροστά τους και ξέροντας ότι τον ακολουθούσαν· είχε γυρίσει και τους είχε κοιτάξει.

Τώρα, τους είπε, χαμηλόφωνα: «Νάστε σκυφτοί, να πηγαίνετε απ'τα σκοτεινά μέρη – και να μη μιλάτε.»

«Δεν είμαστε ανίδεοι, απατεώνα. Προχώρα,» αποκρίθηκε ο Στάνλεϊ.

Ο Άρνιλεκ προχώρησε.

Και σύντομα, κρυμμένοι πίσω από κάτι φουντωτούς θάμνους, είδαν ανθρώπους να προσπαθούν να σκοτώσουν γιγάντιες χελώνες. Ήταν οπλισμένοι με δόρατα και τσεκούρια που είχαν λεπίδες καμωμένες από πέτρα τα περισσότερα, αν και ορισμένες έτσι όπως γυάλιζαν δεν μπορεί παρά να ήταν μεταλλικές. Κραυγάζοντας και γρυλίζοντας σαν θηρία, οι κυνηγοί είχαν κλείσει δύο χελώνες ανάμεσά τους και τις χτυπούσαν βάνουσα. Τα όπλα τους φαινόταν να δυσκολεύονται να διαπεράσουν τα καβούκια των ερπετών, που είχαν χωθεί εκεί μέσα για να προστατευτούν. Ένας από τους ανθρώπους είχε καβαλήσει μια χελώνα και την κοπανούσε με το τσεκούρι του (που πρέπει να είχε μεταλλική λεπίδα), έχοντας κάνει φανερή ζημιά στο σκληρό κέλυφος. Αίματα κυλούσαν.

Παραδίπλα, μια άλλη γιγάντια χελώνα δεν ήταν χωμένη στο καβούκι της. Πολεμούσε τους κυνηγούς με τα νύχια της, και προσπαθούσε να τους δαγκώσει με το μοναδικό, μεγάλο δόντι που έχουν οι χελώνες στην άκρη του στόματός τους. Είχε δεχτεί ένα χτύπημα στο κεφάλι – αιμορραγούσε εκεί – αλλά δεν έμοιαζε πτοημένη, και φαινόταν να πασχίζει να βοηθήσει και τις άλλες δύο, που ήταν κυκλωμένες από τους εχθρούς.

Οι χελώνες ήταν του είδους που είχε καβούκια περισσότερο μαύρα απ'ό,τι πράσινα, και κεφάλια και πόδια γαλανά.

Ο Άρνιλεκ ψιθύρισε: «Τι σας έλεγα; Δεύτερο Σκέλος. Χελωνοκυνηγοί. Πάμε πίσω, στους άλλους, κι ας απομακρυνθούμε γρήγορα από εδώ. Τούτη η ομάδα δεν μπορεί νάναι μόνη της. Το υπόλοιπο Σκέλος δεν θάναι μακριά.»

Οι κυνηγοί αριθμούσαν καμια ντουζίνα, κι έμοιαζαν όλοι βάρβαροι, όφειλε να παρατηρήσει η Μιράντα. Πιο βάρβαροι, σίγουρα, από τους ανθρώπους του Τρίτου Σκέλους. «Δεν υπάρχει τρόπος να βοηθήσουμε

τα καημένα τα ζώα;» ρώτησε. Η μάχη έμοιαζε άνιση παρά τις ηρωικές προσπάθειες της χελώνας που δεν ήταν κρυμμένη στο καβούκι της.

«Τρελάθηκαν;» σύριξε ο Άρνιλεκ. «Είναι του Δεύτερου Σκέλους! Θα μας γδάρουν ζωντανούς! Πάμε να φύγουμε. Τώρα.»

Ο Στάνλεϊ είπτε: «Ναι, πάμε. Όσο πιο μακριά είμαστε απ' αυτούς τους καριόληδες τόσο το καλύτερο. Αν και πολύ θα τους ήθελα όλους νεκρούς.» Τα μάτια του είχαν αγριέψει.

«Δε μ' αρέσει που αργούν...» είπτε η Κριστίν, ενώ ακόμα αντηχούσαν κραυγές μέσα από τα σκοτάδια της βλάστησης. «Ίσως να πηγαίναμε να κοιτάξουμε;»

«Δεν έχουν αργήσει, Κριστίν,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ούτε δέκα λεπτά δεν έχουν περάσει ακόμα!»

Η Εύνοια ευχόταν να μπορούσε να διακρίνει πολεοσημάδια σε τούτη τη διάσταση. Αλλά, βέβαια, τέτοια πράγματα εδώ δεν υπήρχαν. Δεν είχε την Πόλη για βοηθό της. Αν όμως καθυστέρουσε κι άλλο η Μιράντα, θα πήγαινε να ψάξει γι' αυτήν.

Στα χέρια της κρατούσε το τουφέκι της, απασφαλισμένο τώρα.

Ο Βίκτορας είπτε ξαφνικά: «Κάποιοι-»

-ενώ η Γιάαμκα στρεφόταν, συρίζοντας-

«-είναι εκεί,» κι έδειξε προς τ'αριστερά.

Την ίδια στιγμή, άνθρωποι πετάχτηκαν μέσ' από τη βλάστηση. Ντυμένοι με δέρματα, έχοντας όπλα κρεμασμένα επάνω τους και όπλα στα χέρια. Τα τελευταία δεν ήταν όλα αγχέμαχα αλλά και πυροβόλα.

«Παραδοθείτε!» φώναξε μια γυναίκα με μακριά ξανθιά χαίτη. «Πετάξτε τα όπλα σας και παραδοθείτε στη δύναμη του Δεύτερου Σκέλους!»

Ο Βίκτορας, η Κριστίν, και η Εύνοια είχαν υψώσει τα πυροβόλα τους και σημάδευαν τους μαχητές του Δεύτερου Σκέλους που τους κύκλωναν. Ο Ζόραλεμ'σαρ ύψωσε το πιστόλι του τελευταίος· η Γιάαμκα γρύλιζε, δείχνοντας τα δόντια της, συσπειρωμένη, έτοιμη να πηδήσει, να χιμήσει.

Το Δεύτερο Σκέλος ήταν, σίγουρα, πάνω από μια ντουζίνα άνθρωποι, και είχαν κι αυτοί μαζί τους μια μεγάλη γάτα· ένας πλατύσωμος άντρας την κρατούσε με λουρί. Το θηρίο φαινόταν πιο άγριο από τη

Γιάαμκα, για κάποιο λόγο. Ίσως να ήταν πεινασμένο, υπέθεσε η Εύνοια.

«Ρίξτε μας,» απείλησε ένας από τους μαχητές του Δεύτερου Σκέλους, «και είστε όλοι νεκροί!»

Η γυναίκα που είχε μιλήσει πρώτη – αυτή με τη μακριά ξανθιά χαίτη και το χρυσό δέρμα – είπε: «Δεν είναι άγνωστοι, ρε... Τους έχουμε ξαναδεί.»

Τα λόγια τους ήταν στη Συμπαντική Γλώσσα, αλλά η προφορά τους ήταν βαριά και παράξενη, όπως του Τρίτου Σκέλους.

«Χαρά μας που μας θυμάστε,» μούγκρισε ο Βίκτορας.

«Τούτη τη φορά,» γρύλισε η ξανθιά, χρυσόδερμη γυναίκα, δείχνοντας τα δόντια της σαν θηρίο, «δε θα μας ξεφύγετε!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρη!» αντήχησε μια φωνή πίσω της και, μαζί, πυροβολισμοί.

Τέσσερις μαχητές του Δεύτερου Σκέλους σωριάστηκαν, καθώς ο Στάνλεϊ (που είχε φωνάξει), η Μιράντα, και ο Άρνιλεκ ξεπηδούσαν μέσα από τη βλάστηση με τα όπλα τους στα χέρια – ένα κοντόσπαθο κι ένα πιστόλι ο μισθοφόρος – την καραμπίνα της η Θυγατέρα· ένα πιστόλι ο κλέφτης.

Το Δεύτερο Σκέλος αιφνιδιάστηκε. Στράφηκαν για ν'αντικρίσουν τους εχθρούς–

Η Εύνοια, ο Βίκτορας, η Κριστίν, και ο Ζόραλεμ'σαρ αμέσως πυροβόλησαν ολόγυρα. Η Γιάαμκα πήδησε καταπάνω στους μαχητές του Σκέλους, γρυλίζοντας, δαγκώνοντας, και γδέρνοντας.

Κραυγές, σκιές, πανικός, πυροβολισμοί.

(14)

Τα Παιχνίδια του Δεύτερου Σκέλους

Ύστερα από τους πρώτους πυροβολισμούς, κανείς δεν πυροβολούσε· άρχισαν να χτυπιούνται από κοντά, γιατί όλοι στη Διπλωμένη Γη είχαν μάθει να κάνουν οικονομία στις σφαίρες. Χρησιμοποιούσαν πυροβόλα μόνο σε ύστατη ανάγκη. Ήταν όπλα που η δύναμη τους εξαντλείτο με τη χρήση. Σε αντίθεση με τα ρόπαλα, τα δόρατα, και τις λεπίδες.

Η χρυσόδερμη γυναίκα με τη μακριά ξανθιά χαίτη όρμησε καταπάνω στον Στάνλεϊ κραδαίνοντας το κοντόσπαθό της. Εκείνος το απέκρουσε με το δικό του κοντόσπαθο και την κλότσησε στην κοιλιά, τινάζοντάς την πίσω. Γύρισε κι απέφυγε το ρόπαλο ενός ακόμα μαχητή του Δεύτερου Σκέλους και τον σπάθισε στα πλευρά, εκτοξεύοντας αίμα.

Ένας άλλος πλησίασε τον Στάνλεϊ από πίσω, για να τον καρφώσει μένα μακρύ δόρυ που η αιχμή του ήταν από ξύλο αλλά έμοιαζε ικανή να τον διαπεράσει απ'την πλάτη ως την κοιλιά.

Η Μιράντα, όμως, είχε δει τον ύπουλο εχθρό. Πήδησε πάνω από την τροχιά που διέγραφε το αναποδογυρισμένο τουφέκι του αντίμαχού της, έκανε γρήγορη τούμπα στο έδαφος, και στηριζόμενη στα χέρια (με τα οποία κρατούσε συγχρόνως την καραμπίνα της) κλότσησε προς τα πάνω με το ένα πόδι χτυπώντας στο σαγόνι τον μαχητή που πλησίαζε τον Στάνλεϊ απ'τα νώτα. Ο άντρας σωριάστηκε στη γη, λιπόθυμος.

Ο Στάνλεϊ στράφηκε: είδε τον πεσμένο εχθρό και τη Μιράντα να γυρίζει ξανά για να σταθεί στα μποτοφορεμένα πόδια της. Του έκλεισε το μάτι – «Πρόσεχε και πίσω σου,» του είπε – και όρμησε στη χρυσόδερμη γυναίκα με τη μακριά ξανθιά χαίτη, η οποία, έχοντας εν μέρει συνέλθει απ'την κλοτσιά του Στάνλεϊ, επιχειρούσε να υψώσει πιστόλι προς τη Μιράντα. Η Θυγατέρα έκανε πάλι τούμπα στο έδαφος και χτύπησε τη μαχήτρια του Σκέλους στο γόνατο με την πίσω μεριά της καραμπίνας της. «Ααααα!» κραύγασε εκείνη, καθώς το γόνατό της λύγιζε· πάτησε

άθελά της τη σκανδάλη του πιστολιού και η σφαίρα αστόχησε, πηγαίνοντας στο χώμα. Η Μιράντα ήταν ήδη σηκωμένη και κοπάνησε τη γυναίκα κατακέφαλα με την караμπίνα της, αναισθητοποιώντας την, κοκκινίζοντας με αίμα τα ξανθά μαλλιά της.

«Έρχονται κι άλλοι!» φώναξε η Κριστίν. «Έρχονται κι άλλοι!» Βαστώντας κοντόσπαθο και πιστόλι στεκόταν πάνω από τον Βίκτορα ο οποίος ήταν πεσμένος, αιμόφυρτος. Κοντά της βρισκόταν ο Ζόρα-λεμ'σαρ.

Η Εύνοια είχε τώρα καβαλήσει τη Γιάαμκα και χτυπούσε τους μαχητές του Σκέλους με το ρόπαλό της. Η μεγάλη γάτα τους επιτέθηκε ξαφνικά στη δική της μεγάλη γάτα και τα δυο θηρία άρχισαν να παλεύουν. Η Γιάαμκα έμοιαζε να βρίσκεται σε μειονεκτική θέση καθώς είχε την Εύνοια στην πλάτη της.

Η Μιράντα γύρισε την караμπίνα της από την καλή, σημάδεψε, και πάτησε τη σκανδάλη. Η σφαίρα βρήκε τη γάτα του Σκέλους στα πλευρά. Το θηρίο βρυχήθηκε πονεμένα, και η Γιάαμκα έμπηξε τα δόντια της στον λαιμό του. Η Εύνοια, καθώς κρατιόταν με το ζόρι στην πλάτη της μεγάλης γάτας, κοπάνησε την εχθρική γάτα κατακέφαλα με το ρόπαλό της.

Αλλά η Κριστίν είχε δίκιο: κι άλλοι έρχονταν. Η Μιράντα τούς είδε να βγαίνουν μέσα από τις σκιές της βλάστησης των δασότοπων σαν φαντάσματα που αιφνίδια έπαιρναν υλική μορφή. Όχι πως ο ερχομός τους δεν ήταν αναμενόμενος· οι χελωνοκυνηγοί δεν βρίσκονταν μακριά.

Αυτοί, όμως, δεν είναι μόνο οι χελωνοκυνηγοί που είδαμε πριν! παρατήρησε η Μιράντα, και πήδησε στο πλάι για ν'αποφύγει την αιχμή ενός δόρατος. Γύρισε ξανά την караμπίνα της και κοπάνησε τον εχθρό στο πλάι του κεφαλιού, ρίχνοντάς τον στη γη.

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΚΕΛΟΣ!» γκάριξε κάποιος, μιλώντας τη Συμπαντική Γλώσσα βαριά και παράξενα· και η Μιράντα είδε πως τώρα μαχητές του Σκέλους ορμούσαν από παντού, κατακλύζοντας την ομάδα της. Ύστερα, τρεις ήρθαν καταπάνω της και δεν είχε άλλο χρόνο να κοιτάζει τριγύρω. Προσπάθησε να τους απωθήσει, χτυπώντας με την караμπίνα της, κλοτσώντας, ρίχνοντας αγκωνιές και γονατιές, χρησιμοποιώντας, όσο μπορούσε εδώ, την τέχνη της Γατομαχίας. Αλ-

λά, μόλις οι δύο από τους αντιπάλους της είχαν πέσει, άλλοι τρεις πήραν τη θέση τους. Μια αλυσίδα τυλίχτηκε ξαφνικά γύρω από την καρμπίνα της, τραβώντας την από τα χέρια της. Ένα ρόπαλο τη χτύπησε στην κοιλιά, κάποιος την κλότσησε πίσω από το γόνατο. Η Μιράντα έπεσε, και δύο την άρπαξαν και την κράτησαν κάτω.

«Παραδοθείτε στη δύναμη του Δεύτερου Σκέλους!» φώναξε εκείνος που είχε φωνάξει και πριν.

Οι δύο άντρες που κρατούσαν κάτω τη Μιράντα την τράβηξαν τώρα ώστε να σηκωθεί όρθια, ενώ μια γυναίκα είχε την αιχμή του δόρατός της κοντά στον λαιμό της θυγατέρας, κι ο ένας από τους δύο άντρες κέντριζε απειλητικά τα πλευρά της με ξιφίδιο.

«Εύνοια!» φώναξε η Μιράντα. «Εύνοια!»

«Εδώ είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εδώ!» Η Μιράντα στράφηκε και την είδε κι αυτήν αιχμάλωτη του Δεύτερου Σκέλους· ένας άντρας την κρατούσε από πίσω, έχοντας τη λεπίδα ενός ξιφιδίου στον λαιμό της. Τη Γιάαμκα την κρατούσαν δυο άλλοι ανάμεσά τους, έχοντας περάσει λουριά γύρω απ'τον λαιμό της, και μια γυναίκα τη χτυπούσε με την πίσω μεριά ενός δόρατός, για να την κάνει να πάψει να παλεύει, να πάψει να αντιστέκεται.

«Ανήκετε στο Δεύτερο Σκέλος τώρα!» φώναξε ο άντρας που είχε φωνάξει και πριν. Η Μιράντα τον είδε ανάμεσα στους υπόλοιπους. Ψηλός και γεροδεμένος, με δέρμα λευκό-ροζ σαν το δικό της, και το κεφάλι του ξυρισμένο εκτός από μια μεγάλη κόκκινη τούφα δεμένη αλογοουρά. «Είστε όλοι υπόζυγοι!» είπε ο άντρας, που έμοιαζε για αρχηγός. «Και θα υποφέρετε για την πληγή που προκαλέσατε στη δύναμη του Δεύτερου Σκέλους!»

Κάμποσοι άλλοι αναφώνησαν, συμφωνώντας μαζί του: *Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία! Τριάντα χρόνια στο ζυγό! Τριάντα χρόνια στο ζυγό!*

«Αυτοί εδώ είναι χτυπημένοι, Ευτύχιε,» είπε μια γυναίκα, δείχνοντας δυο άντρες πεσμένους και αιμόφυρτους ανάμεσα στους μαχητές του Σκέλους. Ήταν ο Βίκτορας και ο Άρνιλεκ. Ο πρώτος δεν είχε τις αισθήσεις του, ο δεύτερος τις είχε αλλά δεν έμοιαζε σε καλή κατάσταση. «Να τους τελειώσουμε;» Στα χέρια της η γυναίκα κρατούσε ένα κυρτό κοντόσπαθο που φαινόταν να βιάζεται να χρησιμοποιήσει· η λεπίδα του γυάλιζε στο μισοπεθαμένο φως του Ήλιου της Ημέρας και στο γαλανό

φως του Ήλιου της Νύχτας που κατάφερνε να γλιστρήσει μέσα από τη βλάστηση.

Θάνατος στους άχρηστους! Θάνατος στους άχρηστους για ζυγό! φώναζαν κάποιοι.

Ο άντρας με την πορφυρή αλογοουρά – ο Ευτύχιος – αποκρίθηκε: «Όχι! Θα γίνουν καλά και θα μπουν στο ζυγό. Μας έκαναν πληγή και θα πληρώσουν για ό,τι μας πήραν!»

Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία! φώναζαν τώρα αρκετοί.

«Αυτός είν' ο Άρνιλεκ ο Κλέφτης!» είπε κάποιος. «Και οι άλλοι δεν είναι άγνωστοι, Ευτύχιε.»

Ο Ευτύχιος ένευσε. «Ναι, τους θυμόμαστε. Έτσι δεν είναι;» φώναξε προς όλους. Νεύματα και φωνές τού απάντησαν.

«Σκοτώσατε τους συντρόφους μας!» γρύλισε ο Στάνλεϊ, που τον κρατούσαν τρεις, καθώς πάλευε, και τώρα προσπαθούσαν να δέσουν τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη· το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο και ματωμένο. «Σκοτώστε μας κι εμάς· δε θα γίνουμε υπόζυγοί σας, καθάρματα του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Ευτύχιος γέλασε. «Θα γίνετε. Είτε το θέλετε είτε όχι.»

«Ευτύχιε!» φώναξε ο Άρνιλεκ καθώς, με το ζόρι, ανασηκωνόταν. «Άκουσέ με. Το ξέρεις πως...» αγκομαχούσε από τα τραύματά του, «πως σέβομαι και φοβάμαι τη δύναμη του Δεύτερου Σκέλους, άνθρωπέ μου. Άκουσέ με, όμως!... Αν μας αφήσεις, έχω υπόψη μου ένα θησαυρό θαμμένο στα Μεσοέλη. Μόνος μου δεν μπορούσα να τον τραβήξω επάνω, αλ-»

Το γέλιο του Ευτύχιου τον διέκοψε. «Ο Άρνιλεκ ο παλιάτσος θέλει πάλι να μας διασκεδάσει, αδέρφια μου! Με περισσότερα ψέματα!»

«Δεν είναι ψέματα, Ευτύχιε! Έχουμε ξανασυνεργαστεί. Έχεις ξεχάσει-;»

Αλλά ο Ευτύχιος είχε ήδη κάνει μια απότομη χειρονομία, κι ένα ρόπαλο χτύπησε τον Άρνιλεκ κατακέφαλα, ρίχνοντάς τον αναίσθητο πάνω στον ήδη λιπόθυμο Βίκτορα.

Τους τραβούσαν μαζί τους για καμια ώρα μέσα στους δασότοπους με τρόπο βίαιο, εσκεμμένα κάνοντάς τους να πέφτουν και σέρνοντάς τους στο χώμα, στα χόρτα, στις πέτρες, και στις ρίζες των

δέντρων που προεξείχαν από τη γη. Η Μιράντα, χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας, τα κατάφερνε να μένει όρθια περισσότερο από τους άλλους, κι ακόμα κι όταν έπεφτε σηκώνόταν πιο ευέλικτα κι απέφευγε πιο εύκολα τα εμπόδια. Αλλά οι υπόλοιποι της ομάδας της μαρτυρούσαν. Η Εύνοια ούρλιαζε και έβριζε καθώς την τραβούσαν μες στο χώμα και τα χόρτα· και μέλη του Δεύτερου Σκέλους επίτηδες της έβαζαν τρικλοποδιές κάθε τόσο, γελώντας με τις αντιδράσεις της και βρίζοντάς την κι αυτοί, και λέγοντάς της πως θα την ανάγκαζαν να τραβά τα κάρτα τους το πρωί και πως θα την καβαλούσαν σαν άγρια γάτα όταν σουρούπωνε. Τον Στάνλεϊ τον κοπανούσαν με ραβδιά και ρόπαλα, γιατί κι εκείνος αντιδρούσε βίαια στα τραβήγματά τους και έβριζε όλη τη «γαμημένη φάρα του Δεύτερου Σκέλους» και τους «κωλοφονιάδες του Δεύτερου Σκέλους», τους «ανώμαλους Χελωνοφάγους». Ο Ζόραλεμ'σαρ ήταν σιωπηλός, έτσι δεν τον χτυπούσαν, αλλά τον τραβούσαν με λουριά, φυσικά, κι όποτε έπεφτε τον έσερναν. Δεν έδιναν καμια σημασία στο ότι ήταν τραυματισμένος (αν και ελαφρά, ευτυχώς) στον αριστερό μηρό. Η Κριστίν ήταν το ίδιο σιωπηλή, οπότε απέφευγε κι αυτή τη χειρότερη κακομεταχείριση του Δεύτερου Σκέλους· είχε, όμως, γεμίσει χώματα και αίματα, έτσι όπως την έσερναν στη γη. Τον Βίκτορα και τον Άρνιλεκ τούς είχαν βάλει πάνω σ'ένα φορείο το οποίο τραβούσε ένας αξιοσημείωτα γιγαντόσωμος υπόζυγος, γυμνός τελείως από τη μέση κι επάνω, παρά την ψύχρα της βραδιάς, και ντυμένος μόνο με μια μακριά γούνινη περισκελίδα και μπότες απ'τη μέση και κάτω. (Κοιτάζοντάς τον η Μιράντα αναρωτιόταν αν ο άνθρωπος ήξερε να μιλά. Με κτήνος έμοιαζε.) Τη Γιάαμκα το Δεύτερο Σκέλος την παρέσερνε μαζί του δεμένη απ'τον λαιμό με δύο λουριά· και κρατούσαν τα νύχια και τα δόντια της μακριά απ'τα σώματά τους με την απειλή δόρατος. Η Μιράντα άκουσε τη γυναίκα που βαστούσε το δόρυ να λέει, επανειλημμένα, στη μεγάλη γάτα: «Θα μάθεις να υπηρετείς ή θα ψοφήσεις, λυσσασμένο τέρας. Θα μάθεις να υπηρετείς ή θα ψοφήσεις.»

Τους τραυματίες του το Δεύτερο Σκέλος τούς έσερνε μέσα σ'ένα κάρο με δύο μεγάλες ξύλινες ρόδες. Το τραβούσαν δύο υπόζυγες γυναίκες που δεν φάνταζαν λιγότερο άγριες από τον γιγαντόσωμο άντρα. Δεν ήταν, φυσικά, τόσο πελώριες όσο αυτός, ούτε τόσο μυώδεις· ήταν με-

τρίου αναστήματος, αν μη τι άλλο, αλλά φαίνονταν γεροδεμένες κάτω από τα δερμάτινά τους ρούχα. Η μία, δε, βάδιζε ξυπόλυτη μες στη βλάστηση χωρίς να δείχνει να ενοχλείται. Τα μαλλιά τους ήταν μακριά ως τη μέση.

Στο τέλος της διαδρομής μέσα στους Δασότοπους της Στροφής έφτασαν σ'έναν καταυλισμό στημένο σ'ένα μικρό ξέφωτο. Καταλάμβανε ολόκληρο το ξέφωτο και έβγαινε κι από τις άκριές του. Σκηνές ήταν στημένες ανάμεσα στους κορμούς και στις φυλλωσιές, και φωτιές αναμμένες.

Φωνές είχαν ήδη αρχίσει ν'αντηχούν από δω κι από κει, μιλώντας τη Συμπαντική Γλώσσα με τρόπο τραχύ και άγριο. Ο καταυλισμός ολόκληρος είχε ενημερωθεί για τον ερχομό τους προτού φτάσουν κοντά του, κι όταν μπήκαν μέσα του, στο κέντρο του, στο ξέφωτο, οι πάντες εκεί φαινόταν να ξέρουν ότι ο Ευτύχιος έφερνε αιχμαλώτους.

Ένας άντρας και μια γυναίκα ξεπρόβαλαν από το πλήθος και κάθισαν σε δύο ξύλινους θρόνους στημένους στα μέσα του καταυλισμού. Ο άντρας είχε δέρμα κατάλευκο και το κεφάλι του ήταν τελείως ξυρισμένο. Φορούσε ένα διάδημα από πετσί, κλωνάρια, και λίθους, και το σώμα του έντυνε ένας μακρύς χιτώνας από ύφασμα και δέρμα. Η γυναίκα είχε επιδερμίδα πορφυρή και μακριά γαλανά μαλλιά. Στον λαιμό της τυλιγόταν ένα περιλαίμιο που θύμιζε το διάδημα του άντρα. Ήταν ντυμένη μ'ένα φόρεμα παρόμοιας ραφής με τον χιτώνα του, από ύφασμα και δέρμα, είχε μεγάλο ντεκολτέ και το αριστερό του μανίκι ήταν ολόκληρο διχτυωτό. Το φουστάνι έφτανε ως τα γόνατά της, και στα πόδια της ήταν σανδάλια με λουριά που δένονταν σφιχτά γύρω από τις κνήμες της.

«Τι μας φέρνεις, Ευτύχιε;» ρώτησε ο άντρας.

«Κακούργους, Πατέρα!» αποκρίθηκε εκείνος. «Μας έκαναν πληγή.» Έδειξε το κάρο με τους τραυματίες. «Και όχι μόνο αυτούς,» πρόσθεσε.

«Σκότωσαν κιόλας;» είπε η πορφυρόδερμη γυναίκα με το φόρεμα.

«Σκότωσαν. Έξι. Και δεν είναι άγνωστοι. Αυτός, αυτός, κι αυτή» – έδειξε τον Στάνλεϊ, τον Ζόραλεμ'σαρ, και την Κριστίν – «είναι από εκείνους τους νεόφερτους που μας πολέμησαν πριν από τρία χρόνια. Ήταν περισσότεροι τότε αλλά σκοτώσαμε τους τρεις-»

«Και οι άλλοι σάς ξέφυγαν!» είπε η γυναίκα σαν κατηγορία.

«Ήταν τυχεροί, Μητέρα. Τώρα η τύχη τους στέρεψε.»

Έτσι όπως έλεγε ο Ευτύχιος *Μητέρα* και *Πατέρα*, η Μιράντα υποπτευόταν ότι ήταν κάποιου είδους τίτλοι. Ο άντρας και η γυναίκα στους θρόνους δεν μπορεί να ήταν γονείς του· δεν ήταν στη σωστή ηλικία για νάναι γονείς του, εκτός αν τον είχαν κάνει στα δεκαπέντε τους.

Το Δεύτερο Σκέλος δεν έχει Οδηγό όπως το Τρίτο; αναρωτήθηκε η Μιράντα. *Έχει για αρχηγούς έναν Πατέρα και μια Μητέρα;* Ο Ζακ, ο Οδηγός του Τρίτου Σκέλους, δεν είχε αναφέρει τίποτα για Πατέρα ή Μητέρα. Αλλά είχε πει, βέβαια, ότι το Δεύτερο Σκέλος ήταν διεφθαρμένο και βαρβαρικό...

«Οι άλλοι ποιοι είναι;» ρώτησε ο Πατέρας.

«Αυτές οι δυο γυναίκες είναι καινούργιες,» είπε ο Ευτύχιος, δείχνοντας τη Μιράντα και την Εύνοια. Της τελευταίας τα ρούχα ήταν κουρελιασμένα από τα τραβήγματα των μελών του Δεύτερου Σκέλους που τη βασάνιζαν σ'όλο τον δρόμο. «Δεν ξέρουμε ποιες είναι, αλλά πιθανώς νάναι νεόφερτες. Αυτή, όμως,» έδειξε την Εύνοια, «καβαλούσε τη μεγάλη γάτα,» και τώρα έδειξε τη Γιάαμκα. «Αυτός εκεί,» έδειξε τον Βίκτορα, που ήταν ακόμα λιπόθυμος, «είναι από κείνους που μας πολέμησαν πριν από τρία χρόνια. Κι αυτός είναι, όπως βλέπετε, ο Άρνιλεκ ο Κλέφτης» – ο οποίος ήταν επίσης λιπόθυμος ακόμα.

Ο Πατέρας γέλασε. «Ο Άρνιλεκ πάλι; Δεν είναι νεκρός, έτσι;»

«Ζωντανός είναι, και μου είπε να τους αφήσουμε να φύγουν προκειμένου να μας οδηγήσει σ'ένα θησαυρό στα Μεσοέλη.»

Και η Μητέρα γέλασε τώρα.

«Τον κοπανήσαμε στο κεφάλι για να συνέλθει,» είπε ο Ευτύχιος. «Προτείνω όλοι οι κακούργοι να γίνουν υπόζυγοι, για να μας ξεπληρώσουν για το τραύμα που προκάλεσαν.»

«Έχουμε, όμως, και τους Αγώνες σε μερικές μέρες, Ευτύχιε, μην ξεχνάς,» αποκρίθηκε ο Πατέρας. «Εγώ λέω οι κακούργοι να δοκιμαστούν!»

Κάποιοι συμφώνησαν μαζί του με φωνές, ή χοροπηδώντας και υψώνοντας τις γροθιές τους. *Στους Αγώνες! Στους Αγώνες! Στους Αγώνες οι κακούργοι!*

Η Μητέρα χαμογέλασε πλατιά. «Θα ήταν διασκεδαστικό για όλους!» είπε.

Τους έσπρωξαν προς μια σκηνή από ύφασμα και ξύλο και τους ώθησαν να μπουν μέσα. Η Μιράντα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, είδε πως τον Άρνιλεκ και τον Βίκτορα τούς μετέφεραν, ακόμα αναίσθητους, σε μια άλλη σκηνή, σαφώς μικρότερη. *Αναρρωτήριο;*

Το εσωτερικό της σκηνής όπου βρέθηκαν η Μιράντα, η Εύνοια, ο Ζόραλεμ'σαρ, ο Στάνλεϊ, και η Κριστίν ήταν ένας άδειος χώρος. Ούτε λάμπα λαδιού δεν είχε, προτού ένα από τα μέλη του Δεύτερου Σκέλους δώσει μία στο χέρι της Μιράντας για να μπορούν να βλέπουν.

Την υφασμάτινη είσοδο της σκηνής το Δεύτερο Σκέλος την έκλεισε και την έδεσε από έξω. Τα τοιχώματα ήταν επίσης υφασμάτινα, από ύφασμα αρκετά χοντρό, παρατήρησε η Μιράντα· δεν μπορούσες να τα σκίσεις χωρίς κοπτικό εργαλείο – και μας έχουν πάρει όλα μας τα όπλα. Τους είχαν ψάξει, φυσικά, από πάνω ως κάτω. Αλλά, ακόμα κι αν είχαν τα όπλα τους, αμφέβαλλε ότι αυτό θα τους βοηθούσε πολύ· το Δεύτερο Σκέλος σίγουρα είχε φρουρούς ολόγυρά τους.

Καθώς κάθονταν στην υγρή γη για να ξεκουραστούν – ήταν όλοι τους εξουθενωμένοι από τα τραβήγματα μέχρι να τους φέρουν στον καταυλισμό – η Μιράντα ρώτησε τον Ζόραλεμ: «Θες βοήθεια μ'αυτό;»

Προς στιγμή, ο μάγος δεν κατάλαβε τι του έλεγε· την κοίταξε απορημένα.

«Το τραύμα σου,» εξήγησε η Μιράντα.

Ο Ζόραλεμ έστρεψε το βλέμμα του στην πληγή στον αριστερό μηρό του σαν να την είχε ξεχάσει. «Ίσως...» μουρμούρισε.

Η Μιράντα πήγε κοντά του και, σκίζοντας επιδέξια κομμάτια από το παντελόνι του, έδεσε το τραύμα όσο καλύτερα μπορούσε. «Δεν είναι σοβαρό,» είπε· είχε ήδη πάψει να αιμορραγεί. «Αλλά καλύτερα να το έχεις καλυμμένο· μπορεί να μολυνθεί. Και κανονικά αυτά τα καθάρματα θα έπρεπε να το είχαν πλύνει, αφού λένε πως μας θέλουν ζωντανούς.»

Ο Στάνλεϊ ρουθούνισε. «Δεν τους πολυνοιάζει κιόλας.»

Η Εύνοια ήταν μαζεμένη. Είχε βγάλει τις μπότες της και είχε διπλώσει τα πονεμένα πόδια της κοντά της, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της, που ήταν χλιοχτυπημένα από τα πεσίματα στους δασότοπους. Αισθα-

νόταν χάλια, και ήλπιζε η Μιράντα να είχε στο μυαλό της κάποιο σχέδιο για να δραπετεύσουν από εδώ. Η Μιράντα πάντα ήξερε τι έκανε...

Επί του παρόντος, η Μιράντα ρώτησε: «Τι είναι η Μητέρα και ο Πατέρας; Κάποιου είδους αρχηγοί; Δεν έχει το Δεύτερο Σκέλος Οδηγό όπως το Τρίτο;»

«Έχει,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ, κουρασμένα. «Αλλά ο Οδηγός είναι κυριολεκτικά οδηγός. Οδηγεί το Σκέλος όταν ταξιδεύει· αποφασίζει από ποιον δρόμο θα πάνε, τότε και πού θα σταματήσουν, και τα λοιπά. Τις άλλες αποφάσεις – τις πολιτικές και πολεμικές αποφάσεις, θα μπορούσες να πεις – τις παίρνουν ο Πατέρας και η Μητέρα. Είναι κάτι σαν βασιλιάς και βασίλισσα που έχουν σε άλλες διαστάσεις, όπως την Απολλώνια, ή σαν πρίγκιπας και πριγκίπισσα της Βίηλ.»

«Ναι,» ένευσε η Μιράντα, «κατάλαβα. Και τι είναι οι Αγώνες;»

«Το τέλος μας, μάλλον,» είπε ο Στάνλεϊ.

«Τους κάνουν κάθε έτος, απ'ό,τι ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ, πιο νηφάλια από τον φανερά οργισμένο, απεγνωσμένο μισθοφόρο. «Πηγαίνουν σε κάποιο μέρος και μονομαχούν αναμεταξύ τους, καθώς και με θηρία. Θεωρούν πως είναι ένα αγώνισμα που τους κρατά δυνατούς.»

«Μόνο το Δεύτερο Σκέλος το κάνει αυτό;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι. Το Τρίτο Σκέλος δεν γνωρίζει καν πού ακριβώς πάει το Δεύτερο για τους Αγώνες. Ούτε κανείς άλλος ξέρει. Ούτε καν ο Άρνιλεκ. Μια φορά είχε επιχειρήσει να τους κατασκοπεύσει για να μάθει, μου έχει πει – τέτοιος ανόητος που είναι! – αλλά τον κατάλαβαν και τον κυνήγησαν. Παρά τρίχα γλίτωσε το τομάρι του. Και μάλλον ήταν τυχερός που δεν κατάλαβαν ότι ήταν αυτός· δεν πρέπει να είδαν το πρόσωπό του.»

«Γιατί κρατάνε το μέρος κρυφό, Ζόραλεμ; Υπάρχει κανένας συγκεκριμένος λόγος;»

«Δεν έχω ιδέα. Μάλλον, πρόκειται για έθιμο ή προκατάληψη – κάτι τέτοιο. Είναι άγριοι, Μιράντα.»

«Άγριοι με μέθοδο, όμως,» μουρμούρισε εκείνη, συλλογισμένα.

«Μιράντα,» τη ρώτησε η Εύνιοια, νιώθοντας το στόμα της ξερό, «πώς θα φύγουμε από δω;»

Η Μιράντα στράφηκε ν'ατενίσει την Αδελφή της, και η όψη της ήταν σφιγμένη. «Δε θάναι εύκολο, μικρή.»

Τους έφεραν νερό, ύστερα από κανένα μισάωρο, και φαγητό: βραστούς καρπούς μαζί μ'ένα είδος κρέατος που ούτε η Μιράντα ούτε η Εύνοια είχαν ξαναφάει. «Τι είναι αυτό το πράγμα;» ρώτησε η δεύτερη καθώς το σκάλιζε με το ξύλινο κουτάλι μες στο μπολ της.

«Δεν είμαι σίγουρος,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Κρέας γιγάντιας χελώνας, πιθανώς.»

Η Εύνοια μόρφασε.

«Αφού οι άνθρωποι του Δεύτερου Σκέλους το τρώνε και δεν έχουν πεθάνει απ'αυτό...» Ο Ζόραλεμ το έβαλε στο στόμα του, το μάσησε. «Δεν είναι και τόσο άσχημο.»

«Μας θέλουν καλοθρεμμένους για τους κωλοΑγώνες τους,» παρατήρησε ο Στάνλεϊ. «Μας ταΐζουν προτού μας σφάξουν.» Έβαλε κι εκείνος κρέας χελώνας στο στόμα του. «Αλλά ας μην τους κάνουμε τη χάρη να ψοφήσουμε εύκολα,» είπε μασώντας. «Όπως λένε κάποιοι, αν είναι να πας, καλύτερα να πας φαγωμένος.»

Η Κριστίν τον αγριοκοίταξε σα να την είχαν κουράσει τα λόγια του.

Ο Στάνλεϊ μίλησε πιο νηφάλια τώρα: «Πρέπει να βρούμε τρόπο να φύγουμε προτού έρθει η μέρα των Αγώνων. Ακούσατε τι είπε αυτός ο καριόλης ο Πατέρας τους; Οι Αγώνες, είπε, είναι σε μερικές ημέρες. Επομένως, έχουμε κάποιο χρόνο.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζόραλεμ. «Αλλά πρέπει να σκεφτούμε πώς θα πάρουμε και τον Βίκτορα. Δε μπορούμε να φύγουμε χωρίς αυτόν.»

Ο Στάνλεϊ ρουθούνισε. «Σοβαρολογείς, μάγε;»

«Δε θα τον εγκαταλείψω—»

«Προτιμάς, ρε ανώμαλε, να πεθάνουμε όλοι; Ο Βίκτορας μπορεί νάναι ξοφλημένος! Δεν ξέρουμε πόσο άσχημα έχει χτυπηθεί—»

«Ο Ζόραλεμ μιλά σωστά, Στάνλεϊ,» τον διέκοψε η Κριστίν: «δε μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε. Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να σωθούμε και εμείς και αυτός.»

«Και ο Άρνιλεκ,» τους θύμισε η Εύνοια.

«Ποιος γαμάει τον Κλέφτη;» είπε ο Στάνλεϊ. «Μη φοβάσαι, μα αυτός θα βρει μόνος του τρόπο να ξεγλιστρήσει – και πιθανώς αφήνοντάς

μας όλους πίσω. Θα δεις. Δεν ξέρετε εσείς οι δυο τι καριόλης είναι ο Άρνιλεκ' πρόσφατα τον έχετε γνωρίσει.»

«Με τέτοια νοοτροπία που έχεις θα πεθάνουμε όλοι!» του είπε η Εύνοια. «Πρέπει να *συνεργαστούμε*.»

«Δεν είπα *εμείς* να μη συνεργαστούμε. Αλλά σε λίγο εσύ θα προτείνεις να πάμε να σώσουμε και τη γάτα σας!»

«Σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελα ν'αφήσω τη Γιάαμκα μ'αυτούς τους βαρβάρους–»

Ο Στάνλεϊ γέλασε ξερά, νευρικά. «Τα μυαλά σου έχουν σαλέψει, κοπελιά!...»

Η Μιράντα είπε: «Όχι τσακωμοί μεταξύ μας. Από δω και στο εξής θα *παρατηρούμε* – θα παρατηρούμε πολύ προσεχτικά τα πάντα σε τούτο τον καταυλισμό. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να δραπετεύσουμε.

»Κατά πρώτον,» συνέχισε, «ας δούμε πού έχουν στημένους φρουρούς γύρω από τη σκηνή μας.»

Ο Στάνλεϊ ένευσε. «Να μια λογική ιδέα. Αλλά δεν υπάρχουν ανοίγματα, και το ύφασμα είναι χοντρό. Βλέπεις εσύ σκιές απέξω;» Έδειξε. «Μόνο πολύ συγκεχυμένες. Δε μπορείς να καταλάβεις τίποτα.»

«Θα κοιτάξω από κάτω,» εξήγησε η Μιράντα. Πλησίασε ένα τοίχωμα της σκηνής και ξάπλωσε μπρούμυτα μπροστά του. Ήταν καρφωμένο στο έδαφος αλλά όχι σε τόσα πολλά σημεία ώστε να είναι αδύνατον να το σηκώσεις λίγο για να ρίξεις μια ματιά. Και η Μιράντα το έκανε. Δεν έβλεπε και πολλά έτσι, βέβαια, αλλά έβλεπε τα πόδια που βρίσκονταν εκεί κοντά.

Η Μιράντα ερεύνησε όλη την περιφέρεια έξω από τη σκηνή, αλλάζοντας θέσεις, πηγαίνοντας γύρω-γύρω και σηκώνοντας ελάχιστα το σκληρό ύφασμα. Τελικά, επέστρεψε κοντά στους άλλους και κάθισε. «Έχουν φρουρούς παντού,» είπε. «Δύο μπροστά, στην είσοδο, δύο δεξιά, δύο αριστερά, δύο πίσω.»

«Τόσο επικίνδυνους μάς θεωρούν;» απόρησε η Εύνοια.

«Εγώ, μετά χαράς, θα τους λιάνιζα όλους,» δήλωσε ο Στάνλεϊ, έχοντας τελειώσει το φαγητό του και πιεί όλο το νερό στην ξύλινη κούπα του. «Αλλά δε φαίνεται πως θα μου δοθεί η ευκαιρία. Και οκτώ φρουρούς δεν μπορούμε να τους προσπεράσουμε αθέατοι.» Αναστέναξε – ή, μάλλον, έβγαλε από μέσα του κάτι ανάμεσα σε αναστεναγμό και μού-

γκρισμα. «Μάγε, έπρεπε να μας είχες αφήσει στην ησυχία μας, στη φυλακή! Τον χειρότερο θάνατο σου εύχομαι εδώ πέρα.»

«Σ'ευχαριστώ, Στάνλεϊ,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ με απάθεια.

«Ποια φυλακή;» ρώτησε η Εύνοια, συνοφρυωμένη, ενώ η Κριστίν έλεγε στον Στάνλεϊ: «Σταμάτα πια, γαμώτο!»

«Ποια φυλακή;» ξαναρώτησε η Εύνοια. «Ήσασταν στη φυλακή;»

Ο Ζόραλεμ τής απάντησε: «Από τη φυλακή πήραμε τους μισθοφόρους μας όταν ήταν να περάσουμε τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Κανείς άλλος δεν θα ερχόταν, εκτός αν ήταν πολύ παράτολμος. Αυτοί δέχτηκαν να έρθουν, και η φυλακή μάς τους πούλησε· πληρώσαμε για να τους πάρουμε από εκεί.»

«Και μετά,» είπε ο Στάνλεϊ, «υποτίθεται πως θα ήμασταν ελεύθεροι.» Ρουθούνισε. «Σ'άλλη φυλακή βρεθήκαμε!»

«Πιο ευρύχωρη,» τόνισε η Κριστίν.

«Σ'αρέσει εδώ, ε;»

Η Κριστίν δεν του μίλησε.

Η Μιράντα τούς είπε: «Υπομονή. Θα τα καταφέρουμε να δραπετεύσουμε.»

Ο Στάνλεϊ γέλασε ξερά ξανά. «Μ'αρέσει η αισιοδοξία σου!» Και πρόσθεσε: «Ακόμα κι αν γλιτώσουμε απ'το Δεύτερο Σκέλος – πράγμα απίθανο – θα εξακολουθούμε να είμαστε στη Διπλωμένη Γη.»

«Κι από τη Διπλωμένη Γη θα βγούμε.»

«Ας επικεντρωθούμε για την ώρα να δραπετεύσουμε από εδώ,» πρότεινε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο, αν οι Αγώνες είναι σε μερικές ημέρες.»

Ο ύπνος τους μέσα στη φρουρούμενη σκηνή δεν ήταν ξεκούραστος αλλά ταραγμένος, καθώς όλοι αισθάνονταν τσιτωμένοι. Το πρωί, κανείς δεν τους έφερε ούτε φαγητό ούτε νερό. Τους άφησαν κλεισμένους ενώ απέξω ακούγονταν οι θόρυβοι του καταυλισμού: φωνές, τριξίματα, γρυλίσματα (από μεγάλες γάτες πιθανώς).

«Θα μας κρατάνε φυλακισμένους,» είπε ο Στάνλεϊ, «ώσπου να μας ρίξουν στους Αγώνες.» Είχε μόλις κοιτάξει από τις κάτω μεριές των τοιχωμάτων, όπως είχε κάνει χτες βράδυ η Μιράντα. «Το μόνο καλό αυ-

τής της υπόθεσης είναι ότι μάλλον δεν θα μας βάλουν να τραβάμε κάρα όπως τους υπόζυγους.»

Μετά από λίγο, το Δεύτερο Σκέλος άνοιξε την είσοδο της σκηνής τους και τους έβγαλε έξω. «Προχωράτε!» τους φώναξε ο Ευτύχιος. «Προχωράτε!» καθώς άλλα μέλη τούς έσπρωχναν και τους τραβούσαν.

«Τι είναι; Σας λείψαμε;» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Σκασμός, βρομιάρηδες!» γκάριξε ο Ευτύχιος, και κοπάνησε τον मि-σθοφόρο στα πλευρά μ'ένα ρόπαλο.

Το Δεύτερο Σκέλος τούς τράβηξε ως το κέντρο του καταυλισμού, όχι δίπλα στους θρόνους του Πατέρα και της Μητέρας (οι οποίοι έστεκαν τώρα άδειοι), αλλά ούτε και πολύ μακριά τους. Ένας πάσσαλος ήταν τοποθετημένος εκεί, κι ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο ριγμένο στο έδαφος. Πολλά μέλη του Σκέλους ήταν συγκεντρωμένα ολόγυρα.

«ΑΥΤΟΙ,» φώναξε ο Ευτύχιος δείχνοντας τους αιχμαλώτους, «μας έκαναν τραύμα μεγάλο! Είναι όλοι τους υπόζυγοι για τριάντα-πέντε χρόνια – ο Πατέρας το αποφάσισε! Αλλά πρώτα θα τους δοκιμάσουμε στους Αγώνες – κι όσοι ζήσουν έζησαν!»

Τα μέλη του Σκέλους απάντησαν με ενθουσιασμό: *Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία! Στους Αγώνες! Στους Αγώνες! Τιμωρία!*

Η Εύνοια τούς κοίταζε και απορούσε πώς ήταν δυνατόν άνθρωποι να έχουν ποτέ καταντήσεϊ έτσι. Θηρία τής θύμιζαν. Ούτε οι πιο άθλιες συμμορίες της Ρελκάμνια δεν ήταν σαν αυτούς. Και η Εύνοια είχε γνωρίσει πολλές συμμορίες στην Ατέρμονη Πολιτεία. Το ντύσιμο των μελών του Δεύτερου Σκέλους, οι όψεις τους, ο τρόπος που στέκονταν και που κινούνταν, τα μάτια τους – τα πάντα, και όλα μαζί, έφερναν στο μυαλό κάτι το απάνθρωπο. *Σχεδόν σαν τους θηριανθρώπους της Κακό-πολης είναι. Απλώς δεν είναι μεταλλαγμένοι.*

«Προτού όμως τους ρίξουμε στους Αγώνες,» συνέχισε να φωνάζει ο Ευτύχιος, «δεν θα τους έχουμε να στρογγυλοκάθονται μες στη σκηνή μας και να τρώνε το φαγητό μας και να πίνουν το νερό μας!»

Τιμωρία! Τιμωρία! ΤΙΜΩΡΙΑ! ούρλιαζε το πλήθος, που φαινόταν να βλέπει την όλη διαδικασία σαν διασκεδαστικό θέαμα.

«Θα μας κάνουν να γελάσουμε τώρα, για ν'απαλύνουν το τραύμα μας!» φώναξε ο Ευτύχιος. Και, στρεφόμενος στους αιχμαλώτους, έδειξε τον Ζόραλεμ'σαρ. «Δέστε αυτόν!»

Δύο μέλη του Δεύτερου Σκέλους άρπαξαν τον μάγο και τον έσυραν ως τον πάσσαλο, όπου και έδεσαν τα χέρια του σ'έναν κρίκο ψηλά επάνω στο παλούκι. Η όψη του Ζόραλεμ ήταν στο ξύλο· η πλάτη του ήταν εκτεθειμένη. Και τώρα το Δεύτερο Σκέλος τού έβγαλε την κάπα και έσκισε τα άλλα ρούχα του από τη μέση και πάνω.

Ο Ευτύχιος έδειξε τον Στάνλεϊ. «Εσύ!» είπε. «Πάρε το μαστίγιο και ρίξε του-» Στράφηκε ξαφνικά στο πλήθος τριγύρω. «Πόσες; ΠΟΣΕΣ;»

Δέκα! Δεκαπέντε! Είκοσι! Δώδεκα! Δεκατρείς! Είκοσι! Δεκαπέντε! Δώδεκα! Δέκα! Δεκαπέντε!

«Σας ακούω! Σας ακούω!» Και προς τον Στάνλεϊ ξανά: «Πάρε το μαστίγιο, χαμηλοτσάκαλε, και ρίξ' του δεκαπέντε! –*Τώρα!*»

(Η Μιράντα παρατήρησε, παραξενεμένη, τη λέξη που είχε χρησιμοποιήσει ως βρισιά ο Ευτύχιος. *Χαμηλοτσάκαλε...* Σήμαινε κάτι ιδιαίτερο αυτό εδώ, στη Διπλωμένη Γη;)

Ο Στάνλεϊ βάδισε ως το μακρύ δερμάτινο μαστίγιο στο έδαφος. Έσκυψε και το σήκωσε από κάτω. «Κι αν αρνηθώ;» ρώτησε, ατενίζοντας τον Ευτύchio με στενεμένα μάτια.

«Θα φας τριάντα. Από εμένα.»

Τα μάτια του Στάνλεϊ γυάλισαν· και προς στιγμή, και η Μιράντα και η Εύνοια νόμισαν ότι θα ύψωνε το μαστίγιο απότομα και θα το τίναζε καταπάνω στον κοκκινομάλλη του Δεύτερου Σκέλους. Αλλά μετά έστρεψε το βλέμμα του στην πλάτη του Ζόραλεμ·σαρ.

Κι άρχισε να τον χτυπά.

Κρακ! ΚΡΑΚ! Κρακ! ΚΡΑΚ! έκανε το μαστίγιο ανεβοκατεβαίνοντας, και ο μάγος κραύγαζε από τον πόνο. Η πλάτη του γέμιζε μακριά τραύματα, το γαλανό δέρμα του σκιζόταν.

«Συγγνώμη, Ζόραλεμ!» φώναξε σε κάποια στιγμή ο Στάνλεϊ. «*Συγγνώμη!*» Αλλά συνέχισε να τον χτυπά.

Τα μέλη του Δεύτερου Σκέλους γελούσαν και φώναζαν και ζητωκραύγαζαν. Ύψωναν κούπες και έπιναν. Τρία άτομα – δυο άντρες, μια γυναίκα – είχαν αρχίσει να κοπανάνε τύμπανα με τα χέρια τους και με κοντά ραβδιά, χοροπηδώντας και τινάζοντας τα μαλλιά τους, κάνοντας κακόηχο σαματά που έμοιαζε ν'αρέσει στους υπόλοιπους.

Η Εύνοια είχε αποστρέψει το βλέμμα της· δεν μπορούσε να κοιτάζει τον μισθοφόρο να μαστιγώνει έτσι τον μάγο. Και σκεφτόταν: *Κρόνε, τι*

θα έκανα αν βρισκόμουν στη θέση του Στάνλεϊ και η Μιράντα στη θέση του Ζόραλεμ; Μία μόνο επιλογή θα υπήρχε. Θα δεχόμουν τα τριάντα χτυπήματα του Ευτύχιου. Θα τα δεχόμουν, θα τα δεχόμουν... Και ήξερε ότι σύντομα ήταν πολύ πιθανό ο εφιάλτης της να γινόταν πραγματικότητα.

Η Μιράντα, στεκόμενη δίπλα στην Εύνοια, παρακολουθούσε το μαστίγωμα ατάραχα, αν και μέσα της αισθανόταν βαθιά αηδιασμένη από τη βαρβαρότητα αυτών των παλιανθρώπων. Αν την καλούσαν να μαστιγώσει, ήξερε τι θα έκανε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε δεχτεί μαστίγωμα. Πριν από πολλά χρόνια, όταν ήταν μικρή θυγατέρα ακόμα, την είχε μαστιγώσει ακριβώς έτσι μια συμμορία της Ρελκάμνια. Την είχαν δέσει σ'έναν τοίχο, γυμνή, και τη χτυπούσαν με μια αγκαθωτή αλυσίδα. Η Μιράντα ούρλιαζε, ούρλιαζε όπως ποτέ δεν είχε ουρλιάξει ως τότε. Κι ακόμα θυμόταν εκείνο τον φριχτό πόνο να διατρέχει όλη της τη ράχη, να τη φλογίζει και να την παραλύει συγχρόνως.

Μετά, όμως, οι συμμορίτες είχαν δει τα τραύματά της να θεραπεύονται από την Πόλη. Τα είχαν δει να κλείνουν επάνω στο εκτεθειμένο δέρμα της, σταδιακά να εξαφανίζονται. Και είχαν τρομοκρατηθεί. Είχαν περάσει τη Μιράντα για δαιμόνισσα ή για νύμφη του Κρόνου. Την είχαν αφήσει δεμένη στον τοίχο και είχαν γίνει καπνός.

Οι γαμιόληδες.

Η Μιράντα είχε δυσκολευτεί να λυθεί από εκείνο τον καταραμένο τοίχο. Όχι επειδή οι κόμποι τους ήταν τόσο καλοί, αλλά επειδή ήταν μικρή ακόμα.

«Ε!» γκάριξε ο Ευτύχιος. «EEEE! Είπαμε: δεκαπέντε! Ούτε μία παραπάνω!»

Το χέρι του Στάνλεϊ έμεινε ακίνητο στον αέρα. Η αναπνοή του ήταν βαριά. Ξεροκατάπιε. Πρέπει να είχε χάσει τη μέτρηση των χτυπημάτων. Δυο μέλη του Δεύτερου Σκέλους τον άρπαξαν και του πήραν το μαστίγιο.

Ένας άλλος έλυσε τον Ζόραλεμ'σαρ απ'τον πάσσαλο κι εκείνος κατέρρευσε στη γη σαν σπασμένη μαριονέτα, γεμάτος αίματα.

Ο Ευτύχιος έκανε νόημα να τον πάρουν, και τον τράβηξαν προς τη σκηνή, αναγκάζοντάς τον να βαδίζει παραπατώντας. Το Δεύτερο Σκέλος ολόγυρα γελούσε και φώναζε.

Ο Ευτύχιος έδειξε τώρα την Εύνοια. «Αυτήν!» πρόσταξε, και δύο γυναίκες την άρπαξαν, τραβώντας την προς τον πάσσαλο καθώς εκείνη αντιστεκόταν, φωνάζοντας, κλοτσώντας. Μια γονατιά τη χτύπησε στο υπογάστριο, διπλώνοντάς την με κομμένη την αναπνοή. Το Δεύτερο Σκέλος σφύριζε και φώναζε και γελούσε. Οι δύο γυναίκες έδεσαν την Εύνοια στον πάσσαλο, έβγαλαν την κάπα της, και έσκισαν τα ήδη κουρελιασμένα ρούχα της από τη μέση και πάνω.

Ο Ευτύχιος έδειξε τον Στάνλεϊ ξανά. «Εσύ!» είπε. «Είναι η τυχερή σου μέρα. Έλα και ρίξε της—» Προς το πλήθος: «Πόσες; ΠΟΣΕΣ;»

Εκατό! Είκοσι! Δέκα! Πενήντα! Τριάντα! Τριάντα-δύο! Δώδεκα! Δέκα! Εκατό ρε! Τριάντα!

«Σας ακούω, σας ακούω!» φώναξε ο Ευτύχιος υψώνοντας το χέρι του. Και προς τον Στάνλεϊ: «Πάρε το μαστίγιο και ρίξε της τριάντα!»

Η όψη του μισθοφόρου ήταν εξαγριωμένη. Πλησίασε το μαστίγιο, το σήκωσε από κάτω—

—και το έστρεψε εναντίον του Ευτύχιου με αξιοσημείωτη ταχύτητα.

ΚΡΑΚ!

Η άκρη τον βρήκε στο μάγουλο, τινάζοντας αίμα.

«Στο στόμα του Χάροντα του Ανόφθαλμου, γαμημένο καθαрма!» φώναξε ο Στάνλεϊ.

Κι αμέσως γεροδεμένοι άντρες του Δεύτερου Σκέλους έπεσαν επάνω του, χτυπώντας τον με ρόπαλα, σωριάζοντάς τον στη γη, και κρατώντας τον κάτω με τα πόδια τους να πιέζουν τη ράχη του.

Ο Ευτύχιος άγγιξε το μάγουλό του, είδε το αίμα στο χέρι του. «Δέστε τον στον πάσσαλο!» ούρλιαξε. «ΔΕΣΤΕ ΤΟΝ!»

Έλυσαν την Εύνοια από εκεί και έδεσαν τον Στάνλεϊ, γδύνοντάς τον· και ο Ευτύχιος παίρνοντας το μαστίγιο άρχισε να χτυπά την πλάτη του μισθοφόρου. Η Εύνοια δεν κοίταζε, καθώς την είχαν τραβήξει πάλι κοντά στην Αδελφή της· έκλεισε τα μάτια, κλαίγοντας. Η Μιράντα κοιτούσε· μετρούσε τα μαστιγώματα.

Ο Ευτύχιος έριξε ογδόντα στον Στάνλεϊ, προτού πετάξει το μαστίγιο κάτω. Εν τω μεταξύ το πλήθος φώναζε, σφύριζε, και γελούσε, και οι τυμπανιστές χτυπούσαν μανιασμένα τα τύμπανά τους. Όλοι τους φαινόταν να το διασκεδάζουν.

Η πλάτη του Στάνλεϊ είχε γίνει μια μάζα από αίματα και σκισμένη λευκή-ροζ σάρκα. Ο μισθοφόρος ήταν στα όρια της λιποθυμίας, αλλά δεν είχε χάσει ακόμα τις αισθήσεις του.

«ΤΙΜΩΡΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ!» ούρλιαξε ο Ευτύχιος· και το πλήθος: *Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία!* υψώνοντας στον αέρα γροθιές, όπλα, και ξύλινες κούπες.

Ο Ευτύχιος έκανε νόημα σε κάποιους κι εκείνοι πήραν τον Στάνλεϊ από τον πάσσαλο και τον έσυραν στη σκηνή.

«Αυτήν,» είπε μετά ο Ευτύχιος, δείχνοντας την Εύνοια. Και την έφεραν πάλι στον πάσσαλο ενώ τώρα εκείνη πάλευε ακόμα πιο άγρια, ακόμα πιο ξέφρενα. Τη χτύπησαν και την έδεσαν, τελικά, όπως πριν. Της έσκισαν και τα ρούχα από τη μέση και κάτω, αφήνοντας μόνο τις μπότες της. Το λευκόδερμο σώμα της έτρεμε στο πρωινό φως, ντυμένο μόνο με τα μακριά χρυσαφιά μαλλιά της που θύμιζαν μανδύα.

«Εσύ!» Ο Ευτύχιος έδειξε τη Μιράντα. «Πάρε το μαστίγιο και ρίξε της–» Προς το πλήθος: «*Πόσες; ΠΟΣΕΣ;*»

Διάφοροι αριθμοί ακούστηκαν. Μεγάλοι όλοι.

«Σαράντα-πέντε!» φώναξε ο Ευτύχιος. «Ρίξε της σαράντα-πέντε!»

Η Μιράντα βάδισε προς το μαστίγιο. Το έπιασε από κάτω. Δεν μπορούσε να μαστιγώσει την Εύνοια. Της ήταν αδιανόητο. Ήταν *τερατώδες* για το μυαλό της. Ήθελε κι εκείνη να στρέψει το όπλο εναντίον του Ευτύχιου, και μπορούσε μετά να τους ταλαιπωρήσει αρκετά αυτούς τους καριόληδες με την τέχνη της Γατομαχίας. Αλλά ακόμα και οι πολεμικές γνώσεις της Μιράντας δεν επαρκούσαν για να αντιμετωπίσει όλους τους μαχητές του Δεύτερου Σκέλους, και το ήξερε. Θα πολεμούσε αλλά, στο τέλος, θα την έβαζαν κάτω και θα την έσπαγαν στο ξύλο.

Κι αυτό δεν θα μας βοηθήσει να δραπετεύσουμε. Πρέπει να είμαι σε καλή κατάσταση.

«Κάν' το, Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια, κλαίγοντας. «Σε παρακαλώ, *κάν' το... κάν' το...*» Η φωνή της ήταν σπασμένη.

«ΧΤΥΠΑ!» γκάριξε ο Ευτύχιος. «Χτύπα, αλλιώς–!»

Η Μιράντα έριξε το μαστίγιο στη γη, στρεφόμενη να τον αντικρίσει. «Όχι,» είπε.

«Θα φας εσύ *ενενήντα*, αν δεν τη χτυπήσεις!»

«Κάν' το, Μιράντα!» φώναξε απεγνωσμένα η Εύνοια. «Κάν' το! Σε παρακαλώ!»

«Όχι,» είπε η Μιράντα ξανά στον Ευτύχιο, γνωρίζοντας ότι μετά από ενενήντα μαστιγώματα δεν θα ήταν σε κατάσταση να δραπετεύσει. Αλλά ούτε την Εύνοια μπορούσε να χτυπήσει. Σε καμία περίπτωση.

«Δέστε την στον πάσσαλο!» πρόσταξε ο Ευτύχιος.

Ένας άντρας έλυσε τα σχοινιά της Εύνοιας ενώ δύο άλλοι ζύγωναν τη Μιράντα–

–η οποία κινήθηκε σαν τον άνεμο. Τινάχτηκε προς τον έναν από τους δύο άντρες ξαφνιάζοντάς τον, πηδώντας και πέφτοντας με τα γόνατα στο στήθος του, ρίχνοντάς τον στο έδαφος και πλακώνοντάς τον, κλέβοντας την αναπνοή του και ρίχνοντάς τον αναίσθητο («το πλάκωμα της γάτας», σύμφωνα με την τέχνη της Γατομαχίας).

Η Μιράντα τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του άντρα και, γυρίζοντας, το εκτόξευσε καταπάνω στον άλλο, βρίσκοντάς τον στην κοιλιά.

«Πιάστε την!» γκάριξε ο Ευτύχιος, ενώ κραυγές αντηχούσαν από παντού και η Εύνοια φώναζε απεγνωσμένα: «*Μιράντα!*»

Η Μιράντα έκανε τούμπα στη γη, άρπαξε το μαστίγιο, και, καθώς ορθωνόταν ξανά, χτύπησε μ'αυτό τον Ευτύχιο κατακέφαλα, ρίχνοντάς τον κάτω.

Μαχητές του Δεύτερου Σκέλους έρχονταν προς το μέρος της, με ρόπαλα και με μαστίγια. Η Μιράντα δεν επιχείρησε να τους αποφύγει· τινάχτηκε καταπάνω τους, κυλώντας σαν ρόδα ανάμεσά τους, με τα χέρια και με τα πόδια, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας από δω κι από κει («το πέρασμα της γάτας»). Τα χτυπήματα δεν ήταν πολύ δυνατά – δεν μπορούσαν να είναι πολύ δυνατά έτσι όπως κινιόταν η Μιράντα – όμως επαρκούσαν για να τους ξαφνιάσουν, να τους αποπροσανατολίσουν. Είχε αναγκαστεί ν'αφήσει το μαστίγιο πίσω της, βέβαια, αλλ' αυτό ήταν το λιγότερο τώρα.

Μια γροθιά άρπαξε το πόδι της από τον αστράγαλο, σταματώντας το πέρασμά της. Η Μιράντα δεν έχασε την ισορροπία της: στηριζόμενη στο ένα χέρι, γρονθοκόπησε ανάμεσα στους μηρούς τη γυναίκα που την είχε πιάσει. Εκείνη την άφησε και η Μιράντα στάθηκε όρθια ξαφνικά· απέφυγε το ρόπαλο ενός άντρα το οποίο ερχόταν προς το κεφάλι της και, απλώνοντας γρήγορα το δεξί της χέρι, έγδαρε το πρόσωπό του

από πάνω ως κάτω, χτυπώντας με τα νύχια της τα μάτια του («το χάδι της αγριόγατας»). Καθώς εκείνος ούρλιαζε, του πήρε το ρόπαλο και κοπάνησε έναν άλλο στο σαγόνι, κι έναν άλλο στην κοιλιά, κι έτρεξε ανάμεσα σε κάποιους που φαινόταν να τη φοβούνται και σκορπίζονταν στο πέρασμά της περίτρομοι.

Η Μιράντα κρύφτηκε πίσω από τις σκηνές με μια γοργή τούμπα. Αλλά την ακολουθούσαν· δε θα την άφηναν να ξεφύγει τόσο εύκολα. Και εδώ δεν υπήρχε αστικό περιβάλλον γύρω της το οποίο βοηθούσε στην τέχνη της Γατομαχίας. Οι σκηνές δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν παρά ελάχιστα για τέτοια δουλειά. Ωστόσο, η Μιράντα τις χρησιμοποίησε. Πηδούσε από τη μια στην άλλη, παίρνοντας ώθηση από τα σκληρά υφασμάτινα τοιχώματά τους, κλοτσώντας τους εχθρούς και χτυπώντας τους με το ρόπαλο που είχε αρπάξει. Κατάφερε, στο μεταξύ, ν'αρπάξει κι ένα σπαθί. Ήθελε να πάρει και κάποιο πυροβόλο, ει δυνατόν, αλλά δεν είδε κανένα.

Βγήκε, τελικά, ανάμεσα από τις σκηνές κι έτρεξε στο δάσος, ενώ πίσω της κραυγές οργής αντηχούσαν.

Δεν είχε αμφιβολία ότι θα την καταδίωκαν. Και ήξερε ότι έπρεπε να τους κρυφτεί. Έπρεπε να τους κρυφτεί και να επιστρέψει αργότερα, αθέατη. Μόνο έτσι θα μπορούσε να βοηθήσει την Εύνοια και τους άλλους να ξεφύγουν.

Αλλά κυρίως την *Εύνοια*.

Η Αδελφή της ήταν αιχμάλωτη αυτών των τεράτων!

Το Δεύτερο Σκέλος τράβηξε, άρον-άρον, την Εύνοια και την Κριστίν στη σκηνή. Η Κριστίν πάλευε να ξεφύγει, να μιμηθεί τη Μιράντα, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να φάει ξύλο. Της έσπασαν τη μύτη, τη γέμισαν μελανιές. Και τώρα τις πέταξαν και τις δύο στο εσωτερικό της σκηνής, όπου ήδη βρίσκονταν ο Στάνλεϊ και ο Ζόραλεμ· σαν άνθρωποι στα όρια του θανάτου, καταματωμένοι, τυλιγμένοι στις κάπες τους που είχαν ποτιστεί από το αίμα.

«...Τι στ'αρχίδια του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει;» κατάφερε να ρωτήσει ο μισθοφόρος, με τραχιά, εξουθενωμένη φωνή.

«Η Μιράντα,» είπε η Εύνοια, πνιχτά, τυλίγοντας την κάπα (που της είχαν δώσει πίσω οι βάρβαροι) γύρω από το γυμνό σώμα της. «Τους ξέφυγε. Τους ξέφυγε.»

Ο Στάνλεϊ έκανε να γελάσει αλλά βγήκε σαν κραυγή πόνου. «Η ανώμαλη... Θα τη γαμήσουν.»

«Όχι,» είπε η Εύνοια. «Τους ξέφυγε! Δε θα την πιάσουν!»

Το ίδιο γέλιο ξανά. «Έχετε τρελαθεί... έχετε τρελαθεί...»

Μετά, περίμεναν χωρίς να μιλάνε, ακούγοντας τον σαματά έξω απ'τη σκηνή τους. Ποδοβολητά, φωνές, κραυγές, γρυλίσματα.

Η Εύνοια αγωνιούσε για τη Μητέρα της. *Δε θα την πιάσουν. Δε θα την πιάσουν. Δεν – θα – την – πιάσουν. Η Μιράντα είναι η Μιράντα. Δε μπορούν αυτοί οι ελεεινοί γαμιόληδες να την πιάσουν. Είναι η Μιράντα. Δε θα την πιάσουν. Και θα βρει τρόπο να μας βοηθήσει. Θα βρει τρόπο να μας βοηθήσει.* Από στιγμή σε στιγμή, όμως, φοβόταν ότι η είσοδος της σκηνής θα άνοιγε και θα έριχναν μέσα την Αδελφή της.

Η είσοδος δεν άνοιξε.

Ακόμα κι όταν πολλή ώρα είχε περάσει και ο σαματάς στον καταυλισμό είχε καταλαγιάσει, η είσοδος δεν άνοιξε.

«Δεν την έπιασαν,» είπε η Εύνοια. «Τους ξέφυγε. Και θα έρθει και θα μας βοηθήσει.»

Ο Στάνλεϊ είχε αποκοιμηθεί· δεν μπορούσε να απαντήσει.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Ή τη σκότωσαν.»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι. Δεν είναι νεκρή!»

Η Ζόραλεμ έγλειψε τα χείλη του, ξεροκατάπιε. «Το... το καταλαβαίνεις; Επειδή είστε...;»

«Η Μιράντα δεν είναι νεκρή,» επέμεινε η Εύνοια, νιώθοντας δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια της· τα σκούπισε γρήγορα με την ανάστροφη του χεριού της. «Και θα έρθει να μας βοηθήσει. Θα έρθει.»

(15)

Υπόζυγοι, Αιχμάλωτοι, και Χαμηλοτσάκαλοι· και η Μιράντα στο Δάσος

Οι μέρες περνούσαν και η Μιράντα δεν επέστρεφε. Οι άλλοι την είχαν ξεγράψει, θεωρώντας τη νεκρή ή πιστεύοντας ότι τους είχε εγκαταλείψει. Αλλά η Εύνοια δεν νόμιζε ούτε το ένα ούτε το άλλο· ήταν σίγουρη ότι η Μιράντα θα επέστρεφε· ήταν σίγουρη ότι θα τους βοηθούσε.

Το Δεύτερο Σκέλος τούς κρατούσε κλεισμένους στη σκηνή τους και τους τάζε μία φορά την ημέρα ενώ τους έφερνε νερό δύο φορές την ημέρα. Ένας άντρας είχε έρθει μέσα, μετά τα μαστιγώματα, και είχε ελέγξει τα τραύματα στις πλάτες του Ζόραλεμ'σαρ και του Στάνλεϊ, ενώ άλλοι δύο στέκονταν φρουροί κρατώντας ρόπαλα. Ο θεραπευτής είχε βάλει στις πληγές των χτυπημένων μια αλοιφή (από βοτάνια, υπέθετε η Εύνοια) που φαινόταν να τους καίει, αν έκρινε κανείς από τις εκφράσεις στα πρόσωπά τους κι από τα μουγκρίσματα που έβγαζαν. Με παρόμοιο τρόπο ο θεραπευτής περιποιήθηκε και τα χτυπήματα που είχε δεχτεί η Κριστίν από τον ξυλοδαρμό, καθώς και τη σπασμένη μύτη της. Τοποθέτησε εκεί ένα έμπλαστρο που έμοιαζε πρωτόγονο. Δεν φαινόταν να δείχνει καμία συμπόνια για τους αιχμαλώτους· δούλευε διαδικαστικά.

Στην Εύνοια το Δεύτερο Σκέλος δεν έφερε καινούρια ρούχα, έτσι εκείνη προσπάθησε να δέσει επάνω της τα κουρέλια όσο καλύτερα μπορούσε, όπως είχε κάνει η Μιράντα μετά τη μάχη με τον Ιπτάμενο Διάβολο. Αλλά δεν νόμιζε ότι τα κατάφερε το ίδιο καλά, κι αισθανόταν άβολα και εκτεθειμένη. Μάλλον, τα δικά της ρούχα ήταν σε χειρότερη κατάσταση από της Αδελφής της· το Δεύτερο Σκέλος τα είχε κουρελιάσει χειρότερα απ'ό,τι τα νύχια του Ιπτάμενου Διαβόλου είχαν κουρε-

λιάσει την ενδυμασία της Μιράντας. Ευτυχώς, η κάπα της Εύνοιας ήταν άθικτη και την τύλιγε γύρω της για ζεστασιά.

Δυο φορές μόνο το Δεύτερο Σκέλος έβγαλε τους αιχμαλώτους από τη σκηνή τους, σαν ζώα ίσως για να πάρουν αέρα, γιατί δεν υπήρχε κανένας άλλος φανερός λόγος. Την πρώτη φορά, τους έβαλε να καθίσουν στο έδαφος, γύρω από τον πάσσαλο όπου είχαν γίνει τα μαστιγώματα. Ήταν πρωί και είχε ψύχρα· οι φυλλωσιές του δάσους θρόιζαν. Ο καταυλισμός ολόγυρά τους βρισκόταν σε κίνηση: άνθρωποι πήγαιναν κι έρχονταν κάνοντας διάφορες δουλειές. Η Μητέρα καθόταν στον θρόνο της, και το βλέμμα της παρατηρούσε την Εύνοια και τους άλλους.

Σε κάποια στιγμή, ο Στάνλεϊ είπε: «Η Σειρήνα. Είναι ζωντανή.»

Η Κριστίν στράφηκε, κοιτάζοντας προς τα εκεί όπου κοίταζε ο μισθοφόρος. Το ίδιο κι ο Ζόραλεμ. Το ίδιο και η Εύνοια, η οποία υπέθετε ότι η Σειρήνα ήταν αυτή η γυναίκα που έσερνε ένα φορείο από δέρμα και ξύλο, γεμάτο κομμένα κλαδιά. Ήταν μετρίου αναστήματος, πορφυρόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά. Φορούσε παλιά υφασμάτινα ρούχα και κοντές μπότες. Η Εύνοια θυμόταν ότι ο Ζόραλεμ'σαρ είχε πει πως αυτή η γυναίκα είχε εμφανιστεί περίπου εκεί όπου είχαν εμφανιστεί εκείνη και η Μιράντα.

«Δεν είναι νεκρή, λοιπόν,» τον άκουσε να μουρμουρίζει τώρα.

«Όχι ακόμα,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Αφού άντεξε μέχρι στιγμής τον ζυγό, θ'αντέξει κι άλλο.» Η Σειρήνα ήταν, προφανώς, υπόζυγη. Δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό, έτσι όπως έσερνε το φορείο πίσω της, πηγαίνοντάς το προς μια σκηνή που φαινόταν να την έχουν για αποθήκη.

«Αναρωτιέμαι αν μας θυμάται πια, ή αν έχει γίνει θηρίο...» είπε ο Στάνλεϊ.

«Νομίζεις ότι ίσως να μας βοηθούσε να δραπετεύσουμε;» ψιθύρισε η Κριστίν.

Ο Στάνλεϊ ρουθούνισε σαν νάχε ακούσει αστείο.

Καθώς η Σειρήνα έφτανε κοντά στη σκηνή-αποθήκη, ένα θηρίο πετάχτηκε ξαφνικά δίπλα της, γρυλίζοντας, δείχνοντας τα δόντια του, έτοιμο να της χιμήσει. Ήταν αρκετά μεγάλο: στο μήκος, περίπου όσο μια από τις μεγάλες γάτες, αλλά όχι και στο ύψος, ούτε στον όγκο. Το σώμα του βρισκόταν πολύ χαμηλά στο έδαφος: η κοιλιά του σχεδόν

σερνόταν κάτω. Ήταν λιγνό και είχε γυαλιστερό καφετί τρίχωμα που θύμιζε αγκάθια. Η μουσούδα του ήταν μακριά, τα μάτια του στενά – δυο σχισμάδες πάνω στο πρόσωπό του – και γυαλιστερά. Η ουρά του ήταν μικρή, πολύ μικρή για το μέγεθός του. Τα τέσσερα πόδια του είχαν επικίνδυνα νύχια κι έμοιαζαν εξαιρετικά ευέλικτα παρότι κοντά.

Η Σειρήνα, κραυγάζοντας τρομαγμένη, άφησε το φορείο της να πέσει, παραπάτησε καθώς προσπαθούσε ν'απομακρυνθεί απ'το θηρίο, σκόνταψε κι έπεσε. Ο φρουρός που στεκόταν πλάι στην αποθήκη έστρεψε το δόρυ του προς το άγριο ζώο, φωνάζοντας: «EEEE! Σας ξέφυγε χαμηλοτσάκαλος, ρεεεε! Ρεεεεε!»

Ένας άντρας του Δεύτερου Σκέλους ερχόταν ήδη, τρέχοντας, βαστώντας μακρύ μαστίγιο, το οποίο τώρα τίναξε μ'ένα δυνατό ΚΡΑΚ! Το θηρίο μαζεύτηκε, φοβισμένο. ΚΡΑΚ! – το μαστίγιο τινάχτηκε ξανά, κι αυτή τη φορά δεν χτύπησε μόνο το έδαφος αλλά εν μέρει και το θηρίο, το οποίο έβγαλε μια πονεμένη, ηττημένη φωνή. «Πίσω!» του φώναξε ο μαστιγοφόρος, κι έδειξε προς μια μεριά. «Πίσω! Πάμε – από κει! Κουνήσου!» Τίναξε πάλι το μαστίγιο, στον αέρα. Το θηρίο προχώρησε, και ο άντρας το ακολούθησε, φωνάζοντας και συνεχίζοντας να χτυπά αέρα και έδαφος με το μαστίγιό του.

Η Σειρήνα σηκώθηκε όρθια, έπιασε το φορείο, και το τράβηξε μες στη σκηνή-αποθήκη.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Εύνοια. Όσο η Μιράντα κι εκείνη ταξίδευαν δεν είχαν αντικρίσει τέτοιο ζώο.

«Χαμηλοτσάκαλος,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Έτσι το λένε όλοι στη Διπλωμένη Γη. Έχεις υπόψη σου τα τσακάλια άλλων διαστάσεων;»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε προσπαθώντας να θυμηθεί. «Δε νομίζω.»

«Μοιάζει μ'αυτά. Τα Σκέλη τού έδωσαν το όνομά του, όπως και στα περισσότερα πράγματα εδώ πέρα. Δεν ξέρω πώς γνώριζαν για τα τσακάλια, αλλά είναι σε τούτη τη διάσταση από πολύ παλιά.»

«Οι χαμηλοτσάκαλοι,» είπε η Κριστίν στην Εύνοια, «θεωρούνται τα πιο ύπουλα και αιμοβόρα ζώα στη Διπλωμένη Γη. Μόνο κάποιοι σαν το Δεύτερο Σκέλος θα τους κρατούσαν μαζί τους. Δεν δαμάζονται, ούτε φυσικά μπορείς να τους καβαλήσεις σαν τις μεγάλες γάτες. Και ποτέ δεν έχει ακουστεί να είναι φιλικοί προς τους ανθρώπους.»

«Το Δεύτερο Σκέλος δεν τους θέλει για φίλους,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Ούτε τις γάτες τις κρατά για φιλικές επαφές.»

Η Κριστίν συνέχισε να λέει στην Εύνοια: «Πολλές φορές, αμολάνε χαμηλοτσάκαλους για να κυνηγήσουν τους εχθρούς τους, έχουμε ακούσει.»

Η Μιράντα είχε βρεθεί κυνηγημένη από χαμηλοτσάκαλους, αν και δεν ήξερε τι ήταν.

Φεύγοντας από τον καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους, είχε προσπαθήσει να απομακρυνθεί καθώς άκουγε τα μέλη του να την καταδιώκουν, λυσσασμένα. Είχε σκαρφαλώσει σε κάτι μεγάλα δέντρα που τα κλωνάρια και οι φυλλωσιές τους ενώνονταν σαν γέφυρες πάνω από τους χοντρούς κορμούς τους. Είχε κρυφτεί εκεί και είχε δει τους μαχητές του Δεύτερου Σκέλους να περνάνε από κάτω της. Την είχαν χάσει.

Η Μιράντα προσπάθησε να απομακρυνθεί κι άλλο, προς διαφορετική κατεύθυνση απ'αυτήν που είχαν πάει οι κυνηγοί της, ενώ συγχρόνως είχε υπόψη της τη μεριά όπου βρισκόταν ο καταυλισμός του Σκέλους (γιατί σκόπευε, φυσικά, να επιστρέψει εκεί). Η εσωτερική της πυξίδα τη βοήθησε σ'αυτό· δεν έχανε εύκολα την πορεία της πλέον στη Διπλωμένη Γη.

Σταμάτησε, τελικά, σε μια μικρή σπηλιά πλάι σε μια πηγή. Γονάτισε και ήπιε νερό. Έπλυνε το πρόσωπό της. Κάθισε να ξεποστάσει.

Και τότε ήταν που είδε ένα από εκείνα τα τετράποδα θηρία να έρχεται προς το μέρος της. Μακρύ, λιγνό, και γυαλιστερό, μοιάζοντας να σέρνεται στο έδαφος χωρίς να είναι ερπετό· τα κοντά πόδια του φαίνονταν πολύ ευκίνητα. Τα μάτια του στραφτάλιζαν· τα δόντια του κροτάλιζαν ενώ σάλια έτρεχαν από το στόμα του.

Της χίμησε γρυλίζοντας. Η Μιράντα είχε ήδη υψώσει το σπαθί της και πάρει τη στάση της ετοιμοπόλεμης αλητόγατας (όπως λεγόταν στη Γατομαχία), με τα πόδια λυγισμένα, έτοιμη για μάχη. Το θηρίο τινάχτηκε καταπάνω της, αλλά χωρίς να πηδά ψηλά πάνω απ'το έδαφος όπως θα έκαναν θηρία άλλων διαστάσεων τα οποία είχε δει η Μιράντα σε πλακέτες κινούμενων εικόνων, ή όπως θα έκαναν πολλά άγρια, αδέσποτα σκυλιά της Ρελκάμνια. Αυτό σήμαινε ότι δεν μπορούσε να

καρφώσει το ζώο στην κοιλιά με τη λεπίδα της. Ούτε να το κλοτσήσει συνέφερε, γιατί μάλλον θα της δάγκωνε το πόδι.

Κατέβασε το σπαθί της προς το κεφάλι του – και το θηρίο το δάγκωσε! Το δάγκωσε, μα τον Κρόνο! Κρατούσε τώρα τη λεπίδα ανάμεσα στα δόντια του, γρυλίζοντας μανιασμένα, παρότι το στόμα του αιμορροούσε από την κόψη της.

Η Μιράντα τράβηξε το σπαθί προς τα πάνω, αναγκάζοντας το πλάσμα να σηκωθεί στα πισινά του πόδια. Τα μπροστινά έγδαραν τους μηρούς της, σκίζοντας (ελάχιστα μόνο) το παντελόνι της, μουλιάζοντάς το με αίμα. Η Μιράντα κλότσησε δυνατά, χτυπώντας το θηρίο στην κοιλιά. Ευτυχώς, ήταν ευαίσθητο εκεί όπως όλα τα ζώα έπεσε πίσω με μια πονεμένη φωνή, αφήνοντας το λεπίδι της από τα δόντια του. Και η Μιράντα το σπάθισε κατακέφαλα, ανάμεσα στα μικρά αφτιά του, σπάζοντας το κρανίο του, τινάζοντας αίματα και μυαλά.

Μετά έφυγε από εκείνη την πηγή, γρήγορα, γιατί φοβόταν ότι το Δεύτερο Σκέλος ίσως να είχε ακούσει τους θορύβους της σύντομης μάχης.

Προτού πέσει η νύχτα, η Μιράντα απέφυγε τους κυνηγούς ακόμα μια φορά – κρυμμένη στις σκιές κάτι θάμνων, διπλωμένη, κάνοντας το σώμα της όσο πιο μικρό μπορούσε – και συνάντησε θηρία σαν το προηγούμενο άλλες δύο φορές. Πράγμα που την παραξένεψε. Γιατί, τόσες μέρες στη Διπλωμένη Γη, εκείνη και η Εύνοια δεν είχαν αντικρίσει ούτε ένα τέτοιο ζώο. Το Δεύτερο Σκέλος πρέπει να τα είχε αμολήσει εναντίον της· αυτή της έμοιαζε να είναι η πιο λογική εξήγηση. Αλλά, παραδόξως, οι κυνηγοί του Σκέλους δεν ήταν μαζί τους. Ποιος ο λόγος, άραγε; Δε μπορούσαν να τα ελέγξουν; Μάλλον. Της φαίνονταν πολύ άγρια. Και της θύμιζαν κάποιο άλλο ζώο που είχε δει παλιότερα. Ένα ζώο που υπήρχε σε άλλες διαστάσεις...

Το πρώτο θηρίο η Μιράντα το αντιμετώπισε βάζοντάς το να δαγκώσει το ρόπαλό της – το οποίο έσπασε στα δύο από τα δόντια του! – και σπαθίζοντάς το στο κεφάλι, όπως το προηγούμενο. Το χτύπημα δεν το σκότωσε, τώρα, αλλά της έδωσε την ευκαιρία να το ξαναχτυπήσει, καρφώνοντάς το στο σώμα και αποτελειώνοντάς το.

Το δεύτερο θηρίο – το οποίο συνάντησε αργότερα – τη δυσκόλεψε περισσότερο. Τινάχτηκε από πίσω της ενώ εκείνη δεν κοίταζε, και μο-

νάχα την τελευταία στιγμή η Μιράντα αντιλήφτηκε ότι κίνδυνος ερχόταν και πετάχτηκε στο πλάι. Το πλάσμα δάγκωσε την κάπα της, τραβώντας την, γδέρνοντάς την με τα νύχια του. Η Μιράντα την έλυσε, αφήνοντάς την να πέσει. Στράφηκε, με το σπαθί της στο χέρι. Του επιτέθηκε, αλλά το θηρίο απέφυγε ευέλικτα τις επιθέσεις της καθώς προσπαθούσε να την πλησιάσει· κάπου-κάπου τα κατάφερνε νάρθει κοντά της, μα πάντοτε η Μιράντα τινάζοταν πίσω και τα σαγόνια του έπιαναν μονάχα κομμάτια από τα ρούχα της. Μετά σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το περιβάλλον του δάσους προς όφελός της, για την τέχνη της Γατομαχίας. Δεν ήταν σαν το αστικό περιβάλλον αλλά, από κάποιες απόψεις, δεν ήταν και τόσο διαφορετικό. Η Μιράντα πήδησε, πιάστηκε με το ένα χέρι από ένα κλαδί, και, μαζεύοντας τα πόδια της, πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του θηρίου. Δεν άφησε το κλαδί, και τώρα ταλαντεύθηκε προς τα πίσω, προς τη μεριά απ'την οποία είχε έρθει· άπλωσε και τα δύο πόδια και κλότσησε την επάνω μεριά του κεφαλιού του πλάσματος. Το χτύπημα ήταν αρκετά δυνατό για να το ρίξει ζαλισμένο στη γη. Η Μιράντα άφησε το κλαδί και, πέφτοντας, κάρφωσε με το σπαθί της το θηρίο στην πλάτη, διαπερνώντας το ως την κοιλιά.

Αυτά τα πλάσματα θύμιζαν τσακάλια άλλων διαστάσεων. Και η Μιράντα αναρωτήθηκε αν το όνομά τους ήταν χαμηλοτσάκαλοι, καθώς θυμόταν εκείνη τη βρισιά του Ευτύχιου.

Την επόμενη μέρα, επέστρεψε με προσοχή προς τον καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους...

Όταν το Δεύτερο Σκέλος έβαλε πάλι τους αιχμαλώτους στη σκηνή τους, η Εύνοια ρώτησε τους άλλους γιατί είχε έρθει η Σειρήνα εδώ, γιατί είχε περάσει τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ήταν κι αυτή του τάγματος των Ερευνητών; Και πριν από πόσο καιρό είχε έρθει;

«Πριν από δεκαπέντε χρόνια,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Την ανάγκασε μια συμμορία να περάσει τη δίοδο. Αυτήν κι άλλους τρεις. Ο ένας ήταν σύζυγός της· οι άλλες δύο φίλες τους. Όλοι τους νεκροί τώρα. Είναι αριστοκράτισσα, μας είπε.»

«Και πώς έμπλεξε με συμμορία;»

«Είναι από εκείνες τις συμμορίες που μπλέκονται με ευγενείς και με πλούσιους, κάνοντας διάφορες κομπίνες. Ονομάζονται Χρυσόπλαστοι. Πρέπει ακόμα να υπάρχουν, υποθέτω, εκτός αν έχουν διαλυθεί. Η Σειρήνα και οι δικοί της είχαν προσπαθήσει να τους κοροϊδέψουν. Να τους κάνουν κομπίνα επάνω σε μια κομπίνα που έκαναν οι Χρυσόπλαστοι,» μειδίασε ο Ζόραλεμ. «Δυστυχώς, τους έπιασαν.»

Τη δεύτερη φορά που το Σκέλος έβγαλε τους αιχμαλώτους από τη σκηνή-φυλακή τους ήταν απόγευμα και πριν από μερικές ώρες είχε βρέξει. Οι φυλλωσιές του δάσους ήταν υγρές· το έδαφος επίσης. Τους έβαλαν να καθίσουν πάνω σε κάτι μεγάλες φλοιίδες από κορμούς δέντρων, πάλι γύρω από τον πάσσαλο όπου τους είχαν μαστιγώσει.

Αντίκρυ, στους δύο θρόνους, κάθονταν ο Πατέρας και η Μητέρα, και μπροστά τους ήταν γονατισμένος ο Άρνιλεκ, με τα γόνατά του να βουλιάζουν στην υγρή γη, μιλώντας μαζί τους. Η κουβέντα του με τους αρχηγούς του Δεύτερου Σκέλους δεν ερχόταν καθαρά στ'αφτιά της Εύνοιας, αλλά, απ'ό,τι μπορούσε να καταλάβει, ο Άρνιλεκ προσπαθούσε να πείσει τη Μητέρα και τον Πατέρα να τον ελευθερώσουν.

«Το αριστερό αρχίδι του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Κατευθείαν να μας πουλήσει, μόλις συνήλθε απ'τα τραύματά του.»

«Μπορεί να διαπραγματεύεται για όλους μας,» είπε η Κριστίν.

Ο Στάνλεϊ ρουθούνισε. «Τα παπάρια του Κρόνου διαπραγματεύεται.»

Ο Άρνιλεκ μιλούσε τώρα πιο έντονα στον Πατέρα και τη Μητέρα, αλλά εκείνοι είχαν ήδη αρχίσει να γελάνε, και τίποτα από τα λόγια του δεν ακουγόταν πίσω από το γέλιο τους. Ο Πατέρας έκανε νόημα κι ένας γεροδεμένος άντρας έφερε κοντά μια μεγάλη γάτα, κρατώντας την απ'το λουρί της. Ήταν η Γιάαμκα, παρατήρησε αηδιασμένη η Εύνοια· το Δεύτερο Σκέλος είχε καταφέρει να την υποτάξει. Και τώρα η γκριζόμαυρη γάτα με τα χρυσαφένια μάτια γρύλισε προς τον Άρνιλεκ καθώς ο άντρας που την κρατούσε την ώθησε κοντά του. Ο Άρνιλεκ πετάχτηκε πίσω, σύρθηκε στη βρεγμένη γη, τρομαγμένος. Η Γιάαμκα τον πλησίασε περισσότερο. Ο Πατέρας και η Μητέρα γελούσαν.

«...πεινάει!» ακούστηκαν κάποια από τα λόγια του άντρα που κρατούσε τη μεγάλη γάτα. «...για δείπνο;»

Ο Πατέρας τού έκανε νόημα ξανά, κι εκείνος τράβηξε πίσω τη Γιάαμκα.

Υστερα, ο Πατέρας σηκώθηκε από τον θρόνο και ανέβηκε επάνω του, όρθιος, παραμέρισε τη δίπλωση του χιτώνα του, και κατούρησε τον Άρνιλεκ ο οποίος ήταν ακόμα μισοξαπλωμένος στη βρεγμένη γη. «ΒΡΕΧΕΙ ΞΑΝΑ!» φώναξε ο Πατέρας, και γέλια αντήχησαν ολόγυρα από πολλούς που παρακολουθούσαν.

«Ακριβώς ό,τι θα του έκανα κι εγώ,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Μπορεί να προσπαθούσε να μας βοηθήσει όλους!» του είπε η Κριστίν.

Εκείνος την αγνόησε.

Ο Άρνιλεκ προσπάθησε να απομακρυνθεί από τα ούρα που έρχονταν καταπάνω του αλλά η ξύλινη αιχμή ενός δόρατος τον σταμάτησε. Όταν ο Πατέρας είχε πάψει να τον βρέχει, μια γυναίκα πέρασε ένα λουρί γύρω απ'τον λαιμό του Άρνιλεκ και τον τράβηξε προς μια σκηνή. Όποτε εκείνος έκανε να σηκωθεί, ένας άλλος ερχόταν από πίσω του και, με ραβδί, τον χτυπούσε στα πόδια, ρίχνοντάς τον στο έδαφος, αναγκάζοντάς τον να πηγαίνει με τα τέσσερα.

«Ελπίζω ο Βίκτορας νάναι ζωντανός...» μουρμούρισε η Κριστίν.

«Γιατί;» είπε μουντά ο Στάνλεϊ. «Για να τον κατουρήσουν κι αυτόν;»

Η Μιράντα περιφερόταν γύρω από τον καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους, όμως δεν μπορούσε να πλησιάσει περισσότερο. Το θεωρούσε πολύ επικίνδυνο. Αλλά ακόμα κι αν πλησίαζε, ακόμα κι αν κατάφερνε να γλιστρήσει μέσα στον καταυλισμό, τι θα πετύχαινε έτσι; Δε μπορούσε να πάρει την Εύνοια και τους άλλους από εκεί. Ήταν αμφίβολο αν μπορούσε να πάρει καν μόνο την Εύνοια. Και ήθελε, ει δυνατόν, να τους σώσει όλους. Ο Ζόραλεμ'σαρ ήταν, ίσως, το μοναδικό άτομο που είχε την ικανότητα – κάπως – να τους βγάλει από τη Διπλωμένη Γη. Επιπλέον, το ανθρώπινο ήταν να τους βοηθήσει. Πώς μπορούσε να τους αφήσει σ'αυτά τα τέρατα;

Κυρίως, πλησίαζε τον καταυλισμό απογεύματα και βράδια, όταν το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας κυριαρχούσε και οι σκιές και τα σκοτάδια ήταν πυκνά. Αυτός ήταν ο πιο ασφαλής τρόπος προσέγγισης. Η Μιράντα δεν ήξερε και πολλά απ'το πώς να κρύβεται και να κινείται αθέατη μέσα σε δάση, αλλά είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι αυτό δεν διέφερε και τόσο απ'το κρύψιμο στην πόλη. Το σκοτάδι ήταν

παντού ο σύμμαχός σου, κι έπρεπε να θυμάσαι ότι όποιος στέκεται πολύ κοντά στο φως τυφλώνεται εν μέρει.

Ένα απόγευμα, είδε την Εύνοια και τους άλλους έξω απ'τη σκηνή τους, να κάθονται γύρω από τον πάσσαλο όπου είχαν μαστιγωθεί. Αντίκρυ τους ο Άρνιλεκ μιλούσε με τον Πατέρα και τη Μητέρα' μετά, έφεραν τη Γιάαμκα για να τον απειλήσει, και ο Πατέρας τον κατούρησε, και τον πήραν μακριά από τους θρόνους τραβώντας τον από τον λαιμό, με λουρί, σαν ζώο. Τα γέλια του Δεύτερου Σκέλους αντηχούσαν στο δάσος πέρα από τον καταυλισμό. Την Εύνοια και τους άλλους τούς άφησαν για λίγη ώρα ακόμα έξω και, ύστερα, τους πήγαν πάλι στη σκηνή τους. Ευτυχώς δεν είχαν σκοπό να τους μαστιγώσουν ξανά, ούτε φαινόταν να υπήρχε κανένας πολύ συγκεκριμένος λόγος που τους είχαν βγάλει από τη φυλακή. Ίσως απλά για να πάρουν αέρα.

Αυτές τις ημέρες, από τότε που είχε ξεφύγει από τα χέρια του Δεύτερου Σκέλους, η Μιράντα ζούσε από τους δασότοπους, και οι λιγοστές γνώσεις της για επιβίωση στη φύση είχαν αποδειχτεί αρκετές. Έβρισκε νερό σε πηγές, έτρωγε καρπούς (που νόμιζε ότι δεν πρέπει να ήταν δηλητηριώδεις), και κυνηγούσε ζώα. Τον τελευταίο χαμηλοτσάκαλο που είχε σκοτώσει δεν τον είχε αφήσει να τον φάνε τα άλλα θηρία' τον πήρε, τον έγδαρε, και τον έψησε, την επομένη, πάνω από μια φωτιά που είχε ανάψει μέσα σε λάκκο και είχε φτιάξει γύρω της μια ξύλινη κατασκευή για να εκτρέπει τον καπνό. Το κρέας του χαμηλοτσάκαλου ήταν πολύ σκληρό, όμως' δεν τρωγόταν. Δεν μπορούσε καν να το μασήσει. Τα άλλα ζώα που κυνήγησε ήταν μια μεγάλη σαύρα (τη σκότωσε μ'ένα χτύπημα από το σπαθί της), ένα πουλί (που το άρπαξε ανάμεσα στα χέρια της, πηδώντας καταπάνω του όταν αυτό είχε προσγειωθεί για να φάει κάτι από το έδαφος), και μια εξάποδη (είχε δει την αλεπού να κυνηγά πουλιά και της είχε στήσει καρτέρι' όταν η εξάποδη έτρωγε, η Μιράντα πετάχτηκε και τη σπάθισε). Για να ανάβει φωτιές χρησιμοποιούσε τον ενεργειακό αναπτήρα της, τον οποίο δεν της είχε πάρει το Δεύτερο Σκέλος καθώς τον είχε κρυμμένο μες στα ρούχα της. Και ευτυχώς η ενέργειά του δεν είχε ακόμα τελειώσει, αλλά πρέπει πια να πλησίαζε στο τέλος της.

Εφτά μέρες πέρασαν έτσι, χωρίς η Μιράντα να βρίσκει τρόπο να σώσει την Εύνοια και τους άλλους, αλλά πάντα παρατηρώντας το Δεύτε-

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

ρο Σκέλος και προσέχοντας να μην τη δουν τα μέλη του. Δεν έψαχναν ενεργά γι' αυτήν – μάλλον, νόμιζαν ότι είχε απομακρυνθεί πλέον, ότι πιθανώς είχε φύγει από τους Δασότοπους της Στροφής – όμως μπορεί οι φρουροί τους να την έβλεπαν κατά τύχη, καθώς και οι κυνηγοί τους, που περιφέρονταν έξω από τον καταυλισμό για να πιάσουν θηρία.

Την όγδοη μέρα, το Δεύτερο Σκέλος διέλυσε τον καταυλισμό και ξεκίνησε να ταξιδεύει.

Και η Μιράντα το ακολούθησε.

(16)

Ο Φωτεινός Λάκκος

Τους τράβηξαν έξω απ'τη σκηνή τους χωρίς καμια εξήγηση. Απλά μπήκαν ένα πρωί, τους άρπαξαν απ'τα χέρια, και τους έσυραν. Ο Στάνλεϊ τούς έβρισε αισχρά αλλά, φυσικά, τον αγνόησαν.

Η Εύνοια είδε πως το Δεύτερο Σκέλος διέλυε τον καταυλισμό, καθώς ένα από τα μέλη του περνούσε ένα πράγμα από δέρμα και ξύλο στους ώμους της – ένα πράγμα το οποίο εκείνη γνώριζε τι ήταν. Ορισμένοι υπόζυγοι το φορούσαν. Μόλις ο άντρας είχε προσαρμόσει τον ζυγό επάνω της, την πήρε μακριά από τους υπόλοιπους και την έδεσε μπροστά από ένα κάρο. Πλάι της ήταν παρόμοια δεμένη μια άλλη γυναίκα.

Η Σειρήνα.

Επάνω στο κάρο, μέλη του Δεύτερου Σκέλους φόρτωναν διάφορα πράγματα από τον καταυλισμό.

Η Εύνοια κοίταξε προς τη μεριά του Ζόραλεμ'σαρ και των άλλων. Είδε πως την Κριστίν την έβαλαν να τραβά ένα φορείο, δένοντας τα χέρια της στα δύο μακριά ξύλα της δερμάτινης κατασκευής. Τον Στάνλεϊ και τον μάγο, όμως, δεν τους ανάγκασαν να τραβάνε· ακινητοποίησαν τους καρπούς τους με σχοινιά τα οποία έδεσαν στο τέλος ενός μεγάλου κάρου που το έσερναν δύο εύσωμοι υπόζυγοι.

Οι υπόζυγοι – όπως είχαν εξηγήσει στην Εύνοια ο Ζόραλεμ, η Κριστίν, και ο Στάνλεϊ όσο βρίσκονταν εδώ – δεν ήταν όλοι άνθρωποι από τη Ρελκάμνια, φυσικά, ούτε αιχμάλωτοι από το Τρίτο Σκέλος ή άλλοι εχθροί ή θύματα του Δεύτερου Σκέλους. Οι περισσότεροι υπόζυγοι, βασικά, ήταν μέλη του Δεύτερου Σκέλους. Αναγκάζονταν να τραβήξουν για κάποιο χρονικό διάστημα είτε επειδή τιμωρούνταν από τον Πατέρα ή τη Μητέρα είτε επειδή έπρεπε κάποιοι να υπάρχουν για να τραβάνε. Στην τελευταία περίπτωση, μάλλον το έκαναν κυκλικά, μια ο έ-

νας, μια ο άλλος, όπως φυλάς βάρδιες. Δε χρησιμοποιούσαν ζώα για να έλκουν τα κάρα και τα φορεία τους. Δεν υπήρχαν ζώα κατάλληλα για τέτοια δουλειά στη Διπλωμένη Γη. Εκτός από τις γιγάντιες χελώνες· αλλά αυτές μόνο το Τρίτο Σκέλος φαινόταν να ξέρει πώς να τις δαμάσει με τους Χελωνομάγους του. Το Δεύτερο Σκέλος δεν φαινόταν να έχει τέτοιους σαμάνους ανάμεσά του· ή, τουλάχιστον, η Εύνοια δεν είχε δει κανέναν που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ως «σαμάνο», κάποιον που φαινόταν να κάνει κάτι το ασυνήθιστο για να δημιουργήσει ένα αποτέλεσμα που αλλιώς ήταν αδύνατον να επιτευχθεί.

Η Εύνοια αναρωτήθηκε προς στιγμή γιατί δεν είχαν βάλει και τον Ζόραλεμ'σαρ και τον Στάνλεϊ να τραβάνε – σίγουρα είχαν πολλά πράγματα να μεταφέρουν, με τη διάλυση του καταυλισμού τους – αλλά ύστερα κατάλαβε: Ο μάγος και ο μισθοφόρος ήταν χτυπημένοι απ'το μαστίγιο και, παρότι είχαν περάσει οκτώ μέρες από τότε, το Δεύτερο Σκέλος μάλλον δεν σκόπευε να τους κουράσει άσκοπα. Πρέπει να τους ήθελε σε καλή κατάσταση για τους Αγώνες.

Η Εύνοια πήρε το βλέμμα της από τον Ζόραλεμ'σαρ και τον Στάνλεϊ κι έψαξε για τον Άρνιλεκ και τον Βίκτορα. Τον πρώτο τον είδε δεμένο μπροστά από ένα φορείο. Το Δεύτερο Σκέλος προφανώς θεωρούσε ότι τα τραύματά του είχαν θεραπευτεί αρκετά για να μπορεί να τραβήξει. Τον Βίκτορα δεν τον εντόπισε πουθενά. Ήταν νεκρός, τελικά, όπως φοβόταν η Κριστίν;

Πού είναι η Μιράντα; Γιατί δεν έχει έρθει ακόμα;

Αλλά, από την άλλη, τι μπορούσε να κάνει η Μιράντα για να τους σώσει; Να επιτεθεί σ'όλο το Δεύτερο Σκέλος;

Η Εύνοια, ωστόσο, ήταν βέβαιη για δύο πράγματα:

η Μιράντα ήταν ζωντανή·

η Μιράντα δεν τους είχε εγκαταλείψει.

Τα πρωινά δεν πλησίαζε τον καταυλισμό του Σκέλους γιατί ήταν επικίνδυνο. Δεν βρισκόταν, όμως, και τόσο μακριά του· ήταν πάντα σε θέση όπου ή μπορούσε απόμακρα ν'ακούσει τους θορύβους από εκεί ή να δει τους καπνούς από τις φωτιές πάνω από τα δέντρα των Δασότοπων της Στροφής. Έτσι, σήμερα, μόλις ξύπνησε, κατάλαβε ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε. Η φασαρία που ερχόταν από τον κα-

ταυλισμό ήταν διαφορετική. Και οι φωτιές φαινόταν να σβήνουν η μία κατόπιν της άλλης· οι καπνοί τους διαλύονταν.

Η Μιράντα κατέβηκε από το δέντρο της και, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι, κινήθηκε σαν σκιά, ή σαν μεγάλη γάτα, μέσα στη βλάστηση, ζυγώνοντας το Δεύτερο Σκέλος. Και διαπίστωσε ότι είχε δίκιο.

Φεύγουν. Οι Αγώνες τους, μάλλον, είναι κοντά.

Η Μιράντα, σκαρφαλώνοντας σ'ένα δέντρο, κρυμμένη μες στις φυλλωσιές, τους είδε να διαλύουν τον καταυλισμό τους· και είδε, επίσης, πού είχαν δεμένη την Εύνοια, τον Άρνιλεκ, τον Ζόραλεμ'σαρ και τον Στάνλεϊ, και την Κριστίν· είδε και τον Βίκτορα πάνω σ'ένα κάρο, ακόμα τραυματισμένο, σε κατάσταση που δεν φαινόταν να μπορεί να σταθεί.

Το Δεύτερο Σκέλος συγκέντρωσε τα πράγματα και τους εξοπλισμούς του, φορτώνοντας τα σε κάρα και φορεία· μάζεψε τα άγρια ζώα του – μεγάλες γάτες, χαμηλοτσάκαλους, και σκύλους – τραβώντας τα με λουριά ή (στην περίπτωση των σκύλων) αφήνοντάς τα ν'ακολουθούν από μόνα τους· και, τελικά, άρχισε να ταξιδεύει μέσα στους δασότοπους προς στροφή Ημέρας.

Η Μιράντα το ακολούθησε από απόσταση ασφαλείας και, σύντομα, το είδε να πηγαίνει προς πρώτη ημίστροφή Νύχτας. Στην αρχή του βάδιζε ένας ψηλόλιγνος άντρας σαν μπαστούνι· φορούσε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι και κρατούσε ένα μακρύ ραβδί που στην κορυφή του είχε τοποθετημένο ένα μεταλλικό σύμβολο το οποίο θύμιζε πυξίδα. Οκτώ ακτίνες που εκπορεύονταν από το ίδιο κέντρο. Οι τέσσερις (πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά) ήταν μεγαλύτερες, οι ενδιάμεσες μικρότερες. Αυτός πρέπει να ήταν ο Οδηγός του Δεύτερου Σκέλους, υπέθεσε η Μιράντα. Ο Πατέρας και η Μητέρα βρίσκονταν ανάμεσα στους υπόλοιπους, καθισμένοι πάνω σε μια δίτροχη άμαξα που την τραβούσαν δύο υπόζυγοι. Έμοιαζαν σαν κακοί μονάρχες από παραμύθι άλλης διάστασης.

Η Μιράντα κατάλαβε ότι πλησίαζαν τη γραμμή καθώς ταξίδευαν· και, όταν έφτασαν εκεί, άρχισαν να πηγαίνουν προς στροφή Ημέρας ξανά. *Σαν το Σκέλος να ακολουθεί τη γραμμή*, παρατήρησε. Δεν οδοιπορούσαν ακριβώς επάνω της – μάλλον δεν ήξεραν καν τι ήταν η γραμμή

– αλλά την ακολουθούσαν. Η Μιράντα πάντοτε τη διαισθανόταν κάπου κοντά, ή λίγο πιο δεξιά ή λίγο πιο αριστερά.

«Η Σειρήνα είσαι, έτσι δεν είσαι;» ρώτησε η Εύνοια, καθώς τραβούσαν το κάρο οι δυο τους. «Ο Ζόραλεμ'σαρ μού είπε για σένα. Τον θυμάσαι, δεν τον θυμάσαι; Είναι εδώ κι αυτός. Και ο Στάνλεϊ, και η Κριστίν.»

«Ναι, τους είδα,» αποκρίθηκε η πορφυρόδερμη, μελαχρινή γυναίκα, μη μοιάζοντας νάχει όρεξη για κουβέντα.

«Το όνομά μου είναι Εύνοια.»

«Μη μιλάς. Οι υπόζυγοι δεν σπαταλάνε την αναπνοή τους με κουβέντες.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Δε θέλεις να δραπετεύσεις από εδώ;» τη ρώτησε, ψιθυριστά αλλά έντονα. «Σ'αρέσει εδώ, μα τον Κρόνο;»

Η Σειρήνα την κοίταξε με τις άκριες των ματιών της. «Θα μας τιωρήσουν άμα μας δουν. Μη μιλάς. Μόνο τράβα.»

Η Εύνοια δεν της ξαναμίλησε. Μόνο τραβούσε... και τραβούσε... και τραβούσε...

Οι ώρες έμοιαζαν ατελείωτες μες στους Δασότοπους της Στροφής. Όπως και τα δάση. Η πλάτη της πονούσε, τα πόδια της πονούσαν.

Το μεσημέρι, όταν το Δεύτερο Σκέλος σταμάτησε, η Εύνοια κατέρρευσε μισολιπόθυμη μες στη σκηνή όπου την έσπρωξαν. Μετά βίαια κατάλαβε ότι ο Ζόραλεμ και οι άλλοι ήταν επίσης εκεί, προτού την πάρει ο ύπνος.

Η Μιράντα διαισθανόταν τη γραμμή κάπου κοντά όταν είδε το Δεύτερο Σκέλος να κατασκηνώνει πρόχειρα, το μεσημέρι. Πήγε κι εκείνη να βρει μέρος, καλά καλυμμένο, για να ξεκουραστεί.

Το απόγευμα, ακολούθησε ξανά το Σκέλος καθώς αυτό πορευόταν μέσα στους Δασότοπους της Στροφής, συνεχώς προς στροφή Ημέρας. Ο ρυθμός του δεν ήταν γρήγορος· δεν μπορούσε να είναι, έτσι όπως ταξίδευε, τραβώντας τόσα πράγματα μαζί του. Η Μιράντα έβλεπε ότι η Εύνοια υπέφερε έκδηλα τραβώντας το κάρο μαζί μ'εκείνη την άλλη πορφυρόδερμη γυναίκα. Αλλά, τουλάχιστον, ήταν ζωντανή. *Κι αφού*

είναι ζωντανή, θα τη σώσω. Θα την πάρω από αυτά τα τέρατα. Θα βρω τρόπο.

Το Δεύτερο Σκέλος είχε κάποιους ανιχνευτές που περιφέρονταν γύρω από το κυρίως σώμα του πλήθους του, παρατηρώντας για απειλές, και η Μιράντα κινδύνεψε μια φορά να τη δουν. Αλλά δεν την είδαν. Μόλις τη ζύγωσαν, κρύφτηκε στις βαθιές σκιές δυο πυκνόφυλλων δέντρων και την προσπέρασαν.

Τη νύχτα, το Σκέλος είχε διασχίσει τους δασότοπους και φτάσει στους πρόποδες των βουνών που ο Άρνιλεκ είχε πει πως ονομάζονταν *τα Δόντια*. Εκεί κατασκίνησε ξανά, λιγότερο πρόχειρα απ'ότι το μεσημέρι αλλά, σίγουρα, όχι μόνιμα. Η Μιράντα ήταν βέβαιη ότι αύριο το πρωί θα συνέχιζαν το ταξίδι τους.

Και όντως έτσι έγινε. Έχοντας ξυπνήσει ενώ ο Ήλιος της Ημέρας έριχνε το πρώτο φως του στη Διπλωμένη Γη, η Μιράντα τούς είδε από το δέντρο της να τα μαζεύουν πάλι και να ξεκινάνε. Τους ακολούθησε, φυσικά, όπως εκείνοι ακολουθούσαν τη γραμμή.

Είναι τυχαίο που ακολουθούν τη γραμμή; αναρωτήθηκε. Ή, μήπως, κάποιος ανάμεσά τους τη διαισθάνεται όπως εγώ; Το Τρίτο Σκέλος είχε σαμάνους που τους έλεγε Χελωνομάγους. Δε θα μπορούσε και το Δεύτερο Σκέλος να έχει σαμάνους που διαισθάνονται τη γραμμή; Αλλά, ακόμα κι αν αυτό αλήθευε, γιατί να την ακολουθούν; Μπορεί να υπήρχε κάποιος λόγος;

Τυχαίο πρέπει να είναι, κατέληξε.

Το Δεύτερο Σκέλος ταξίδευε τώρα μέσα στα Δόντια, βαδίζοντας σε ορεινά μονοπάτια, και η Μιράντα έπρεπε να αλλάξει κάπως τις μεθόδους της. Τα δέντρα ήταν λιγότερα εδώ και οι βράχοι περισσότεροι, καθώς και οι σπηλιές και οι κρημνοί. Διαφορετικά μέρη θεωρούνταν ασφαλή. Διαφορετικά πράγματα δημιουργούσαν τις πιο βαθιές σκιές.

Αλλά τώρα η Μιράντα άρχισε να διαισθάνεται και κάτι άλλο εκτός από τη γραμμή – το οποίο, όμως, πρέπει να βρισκόταν κάπου *επάνω* στη γραμμή, αν δεν έκανε λάθος. Σαν να τη διέκοπτε. Σαν να ήταν ένα μέρος όπου η γραμμή έφτανε και σταματούσε και, μετά, ξεκινούσε πάλι. Ή σαν να ήταν ένας *κόμπος* επάνω της.

Και το Δεύτερο Σκέλος έμοιαζε να πηγαίνει προς τα εκεί.

Η Μιράντα θυμήθηκε τον Ζόραλεμ'σαρ να λέει πως οι Αγώνες γίνονταν σ'έναν τόπο που μόνο το Δεύτερο Σκέλος γνώριζε και σε κανέναν δεν μιλούσε γι'αυτόν.

Διαισθάνομαι τον τόπο των Αγώνων. Και δεν πρέπει να είναι ένας οποιοσδήποτε τόπος. Κάτι συμβαίνει εκεί!

Η Μιράντα προπορεύτηκε, αφήνοντας το πλήθος των βαρβάρων πίσω της, ακολουθώντας τη διαίσθησή της και την εσωτερική της πυξίδα. Συνεχώς επάνω στη γραμμή. Βαδίζοντας σε μονοπάτια που καταλάβαινε ότι δεν θα ήταν εύκολο να ανακαλύψει κανείς αν δεν ήξερε ακριβώς από πού να πάει – ή αν δεν είχε τη δική της ιδιαίτερη διαίσθηση. *Γι'αυτό κανένας δεν ξέρει πού είναι το μέρος όπου γίνονται οι Αγώνες;*

Η Μιράντα έφτασε στον προορισμό της γρήγορα. Σε λιγότερο από μια ώρα ήταν εκεί. Στεκόταν στο τέλος ενός μονοπατιού κι αντίκριζε ένα μικρό οροπέδιο με ελάχιστη βλάστηση, που στο κέντρο του ήταν ένας βαθύς λάκκος, καμια εικοσαριά μέτρα στο πλάτος. Τα τοιχώματά του έμοιαζαν να φλέγονται και να φεγγοβολούν. Αλλά δεν ήταν φωτιές αυτές. Ήταν η ενέργεια ετούτης της ενδοδιάστασης. Η ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Όπως στην Κακόπολη, στο άγαλμα του φωτός – στο ενεργειακό δέντρο, που έλεγε ο Ζόραλεμ'σαρ.

Η Μιράντα πλησίασε τον λάκκο με σταθερά βήματα. Δεν αισθανόταν την ενέργεια εχθρική προς εκείνη. Δεν τη φοβόταν. Ήταν, άλλωστε, η ενέργεια που την είχε θεραπεύσει από το δηλητήριο των Εκτρωμάτων. Αλλά ήταν, συγχρόνως, και κάτι περισσότερο. Ένα μέρος αυτής της ενέργειας βρισκόταν πλέον μέσα στη Μιράντα. *Κατά μία έννοια, είμαι Θυγατέρα της Διπλωμένης Γης... Μετατράπηκα σε Θυγατέρα της Διπλωμένης Γης όταν έβαλα εκείνη τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού επάνω μου...*

Ο λάκκος πρέπει να είχε βάθος γύρω στα πέντε μέτρα, το λιγότερο. Η Μιράντα πήδησε μέσα του με μια σβέλτη κίνηση: προσγειώθηκε με λυγισμένα γόνατα, σαν γάτα, και ορθώθηκε ξανά. Ολόγυρά της τα τοιχώματα του λάκκου φεγγοβολούσαν και φλέγονταν από τις εσωτερικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης. Αλλά πίσω από το φως η Μιράντα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει και κάτι άλλο εκτός από βράχο.

Πλησίασε και τα μάτια της διέκριναν σκιερές γραμμές επάνω στις πέτρες, διακλαδιζόμενες από δω κι από κει. *Καλώδια*; Κατά πάσα πιθανότητα.

Απλώνοντας το χέρι της, το έφερε σε επαφή με την ενέργεια. Την είδε να τρίζει, την *αισθάνθηκε* να τρίζει επάνω στο δέρμα της, *μέσα* στο δέρμα της. Την αισθάνθηκε να γαργαλά τη δική της ενεργειακή φύση. Ένωσε το δεξί της πόδι να την πονά λίγο – το σημάδι στο πέλμα της, αλλά όχι μόνο. Την πονούσε και το σημείο στην κνήμη όπου είχε τοποθετήσει τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού.

Ο πόνος, ωστόσο, δεν ήταν δυνατός. Ήταν, περισσότερο, σαν ένα έντονο – πολύ έντονο – γαργαλητό.

Η Μιράντα άγγιξε τις πέτρες πίσω από την ενέργεια... και μαζί με τις πέτρες, άγγιξε και τα καλώδια. *Ναι, είναι καλώδια, σίγουρα. Δεν μπορεί νάναι τίποτ' άλλο.* Αλλά είχε την εντύπωση πως ήταν φτιαγμένα από κάποιο μέταλλο άγνωστο σ' εκείνη. Κάποιο μέταλλο, ίσως, σαν αυτά τα ενεργειακά μέταλλα στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού–

Η Μιράντα είχε ξαφνικά μια τρελή ιδέα, πολύ ισχυρή μέσα στο μυαλό της...

Ήταν δυνατόν να μπορεί να το κάνει; *Αισθανόταν* πως μπορούσε, αλλά μήπως ήταν απλά μια αυταπάτη;

Δεν έβλαπτε να δοκιμάσει.

Πιάστηκε από τις ενέργειες που διέτρεχαν τα τοιχώματα του λάκκου και...

...σκαρφάλωσε.

Ναι, όντως γινόταν!

Η Μιράντα σκαρφάλωσε πάνω στην ενέργεια, σαν η ενέργεια να ήταν αναρριχώμενα φυτά! Ούτε η ίδια δεν μπορούσε να το πιστέψει. Αλλά το έκανε χωρίς δυσκολία. Χωρίς καν να το σκέφτεται. Τελείως φυσικά.

Βγήκε έτσι από τον λάκκο· και, μετά, ξανακατέβηκε μέσα του με τον ίδιο τρόπο.

Μελέτησε για λίγο ακόμα την ενέργεια που διέτρεχε τα τοιχώματά του, αγγίζοντάς την, παίρνοντας πληροφορίες γι' αυτήν με την αφή μονάχα και με το ένστικτο.

Δυστυχώς, δεν είχε πολύ χρόνο. Το Δεύτερο Σκέλος σύντομα θα ήταν εδώ. Η Μιράντα μπορούσε να νιώσει τον ερχομό του. Μπορούσε νιώσει τα πόδια πολλών ανθρώπων καθώς πατούσαν τη γη.

Έρχονται... έρχονται...

Όταν ήταν βέβαιη πως βρίσκονταν πια πολύ κοντά, γλίστρησε μέσα στις παλλόμενες ενέργειες του λάκκου, και κρύφτηκε πίσω τους.

Έγινε αόρατη.

Τα μονοπάτια των βουνών ήταν δύσβατα, και η Εύνοια αγκομαχούσε κάτω από τον ζυγό· τα πόδια και οι ώμοι της πονούσαν. Το μόνο που της έδινε κάποια παρηγοριά ήταν ότι έβλεπε πως και η Σειρήνα δίπλα της δυσκολευόταν το ίδιο μ' εκείνη, παρότι αναμφίβολα πιο συνηθισμένη σ' όλ' αυτά.

Τριγύρω άκουγε αρκετά από τα μέλη του Δεύτερου Σκέλους να τραγουδάνε, αλλά τα λόγια του τραγουδιού δεν μπορούσε να τα πολυκαταλάβει, από την κούραση κι από το γεγονός ότι μιλούσαν τη Συμπαντική Γλώσσα μ' εκείνο τον βαρύ, παράξενο τρόπο.

Η βασανιστική πορεία, ευτυχώς, δεν κράτησε για πολύ. Αν και η Εύνοια νόμιζε πως είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου όσο τραβούσε το κάρο μαζί με τη Σειρήνα, αντιλαμβανόταν ότι δεν μπορεί να είχαν περάσει πολλές ώρες όταν, τελικά, βγαίνοντας από ένα μονοπάτι βρέθηκαν σ' ένα μικρό οροπέδιο που στο κέντρο του φαινόταν ένας λάκκος, αρκετά μεγάλος. Κι από το εσωτερικό του λάκκου ερχόταν... *φως*;

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας. Βλεφαρίζοντας, για να διώξει τον ιδρώτα που έσταζε στα μάτια της. Ο λάκκος εξέπεμπε *φως*; Ναι, μα τον Κρόνο. Όντως εξέπεμπε *φως*. Τα τοιχώματά του ήταν... ήταν σκεπασμένα με ενέργεια! *Είναι σαν το άγαλμα του φωτός στην Κακόπολη!*

Το Δεύτερο Σκέλος άρχισε να κατασκηνώνει γύρω από τον λάκκο.

Η Εύνοια ρώτησε τη Σειρήνα πλάι της: «Τι... τι... είναι... αυτό... το μέρος;» Ακόμα βαριανάσαινε. Ακόμα η αναπνοή της ήταν κομμένη.

«Η Αρένα του Φωτός.» Η Σειρήνα ακουγόταν λιγότερο λαχανιασμένη. Ναι, ήταν σίγουρα συνηθισμένη στον ζυγό.

«Αρένα;»

«Εδώ γίνονται οι Αγώνες. Τα τοιχώματά της είναι θανατηφόρα αν τ'ακουμήσεις. Καίγεται.»

Δύο μέλη του Δεύτερου Σκέλους – δύο γυναίκες – πλησίασαν και έλυσαν την Εύνοια και τη Σειρήνα από το κάρο. Τις οδήγησαν σ'ένα μέρος όπου κάθονταν η Κριστίν, ο Άρνιλεκ, ο Ζόραλεμ'σαρ, και ο Στάνλεϊ, για να ξεκουραστούν.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο μάγος την Εύνοια.

«Όχι και τόσο,» αποκρίθηκε εκείνη, μουγκρίζοντας καθώς καθόταν στη γη, πονώντας σε κάθε σημείο του σώματός της – ειδικά στους ώμους, στην πλάτη, και στα πόδια.

«Ο Βίκτορας είναι ζωντανός,» είπε η Κριστίν. «Τον είδα. Τον είχαں σ'ένα κάρο όσο ταξιδεύαμε.»

«Υπέροχα,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Αισθάνομαι σαν να πετάω τώρα.»

Η Κριστίν αναποδογύρισε τα μάτια αλλά δεν του μίλησε, αναστενάζοντας.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έστρεψε το βλέμμα του στην Αρένα του Φωτός. «Το βλέπεις αυτό, Εύνοια;» είπε. «Είναι σαν το ενεργειακό δέντρο στην Κακόπολη.»

«Ναι. Το ήξερες ότι υπήρχε;»

«Φυσικά και όχι. Δεν είχαμε ποτέ φτάσει σε τούτο το μέρος των Δοντιών. Πρέπει νάναι δύσκολο να φτάσεις εδώ. Τα μονοπάτια είναι μπλεγμένα. Αυτό το οροπέδιο είναι κρυμμένο. Αλλά νομίζω ότι κάποιες νύχτες, κοιτάζοντας προς τα πάνω από το κρησφύγετό μας στα Στροφοβούνια, μπορούσαμε να δούμε πίσω από τα σύννεφα μια παράξενη γυαλάδα στα Δόντια. Αυτό πρέπει να ήταν, Εύνοια. Αυτό το μέρος εδώ. Πρέπει να βλέπαμε την ενέργεια που φώτιζε.»

«Είναι η ίδια ενέργεια που θεράπευσε τη Μιράντα;»

«Οπωσδήποτε. Η ενέργεια που προέρχεται από τη Διπλωμένη Γη. Δεν τολμώ τώρα να κάνω κάποιο ανιχνευτικό ξόρκι, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία: είναι η ίδια ενέργεια.»

«Τι μπορεί να έφτιαξε αυτό τον λάκκο; Ο Κενοπρόσωπος Θεός; Το Πρώτο Σκέλος; Ή δημιουργήθηκε από μόνος του;»

«Οτιδήποτε από αυτά μπορεί να ισχύει,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Αν και... δε νομίζω να τον έφτιαξε το Πρώτο Σκέλος. Θα είχε μείνει κάποιος μύθος ή θρύλος, ίσως. Κάτι θα είχαμε ακούσει. Υποθέτω. Επο-

μένως, ή τον έφτιαξε ο Κενοπρόσωπος Θεός ή δημιουργήθηκε από... κάποια παρενέργεια στο εσωτερικό της διάστασης.»

«Παρενέργεια; Και το ενεργειακό δέντρο στην Κακόπολη;»

«Αυτό δεν πιστεύω να δημιουργήθηκε από παρενέργεια. Είναι σαν κάποιος να τράβηξε έξω λίγη από την ενέργεια της διάστασης.»

«Γιατί να μη συνέβη το ίδιο κι εδώ;»

«Μπορεί και να συνέβη,» παραδέχτηκε ο Ζόραλεμ'σαρ· «δεν το αποκλείω· απλώς κάνω υποθέσεις. Στην Κακόπολη, το ξέρουμε πως είχαν γίνει διάφορα επικίνδυνα πειράματα. Για ετούτο το μέρος, όμως, δεν έχουμε ακούσει τίποτα, ποτέ. Μόνο το Δεύτερο Σκέλος γνωρίζει τη θέση του, και δεν τη φανερώνει.»

«Δεν έχει δραπετεύσει κανένας υπόζυγος ώστε να μιλήσει για την Αρένα του Φωτός;»

Δεν απάντησε ο Ζόραλεμ'σαρ τώρα αλλά η Σειρήνα: «Οι υπόζυγοι δεν δραπετεύουν εύκολα. Πίστεψέ με, το προσπάθησα.»

Ο μάγος στράφηκε να την κοιτάξει. «Σειρήνα,» είπε. «Έχουμε καιρό να συναντηθούμε.»

«Αργά ή γρήγορα, ή εδώ θα σας έβρισκα, μάγε, ή νεκρούς,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ήμουν σίγουρη.»

Η Εύνοια είπε: «Δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχει κανένας τρόπος να δραπετεύσουμε!» κρατώντας τη φωνή της χαμηλή.

Η Σειρήνα κούνησε το κεφάλι, κουρασμένα. «Όσο είμαι εδώ, είδα μόνο έναν να το προσπαθεί εκτός από εμένα. Και δεν ήταν τόσο τυχερός όσο εγώ.»

«Τι εννοείς;»

«Εμένα απλά με τιμώρησαν. Αυτόν τον έφαγαν.»

«Τον έφαγαν;»

«Ναι: και δεν μιλάω μεταφορικά.»

«Κωλοανθρωποφάγοι,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Είναι, λοιπόν, αληθινές οι φήμες γι'αυτούς;»

«Γενικά όχι,» είπε η Σειρήνα. «Είναι η μοναδική φορά που το είδα όντως να συμβαίνει. Τον κυνήγησαν και τον έπιασαν. Τον έσφαξαν σαν ζώο, τον έψησαν, γεμισμένο με χορταρικά και καρπούς, και τον έφαγαν.»

Η Εύνοια μόρφασε αηδιασμένη. *Πού είσαι, Μιράντα; Μας βλέπεις τώρα; αναρωτήθηκε. Κι αν ναι, έχεις κάποιο σχέδιο για να μας πάρεις από εδώ;*

Το Δεύτερο Σκέλος έστησε τον καταυλισμό του γύρω από την Αρένα του Φωτός τραγουδώντας και φανερά σε εύθυμη διάθεση. Ήταν η αρχή των Αγώνων, κι αυτό έμοιαζε να τους έχει χαροποιήσει. Μιλούσαν αναμεταξύ τους, γελούσαν, έπιναν ποτά, έτρωγαν πρόχειρα φαγητά. Ορισμένοι κράδαιναν όπλα στον αέρα κι έβγαζαν κραυγές. Άλλοι μονομαχούσαν για πλάκα, βιαστικά, φιλικά – με δόρατα, με σπαθιά, με ρόπαλα, ή μόνο με τα χέρια και τα πόδια. Ο Πατέρας και η Μητέρα κάθονταν στους ξύλινους θρόνους τους, παρατηρώντας, έχοντας κούπες στα χέρια και πιάτα με φαγητά στα γόνατα.

Τα πάντα ήταν έτοιμα πριν από το μεσημέρι, και ο Πατέρας στάθηκε επάνω σε μια ξύλινη εξέδρα ανακοινώνοντας, με δυνατή φωνή, ότι τώρα οι Αγώνες θα ξεκινούσαν. Ζητωκραυγές και ουρλιαχτά ακολούθησαν τα λόγια του, καθώς τα μέλη του Δεύτερου Σκέλους χοροπηδούσαν. «Οι Αγώνες,» συνέχισε ο Πατέρας, «θα αναδείξουν, όπως πάντα, τους ισχυρότερους ανάμεσά μας! Αλλά θα μας διασκεδάσουν κιόλας! Και μην ξεχνάτε πως αυτή τη φορά έχουμε κι αιχμαλώτους που μας προκάλεσαν τραύμα – ανθρώπους που πρέπει να τιμωρηθούν!»

Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία! αλάλαξε το πλήθος των βαρβάρων.

«Θα τιμωρηθούν!» φώναξε ο Πατέρας. «Αλλά θα μας διασκεδάσουν συγχρόνως!»

Το πλήθος ζητωκραύγαζε και χοροπηδούσε.

Τύμπανα χτυπούσαν με μανία από διάφορες μεριές.

Γέλια και ομιλίες αντηχούσαν μέσα από τη φασαρία.

Ο Πατέρας είπε μεγαλόφωνα: «Πρώτα, όμως, θα παρακολουθήσουμε τον Μεγάλο Κρίστοφερ να λιανίζει έναν χαμηλοτσάκαλο!»

Το πλήθος έκανε σαν τρελό.

Δύο μέλη του Δεύτερου Σκέλους έσπρωξαν μια ξύλινη ράμπα κοντά στην Αρένα του Φωτός και την πέρασαν από το χείλος της, έτσι ώστε να ενώνει το επάνω έδαφος με τον πυθμένα του λάκκου. Η Εύνοια σκέφτηκε ότι μάλλον το έκαναν αυτό επειδή ήταν επικίνδυνο να πλησιάσει κανείς τα τοιχώματα που σκεπάζονταν από παλλόμενη ενέργεια.

Ένας ψηλός άντρας με φαρδείς ώμους, καφετόδερμος με μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα σε δύο αλογοουρές πίσω του, βάδισε προς την ξύλινη ράμπα. Ήταν ντυμένος με δέρματα και κομμάτια από μέταλλο, και στο ένα του χέρι βαστούσε δόρυ με μεταλλική αιχμή που γυάλιζε στο φως του Ήλιου της Ημέρας. Στο άλλο χέρι η Εύνοια διέκρινε να κρατά ένα ξύλινο πράγμα: κάτι που τύλιγε τη γροθιά του. Κάτι σαν σιδερογροθιά, ίσως. *Ξυλογροθιά;*

Ο άντρας ύψωσε το δόρυ του στον αέρα, καθώς το πλήθος των βαρβάρων κραύγαζε. Δεν μπορεί να ήταν άλλος από τον Μεγάλο Κρίστοφερ, σκέφτηκε η Εύνοια. Και αναμφίβολα η εμφάνισή του δικαιολογούσε το παρωνύμιο *Μεγάλος*.

Μια γυναίκα τον πλησίασε από πίσω, κι ο καφετόδερμος άντρας, σαν να την είχε ακούσει, ή δει με τις άκριες των ματιών του πιθανώς, γονάτισε στο ένα γόνατο ώστε εκείνη να του φορέσει το κράνος που κρατούσε στα χέρια της. Ήταν φτιαγμένο από μέταλλο που γυάλιζε κοκκινωπά στο φως του Ήλιου της Ημέρας, και κάλυπτε ολόκληρο το κεφάλι και το πρόσωπο. Είχε μονάχα ανοίγματα για τα μάτια – δύο στενά παραλληλόγραμμα – και ίσως ανοίγματα για τη μύτη, πολύ μικρότερα: η Εύνοια δεν ήταν σίγουρη αν τα διέκρινε. Στα πλάγια του κράνους υπήρχαν δύο μεγάλα κέρατα που κύρτωναν προς τα εμπρός... και κάτι θύμιζαν στην Εύνοια.

Τα κέρατα που πήραμε απ'τον Ιπτάμενο Διάβολο, όταν τον σκοτώσαμε!

Ήταν, σίγουρα, κέρατα Ιπτάμενου Διαβόλου. Ίσως κι ο Μεγάλος Κρίστοφερ να είχε σκοτώσει ένα από αυτά τα επικίνδυνα όντα.

Τα κέρατα έμοιαζαν υπερμεγέθη για το κράνος. Απορούσε η Εύνοια πώς δεν τραβούσαν το κεφάλι του Κρίστοφερ κάτω. Αλλά, βέβαια, ο άνθρωπος ήταν πολύ εύσωμος και, αναμφίβολα, δυνατός.

Το πλήθος συνέχιζε να κραυγάζει καθώς ο Κρίστοφερ κατέβαινε την ξύλινη ράμπα με σταθερά βήματα για να φτάσει στον πυθμένα της Αρένας του Φωτός.

Και τώρα δύο μέλη του Δεύτερου Σκέλους έφεραν έναν άγριο χαμηλοτάκαλο προς τη ράμπα. Ο ένας τον χτυπούσε με μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο· ο άλλος τον κέντριζε με δόρυ που είχε πέτρινη αιχμή. Το θη-

ρίο γρούλιζε και σύριζε και άφριζε. Κατάφεραν, όμως, να το αναγκάσουν να κατεβεί τη ράμπα και να πηδήσει στην αρένα.

Κι αμέσως η μάχη ξεκίνησε. Ο χαμηλοτσάκαλος ήταν οργισμένος και, πιθανώς, πεινασμένος· χίμησε στον Μεγάλο Κρίστοφερ με το που τον αντίκρισε. Εκείνος χτύπησε το θηρίο με την πίσω μεριά του δόρατός του, τινάζοντάς το παραδίπλα. Και το πλήθος έκανε σαν τρελό.

Η Εύνοια αναρωτήθηκε γιατί ο μονομάχος δεν είχε απλά καρφώσει τον χαμηλοτσάκαλο με την μεταλλική αιχμή του δόρατος. *Θέλει να δημιουργήσει θέαμα...* Αυτή ήταν η μόνη λογική εξήγηση.

Ο χαμηλοτσάκαλος δεν πτοήθηκε καθόλου από το χτύπημα. Αν μη τι άλλο, φάνηκε να αγριεύει περισσότερο. Όρμησε στον Κρίστοφερ τρέχοντας κοντά στο έδαφος. Εκείνος έσκυψε και τώρα επιχείρησε όντως να τον καρφώσει με την αιχμή του δόρατός του· αλλά το θηρίο την απέφυγε (ξαφνιάζοντας την Εύνοια, κάνοντάς τη να το θαυμάσει αληθινά) και δάγκωσε το στέλεχος, γρυλίζοντας, μοιάζοντας ότι θα το έσπαγε. Ο Μεγάλος Κρίστοφερ δεν προσπάθησε να ελευθερώσει το μακρύ όπλο· πλησίασε περισσότερο τον χαμηλοτσάκαλο και τον κοπάνησε κατακέφαλα με την ξυλογροθιά του – μία φορά – δύο – τρεις. Το θηρίο τινάχτηκε πίσω, με αίματα επάνω του.

Η μάχη συνεχίστηκε για κάποια ώρα, και τώρα ο Μεγάλος Κρίστοφερ δεν φαινόταν να χαρίζει χτυπήματα στον αντίμαχό του. Αλλά ούτε ο χαμηλοτσάκαλος έδειχνε να κουράζεται· αντιθέτως, έδειχνε ναθεριεύει με κάθε λεπτό που περνούσε. Σε μια στιγμή τα δόντια του έσπασαν το δόρυ του μονομάχου, κι εκείνος το χειριζόταν μετά σαν ρόπαλο. Το χέρι του με την ξυλογροθιά ήταν ματωμένο ως τον αγκώνα, και όχι από το δικό του αίμα. Ωστόσο, είχε κι αυτός τραυματιστεί: ο χαμηλοτσάκαλος τον είχε δαγκώσει στον δεξή μηρό και στην αριστερή κνήμη. Αλλά ο Μεγάλος Κρίστοφερ δεν παραπατούσε· τα πόδια του ήταν σαν μυώδεις κολόνες.

Και, τελικά, το δόρυ του μπήχτηκε στη ράχη του χαμηλοτσάκαλου που είχε πέσει ζαλισμένος ύστερα από μια τρομερή γροθιά. Το δόρυ *κάρφωσε* το θηρίο παρότι δεν είχε πλέον μεταλλική αιχμή. Η αιχμή που είχε δημιουργηθεί από το σπάσιμο του ξύλου ήταν που διαπέρασε το πετσί του χαμηλοτσάκαλου και χώθηκε βαθιά μέσα του, δίνοντας τέλος στην άγρια ζωή του.

Το πλήθος χοροπηδούσε και φώναζε: *Μεγάλος Κρίστοφερ! Μεγάλος Κρίστοφερ! ΜΕΓΑΛΟΣ! Μεγάλος Κρίστοφερ! ΜΕΓΑΛΟΣ! ΜΕΓΑΛΟΣ! Κρίστοφερ! Κρίστοφερ! ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ!*

Ο άντρας, αφήνοντας το σπασμένο δόρυ καρφωμένο στο θηρίο, έβγαλε το κράνος του και ανέβηκε τη ράμπα. Έμοιαζε κουρασμένος, αλλά όχι τόσο ώστε να μη μπορεί να αντιμετωπίσει ακόμα έναν χαμηλοτσάκαλο αν χρειαζόταν.

Πλησίασε τους θρόνους του Πατέρα και της Μητέρας, και γονάτισε μπροστά τους. Ο Πατέρας σηκώθηκε και, λέγοντας κάποια λόγια που η Εύνοια δεν μπορούσε ν'ακούσει από εκεί όπου βρισκόταν, έβαλε ένα φυτικό στεφάνι στο κεφάλι του Κρίστοφερ. Μετά, κάθισε. Και η Μητέρα σηκώθηκε, πλησίασε τον ακόμα γονατισμένο μονομάχο, και ανοίγοντας ένα φιαλίδιο τον έρανε με κάποιο υγρό. Όταν κι αυτή κάθισε, ο Μεγάλος Κρίστοφερ ορθώθηκε και αποσύρθηκε ανάμεσα στους υπόλοιπους ανθρώπους του Δεύτερου Σκέλους που τον υποδέχονταν με ενθουσιασμό. Χάθηκε από τα μάτια της Εύνοιας.

Ήταν πλέον μεσημέρι, και εκείνη σκεφτόταν ότι ίσως τώρα οι Αγώνες να σταματούσαν και να συνεχίζονταν πάλι το απόγευμα.

Αλλά έκανε λάθος.

Ο Πατέρας, ανεβαίνοντας ξανά σ'εκείνη την εξέδρα, φώναξε: «Τώρα ήρθε η ώρα ένας από τους κακούργους να μας διασκεδάσει! Ένας απ'αυτούς που μας έκαναν τραύμα!»

Ναι! ούρλιαξε το πλήθος των βαρβάρων. *Ναι! Ναι! ΝΑΙ! Τιμωρία! Τιμωρία! ΤΙΜΩΡΙΙΑΑΑΑΑ!*

«Ρίξτε τον στην Αρένα του Φωτός!» πρόσταξε ο Πατέρας δύο γεροδεμένους άντρες, κι αυτοί πλησίασαν το μέρος όπου κάθονταν η Εύνοια και οι άλλοι.

Οι οποίοι αμέσως ορθώθηκαν, αμυντικά.

Τα μέλη του Δεύτερου Σκέλους που βρίσκονταν γύρω τους έστρεψαν δόρατα και άλλα όπλα προς τη μεριά τους. Οι δύο άντρες που είχε προστάξει ο Πατέρας ζύγωσαν τον Στάνλεϊ, κι ο ένας τον άρπαξε από το μπράτσο. Ο Στάνλεϊ τον κλότσησε στην κοιλιά. Ο άλλος κοπάνησε τον Στάνλεϊ στα πλευρά μ'ένα ρόπαλο. «Χαμηλοτσάκαλε!» γρύλισε. «Θες να πας εκεί κάτω μελανιασμένος; Αιμορραγώντας; Δώσε μας θέαμα, χαμηλοτσάκαλε, για να ξεπληρώσεις το τραύμα!» Και μαζί

μ' άλλους δύο έπιασαν τον Στάνλεϊ και τον τράβηξαν βίαια προς την Αρένα του Φωτός ενώ εκείνος πάλευε.

«Αφήστε με να μιλήσω στον Πατέρα!» φώναξε ο Άρνιλεκ. «Τον συμφέρει καλύτερα να μας αφήσει να ζήσουμε παρά να μας σκοτώσει! Αφήστε με να του ξαναμιλήσω!»

«ΣΚΑΣΜΟΣ, σκουλήκι!» τσύριξε μια γυναίκα του Δεύτερου Σκέλους και τον χτύπησε με το μακρύ, δερμάτινο μαστίγιό της στους ώμους. Ο Άρνιλεκ κραύγασε, και δεν ξαναμίλησε.

Το Δεύτερο Σκέλος έσυρε τον Στάνλεϊ ως την αρχή της ξύλινης ράμπας και προσπάθησε να τον ωθήσει να κατεβεί. Εκείνος πάλευε μανιασμένα και, τελικά, αναγκάστηκαν να τον πετάξουν κάτω. Ο Στάνλεϊ κουτρουβάλησε πάνω στη ράμπα, καταλήγοντας στον πυθμένα του λάκκου. Το Δεύτερο Σκέλος σήκωσε γρήγορα την ξύλινη κατασκευή, μήπως ο «κακούργος» ανέβαινε πάλι.

«ΟΡΙΣΤΕ!» φώναξε ο Πατέρας. «Ένας απ' αυτούς που μας έκαναν τραύμα! Τώρα είναι μπροστά σε όλους μας! Στην Αρένα του Φωτός! Και θα μας ξεπληρώσει για το τραύμα! Θα μας ξεπληρώσει!»

Το πλήθος κραύγαζε, φρενήρες· τα τύμπανα χτυπούσαν έξαλλα.

Μια γυναίκα έριξε ένα ξιφίδιο μες στην αρένα, κοντά στα πόδια του Στάνλεϊ, και κάτι τού φώναξε. Κάτι που η Εύνοια δεν μπόρεσε ν' ακούσει, αλλά μάλλον ήταν «Πάρ' το» ή τίποτα παρόμοιο.

Ο Στάνλεϊ έσκυψε και σήκωσε το όπλο, κοιτάζοντας γύρω του τα τοιχώματα που πάλλονταν από την ενέργεια της Διπλωμένης Γης.

«Αφού είναι θηρίο,» βροντοφώναξε ο Πατέρας, «ας πολεμήσει πρώτα μ' ένα θηρίο! Να δούμε πόσο καλός είναι, ο κακούργος!»

Το Δεύτερο Σκέλος κατέβασε πάλι μια ράμπα, αλλά σε διαφορετικό σημείο, αντίκρυ στον Στάνλεϊ, μακριά του. Και από εκεί ανάγκασε έναν χαμηλοτσάκαλο να μπει στην Αρένα του Φωτός, χτυπώντας τον με μαστίγια, κεντρίζοντάς τον με δόρατα.

Μετά, τράβηξε ξανά επάνω τη ράμπα.

Τα μάτια του θηρίου γυάλιζαν καθώς αντίκριζε τον Στάνλεϊ. Τα δόντια του έτριζαν. Το σώμα του ήταν χαμηλά στη γη, όπως πάντα, έτοιμο να τιναχτεί.

Τότε ήταν που η Μιράντα ξεπρόβαλε μέσα από τις παλλόμενες ενέργειες.

Είχε παρακολουθήσει τον Μεγάλο Κρίστοφερ να αντιμετωπίζει τον πρώτο χαμηλοτσάκαλο. Είχε δει τον αγώνα ενώ κανείς δεν μπορούσε να τη δει. Η ενέργεια της Διπλωμένης Γης τη σκέπαζε καθώς η Μιράντα στεκόταν μέσα της, νιώθοντας μέρος της. Η φωτεινή δύναμη δεν την έβλαπτε καθόλου· απλώς είχε μια έντονη αίσθηση στο δεξί πόδι: στην κνήμη και στο πέλμα.

Δεν είχε σκεφτεί ποτέ ακριβώς θα έβγαινε από την ενεργειακή κρυψώνα της, αλλά τώρα η στιγμή έμοιαζε κατάλληλη. Δε νόμιζε ότι ο Στάνλεϊ μπορούσε να αντιμετωπίσει έναν χαμηλοτσάκαλο όπως ο Μεγάλος Κρίστοφερ. Και σίγουρα όχι μόνο μ'ένα ξιφίδιο στο χέρι.

Το Δεύτερο Σκέλος έβγαλε φωνές και κραυγές διαφορετικές βλέποντας τη Μιράντα να αποκαλύπτεται σαν στοιχειό. Την έδειχναν και μιλούσαν σαστισμένοι.

Η Εύνοια, που, όρθια, κοίταζε μέσα στην Αρένα του Φωτός, χαμογέλασε άθελά της, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά. *Η Μιράντα! σκέφτηκε. Η Μιράντα!* Και γέλασε. «Η Μιράντα!» είπε.

«Μα τον Κρόνο...» μουρμούριζε ο Ζόραλεμ'σαρ δίπλα της. «Μα τον Κρόνο...»

Η Μιράντα δεν μπορούσε να δει την Εύνοια και τον μάγο από εκεί όπου στεκόταν, στον πυθμένα του λάκκου, αλλά δεν είχε καμία αμφιβολία ότι εκείνοι την έβλεπαν. Αφού το Δεύτερο Σκέλος είχε ρίξει μέσα τον Στάνλεϊ, οι άλλοι δεν μπορεί να ήταν μακριά. *Ετοιμαστείτε, σκέφτηκε. Ετοιμαστείτε. Γιατί, αν δεν δραπετεύσετε τώρα, μάλλον δεν θα δραπετεύσετε ποτέ.*

«Μιράντα!» αναφώνησε ο Στάνλεϊ, κοιτάζοντάς την με μάτια γουρλωμένα.

Η Μιράντα άπλωσε το χέρι της και άρπαξε την ενέργεια που παλλόταν επάνω στο τοίχωμα πλάι της. Την τράβηξε–

(την αισθάνθηκε να τεντώνεται και να φέρνει αντίσταση σαν πλαστικό, που επιμηκύνεται, επιμηκύνεται, επιμηκύνεται – και σπάει!)

–τινάζοντάς την καταπάνω στον χαμηλοτσάκαλο που έτρεχε προς τον Στάνλεϊ.

Σαν λόγχη φλεγόμενου φωτός εκτοξεύτηκε το ενεργειακό βλήμα από το χέρι της, χτυπώντας το θηρίο καταπρόσωπο και καίγοντας το κε-

φάλι του και το μπροστινό τμήμα του σώματός του. Ο χαμηλοτσάκαλος είχε χρόνο να βγάλει μονάχα μια ξαφνιασμένη κραυγή προτού πέσει στο έδαφος καπνίζοντας. Από τη μέση κι επάνω, μόνο κόκαλα είχαν απομείνει από αυτόν. Ένα καψαλισμένο κρανίο και άλλα, μικρότερα οστά.

Η φωτεινή ενέργεια είχε εξαφανιστεί. Η Διπλωμένη Γη την είχε απορροφήσει. Τίποτα δεν είχε χαθεί. Η εξίσωση ήταν πάλι ισορροπημένη· η Μιράντα το καταλάβαινε.

Το Δεύτερο Σκέλος κραύγαζε και ούρλιαζε. Από φόβο, τώρα. Από πανικό. Κάποιοι ανάμεσά τους φώναζαν: *Αυτή είναι! Αυτή! Αυτή! Αυτή που έφυγε! Αυτή είναι! Ή: Είναι δαιμόνισσα! Είναι τέρας! Είναι σαν τον Κενοπρόσωπο Θεό!*

Όχι, σκέφτηκε η Μιράντα, δεν είμαι σαν τον Κενοπρόσωπο Θεό. Άρπαξε λίγη ακόμα ενέργεια στο χέρι της από το τοίχωμα του λάκκου. Δεν ανησυχούσε μήπως εξαντληθεί. Αντιλαμβανόταν πως εδώ η ενέργεια της Διπλωμένης Γης έρρεε συνεχόμενα στα τοιχώματα. Ανακύκλωση απλώς.

«Αφήστε τους συντρόφους μου να φύγουν!» φώναξε η Μιράντα. «Πατέρα! Μητέρα! Αφήστε τους συντρόφους μου να φύγουν!» Και εκτόξευσε την ενέργεια που κρατούσε καταπάνω στον καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους.

Σκηνές άρπαξαν φωτιά.

Οι βάρβαροι ούρλιαζαν, τσύριζαν, φώναζαν, έτρεχαν προς κάθε κατεύθυνση.

Η Εύνοια γελούσε, από εκεί όπου η Μιράντα δεν μπορούσε να τη δει. Δίπλα της η Κριστίν ψιθύρισε έντονα: «Τώρα! Τώρα πρέπει να φύγουμε!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άρνιλεκ. «Ναι!»

«Και ο Βίκτορας;» ρώτησε ο Ζόραλεμ – ο μόνος που τον σκέφτηκε μέσα στην ξαφνική αναστάτωση.

«Μη λες βλακειές!» σύριξε ο Άρνιλεκ. «Πάμε!»

Η Εύνοια, κοιτάζοντας γύρω τους, είδε πως το Δεύτερο Σκέλος ήταν τελείως αποδιοργανωμένο. Κανείς δεν τους πρόσεχε τώρα· κανείς δεν τους έδινε την παραμικρή σημασία.

Η Μιράντα άρπαξε κι άλλη ενέργεια από τα τοιχώματα του λάκκου και την εκτόξευσε στον καταυλισμό. Περισσότερες σκηνές πυρπολήθηκαν, καθώς και διάφορα άλλα πράγματα – κάρα, εξοπλισμοί, ρούχα.

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΗΝ!» αντήχησε μια φωνή από κάπου. Του Πατέρα; αναρωτήθηκε η Εύνοια. Δε μπορούσε νάναι σίγουρη, αλλά μάλλον αυτός είχε φωνάξει.

Τρεις τοξότες στάθηκαν στα άκρα της Αρένας του Φωτός, τεντώνοντας τα τόξα τους. «Όχι!» κραύγασε η Εύνοια. «Όχι!» Κι έκανε να τρέξει καταπάνω τους, αλλά η Κριστίν και ο Ζόραλεμ την τράβηξαν πίσω. «Θες να σκοτωθείς;» της γρύλισε ο μάγος.

Η Μιράντα κρατούσε ήδη κι άλλη ενέργεια, όχι μόνο στο ένα χέρι μα και στα δύο. Και τίναξε αυτήν στη δεξιά της χούφτα καταπάνω στους τοξότες. Τα βέλη τους κήκκαν στον αέρα καθώς πετάγονταν από τις χορδές των τόξων τους: και το ενεργειακό βλήμα συνέχισε την πορεία του χτυπώντας και τους ίδιους. Ο ένας έγινε στάχτη και κόκαλα στη στιγμή, οι άλλοι δύο τυλίχτηκαν στις φλόγες κι έτρεξαν ουρλιάζοντας ξέφρενοι. Τα υπόλοιπα μέλη του Δεύτερου Σκέλους προσπαθούσαν να τους αποφύγουν, τρομοκρατημένα.

Η Κριστίν άρπαξε ένα δόρυ από κάτω. «Πάμε!» είπε. «Ελάτε!»

Κι άρχισαν να φεύγουν. Η Εύνοια τούς ακολούθησε, παρότι δίσταζε να πάρει τα μάτια της από τη Μιράντα. Ήξερε ότι, μάλλον, η Αδελφή της αυτό ακριβώς θα ήθελε να κάνει.

Καθώς περνούσαν ανάμεσα από το πανικόβλητο Δεύτερο Σκέλος, τρία από τα μέλη του, αν και τρομαγμένα, έτρεξαν καταπάνω τους κραδαινοντας ρόπαλα, με φανερή πρόθεση να τους χτυπήσουν...

Μια γυναίκα του Δεύτερου Σκέλους πλησίασε το χείλος του φωτεινού λάκκου έχοντας καραμπίνα υψωμένη και σημαδεύοντας τη Μιράντα, έτοιμη να την πυροβολήσει.

Αλλά εκείνη ήταν πιο γρήγορη. Πέταξε την ενέργεια από την αριστερή της χούφτα, και η άγρια πολεμίστρια έγινε στάχτη μαζί με το όπλο της.

Η Μιράντα τράβηξε κι άλλη ενέργεια από τα παλλόμενα τοιχώματα.

Ο Στάνλεϊ τής είπε: «Πρέπει να βγούμε από δω! Δεν ξέρω πώς τα κάνεις όλ' αυτά, μα τα παπάρια του Κρόνου, αλλά το γαμημένο Σκέλος δεν θάναι τρομαγμένο για πάντα!»

Η Μιράντα πέταξε την ενέργεια καταπάνω σ'έναν άντρα που είχε πλησιάσει βαστώντας τουφέκι. Τον έκανε στάχτη κι αυτόν, πυρπολώντας συγχρόνως και μια σκηνή πίσω του. «Περίμενε εδώ,» είπε στον Στάνλεϊ.

«Τι;»

Η Μιράντα πιάστηκε στην ενέργεια του τοιχώματος κι άρχισε να τη σκαρφαλώνει. «Μην κάνεις να με μιμηθείς – θα σκοτωθείς!»

Ανέβηκε πάνω, στο χείλος της αρένας. Είδε τον πανικό που επικρατούσε ολόγυρά της, στον καταυλισμό. Άνθρωποι έτρεχαν παντού, μαζί με θηρία, φωτιές χόρευαν πάνω σε σκηνές, κάρα, και διάφορα άλλα πράγματα.

Η ξύλινη ράμπα, ευτυχώς, δεν ήταν μακριά. Η Μιράντα έτρεξε και πήγε κοντά της· την έπιασε, με τα δύο χέρια, και την έριξε από το πλάι του λάκκου. «*ANEBA!*» φώναξε στον Στάνλεϊ.

Ενώ είχε ήδη δει μια γυναίκα του Σκέλους να ορμά καταπάνω της, με σπαθί υψωμένο.

Η Μιράντα έσκυψε, αποφεύγοντας τη λεπίδα, στηρίχτηκε στα χέρια και κλότσησε την πολεμίστρια στο σαγόνι με το δεξί πόδι («η πισινή κλοτσιά της γάτας»). Η γυναίκα σωριάστηκε, αναίσθητη, χάνοντας το όπλο της.

Ο Στάνλεϊ είχε φτάσει στη ράμπα και τώρα την ανέβαινε.

Η Μιράντα, γονατίζοντας, άρπαξε ενέργεια από την άκρη του λάκκου, γιατί έβλεπε δύο άντρες να δείχνουν τον μισθοφόρο, κι ο ένας βαστούσε τόξο.

Το ύψωσε, τώρα, το τέντωσε–

–και κήκε ολόκληρος από το ενεργειακό βλήμα της Μιράντας.

Ο Στάνλεϊ έφτασε επάνω.

«Τρέξε,» του είπε η Μιράντα. «Φύγε. Εγώ θα τους απασχολήσω.»

«*Είσαι τρελή; Έλα μαζί μου!*»

«Φύγε, σου λέω! Τώρα!» Τον έσπρωξε, και πήδησε πάλι μέσα στον λάκκο. Άρπαξε ενέργεια από τα τοιχώματά του και την εκτόξευσε προς τον καταυλισμό, ανάβοντας κι άλλες φωτιές.

Η Κριστίν κοπάνησε έναν από τους άντρες κατακέφαλα με το δόρυ της, σωριάζοντάς τον. Ο δεύτερος έστρεψε το ρόπαλό του καταπάνω της, και η μισθοφόρος ύψωσε το δόρυ και το απέκρουσε. Το ρόπαλο του τρίτου, όμως, δεν θα το είχε αποφύγει αν η Εύνοια δεν τον κλοτσούσε στα γόνατα κάνοντάς τον να παραπατήσει.

Ο Άρνιλεκ πήδησε ξαφνικά στη ράχη του και από κάπου έβγαλε ένα μαχαίρι και τον κάρφωσε στο πλάι του λαιμού. Πρέπει να το είχε κλέψει από το Σκέλος, σκέφτηκε η Εύνοια, όσο ήταν αιχμάλωτος. Ή ίσως, κάπως, να το είχε κρατήσει κρυμμένο επάνω του εξαρχής.

Η Κριστίν κλότσησε στην κοιλιά τον άντρα που το ρόπαλό του ήταν διασταυρωμένο με το δόρυ της, κάνοντάς τον να οπισθοχωρήσει. Ο Ζόραλεμ άρπαξε από κάτω το ρόπαλο του πρώτου αντιπάλου και επιχείρησε να χτυπήσει τον εχθρό στο κεφάλι. Εκείνος απέφυγε τη ροπαλιά και στράφηκε στον μάγο. Μοιραίο λάθος, καθώς τότε η Κριστίν βρήκε ευκαιρία και έμπηξε τη λίθινη αιχμή του δόρατός της στην κοιλιά του. Τα μάτια του άντρα γούρλωσαν, ενώ πέθαινε, και αίμα τινάχτηκε απ'το στόμα και τα ρουθούνια του.

Κανείς άλλος δεν προσπάθησε να σταματήσει την Εύνοια και τους υπόλοιπους καθώς τώρα έτρεχαν ανάμεσα στις φλεγόμενες σκηνές και στο πανικόβλητο Δεύτερο Σκέλος. Σκαρφάλωσαν μια πλαγιά και κρύφτηκαν πίσω από θάμνους και βράχους.

Και παρακολουθούσαν τα καταστροφικά δρώμενα.

Το Δεύτερο Σκέλος εγκατέλειπε άρον-άρον τον καταυλισμό του, τρέχοντας, μπαίνοντας στο μονοπάτι από το οποίο είχε έρθει στο οροπέδιο, αφήνοντας πίσω του φλεγόμενα συντρίμια και πανικόβλητα ζώα. Από το εσωτερικό του λάκκου, φωτεινά βλήματα εξακολουθούσαν να εκτοξεύονται, διαγράφοντας σύντομες τροχιές προτού πέσουν στη γη, πυρπολώντας σκηνές, κára, και ό,τι άλλο τύχαινε, ζωντανό ή μη.

«Ο Στάνλεϊ!» είπε η Κριστίν, δείχνοντας· και η Εύνοια τον είδε: ένας άντρας που πήγαινε προς διαφορετική μεριά από το πλήθος του Δεύτερου Σκέλους, ψάχνοντας κι αυτός σημείο για να κρυφτεί.

«Μην του φωνάξετε!» προειδοποίησε ο Άρνιλεκ. «Μην του φωνάξετε! Ξέρει τι να κάνει. Θα βρει κάποιο καλυμμένο μέρος, όπως εμείς. Μην

του φωνάζετε.» Φοβόταν, προφανώς, ότι το Δεύτερο Σκέλος θα τους άκουγε και θα ερχόταν γι'αυτούς.

Κανείς δεν διαφώνησε μαζί του.

Και η Εύνοια ανησυχούσε για την Αδελφή της κυρίως. *Πού είναι η Μιράντα; Γιατί δεν έχει βγει ακόμα από την αρένα; Ή μήπως είχε βγει αλλά δεν την έβλεπαν; Πού είναι; Πού;*

Ο Στάνλεϊ, όντως, βρήκε κάποιο μέρος και κρύφτηκε, όχι κοντά τους αλλά ούτε και πολύ μακριά.

Τα φωτεινά βλήματα έπαψαν να έρχονται από το εσωτερικό του λάκκου όταν πλέον ολόκληρο το Δεύτερο Σκέλος είχε εξαφανιστεί μες στο ορεινό πέραςμα.

Αλλά η Μιράντα εξακολουθούσε να μην εμφανίζεται.

Η Εύνοια σηκώθηκε όρθια, βγαίνοντας από την κρυψώνα–

Ο Άρνιλεκ την άρπαξε από τον καρπό. «Πού πας, γαμώτο;»

«Η Μιράντα. Η Μιράντα–»

«Μπορεί να σε δουν!»

«Έχουν φύγει, Άρνιλεκ,» είπε νηφάλια η Κριστίν καθώς κι εκείνη ορθωνόταν. «Και μάλλον έχουν αφήσει τον Βίκτορα μες στον φλεγόμενο καταυλισμό–»

Ο Άρνιλεκ την έπιασε κι αυτήν από τον καρπό, ακόμα γονατισμένος. «Όχι! Μείνετε εδώ! Εδώ!»

Το γόνατο της Κριστίν τον χτύπησε στη μύτη, κι ο Άρνιλεκ αναγκάστηκε να τις ελευθερώσει και τις δύο πέφτοντας στη γη.

Η Εύνοια και η Κριστίν έτρεξαν προς τον καταυλισμό ενώ ο Ζόραλεμ'σαρ τις ακολουθούσε. Η Σειρήνα δεν ήρθε μαζί τους, μένοντας πλάι στον Άρνιλεκ.

«Βίκτορα!» φώναξε η Κριστίν καθώς μπήκαν ανάμεσα στις φωτιές και τους καπνούς. «*Βίκτορα!*»

«...Εδώ!» ακούστηκε σύντομα η φωνή του. «Εδώ είμαι!... *Γαμώτο...*» Έβηχε.

Η Κριστίν και ο Ζόραλεμ έτρεξαν προς τα δεξιά, μες στη θολούρα, όπου κάποιος διακρινόταν να παραπατά, προσπαθώντας να στηριχτεί σε ραβδί ή δόρυ.

Η Εύνοια δεν πήγε μαζί τους· πλησίασε το χείλος της Αρένας του Φωτός.

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

Και την είδε άδεια απ' άκρη σ' άκρη.

«Μιράντα!» φώναξε. «Μιράντα!»

Η Αδελφή της ξεπρόβαλε πάλι μέσα από την παλλόμενη ενέργεια των τοιχωμάτων. «Έφυγαν επιτέλους;» είπε.

Και η Εύνοια γέλασε.

(17)

Μια Ενεργειακή Σφραγίδα

Έκπληκτη, η Εύνοια είδε τη Μιράντα να πιάνεται στην ενέργεια των τοιχωμάτων της Αρένας του Φωτός και να τη σκαρφαλώνει σαν να ήταν αναρριχώμενα φυτά. Έφτασε γρήγορα επάνω κι αγκάλιασε την Αδελφή της.

«Εύνοια... Είσαι καλά;»

«Προσπαθώ. Τώρα που είσαι κοντά μου, είμαι αναμφίβολα καλύτερα. Πώς το έκανες αυτό; Πώς ανέβηκες;» Έδειξε τον λάκκο.

«Με τον ίδιο τρόπο που διαισθάνομαι τις κατευθύνσεις και τη γραμμή σε τούτη τη διάσταση. Είμαι μέρος της πλέον.»

«Και εκτόξευσες την ενέργεια...» Η Εύνοια κοίταξε ολόγυρα, τον καταυλισμό που φλεγόταν.

«Μπορώ και τη χειρίζομαι—»

«Μιράντα!» αντήχησε μια φωνή, και στράφηκαν κι οι δυο τους για να δουν τον Στάνλεϊ να έρχεται τρέχοντας. «Πάμε! Πρέπει να φύγουμε προτού επιστρέψουν! Γιατί, πίστεψέ με, *θα επιστρέψουν* – δε θα μείνουν τρομαγμένοι για πολύ.»

Η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Έχει δίκιο: πρέπει να φύγουμε.»

Η Κριστίν και ο Ζόραλεμ'σαρ τούς πλησίασαν υποβαστάζοντας τον Βίκτορα ανάμεσά τους, ο οποίος στηριζόταν επιπλέον σ'ένα δόρυ που είχε πάρει από το Δεύτερο Σκέλος.

«Ελάτε,» τους παρότρυνε η Μιράντα, κάνοντάς τους νόημα να την ακολουθήσουν. Και, φυσικά, την ακολούθησαν. Διασχίζοντας τον φλεγόμενο καταυλισμό. Συναντώντας τον Στάνλεϊ καθοδόν.

Ο οποίος ρώτησε την Κριστίν και τον Ζόραλεμ: «Πού είχατε εξαφανιστεί εσείς; Δε σας είδα όταν έψαχνα μέρος να κρυφτώ.»

«Απομακρυνθήκαμε πριν από σένα,» αποκρίθηκε η μισθοφόρος.

Καθώς περνούσαν μέσα από τον καταυλισμό μάζευαν από κάτω ό,τι νόμιζαν πως μπορεί να τους φαινόταν χρήσιμο (όπλα, κυρίως, αλλά όχι μόνο)· και, ενώ έβγαιναν ανάμεσα από τους καπνούς και τις φλεγόμενες σκηνές, ο Ζόραλεμ ρώτησε τη Μιράντα: «Ξέρεις πώς να φύγουμε από τούτο το μέρος; Το μόνο μονοπάτι φαίνεται νάναι αυτό απ'το οποίο ήρθαμε μαζί με το Δεύτερο Σκέλος.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δυστυχώς αυτό φαίνεται νάναι το μόνο βατό μονοπάτι. Αλλά θα πρέπει να βρούμε ένα άλλο· δεν μπορούμε να πάμε από εκεί.»

Η Σειρήνα και ο Άρνιλεκ τούς πλησίασαν, βγαίνοντας από την κρυψώνα των βράχων και των θάμνων.

«Ποια είν' αυτή;» ρώτησε η Μιράντα.

«Η Σειρήνα,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «για την οποία σου είχα μιλήσει, αν θυμάσαι.»

«Θυμάμαι.» Η Μιράντα βάδισε γρήγορα προς ένα από τα άκρα του οροπεδίου. Οι άλλοι ήρθαν πίσω της.

Έφτασαν μπροστά σε μια αρκετά καθοδική πλαγιά με κάμποση βλάστηση: δέντρα και θάμνοι φύτρωναν από δω κι από κει, ανάμεσα στους βράχους. Το μέρος ήταν απόκρημνο, σίγουρα, αλλά όχι υπερβολικά.

«Δεν είναι κι ο καλύτερος δρόμος...» σχολίασε ο Στάνλεϊ.

«Δεν υπάρχει καλύτερος,» είπε η Μιράντα. «Ή από εδώ, ή πάλι προς το Δεύτερο Σκέλος.»

«Με έπεισες ήδη.» Ο Στάνλεϊ ξεκίνησε να κατεβαίνει πρώτος, πιάνοντας μεγάλους βράχους, κορμούς και κλαδιά δέντρων, και θάμνους, για να στηρίζεται και να μη γλιστρήσει στο απότομο έδαφος. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν, κινούμενοι με παρόμοιο τρόπο. Ο Βίκτορας δυσκολευόταν φανερά, και η Κριστίν κι η Σειρήνα τον βοηθούσαν.

Ο Ζόραλεμ'σαρ ρώτησε τη Μιράντα: «Τι συνέβη εκεί πίσω; Πώς...; Δε μου είχες πει ότι μπορείς και να χειρίζεσαι την ενέργεια της Διπλωμένης Γης...»

«Τώρα το ανακάλυψα κι εγώ. Αυτό το μέρος είναι σαν το ενεργειακό δέντρο της Κακόπολης, Ζόραλεμ.»

«Ναι, το κατάλαβα.»

«Δεν ξέρω τι ακριβώς είναι, ή ποιος το έφτιαξε, αλλά υποπτεύομαι πως το έκανε ο Κενοπρόσωπος Θεός-»

«Το ίδιο υποπτεύομαι κι εγώ.»

«Υπάρχουν,» συνέχισε η Μιράντα πάνω από τα λόγια του Ζόραλεμ, «καλωδιώσεις στα τοιχώματα του λάκκου, κρυμμένες πίσω από τις παλλόμενες ενέργειες αλλά, αν παρατηρήσεις προσεχτικά, τις διακρίνεις. Κι αυτά τα καλώδια είναι από ενεργειακά μέταλλα παρόμοια μ'εκείνα στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού, νομίζω.»

«Μάλιστα...»

«Επιπλέον» – η Μιράντα έπιασε τον μάγο από τη ζώνη προτού εκείνος γλιστρήσει καθώς είχε πατήσει σε κάτι χαλαρές πέτρες στο έδαφος – «αυτός ο ενεργειακός λάκκος είναι επάνω στη γραμμή.»

«Τι; Είσαι σίγουρη;»

«Απόλυτα. Μοιάζει – για εμένα – με κάποιου είδους κόμπος ή σκάλωμα. Ίσως εδώ να ήταν το αρχικό σημείο όπου ο Κενοπρόσωπος Θεός έκλεισε την ενδοδιάσταση. Ίσως αυτός ο ενεργειακός λάκκος να είναι κάποιου είδους... σφραγίδα ή κλειδαριά.»

«Εννοείς ότι θα μπορούσαμε να τον 'ξεκλειδώσουμε'; Για να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια;»

«Περίμενα ότι εσύ ίσως να μου το απαντούσες αυτό.»

«Πού να ξέρω; Δεν καθίσαμε να μελετήσουμε τον λάκκο.»

«Ούτε και θα ήταν συνετό, μάγε,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Όχι τώρα, τουλάχιστον, με το Δεύτερο Σκέλος κοντά.»

Έφτασαν στο τέρμα της πλαγιάς και βρέθηκαν σ'ένα στενό μέρος ανάμεσα σε ψηλούς κρημνούς και γιγάντιους βράχους – μια χαράδρα. Εδώ δεν μπορούσαν να βαδίζουν πάνω από δύο άνθρωποι πλάι-πλάι. Και πρώτος προχώρησε ο Στάνλεϊ, με τη Μιράντα δίπλα του. Ο Ζόραλεμ'σαρ ακολουθούσε μαζί με την Εύνοια. Και μετά έρχονταν ο Βίκτορας και η Κριστίν, ο Άρνιλεκ και η Σειρήνα.

Ο Στάνλεϊ ρώτησε: «Καταλαβαίνεις πού πηγαίνουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ευθεία Νύχτας.»

Επί δύο ώρες δεν σταμάτησαν καθόλου να βαδίζουν, και ακόμα μέσα στα βουνά βρίσκονταν. Είχαν σκαρφαλώσει κρημνούς, είχαν ανεβεί πλαγιές, είχαν κατεβεί πλαγιές, είχαν διασχίσει μονοπάτια

περισσότερο και λιγότερο επικίνδυνα. Το έδαφος ήταν παντού άτσαλο και ταλαιπωρούσε τα πόδια τους.

Τώρα, αποφάσισαν να ξεκουραστούν. Το μέρος που είχαν συναντήσει τούς έμοιαζε καλό. Μια σπηλιά κάτω από πελώριους βράχους, πάνω από τους οποίους δέντρα φύτεωναν που άπλωναν τις χοντρές ρίζες τους ως την είσοδο της σπηλιάς, περιτριγυρίζοντας το στόμιο σαν τραχιά μούσια.

«Το Σκέλος δεν μας καταδίωξε καθόλου,» παρατήρησε ο Άρνιλεκ.

«Όταν συνήλθαν κι επέστρεψαν στον καταυλισμό τους,» είπε ο Στάνλεϊ, «θα ήταν πλέον αργά. Κι ακόμα και γι'αυτούς, υποθέτω, δεν είναι εύκολο να βρουν τα ίχνη κάποιου μέσα σε τούτα τα βουνά.»

Είχαν μόλις μπει στη σπηλιά και η Μιράντα τη φώτιζε με τον φακό της, για να δει αν τίποτα επικίνδυνο κρυβόταν εδώ. Αλλά το μέρος φαινόταν ασφαλές. Μόνο κάτι μεγάλα ποντίκια είδε σε μια γωνιά, τα οποία κρύφτηκαν αμέσως μέσα σε τρύπες στους βράχους.

Μια σκιά παρουσιάστηκε απρόσμενα στο στόμιο της σπηλιάς—

Ο Στάνλεϊ ύψωσε την καραμπίνα που είχε αρπάξει από τον φλεγόμενο καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους.

Η σκιά σύριξε. Ήταν ένα αιλουροειδές.

«Στάσου!» είπε η Μιράντα στον Στάνλεϊ. «Είναι η Γιάαμκα.» Και πλησίασε τη μεγάλη γάτα, γονατίζοντας μπροστά της, χαϊδεύοντας το γκριζόμαυρο τρίχωμά της. Η Γιάαμκα τής έγλειψε το πρόσωπο. Η Μιράντα μειδίασε. «Μας βρήκες, ε;»

«Ελπίζω μόνο,» είπε ο Στάνλεϊ, «το Σκέλος να μην την ακολούθησε,» ενώ κοίταζε έξω απ'τη σπηλιά, τριγύρω, ψάχνοντας.

«Δε μπορούν άνθρωποι ν'ακολουθήσουν μεγάλες γάτες μέσα στα Δόντια,» είπε ο Άρνιλεκ.

Την υπόλοιπη μέρα την πέρασαν εκεί, στη σπηλιά, ανάβοντας μια φωτιά και φροντίζοντας να είναι καλυμμένη. Η Μιράντα είχε κάποια λίγα τρόφιμα μαζί της και τα μοιράστηκαν. Ο Άρνιλεκ βγήκε, επίσης, για να μαζέψει καρπούς και ρίζες, κι όταν επέστρεψε είχε αρκετά πράγματα μαζί του. Φαινόταν να γνωρίζει καλά τη φύση της Διπλωμένης Γης.

Ο Ζόραλεμ'σαρ και η Μιράντα συζητούσαν τι θα κάνουν στο άμεσο μέλλον. Ο μάγος δελεαζόταν να επιστρέψει στην Αρένα του Φωτός (ό-

πως την έλεγε το Δεύτερο Σκέλος) για να την εξετάσει με ξόρκια και μαγανιές.

«Νομίζεις ότι θα μπορούσες να δημιουργήσεις διαστασιακή δίοδο από εκεί;» τον ρώτησε η Εύνοια.

«Δεν είμαι σίγουρος. Κατά πάσα πιθανότητα, όχι· δεν πιστεύω ότι θα είναι τόσο εύκολο. Αλλά πρέπει να μελετήσω το μέρος.»

«Αν δεν βεβαιωθούμε ότι το Δεύτερο Σκέλος έχει φύγει,» τόνισε ο Άρνιλεκ, «θα ήταν αυτοκτονία να πλησιάσουμε.»

Ο Στάνλεϊ μούγκρισε καταφατικά καθώς μασούσε έναν από τους καρπούς που είχε φέρει ο Κλέφτης.

«Ο λάκκος, όμως, πρέπει να ερευνηθεί,» επέμεινε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ίσως, μάλιστα, μέσω αυτού να καταλάβω πώς μπορούμε να φτιάξουμε ενεργειακό δέντρο–»

«Στην Κακόπολη,» του είπε ο Βίκτορας, «δεν κατάλαβες τίποτα.» Ήταν τυλιγμένος στην κάπα του, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα από τα τοιχώματα της σπηλιάς. «Γιατί να καταλάβεις εδώ;»

«Κατάλαβα ότι το ενεργειακό δέντρο δημιουργήθηκε με κάποιου είδους μηχανήμα κατά πάσα πιθανότητα!» αποκρίθηκε ο μάγος, ενοχλημένα.

«Ο λάκκος,» είπε η Μιράντα, «δεν είναι σαν το ενεργειακό δέντρο ακριβώς, παρότι κι εκεί παρουσιάζεται η πρωταρχική ενέργεια τούτης της διάστασης. Το φαινόμενο που βλέπουμε στον λάκκο το συντηρεί κάποιος μηχανισμός που βρίσκεται σε λειτουργία. Δεν δημιουργήθηκε από μια μηχανή που δεν είναι πλέον κοντά.»

«Χμμμ,» έκανε συλλογισμένα ο Ζόραλεμ'σαρ, κοιτάζοντας τις φλόγες της φωτιάς τους. «Ναι... ναι, όντως... έτσι είναι. Αν υπάρχουν αυτά τα καλώδια που λες, έτσι πρέπει να είναι, Μιράντα.»

«Και δεν πρόκειται για καλώδια που έχουν φτιάξει άνθρωποι σαν εμάς.»

Ο Στάνλεϊ ρώτησε: «Γιατί δεν προσπαθούμε να πείσουμε τον Κενοπρόσωπο Θεό, την άλλη φορά που θα τον συναντήσουμε, να μας φτιάξει μια διαστασιακή δίοδο ώστε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια;»

Ο Ζόραλεμ'σαρ αναποδογύρισε τα μάτια. «Δεν έχεις καταλάβει τίποτα απ'όσα σάς έχω πει τόσα χρόνια;»

«Πες τα μας πάλι, μάγε· είμαι ηλίθιος σ'αυτά τα θέματα.»

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι *οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο*· δεν μπορεί να υπάρξει στο δικό μας σύμπαν. Αν κάνει αυτό που λες, αν δημιουργήσει διαστασιακή δίοδο, ίσως να πεθάνει. Ή ίσως να μη μπορεί να το κάνει καν, λόγω της διαφορετικότητας του τωρινού σύμπαντος από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Τον έχεις, όμως, ρωτήσει;»

«Νομίζεις ότι δε θα τον είχα ρωτήσει;»

«Και τι σου απάντησε;»

«Δεν κατάλαβα, για να είμαι ειλικρινής. Τα λόγια του Κενοπρόσωπου Θεού δεν βγάζουν πάντοτε νόημα, και πολλές φορές το μυαλό σου δεν μπορεί καν να συλλάβει τις λέξεις που χρησιμοποιεί, ή τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιεί *γνωστές λέξεις*.»

Ο Στάνλεϊ μόρφασε. «Γάμησέ μας...» Δάγκωσε πάλι τον καρπό στο χέρι του.

Ο Ζόραλεμ είπε: «Αν ο Κενοπρόσωπος Θεός μπορούσε να στείλει ανθρώπους πίσω στη Ρελκάμνια, πιθανώς να το είχε κάνει εδώ και τόσα χρόνια. Γιατί να μην το έχει κάνει; Αλλά δεν έχει συμβεί *ούτε μία φορά*. Τι συμπέρασμα, λοιπόν, βγάζεις εσύ;»

Ο Στάνλεϊ δεν απάντησε, αλλά η Εύνοια είπε: «Δε μπορούμε να περιμένουμε βοήθεια απ'αυτόν. Κάτι παράξενο τού συμβαίνει, ούτως ή άλλως.»

Ο Ζόραλεμ ένευσε. «Ναι. Είναι ετοιμοθάνατος πλέον. Έχει χάσει το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών του· δεν υπάρχει αμφιβολία.» Και συνέχισε: «Πρέπει να επιστρέψουμε στην Αρένα του Φωτός για να την εξετάσω. Δε μπορούμε να την προσπεράσουμε έτσι.»

«Πρώτα,» είπε ο Άρνιλεκ, «καλύτερα να βγούμε από τα Δόντια και να εφοδιαστούμε. Και *μετά* επιστρέφουμε.»

Μ'αυτό συμφώνησαν όλοι, τελικά.

Την επόμενη μέρα βγήκαν από τα βουνά και βρέθηκαν στους λοφότοπους. Καθοδόν συνάντησαν δύο άγριες τίγρεις, αλλά δεν δυσκολεύτηκαν να τις διώξουν. Επίσης, κρύφτηκαν κάτω από κάτι βράχους για να αποφύγουν να τους δει ένας Ιπτάμενος Διάβολος. Όταν έφτασαν στους λόφους, βρήκαν ένα μέρος για να εγκατασταθούν προσωρινά και ξεκίνησαν να μαζεύουν τρόφιμα και να φτιάχνουν

διάφορους χρήσιμους εξοπλισμούς από ό,τι τους πρόσφερε η φύση της Διπλωμένης Γης. Το Δεύτερο Σκέλος δεν το είδαν καθόλου, αλλά μία φορά τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων πέρασαν από πάνω τους, αναγκάζοντάς τους να κρυφτούν ώσπου να έχουν απομακρυνθεί. Τα κοίταξαν, από απόσταση, να βουτάνε από την κόκκινη, ιπτάμενη κατοικία τους για ν'αρπάξουν ζώα από τους λοφότοπους και να τα φέρουν επάνω, ή να τα κατασπαράξουν στη γη και μετά να φύγουν.

Τέσσερις ημέρες πέρασαν έτσι, και ο Βίκτορας φαινόταν πια πολύ καλύτερα: μπορούσε να στέκεται και να βαδίζει χωρίς πρόβλημα. Οι εξοπλισμοί τους ήταν όλοι έτοιμοι, και άπαντες ήταν εφοδιασμένοι με τρόφιμα και με όπλα που είχαν κλέψει από το Δεύτερο Σκέλος ή είχαν φτιάξει εδώ, στους λοφότοπους.

Είχε έρθει η ώρα να επιστρέψουν στον ενεργειακό λάκκο.

Ταξίδεψαν ευθεία Ημέρας, φτάνοντας στους πρόποδες των Δοντιών, και μπήκαν στους δύσβατους ορεινούς τόπους με τη Μιράντα πάντα για οδηγό τους και τη Γιάαμκα να τους ακολουθεί σαν φύλακας-σκιά, πηδώντας από βράχο σε βράχο.

Δεν ήταν εύκολο να φτάσουν στον προορισμό τους, ωστόσο. Ακόμα και με την καθοδήγηση της Μιράντας. Οι περιοχές ήταν έτσι που έμοιαζαν να κρύβουν εκείνο το μικρό οροπέδιο. Ο Κενοπρόσωπος Θεός, μάλλον, δεν είχε φτιάξει τυχαία τον λάκκο εκεί· ήθελε να είναι δυσπρόσιτος, υπέθετε η Μιράντα.

Κατάφεραν, τελικά, να βρουν την «Αρένα του Φωτός» το πρωί της δεύτερης ημέρας, παρότι η απόσταση από τους λοφότοπους δεν ήταν αντικειμενικά μεγάλη αν τη μετρούσες επάνω σε μια ευθεία γραμμή. Αλλά τα εδάφη των Δοντιών δεν είχαν καμία σχέση με ευθεία γραμμή. Ο τόπος πάντοτε διαφέρει από τον χάρτη, όπως συνήθως λένε.

Όταν εντόπισαν το μονοπάτι όπου είχαν βαδίσει μαζί με το Δεύτερο Σκέλος και κατέληξαν στο οροπέδιο, είδαν πως εκεί δεν υπήρχαν πλέον παρά μερικά απομεινάρια του καταυλισμού. Οι βάρβαροι είχαν μαζέψει τα πράγματά τους και είχαν φύγει. Στον ενεργειακό λάκκο, φυσικά, δεν είχε γίνει καμία αλλαγή. Και ο Ζόραλεμ'σαρ δεν σκόπευε να χάσει χρόνο· ήθελε να ξεκινήσει αμέσως να μελετά το μέρος, από κοντά, από τον πυθμένα, ώστε τα ενεργειακά τοιχώματα να είναι ολόγυρά του. Οι άλλοι έκοψαν ένα δέντρο (κοπανώντας το με τα πέτρινα τσε-

κούρια που είχαν φτιάξει στους λοφότοπους) και το έριξαν μες στον λάκκο σχηματίζοντας κεκλιμένο επίπεδο. Ο μάγος κατέβηκε και άρχισε να χρησιμοποιεί τη μαγεία του, μурμουρίζοντας παράξενα λόγια κάπου-κάπου και, κυρίως, ατενίζοντας τις παλλόμενες ενέργειες σαν υπνωτισμένος.

Οι υπόλοιποι κάθονταν και τον περίμεναν. Εκτός από τη Μιράντα, η οποία είχε επίσης κατεβεί στον λάκκο (πιάνοντας τις ενέργειες σαν να ήταν αναρριχώμενα φυτά) και μελετούσε με διαφορετικό τρόπο: αγγίζοντας την παλλόμενη δύναμη που σκέπαζε τα τοιχώματά του, παίρνοντας πληροφορίες μέσα από τον ίδιο της τον εαυτό καθώς αυτός ερχόταν σε επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Ναι, σκέφτηκε τελικά, εδώ είναι σαν κόμπος επάνω στη γραμμή. Είναι το σημείο όπου, κάποτε, ο Κενοπρόσωπος Θεός «έδεσε» το «σχοινί» που δίπλωσε τον χώρο και δημιούργησε την ενδοδιάσταση.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έφτασε στο ίδιο συμπέρασμα ύστερα από τη μαγική του μελέτη.

«Θα μπορούσες να λύσεις τον 'κόμπο';» τον ρώτησε η Μιράντα.

«Εγώ; Αποκλείεται. Δε θα τολμούσα.»

«Θα μπορούσες, όμως;»

«Θα μπορούσα να προσπαθήσω. Με Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, ίσως, για να αλλάξω ροή στις ενέργειες, να τις απελευθερώσω από τον δακτύλιο που σχηματίζει ο λάκκος. Αλλά – υποθέτοντας ότι όντως τα κατάφερνα – πρώτον, δεν ξέρω αν αυτό θα δημιουργούσε διαστασιακή δίοδο και, δεύτερον, δεν ξέρω αν θα ήταν ασφαλές για εμάς, ό,τι κι αν συνέβαινε. Ίσως να σκοτωνόμασταν όλοι. Ίσως να διαλυόταν ολόκληρη η Διπλωμένη Γη, Μιράντα.

»Επιπλέον,» πρόσθεσε συλλογισμένα, «αυτό το πράγμα δεν νομίζω να είναι εδώ χωρίς μηχανισμούς ασφαλείας. Έχω την πολύ έντονη εντύπωση ότι δεν θα είχα τη δύναμη να αλλάξω ροή στις ενέργειες. Ίσως εσύ να το έκανες πιο εύκολα απ'ό,τι εγώ.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον όχι.»

«Μα, χειριζόσουν την ενέργεια. Την άρπαζες και την πετούσες στο Δεύτερο Σκέλος!»

«Τίποτα, όμως, δεν άλλαξε έτσι στη Διπλωμένη Γη. Ανακύκλωση γινόταν απλώς. Η ενέργεια που έπαιρνα και εκτόξευα απορροφιόταν

ξανά από την ενδοδιάσταση. Αυτός ο δακτύλιος» – έδειξε τα τοιχώματα του λάκκου ολόγυρά τους – «δεν αποδυναμωνόταν με κανέναν τρόπο.»

Η Εύνοια, που είχε κατεβεί πριν από λίγο στον πυθμένα και στεκόταν εκεί μαζί τους τώρα, πρότεινε: «Αν κόβαμε τις καλωδιώσεις πίσω από την ενέργεια;»

«Μπορεί να ήταν επικίνδυνο,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Καθώς η ενέργεια θα έχανε την καθορισμένη ροή της, πιθανώς να τινάζοταν παντού σε τούτο το οροπέδιο και να μας αφάνιζε όλους.»

«Επίσης,» τόνισε η Μιράντα, «ίσως να μην είναι εφικτό να κόψουμε τα καλώδια. Δεν είναι φτιαγμένα από κανένα γνωστό μέταλλο, Εύνοια. Και η μόνη που θα μπορούσε να τα πλησιάσει για να τα κόψει είμαι εγώ. Οι άλλοι, αν τα πλησίαζατε, θα καιγόσασταν από την ενέργεια που τα περιβάλλει.»

«Δεν το προτείνω, πάντως, να το δοκιμάσουμε,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

Η Μιράντα κατένευσε.

«Εκείνο, όμως, που σκεφτόμασταν εξαρχής δεν είναι το ίδιο επικίνδυνο;» ρώτησε η Εύνοια.

Στράφηκαν να την κοιτάξουν.

«Να δημιουργήσουμε ενεργειακά δέντρα κατά μήκος της γραμμής που διαισθάνεται η Μιράντα,» εξήγησε η Εύνοια, «ώστε να προκληθεί κάποια... ρήξη και να ανοίξει η Διπλωμένη Γη.»

«Επικίνδυνο, ναι,» απάντησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Το ίδιο επικίνδυνο, όχι.»

«Γιατί;»

«Γιατί εδώ είναι συγκεντρωμένη μια τεράστια ποσότητα ενέργειας, Εύνοια. Αν τη βγάλουμε από την καθορισμένη ροή της, πιθανώς να προκαλέσουμε μια εξίσου τεράστια έκρηξη. Αντιθέτως, δημιουργώντας ενεργειακά δέντρα κατά μήκος της γραμμής, η διαταραχή που θα κάνουμε θα είναι πιο απλωμένη· δεν θα είναι συγκεντρωμένη σ'ένα σημείο. Ό,τι κι αν γίνει, δεν νομίζω ότι θα μετατραπούμε όλοι ξαφνικά σε στάχτη.»

»Αλλά,» κατέληξε προβληματισμένα, «για να φτιάξουμε ενεργειακά δέντρα χρειαζόμαστε το μηχάνημα που χρησιμοποίησαν και στην Κακόπολη...»

Μην έχοντας τίποτ' άλλο να κάνουν στον πυθμένα του λάκκου, ανέβηκαν το πεσμένο δέντρο και βγήκαν επάνω, όπου οι υπόλοιποι τούς περίμεναν. Δεν έπαψαν, όμως, να συζητούν για το θέμα που τους απασχολούσε, και ο μάγος αναρωτιόταν κυρίως πού μπορούσε τώρα να ήταν εκείνο το αρχαίο μηχάνημα που είχε δημιουργήσει το ενεργειακό δέντρο της Κακόπολης.

Ο Στάνλεϊ είπε: «Ξέχνα το, Ζόραλεμ. Οι άνθρωποι της Κακόπολης καταστράφηκαν. Τίποτα καλό δεν συνέβη με ό,τι έκαναν.»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Δεν ξέρουμε καν τι ακριβώς επιχειρούσαν να κάνουν.»

«Εσύ τι νομίζεις; Τα Σκέλη λένε πως προσπαθούσαν να βρουν τρόπο για να βγουν από τούτη την καταραμένη διάσταση.»

«Δε γνώριζαν, όμως, για την ύπαρξη της γραμμής που διαισθάνεται η Μιράντα,» τόνισε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Ή, τουλάχιστον, έτσι υποθέτεις.»

«Δεν μπορεί να γνώριζαν,» επέμεινε ο μάγος. «Αποκλείεται. Δεν είναι κάτι που εντοπίζεται με ανιχνευτική μαγεία, ή με οποιονδήποτε μηχανισμό θα φανταζόμουν. Μόνο κάποια σαν τη Μιράντα θα την έβρισκε, και δεν έχουμε ακούσει κανέναν θρύλο που να υπονοεί την ύπαρξη τέτοιου ατόμου ποτέ στη Διπλωμένη Γη.»

Η Σειρήνα είπε: «Συγνώμη που διακόπτω...»

Στράφηκαν να την κοιτάζουν. «Τι θέλεις να πεις;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Ο Διόφαντος μού είχε κάποτε αναφέρει, νομίζω, κάτι για ένα μηχάνημα στα Έγκατα.»

«Τι μηχάνημα; Εμένα δεν μου είπε τίποτα.»

«Ίσως να μην το σκέφτηκε. Τέλος πάντων, έχεις καταλάβει πόσο περίεργος είναι...»

Ο Ζόραλεμ'σαρ κατένευσε και της έκανε νόημα να συνεχίσει.

«Ο Διόφαντος μού είπε ότι κάπου στα Έγκατα υπάρχει μια πελώρια φωτεινή σπηλιά και μέσα της είναι διάφορα απομεινάρια – από εργαλεία, μηχανήματα, αλλά και ανθρώπινα κόκαλα. Και τα πάντα είναι αλλοιωμένα. Στο κέντρο της σπηλιάς, όμως, βρίσκεται ένα ψηλό μηχάνημα που μοιάζει να μην έχει αλλοιωθεί, και ο Διόφαντος μού είπε ότι υποθέτει πως ακόμα ίσως να λειτουργεί. Αλλά δεν—»

«Τι εννοείς ότι τα άλλα πράγματα εκεί μέσα είναι αλλοιωμένα;» τη διέκοψε ο Ζόραλεμ.

«Δεν ξέρω· ο Διόφαντος δεν μου εξήγησε: απλώς είπε ‘αλλοιωμένα’. Και με προειδοποίησε, αν τύχει να βρεθώ κοντά σ’αυτή τη σπηλιά, να μη μπω γιατί μεγάλο κακό θα μου συμβεί. Ο ίδιος παραλίγο να μπει, είπε, αλλά ευτυχώς πρόλαβε τον εαυτό του. Είναι μάγος κι αυτός, Ζόραλεμ· το ξέρεις έτσι;»

«Το... υποπτευόμουν. Αλλά δεν νομίζω ότι χρησιμοποιεί τη μαγεία όπως πρέπει. Δηλαδή, όχι όπως μας μαθαίνουν τα μαγικά τάγματα στη Ρελκάμνια. Ο άνθρωπος έχει, μάλλον, μετατραπεί πλέον σε σαμάνο. Κι αυτή είναι η μοναδική φορά που βλέπω να συμβαίνει κάτι τέτοιο,» πρόσθεσε σαν να μιλούσε για κάτι το αξιοπερίεργο. «Συνήθως οι σαμάνοι είναι άτομα με το Χάρισμα που ποτέ δεν εκπαιδεύτηκαν από τα μαγικά τάγματα. Δεν έχω ξανακούσει κάποιος εκπαιδευμένος μάγος να μετατραπεί σε σαμάνο. Είναι... είναι σαν να πέφτεις στον βαρβαρισμό, υποθέτω.»

Η Μιράντα χαμογέλασε αχνά, αναρωτούμενη ποια θα ήταν η γνώμη του Ζόραλεμ·σαρ για τον Κλαρκ, ο οποίος υποστήριζε ότι είχε προχωρήσει σε πεδία γνώσης και ικανότητας πέρα από τα περιορισμένα των μαγικών ταγμάτων. Και δεν το υποστήριζε μονάχα· η Μιράντα δεν είχε δει κανέναν άλλο μάγο που να μπορεί να κάνει όσα έκανε ο Κλαρκ.

Τέλος πάντων· δεν είχε νόημα να το αναφέρει τώρα αυτό στον Ζόραλεμ·σαρ.

Του είπε: «Ίσως θα έπρεπε να βρούμε τον Διόφαντο και να του μιλήσουμε για τις σκέψεις μας. Το μηχανήμα που είδε στο μεγάλο σπήλαιο μπορεί να είναι το ίδιο μηχανήμα που δημιούργησε το ενεργειακό δέντρο στην Κακόπολη.»

Ο Ζόραλεμ ένευσε. «Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Ίσως κάποιοι να πήραν το μηχανήμα από την Κακόπολη και να το πήγαν στα Έγκατα.»

«Γιατί, όμως, μα τον Κρόνο;» απόρησε ο Στάνλεϊ. «Τι νόμιζαν ότι μπορεί να κατορθώσουν εκεί το οποίο δεν μπορούσαν να κατορθώσουν στην επιφάνεια του εδάφους;»

«Απάντηση σ’αυτό,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ·σαρ, «ίσως να βρούμε μόνο στα Έγκατα, Στάνλεϊ – στη σπηλιά που έχει δει ο Διόφαντος.» Και

προς τη Σειρήνα: «Έπρεπε κι εσύ να μου το είχες αναφέρει παλιότερα.»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν το θυμήθηκα. Ο Διόφαντος μού το είχε πει πριν από χρόνια, Ζόραλεμ. Το είχα σχεδόν ξεχάσει, και τώρα, από την κουβέντα σας, έτυχε πάλι να έρθει στο μυαλό μου. Ποιος πάει στα Έγκατα, εξάλλου; Το Πρώτο Σκέλος εξαφανίστηκε εκεί.»

«Το Πρώτο Σκέλος!» είπε ξαφνικά ο Ζόραλεμ, και στράφηκε στη Μιράντα.

«Υποθέτεις ότι αφανίστηκε στη σπηλιά του Διόφαντου;» ρώτησε εκείνη.

«Δεν είναι πιθανό; Πήρε το μηχανήμα από την Κακόπολη, κατέβηκε στα Έγκατα ελπίζοντας ότι θα καταφέρει κάτι με τη χρήση του, αλλά τα πράγματα δεν πήγαν κατά το αναμενόμενο.»

Η Μιράντα ένευσε. «Μπορεί, πράγματι, να έγινε έτσι.»

Ο Βίκτορας, που τελευταία, ύστερα από τον τραυματισμό του, ήταν πιο σιωπηλός απ'ό,τι παλιότερα, έσπασε τώρα τη σιωπή του και είπε: «Αφού το Πρώτο Σκέλος πήγε εκεί κάτω και εξαφανίστηκε, δεν θα ήταν ηλίθιο να ακολουθήσουμε τα βήματά του;»

«Δε θα ήταν ακόμα πιο ηλίθιο να περιμένουμε να πεθάνουμε μέσα σε τούτη την κωλοδιάσταση;» έθεσε το ερώτημα ο Στάνλεϊ.

«Σωστός,» παραδέχτηκε ο Βίκτορας, και ήπιε μια γουλιά νερό από έναν από τους καινούργιους ασκούς που είχαν φτιάξει στους λοφότοπους.

(18)

Τα Τεχνάσματα του Κλέφτη

«Και πού θα βρούμε τον Διόφαντο, για να του μιλήσουμε;»

Κανείς δεν μπορούσε να απαντήσει στην ερώτηση της Εύνοιας.

«Εμείς,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «έχουμε να τον δούμε πολύ καιρό. Προσωπικά, δεν είμαι καν βέβαιος αν είναι ακόμα ζωντανός.»

«Ζωντανός είναι,» διαφώνησε ο Άρνιλεκ. «Απλά είναι περίεργο πρόσωπο και, κατά καιρούς, εξαφανίζεται. Πόσες φορές πρέπει να το πω; Ορισμένοι λένε ότι πάει στα Έγκατα.»

«Δεν το 'λένε',» τόνισε η Σειρήνα. «πηγαίνει στα Έγκατα. Πώς αλλιώς θα είχε βρει τη φωτεινή σπηλιά που μου περιέγραψε;»

«Ναι αλλά κατοικεί κιόλας εκεί; Είναι δυνατόν να μένει στα Έγκατα;»

«Γιατί όχι;»

«Εγώ δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό. Και έχω περιπλανηθεί στα Έγκατα, Σειρήνα.»

«Μου το έχεις πει,» ένευσε εκείνη.

«Δεν υπάρχει τίποτα που θα χαρακτηριζα φιλικό εκεί. Τα πάντα θέλουν να σε σκοτώσουν' ακόμα κι οι πέτρες.»

«Εκεί, όμως, πρέπει να πάμε,» παρενέβη η Μιράντα.

Στράφηκαν όλοι να την κοιτάζουν.

«Κι εσύ, Άρνιλεκ,» συνέχισε εκείνη, «θα μας οδηγήσεις.»

«Δεν είμαι καλός οδηγός για τα Έγκατα.»

«Είσαι ο καλύτερος που έχουμε.»

Ο Άρνιλεκ μόρφασε. «Προτιμότερο θα ήταν να βρούμε τον Διόφαντο... αλλά δεν έχω καμια ιδέα πού μπορεί να είναι. Εκτός από τα Έγκατα, βέβαια. Ίσως.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Στα Έγκατα πηγαίνεις από τα Στρεβλά Ανοίγματα, έτσι;» ρώτησε η Μιράντα.

«Αυτή είναι η γνωστότερη είσοδος. Δεν ξέρω για καμια άλλη.»

«Πάμε εκεί, λοιπόν, κι ας ελπίσουμε ότι θα καταφέρουμε να συναντήσουμε τον Διόφαντο, ή να βρούμε τη φωτεινή σπηλιά με το μηχανήμα χωρίς τη βοήθειά του.»

«Δε μ'αρέσει και τόσο αυτό το σχέδιο, Μιράντα.»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε; Τι άλλο, το οποίο θα μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια;»

«Θα χαθούμε εκεί κάτω,» προειδοποίησε ο Άρνιλεκ. «Είναι όλο μπλεγμένες σήραγγες και επικίνδυνες σπηλιές. Ένας σκοτεινός λαβύρινθος. Και δεν έχεις κανέναν τρόπο να ξέρεις πού βαδίζεις: δεν υπάρχουν πυξίδες για τη Διπλωμένη Γη που να δείχνουν ευθεία Ημέρας ή Νύ-»

«Εγώ,» του θύμισε η Μιράντα, «είμαι πυξίδα.»

Ο Άρνιλεκ έκλεισε το στόμα του μ'ένα ηχηρό χτύπημα των δοντιών, βλεφαρίζοντας. Ύστερα χαμογέλασε. «Οντως,» είπε.

Το απόγευμα, έφυγαν από την Αρένα του Φωτός του Δεύτερου Σκέλους και ταξίδεψαν προς πρώτη ημίστροφη Νύχτας. Ύστερα από καμία ώρα βγήκαν από τα Δόντια και βρέθηκαν στους λοφότοπους, τους οποίους και διέσχισαν προς στροφή Ημέρας καθώς το φως του Ήλιου της Ημέρας ολοένα και εξασθενούσε και το γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας ολοένα και δυνάμωνε. Τα σκοτάδια και οι σκιές πύκνωναν όταν η ομάδα είχε αφήσει πίσω της τους λόφους και βάδιζε πάνω στις πεδιάδες. Τελικά κατασκήνωσαν εκεί για να διανυκτερεύσουν. Καθοδόν είχαν μαζέψει μερικούς καρπούς, με τις συμβουλές του Άρνιλεκ κυρίως.

Όταν ξημέρωσε, ταξίδεψαν προς πρώτη ημίστροφη Ημέρας, συναντώντας στον δρόμο τους μονάχα μερικές γιγάντιες χελώνες, και ήταν στις παρυφές των Μεσοελών πριν από το μεσημέρι. Ο μόνος δρόμος για να φτάσουν στα Ακροβούνια της Ημέρας και στα Στρεβλά Ανοίγματα ήταν μέσα από τους βαλτότοπους.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Χρειάζεται προσοχή από δω και πέρα. Να με ακολουθείτε και να κάνετε ό,τι σας λέω. Υπάρχουν κίνδυνοι στα έλη, αλλά ξέρω καλά αρκετούς από αυτούς. Μιράντα, εσύ θα με βοηθάς μην τύχει και χάσω την πορεία μου.»

Η Θυγατέρα ένευσε.

Και, δίχως άλλες κουβέντες, ξεκίνησαν. Εκείνη κι ο Άρνιλεκ προπορεύονταν κρατώντας ραβδιά και δοκιμάζοντας μ'αυτά το έδαφος σε κάθε τους βήμα. Οι άλλοι ακολουθούσαν, έχοντας τα όπλα τους στα χέρια. Η Γιάαμκα ερχόταν από δίπλα, σαν σκιά.

«Δεν το πιστεύω,» μουρμούρισε η Σειρήνα, «ότι σας συνοδεύω σε μια τέτοια μεγάλη ανοησία.»

«Δε θες πια να επιστρέψεις στη Ρελκάμνια;» της είπε ο Στάνλεϊ.

«Θέλω, αλλά, μα τον Κρόνο, ποιος έχει ποτέ φύγει από τη Διπλωμένη Γη; Όταν με ανάγκασαν να περάσω τη διαστασιακή δίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, το έκαναν επειδή ήξεραν πως κανένας δεν έχει επιστρέψει.»

«Οι προηγούμενοι,» είπε η Κριστίν, «δεν είχαν τη Μιράντα μαζί τους.»

«Τι είναι η Μιράντα; Ακόμα δεν έχω καταλάβει ακριβώς. Είναι μάγισσα; Πώς μπορεί και καταλαβαίνει τις κατευθύνσεις; Πώς μπορούσε και χειριζόταν την ενέργεια στην Αρένα του Φωτός;»

Η Εύνοια τής απάντησε: «Είμαστε θυγατέρες της Πόλης – και εγώ και η Μιράντα. Αλλά η Μιράντα τραυματίστηκε εδώ, και ο Κενοπρόσωπος Θεός τη βοήθησε να σωθεί, κι από τότε έχει ένα μέρος της ενέργειας αυτής της ενδοδιάστασης μέσα της.»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι εννοείς, είστε θυγατέρες της Πόλης;»

«Δεν έχεις ακούσει για τον μύθο;»

«Ποιον μύθο;»

Η Εύνοια άρχισε να της εξηγεί καθώς διέσχιζαν τα Μεσοέλη. Αλλά, συγχρόνως, είχε τις αισθήσεις της τεντωμένες, γιατί από το σκοτεινό, υγρό περιβάλλον των βαλτότοπων οτιδήποτε μπορεί να πεταγόταν.

Μέχρι το μεσημέρι, όμως, τίποτα δεν ξεπρόβαλε από τη βλάστηση ή από τα νερά για να τους επιτεθεί, αν και διαφόρων ειδών ζώα και πτηνά περιφέρονταν γύρω τους – μικρά, κυρίως. Ο Άρνιλεκ φαινόταν να ήξερε από πού τους πήγαινε. Δεν ζητούσε καν την καθοδήγηση της Μιράντας· πρέπει να την ήθελε κοντά του απλά για ασφάλεια.

Μόνο ένας κίνδυνος παρουσιάστηκε: ένα Πορφυρό Σύννεφο, ερχόμενο από ευθεία Ημέρας. Ο Στάνλεϊ το είδε πρώτος, και τους προειδοποίησε δείχνοντας στον ουρανό. Ο Άρνιλεκ τούς βρήκε γρήγορα μέρος για να κρυφτούν και τους είπε να μείνουν ακίνητοι, τελείως ακίνητοι. Το

σύννεφο πέρασε χωρίς να τους πειράξει· γύρω του Αρπακτικά φτερούγιζαν, αλλά δεν κατέβηκαν να κυνηγήσουν στους βάλτους.

Το μεσημέρι η ομάδα καταυλίστηκε σ'ένα σημείο που ήταν σχετικά πιο στεγνό σε σχέση με άλλα στα Μεσοέλη, και ο Άρνιλεκ μάζεψε κάτι φυτά και τα έβαλε σ'έναν σάκο που είχε φτιάξει τις τέσσερις ημέρες που ήταν κατασκηνωμένοι στους λοφότοπους και προετοιμάζονταν για να επιστρέψουν στην Αρένα του Φωτός.

Όταν έφαγαν και ξεκουράστηκαν, και είχε έρθει πια το απόγευμα, σηκώθηκαν και συνέχισαν το ταξίδι τους, πάλι προς πρώτη ημιστροφή Ημέρας.

«Ός το βράδυ θα έχουμε φτάσει στα βουνά;» ρώτησε η Μιράντα τον Άρνιλεκ.

«Λογικά, ναι.»

«Έχεις ταξιδέψει σ'όλα τα Μεσοέλη;»

«Σχεδόν. Βρίσκεις πολλά χρήσιμα πράγματα εδώ, Μιράντα. Φυτά, βότανα, μανιτάρια, ερπετά, έντομα.»

Υστερα από κάποια ώρα, ο Άρνιλεκ τής έκανε νόημα να σταματήσει, και οι άλλοι σταμάτησαν πίσω τους. «Το βλέπεις αυτό;» της είπε δείχνοντας στο έδαφος.

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τις σκιές. «Ένα μικρό εξόγκωμα. Αυτό λες; Σημαίνει κάτι;»

«Φίδι είναι.»

«Φίδι;»

«Ο Κρυφός Άρχοντας', το λένε τα Σκέλη, εννοώντας 'ο Κρυφός Άρχοντας των Μεσοελών'. Είναι μεγάλο· δες ως πού φτάνει...» Ο Άρνιλεκ έδειξε από μια μεριά μέχρι μια άλλη. Εκείνο το εξόγκωμα στο υγρό έδαφος συνεχιζόταν. «Αλλά δεν είν' εύκολο να το προσέξεις, έτσι;»

«Δε θα καταλάβαινα ποτέ ότι είναι κάτι το ζωντανό,» παραδέχτηκε η Μιράντα.

Ο Άρνιλεκ ένευσε. «Και δεν έχει μόνο ένα κεφάλι.»

Η Μιράντα τον κοίταξε παραξενεμένη.

Ο Άρνιλεκ πλησίασε με προσοχή το εξόγκωμα στο έδαφος, αλλά όχι πολύ: απλά αρκετά για να το σκουπήσει, δυνατά, με το ραβδί του.

Το φίδι κουνήθηκε· τινάχτηκε από τη γη, και η Μιράντα είδε τουλάχιστον τρία κεφάλια τα οποία δεν ήταν στις άκριες του σώματός του

αλλά σε διάφορα σημεία επάνω στο μήκος του. Ο Άρνιλεκ ανέμισε το ραβδί του απειλητικά προς ένα από αυτά, βγάζοντας μια κραυγή. Το φίδι αποτραβήχτηκε· χώθηκε μες στη μαλακή γη ξανά και έφυγε από τον δρόμο τους. Το έβλεπες να κινείται σαν ένα ελαφρό σάλεμα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους· μπορεί και να μην το πρόσεχες αν δεν παρατηρούσες.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Προτιμά να σε πιάνει απροετοίμαστο. Συνήθως δεν σου επιτίθεται αν εσύ το χτυπήσεις πρώτος – εκτός αν αισθάνεται πολύ απειλημένο, ή αν είναι πολύ πεινασμένο. Πάμε· δεν θα μας ενοχλήσει τώρα.» Έκλεισε το μάτι στη Μιράντα και βάδισε πρώτος.

Εκείνη ήρθε δίπλα του, και οι υπόλοιποι τούς ακολούθησαν όπως πριν, μουρμουρίζοντας αναμεταξύ τους. «Το έχουμε ξαναδεί αυτό το καταραμένο πράμα, παλιότερα,» έλεγε ο Βίκτορας στην Εύνοια. «Μόνο ο Σκοτοδαίμων ο ίδιος θα μπορούσε να τόχει πλάσει.»

Όταν νύχτωσε βρίσκονταν στους πρόποδες των Ακροβουνιών της Ημέρας, έχοντας βγει από το υγρό περιβάλλον των Μεσοελών. Αλλά δεν ήταν πιο ζεστά εδώ. Το ίδιο κρύο έκανε. Συγκέντρωσαν ξύλα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν και άναψαν δύο φωτιές για να ζεσταθούν ενώ έστηναν τον καταυλισμό τους.

Η Μιράντα και ο Άρνιλεκ κάθισαν, ύστερα, να ψήσουν πάνω από τις φλόγες κάτι σαύρες που είχαν σκοτώσει στα Μεσοέλη καθώς τα διέσχιζαν. Και η πρώτη ρώτησε τώρα: «Μετά τα Ακροβούνια της Ημέρας είναι ο ουρανός, έτσι; Φτάνεις σε άκρο της Διπλωμένης Γης.»

«Γι' αυτό τα Σκέλη τα λένε *Ακροβούνια*.»

«Έχεις πάει εκεί; Έχεις κοιτάξει τον ουρανό;»

Ο Άρνιλεκ ένευσε. «Ναι. Ένας ουρανός είναι. Τίποτα ιδιαίτερο. Κι αν πας το πρωί, ο Ήλιος της Ημέρας σε τυφλώνει. Το φως του είναι πολύ δυνατό όταν τον βλέπεις από τα άκρα της Διπλωμένης Γης.»

«Μπορείς να σκαρφαλώσεις από το πλάι;»

«Τι εννοείς;»

«Να πιαστείς από το πάχος του κυλίνδρου για να φτάσεις στην εξωτερική μεριά του.»

«Ίσως να γίνεται,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ, «αλλά θα πρέπει νάσαι τρελός για να το επιχειρήσεις. Μόνο τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων έχω ακούσει ότι κατοικούν εκεί. Επιπλέον, πώς να σκαρφα-

λώσεις, Μιράντα; Από ποια μεριά και να φτάσεις στα άκρα, ουσιαστικά πρέπει να κατεβείς, και κατεβαίνοντας... όταν βρεθείς στην άλλη μεριά του κυλίνδρου... δε θα πέσεις;» Έμοιαζε μπερδεμένος.

«Για να κατοικούν τα Αρπακτικά εκεί,» είπε η Μιράντα, «λογικά πρέπει να υφίστανται κάποιες ελκτικές δυνάμεις.»

«Μα... από την έξω μεριά; Από κάτω; Ενώ είσαι ανάποδα;»

«Προφανώς. Είναι πιο παράξενο, νομίζεις, απ'το να βαδίζεις εκεί;» Έδειξε ψηλά, τη διπλωμένη γη που φαινόταν πίσω από τα σύννεφα.

Ο Άρνιλεκ γύρισε πάνω από τις φλόγες τις δύο σαύρες που κρατούσε, καρφωμένες σε ξύλα, για να ψηθούν κι από την άλλη πλευρά. «Ακόμα κι αν καταφέρεις να φτάσεις στην έξω μεριά του κυλίνδρου, δε νομίζω ότι θα έχεις τίποτα να κάνεις. Δε νομίζω ότι μπορεί να μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια.»

«Τουλάχιστον, δεν έχουμε καμία ένδειξη ότι μπορεί να μας βοηθήσει...» είπε η Μιράντα συλλογισμένα, και γύρισε κι εκείνη τις δύο σαύρες της πάνω από τις φλόγες. «Αλλά ίσως από τα Έγκατα να μπορείς να βγεις στην έξω μεριά του κυλίνδρου.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άρνιλεκ. «Νομίζω πως σου έχω ξαναπεί ότι, σύμφωνα με κάποιους, υπάρχουν τέτοια ανοίγματα που βγάζουν στην εξωτερική μεριά. Αλλά, ούτως ή άλλως, θα ήταν επικίνδυνο να πάμε εκεί. Ειδικά αφού εκεί λέγεται πως κατοικούν τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων.»

Η Μιράντα δεν διαφώνησε. Μιλούσε θεωρητικά κυρίως. Αυτή η ενδοδιάσταση ήταν τόσο παράξενη, μα τον Κρόνο...

Όταν οι σαύρες ψήθηκαν, τις μοιράστηκαν με τους άλλους και άρχισαν να τρώνε.

«Λιμοκτονούσα σαν σκύλος,» είπε ο Βίκτορας μασώντας. «Και τις έχεις κάνει ωραίες, Κλέφτη. Με τι τις γέμισες; Μ'αυτά που μάζεψες απ'τους βάλτους;»

Ο Άρνιλεκ χαμογέλασε. «Μυστικά του επαγγέλματος.» Κι έγνεψε στη Μιράντα να τον ακολουθήσει. «Έλα λίγο,» της είπε κλείνοντάς της το μάτι καθώς σηκωνόταν από την πέτρα του.

Η Μιράντα, παραξενεμένη, βάδισε πίσω του.

Η Εύνοια έμεινε στη θέση της αλλά παρατηρώντας τους, με το ψητό κρέας σαύρας στα χέρια της, δαγκώνοντάς το χωρίς βιασύνη παρότι ήταν όντως γευστικό.

Η Μιράντα ρώτησε τον Άρνιλεκ: «Τι είναι;»

Εκείνος τής έκλεισε πάλι το μάτι. «Δε μπόρεσα να μαζέψω πολύ απ' αυτό ώστε να δώσω και στους άλλους,» της είπε, «αλλά είναι καταπληκτικό – έχεις τον λόγο μου. Και δεν κάνει να πάει χαμένο· ας το καταναλώσουμε εμείς οι δυο.» Τράβηξε από την τσέπη του δύο ρίζες που φαίνονταν πλυμένες· πρέπει να τις είχε πλύνει πιο πριν, όταν έπλενε κι άλλα βοτάνια και φυτά από τα Μεσοέλη, προτού γεμίσει τις μεγάλες σαύρες, ενώ η Μιράντα έβγαζε τα εντόσθια των ερπετών μ' ένα μαχαίρι που είχαν αρπάξει από το Δεύτερο Σκέλος. «Πάρε το ένα,» την προέτρεψε τώρα ο Άρνιλεκ.

Εκείνη πήρε τη μία ρίζα, κρατώντας την ανάμεσα στα δάχτυλά της. «Τι είναι;»

«Δοκίμασε.» Ο Άρνιλεκ δάγκωσε τη μισή δική του, τη μάσησε δυνατά.

(Η Εύνοια εξακολουθούσε να τους κοιτάζει από απόσταση, αλλά ούτε μπορούσε ν' ακούσει τι έλεγαν ούτε να μαντέψει. Και συνέχιζε να τρώει τη νόστιμη σαύρα της.)

Η Μιράντα αποφάσισε να δοκιμάσει. *Δε μπορεί νάναι κακό*, σκέφτηκε. Αν κάποιος άγνωστος, στη Διπλωμένη Γη, τις έδινε περίεργες ρίζες, θα υποψιαζόταν ότι ίσως ήθελε να τη δηλητηριάσει ή να τη ναρκώσει, όπως είχε κάνει το Τρίτο Σκέλος σ' εκείνη και την Εύνοια όταν είχαν πρωτοέρθει στην ενδοδιάσταση. Αλλά ο Άρνιλεκ δεν ήταν άγνωστος πλέον· και τι λόγο μπορεί να είχε να θέλει να τη βλάψει;

Η Μιράντα δάγκωσε τη μισή ρίζα, όπως είχε κάνει κι εκείνος, και τη μάσησε. Το υγρό που απλώθηκε στο στόμα της είχε μια έντονη, τσουχτερή γεύση και κύλησε καυτό στον λαιμό της. Η Μιράντα έβηξε. «Μα τον Κρόνο! Νομίζω ότι παραείναι δυνατό για μένα... κι έχω δοκιμάσει πολλά δυνατά φαγητά στη ζωή μου.»

«Όταν το φας ολόκληρο είναι καλύτερο.» Ο Άρνιλεκ έβαλε και την υπόλοιπη ρίζα του στο στόμα, μασώντας.

Τα λόγια του η Μιράντα μπορεί να τα είχε χαρακτηρίσει ύποπτα, υπό άλλες συνθήκες. Αλλά έτρωγε κι ο ίδιος αυτό που της έδινε. Και – πάλι – τι λόγο μπορεί να είχε να θέλει να τη δηλητηριάσει;

Έφαγε κι εκείνη την υπόλοιπη ρίζα της. Και δεν παρατήρησε καμία διαφορά. Ήταν πολύ τσουχτερή, και υπόξινη, και καυτή. «Δε μου φαίνεται ότι θ' αλλάξω γνώμη...» είπε.

Ο Άρνιλεκ γέλασε. «Περίμενε,» αποκρίθηκε. «Εγώ ξέρω τι μαζεύω εδώ. Έχω περάσει χρόνια σε τούτη τη διάσταση, Μιράντα... και νομίζεις ότι είναι ωραία να περνάς χρόνια στη Διπλωμένη Γη; Δεν είναι ωραία· είναι άγριο μέρος. Κι αν, όσο ήμουν στη Ρελκάμνια, μου έλεγαν ότι θα κατάφερνα να επιβιώσω εδώ, δε θα το πίστευα τότε· θα γελούσα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η επιβίωση ήταν εύκολη. Πρέπει όλους να τους προσέχεις εδώ· δεν είναι φιλικοί, ακόμα κι αν φαίνονται φιλικοί. Βλέπεις τώρα τον μάγο και τους μισθοφόρους του και λες ότι είναι εντάξει, ε;» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι έτσι. Από ανάγκη τούς συναναστροφόμεουν τελευταία. Κάποιους πρέπει να έχεις για να μπορείς να στηριχτείς, έστω και λίγο. Κι εγώ έχω γνώσεις που δεν έχουν αυτοί· είμαι δυο χρόνια λιγότερο στη Διπλωμένη Γη αλλά ξέρω περισσότερα για τη φύση και για τα μονοπάτια της – είναι αλήθεια! Με ήθελαν για τις γνώσεις μου και για ό,τι μπορούσα να τους φέρνω. Αλλά αυτό ήταν. Η... φιλία μας εκεί τελείωνε.»

Η Μιράντα τον άκουγε λιγάκι παραξενεμένη από τούτο το λογύδριο. Ο Άρνιλεκ δεν ήταν λιγομίλητος άνθρωπος μα ούτε και για πολυλογία τον είχε... Τώρα, καθώς τον παρατηρούσε, άρχιζε να της φαίνεται ολοένα και πιο ενδιαφέρων ως άνθρωπος. Ως άντρας. Για κάποιο λόγο. Πριν από μερικές μέρες, από τότε που τον είχαν πρωτογνωρίσει, την άφηνε αδιάφορη, παρότι είχε προσέξει τα βλέμματα που της έριχνε – και σ' εκείνη και στην Εύνοια. Τώρα αυτό είχε αλλάξει. Η Μιράντα αναρωτήθηκε πώς μπορεί να ήταν αν τα χέρια του γλιστρούσαν μες στα ρούχα της...

«Τους εμπιστευόμουν μόνο επειδή είχαμε κάποια κοινά συμφέροντα,» συνέχιζε να μιλά ο Άρνιλεκ. «Κι αυτοί για τον ίδιο λόγο με εμπιστεύονταν. Το ήξεραν επιπλέον πως δεν είχα άλλους φίλους εδώ. Μετα Σκέλη δεν μπορείς να είσαι φίλος· πρέπει να ξέρεις πώς να τα συναναστραφείς για να ζήσεις στη Διπλωμένη Γη, αλλά δεν μπορείς να είσαι φίλος μαζί τους. Το Δεύτερο Σκέλος είναι όλοι βάρβαροι, αγριάνθρωποι – τους είδες. Και το Τρίτο είναι ύπουλοι· πάντα έτοιμοι να σε κοροϊδέψουν.»

Η Μιράντα χαμογέλασε. Κι αναρωτήθηκε πώς θα ήταν, άραγε, αν εκείνη γλιστρούσε τα χέρια της μέσα στα ρούχα του Άρνιλεκ. Πώς θα ήταν το δέρμα του, οι μύες του... Δάγκωσε το χείλος της, παρατηρώντας τον με μάτια γυαλιστερά.

Κι εκείνος γελούσε τώρα, και το βλέμμα του ήταν πεινασμένο – αλλά όχι για ψητό κρέας σαύρας. *Ή μήπως είναι η ιδέα μου; Τι μέχει πιάσει;* Νόμιζε πως το μυαλό της ήταν λιγάκι θολωμένο, ίσως. Όμως μάλλον έφταιγαν γι' αυτό οι σκέψεις της.

«Και στην Πεσμένη όλοι με θέλουν νεκρό,» είπε ο Άρνιλεκ γελώντας. «Αυτοί μού έβγαλαν τ' όνομα, ο Σκοτοδαίμων να τους φάει! Με είπαν 'Άρνιλεκ ο Κλέφτης', και τώρα όλοι έτσι με ξέρουν στη Διπλωμένη Γη.»

«Κι εμάς πρέπει να μας έχουν ονομάσει κλέφτρες, είμαι σίγουρη,» είπε η Μιράντα μειδώντας.

«Το κατάλαβα πως δεν ήσασταν σαν άλλους, από την πρώτη ματιά που σας έριξα, όταν συναντηθήκαμε στις παρυφές των Μεσοελών. Είπα, από μέσα μου: *Αυτές... και ειδικά αυτή η γυναίκα*» – έδειξε με το δάχτυλό του τη Μιράντα – *«αυτή η γυναίκα έχει κάτι το ξεχωριστό! Και ήμουν σίγουρος πως θα τα βρίσκαμε μια χαρά»* σοβαρά σου μιλάω. Και δεν ήξερα καν τότε ότι είσαι μυθική ημίθεα με υπερφυσικές δυνάμεις.»

«Με κάνεις ν' ακούγομαι σαν να βγήκα από παραμύθι!» Ο Άρνιλεκ είχε πλάκα. Γιατί τόσο καιρό δεν το είχε προσέξει; Ήταν προφανές ότι την ήθελε από την αρχή. Και όλες εκείνες οι ματιές που της έριχνε όσο ήταν καταυλισμένοι στους λοφότοπους και προετοιμάζονταν για να επιστρέψουν στην Αρένα του Φωτός... *Μιράντα, κοπέλα μου, είσαι τόσο γριά πια που δεν καταλαβαίνεις τίποτα;* Η Νορέλτα-Βορ, αναμφίβολα, θα τον είχε ήδη ξαπλώσει και θα του είχε δείξει όλες τις... υπερφυσικές της δυνάμεις.

Η Μιράντα γέλασε.

«Σου φαίνομαι αστείος;» είπε ο Άρνιλεκ.

«Όχι, απλά πέρασε μια φευγαλέα σκέψη απ' το μυαλό μου.»

Ο Άρνιλεκ έπιασε τον αγκώνα της. «Έλα να σου δείξω κάτι,» είπε.

«Τι; Όχι κι άλλες ρίζες, σε παρακαλώ! Δε νομίζω ότι μου άρεσε εκείνη. Εσένα σ' αρέσει;»

«Ναι,» είπε καθώς βάδιζε και η Μιράντα τον ακολουθούσε· το χέρι του εξακολουθούσε νάναι στον αγκώνα της. «Είναι θέμα συνήθειας.

Είναι πολύ ωραία ρίζα. Ίσως επειδή είναι η πρώτη φορά που την τρως να μην την εκτιμάς.»

«Ίσως, αλλά δεν το νομίζω.» Η Μιράντα ελευθέρωσε τον αγκώνα της από τη λαβή του και γλίστρησε το χέρι της γύρω απ'τη μέση του, κάτω απ'την κάπα του. «Πού πάμε;»

«Έχω ξαναπεράσει και παλιότερα από εδώ,» εξήγησε ο Άρνιλεκ. «Υπάρχει ένα πολύ όμορφο μέρος, καλυμμένο από τον άνεμο. Σαν σπίτι είναι.»

«Και γιατί δεν έφερες και τους άλλους εκεί;»

«Δεν είναι μεγάλο, δυστυχώς... Φτάσαμε,» είπε. Είχαν περάσει ανάμεσα από μεγάλους βράχους και είχαν στρίψει δεξιά, καταλήγοντας μπροστά σε μια πετρώδη προεξοχή σαν φτερούγα.

Ο Άρνιλεκ οδήγησε τη Μιράντα από κάτω, κι εκείνη διαπίστωσε ότι όντως εδώ ο άνεμος κοβόταν τελείως, και το μέρος ήταν αξιοσημείωτα πιο ζεστό. Αισθάνθηκε ξαφνικά τα χέρια του Άρνιλεκ να τυλίγονται γύρω της. Δεν του έφερε αντίσταση καθώς έπαιρνε μια βαθιά ανάσα, νιώθοντας ολόκληρο το σώμα της να ανταποκρίνεται, φλογισμένο. «Άρνιλεκ...» μουρμούρισε, και γλίστρησε το δικό της χέρι επάνω στα ρούχα του, μέσα στα ρούχα του, ψάχνοντας το δέρμα του. Εκείνος φίλησε το πλάι του λαιμού της, σφίγγοντάς την κοντά του.

«Τι διαφορά έχουν οι Θυγατέρες της Πόλης από άλλες γυναίκες;» τη ρώτησε καθώς τα χείλη του αναζητούσαν τα χείλη της.

Η Μιράντα τον φίλησε λαίμαργα. «Καμία μάλλον. Εκτός από... κάποια πράγματα που παρατηρούμε.» Το χέρι της άγγιξε το ορθωμένο όργανό του πάνω από το παντελόνι του.

Ο Άρνιλεκ έλυσε έναν κόμπο των ρούχων της τα οποία η Μιράντα είχε φτιάξει έτσι ώστε να μπορούν να πιαστούν καλά επάνω της ύστερα από τη μάχη με τον Ιπτάμενο Διάβολο, πριν από μέρες. Ακόμα δεν είχε βρει καινούργια ρούχα εδώ. Η Εύνοια μόνο είχε αρπάξει κάτι ρούχα από τον φλεγόμενο καταυλισμό του Δεύτερου Σκέλους, γιατί τα δικά της ήταν τελείως διαλυμένα, σε πολύ χειρότερη κατάσταση από της Μιράντας.

Ο Άρνιλεκ τράβηξε τη Μιράντα προς το έδαφος μαζί του· τα γόνατά τους λύγισαν συγχρονισμένα ενώ οι γλώσσες τους αγγίζονταν–

«Τι της έδωσες να φάει; Τι της έκανες;»

Γύρισαν ξαφνιασμένοι.

Η Εύνοια στεκόταν στην άκρη της πετρώδους προεξοχής που θύμιζε φτερούγα.

«Τι...;» έκανε ο Άρνιλεκ. «Τι...;»

«Τι της έδωσες να φάει;»

«Τι να της δώσω; Μα τους θεούς, Εύνοια! Μια ρίζα ήταν.» Γέλασε κοφτά. «Τι νομίζεις ότι ήταν;»

«Τη ζάλισες! Γι'αυτό ήρθε μαζί σου εδώ!»

«Φυσικά και όχι! Σου μοιάζει ζαλισμένη;» Χαμογέλασε, αν και νευρικά. «Δε μου μοιάζει ζαλισμένη καθόλου! Χα-χα-χα-χα!»

«Άσε τις μαλακίες· κάτι τής έκανες! Μιράντα, είσαι καλά;»

Η Μιράντα κοίταζε την Εύνοια, συνοφρυωμένη. «Ναι,» είπε, αβέβαιη, «δεν... δεν αισθάνομαι άσχημα... αν και...» Ήταν περίεργη η αλλαγή στη διάθεσή της, δεν ήταν; Πιο πριν δεν αισθανόταν καμία ερωτική έξαψη, ούτε κανένα ερωτικό ενδιαφέρον για τον Άρνιλεκ· αλλά μετά, όταν είχε φάει τη ρίζα που της έδωσε....

Στράφηκε να τον ατενίσει ευθέως. «Η ρίζα ήταν διεγερτική. Προκαλεί ερωτική διέγερση.»

Ο Άρνιλεκ γέλασε – φανερά βεβιασμένα, όμως. «Πώς σου ήρθε αυτό; Μιράντα, θέλεις να με προσβάλεις; Αν είναι έτσι–»

«Άσε τις μαλακίες!» είπε πάλι η Εύνοια. «Κάτι τής έκανες – παραδέξου το!»

«Δε μπορεί αλλιώς η διάθεσή μου να άλλαξε τόσο ξαφνικά,» του είπε η Μιράντα, συνεχίζοντας να τον κοιτάζει.

Ο Άρνιλεκ κόμπιασε.

«Πες μας τι ήταν αυτή η ρίζα!» πρόσταξε η Εύνοια, πλησιάζοντάς τον, μοιάζοντας στα πρόθυρα να τον χτυπήσει.

«Δεν ήταν... τίποτα–»

«Ούτε εγώ σε πιστεύω ούτε η Μιράντα σε πιστεύει!» Πίεσε το δάχτυλό της στο στέρνο του. «Τι ήταν η ρίζα, Άρνιλεκ;»

«Τίποτα το κακό...»

«Αλλά ήταν διεγερτική, έτσι δεν είναι;» του είπε η Μιράντα.

Ο Άρνιλεκ μόρφασε. «Εντάξει, ήταν... αλλά δεν κάνει κανένα κακό. Δεν έχει αρνητικές παρενέργειες, τ'ορκίζομαι!»

Η Μιράντα γέλασε και κούνησε το κεφάλι.

Η Εύνοια δεν αισθανόταν διασκεδασμένη. Πρώτα ο Άρνιλεκ είχε προσπαθήσει να ορμήσει σ'εκείνη, με τρόπο βίαιο, και τώρα είχε επιχειρήσει να κάνει κάτι παρόμοιο, αν και πιο κομψό, στη Μητέρα της! Η Εύνοια κρατήθηκε απ'το να τον χτυπήσει. Είπε στη Μιράντα: «Ξέρεις τι συνέβη μ'αυτόν στο κρησφύγετο του Ζόραλεμ'σαρ, προτού φύγουμε από εκεί;»

«Τι;»

«Έλα τώρα!» πετάχτηκε ο Άρνιλεκ. «Τίποτα δεν συνέβη. Μου επιτέθηκες δηλαδή – αυτό συνέβη! Αλλά δεν–»

«Εγώ σου επιτέθηκα;» είπε η Εύνοια.

«Ακόμα πονάω!»

«Δε σου φαίνεται,» τον αγριοκοίταξε η Εύνοια. Και προς τη Μιράντα: «Μου χίμησε. Και χωρίς να μου δώσει να φάω ρίζα. Αν δεν τον χτυπούσα δεν θα σταματούσε–»

«Τα παραλές! Μα τον Κρόνο, εγώ ποτέ–»

Τον κλότσησε στην κνήμη. «Η Μιράντα ξέρει ότι της λέω την αλήθεια.»

Η Μιράντα σκέφτηκε ότι αν εδώ, στη Διπλωμένη Γη, είχε τις κανονικές της δυνάμεις – αν έβλεπε πολεοσημάδια όπως στη Ρελκάμνια – τίποτα απ'αυτά πιθανώς να μην είχε γίνει. Θα αντιλαμβανόταν ότι ο Άρνιλεκ πήγαινε να κάνει κάτι ύποπτο από τότε που της ζήτησε νάρθει μαζί του και να φάει τη ρίζα. Και μάλλον θα αντιλαμβανόταν επίσης ότι κάτι είχε συμβεί μ'αυτόν και την Εύνοια στο κρησφύγετο του Ζόραλεμ'σαρ.

Τώρα η Μιράντα έστρεψε το βλέμμα της επάνω του.

Εκείνος είπε: «Θα σταματούσα. Θα σταματούσα. Απλώς... νόμιζα πως και η Εύνοια ήθελε. Δεν είχα καταλάβει καλά...»

«Γιατί δεν μου το είπες πρωτύτερα;» ρώτησε η Μιράντα την Εύνοια.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ήταν και τίποτα σημαντικό, και δεν ήθελα να σε κάνω να τον βλέπεις σαν εχθρό μας, γιατί–»

«Δεν είμαι εχθρός σας! Για όνομα του Κρόνου! Είναι δυνατόν να–;»

«Δε σε θεωρούμε εχθρό, Άρνιλεκ,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα, διακόπτοντάς τον.

Η Εύνοια είπε: «Είναι... παρορμητικός σε... κάποια θέματα. Αυτό είναι το πρόβλημά του.» Τον αγριοκοίταξε ξανά. «Αλλά δεν έπρεπε να είχες δηλητηριάσει την Αδελφή μου.»

«Δηλητηριάσει; Η ρίζα αυτή δεν είναι δηλητήριο!»

«Καταλάβαμε τι είναι...»

Ο Άρνιλεκ χαμογέλασε. «Τυχαίνει νάχω άλλη μία, αν ενδιαφέρεσαι.»

Η Εύνοια έκανε να τον κλοτσήσει, κι εκείνος πετάχτηκε πίσω, λέγοντας: «Σ'το λέω, δεν το κρύβω! Είναι ανοιχτή πρόσκληση!»

Η Εύνοια αναστέναξε, και στράφηκε στη Μιράντα. «Πάμε,» είπε. «Κι αν ξανακάνει τίποτα παρόμοιο θα τον δείρουμε.»

Η Μιράντα δίστασε να κινηθεί από τη θέση της. «Ίσως όχι...»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, προς στιγμή μεπερδεμένη.

«Θα μείνω,» είπε η Μιράντα.

«Θα μείνεις; Αφού σε κορόιδεψε με τέτοιο τρόπο, ο λεχρίτης!»

Η Μιράντα γέλασε. «Γιατί όχι;» Η ρίζα είχε όντως δυνατή επίδραση. Ήταν καλή γι'αυτό που ήταν. Την είχε φέρει σε τέτοια κατάσταση που ήθελε έναν άντρα. Και ο Άρνιλεκ εξακολουθούσε να μην της φαίνεται τόσο αδιάφορος πλέον. Ακόμα κι ύστερα από όσα τής είχε πει η Εύνοια. Απλά τώρα της έμοιαζε μ'έναν σκανταλιάρη μπαγαπόντη. Και δεν θα ήταν ο πρώτος σκανταλιάρης μπαγαπόντης με τον οποίο είχε κάνει ερωτικά παιχνίδια στη μακρόχρονη ζωή της.

«Έχω ακόμα μια ρίζα...» είπε ο Άρνιλεκ, αθώα.

Η Εύνοια ήταν τσαντισμένη, και δεν καταλάβαινε την απόφαση της Μιράντας. «Κράτα τη για τον εαυτό σου!» του είπε. Και προς την Αδελφή της: «Δε σκέφτεσαι καθαρά τώρα...»

«Αυτό είναι αλήθεια. Κι εσύ, αν είχες φάει τη ρίζα, δεν θα σκεφτόσουν και τόσο καθαρά, Εύνοια. Αλλά σκέφτομαι αρκετά καθαρά για να μπορώ να αποφασίσω τι να κάνω· δεν έχω ξαφνικά χαζέψει, Αδελφή μου.»

«Θα μου πεις ότι μου προτείνεις να φάω κι εγώ την κωλορίζα του Σκοτοδαίμονος;»

Η Μιράντα μειδίασε με τη θυμωμένη έκφραση στην όψη της Εύνοιας. «Αυτό εσύ το αποφασίζεις, όχι εγώ.»

«Δοκίμασέ την, Εύνοια,» είπε ο Άρνιλεκ· «δεν-» Έπαψε να μιλά καθώς εκείνη έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. Ύστερα εξήγησε: «Απλώς πρότεινα...»

Η Εύνοια γύρισε και έφυγε, λέγοντας: «Θα πω στους άλλους, τουλάχιστον, να μη σας ψάχνουν!»

Ο Άρνιλεκ χαμογέλασε. «Είναι πάντα τόσο υπερβολική;»

Η Μιράντα άρπαξε τα ρούχα του ξανά, τραβώντας τον κοντά της· αισθάνθηκε το όργανό του να πιέζει την κοιλιά της. Η ρίζα είχε τα ίδια αποτελέσματα επάνω του όπως και επάνω της, παρατήρησε. Παρά την απρόσμενη παρέμβαση της Εύνοιας, κανένας δεν είχε χάσει την έξαψή του.

«Έχει δίκιο,» του είπε. «Κανονικά, γι' αυτό που πήγες να κάνεις στην Αδελφή μου, θα έπρεπε να είμαι εξοργισμένη μαζί σου.»

«Αλλά δεν μπορείς;»

«Μπορώ. Μετά.»

Ο Άρνιλεκ δεν ξαναμίλησε καθώς έλυναν τα ρούχα τους και αγκαλιάζονταν σφιχτά, εκεί πίσω από την πέτρινη φτερούγα. Η Μιράντα τύλιξε δυνατά τα πόδια της γύρω του, ντυμένη από τη μέση και κάτω μόνο με τις μπότες της, ενώ η πλάτη της τριβόταν πάνω στους βράχους. Ο Άρνιλεκ τη λόγχιζε σαν να ήταν η τελευταία γυναίκα που είχε συναντήσει στο Γνωστό Σύμπαν, κι εκείνη έσφιγγε τα μαύρα μαλλιά του μέσα στις γροθιές της. Ο οργασμός της δεν άργησε να έρθει, και ούτε ο δικός του άργησε ν' ακολουθήσει.

Η Μιράντα αισθανόταν όπως υπέθετε ότι θα αισθανόταν μια αποφορτισμένη μπαταρία. Αλλά ήταν μια πολύ ευχάριστη αποφόρτιση. Φίλησε το αφτί του Άρνιλεκ και το πρόσωπό του από πάνω ως κάτω, και μετά τον άφησε από την αγκαλιά της καθώς κι εκείνος την άφηνε.

Το παντελόνι της ήταν ακόμα κατεβασμένο, μαζεμένο στο ένα της πόδι, μαζί με την περισκελίδα της, καθώς στεκόταν όρθια μπροστά του. Ο Άρνιλεκ έκανε να σηκώσει το δικό του παντελόνι, και η Μιράντα τον άρπαξε ξαφνικά και τον έσπρωξε, βάζοντάς του τρικλοποδιά. Ο Άρνιλεκ έπεσε ανάσκελα, με μια πνιχτή φωνή, και η Μιράντα βρέθηκε από πάνω του, βάζοντας το γυμνό της γόνατο στο στήθος του· ένα μαχαίρι το οποίο εκείνος έκρυβε στα ρούχα του (και το οποίο εκείνη είχε

εντοπίσει από πριν αλλά δεν είχε τραβήξει) ήταν τώρα στο χέρι της, και η αιχμή του πίεζε το πλάι του λαιμού του.

«Σου είπα ότι μετά θα ήμουν εξοργισμένη μαζί σου...» Η φωνή της δεν ήταν δυνατή.

«Έχω κι άλλες δύο ρίζες, αν θέλεις. Σ'τις χαρίζω!»

Τα μάτια της στένεψαν. «Δεν γελάω. Αν κάποιος άλλος προσπαθούσε να βιάσει την Εύνοια θα τον είχα σκοτώσει. Ή τίποτα χειρότερο.»

«Δεν ήθελα να της κάνω κακό...»

«Ούτε εγώ θέλω να σου κάνω κακό. Αλλά αν ξαναπροσπαθήσεις κάτι παρόμοιο....»

«Ούτε που περνά απ'το μυαλό μου!»

Η Μιράντα απομάκρυνε την αιχμή απ'τον λαιμό του.

«Εκτός αν το συμφωνήσουμε κι οι τρεις μας, φυσικά,» πρόσθεσε ο Άρνιλεκ, υπομειδώντας.

Η Μιράντα τον αγριοκοίταξε. Ύστερα γέλασε, και κάρφωσε το μαχαίρι του στη γη. Πήρε το γόνατό της από πάνω του και τον γρονθοκόπησε στα εκτεθειμένα του όργανα.

Ο Άρνιλεκ διπλώθηκε, γυρίζοντας στο πλάι, μουγκρίζοντας, καθώς η Μιράντα σηκωνόταν όρθια, περνώντας και το άλλο μπατζάκι του παντελονιού της στο πόδι της και τραβώντας το επάνω. Μετά, λυγίζοντας τα γόνατα δίπλα στον Άρνιλεκ, τον ρώτησε: «Έχεις όντως άλλες δύο ρίζες;»

«...Ναι,» μούγκρισε εκείνος.

«Έχεις παραπάνω;»

«Γιατί με ρωτάς; Τις θέλεις;»

«Είμαι περίεργη.»

«Δύο έχω.»

«Ωραία,» του είπε η Μιράντα. «Κράτα τες. Μπορεί να χρειαστούν.»

Βγήκε πίσω από την πέτρινη φτερούγα και βάδισε προς τον καταυλισμό τους. Ο Άρνιλεκ δεν θ'αργούσε να την ακολουθήσει, ήταν βέβαιη.

Κανονικά, θα έπρεπε να ήταν πιο θυμωμένη μαζί του για ό,τι είχε προσπαθήσει με την Εύνοια. Κανονικά θα έπρεπε, ίσως, να τον είχε όντως σκοτώσει. Αλλά δεν μπορούσε να το κάνει. Για τρεις λόγους.

Πρώτον, τον χρειάζονταν εδώ, στη Διπλωμένη Γη.

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

Δεύτερον, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο κακούργος όσο κάποιοι που η Μιράντα είχε συναντήσει στη ζωή της.

Τρίτον, είχε αρχίσει να τον βρίσκει συμπαθητικό – χωρίς να υπολογίζει την επίδραση της ρίζας.

(19)

Ταξίδι Μέσα στους Πιο Σκοτεινούς Τόπους

Το επόμενο πρωί, ξεκίνησαν το ταξίδι τους μέσα στα Ακροβούνια κατευθυνόμενοι προς πρώτη ημίστροφή Ημέρας, και ήταν ακόμα νωρίς όταν ο Άρνιλεκ – που τους οδηγούσε όπως και πριν – είπε:

«Αυτά είναι τα Στρεβλά Ανοίγματα.»

Έδειχνε δύο σπηλιές επάνω σε μια βραχώδη πλαγιά οι οποίες θύμιζαν τα μάτια κάποιου θαμμένου γίγαντα που το στόμα του ήταν κρυμμένο κάτω από τη γη.

«Όχι όλα, όμως,» συνέχισε ο Άρνιλεκ. «Αλλά από εδώ και πέρα η περιοχή ονομάζεται Στρεβλά Ανοίγματα, και οι σπηλιές της οδηγούν στα Έγκατα της Διπλωμένης Γης.»

Τα σύννεφα ήταν σκούρα και πυκνά από πάνω τους, κρύβοντας την αντικρινή μεριά του κυλίνδρου της ενδοδιάστασης· φαινόταν ότι ίσως να προμήνυαν βροχή.

«Να μπούμε από εδώ;» ρώτησε η Μιράντα, που δεν ήθελε να ξαναπέσει σε καταιγίδα ενώ βρισκόταν σε βουνά. Θυμόταν τι είχε συμβεί την προηγούμενη φορά – συμπεριλαμβανομένης της συνάντησης με τον Ιπτάμενο Διάβολο.

«Μπορούμε, αν συμφωνείς,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ.

«Εσύ,» τον ρώτησε η Εύνοια, «από πού κατέβηκες στα Έγκατα; Από τούτες τις σπηλιές» – έδειξε τα δύο ανοίγματα στην πλαγιά – «ή από αλλού;»

«Από μια άλλη σπηλιά κατέβηκα. Αλλά δεν έχει σημασία από πού θα πας. Το ίδιο είναι. Μη νομίζετε ότι θυμάμαι τον λαβύρινθο εκεί μέσα. Δε θυμάμαι τίποτα. Χαμένος θα είμαι, είτε μπούμε από εδώ είτε από αλλού. Η Μιράντα θα είναι οδηγός μας. Εγώ απλά μπορώ να σας δώσω μερικές συμβουλές για το περιβάλλον – όχι και τόσο σπουδαίες.»

«Ας κατεβούμε από εδώ, λοιπόν,» είπε η Μιράντα, και κοίταξε ερωτηματικά την Εύνοια και τον Ζόραλεμ'σαρ.

Η Αδελφή της κατένευσε.

«Γιατί όχι;» είπε ο μάγος.

«Δεν έχεις ξαναπάει στα Έγκατα, έτσι;» τον ρώτησε η Μιράντα.

«Όχι, ποτέ.»

«Δεν είχαμε τρελαθεί τελείως ακόμα,» πρόσθεσε ο Βίκτορας, που έμοιαζε να έχει αρχίσει να γίνεται πιο ομιλητικός ξανά, τώρα που είχε συνέλθει για τα καλά από τον τραυματισμό του.

«Καιρός ήταν, λοιπόν,» του είπε η Σειρήνα, λοξοκοιτάζοντάς τον, υπομειδιώντας. Αν κι έμοιαζε νευρική. Ούτε αυτή είχε ξαναπάει στα Έγκατα, και το γεγονός ότι τώρα θα κατέβαιναν εκεί πρέπει να τη φόβιζε παρότι είχε ζήσει στη Διπλωμένη Γη πιο πολλά χρόνια από τον Ζόραλεμ'σαρ και τους μισθοφόρους του.

Ο Άρνιλεκ βάδισε προς τα ανοίγματα που θύμιζαν μάτια, και οι άλλοι τον ακολούθησαν. Ανέβηκαν στη μικρή πλαγιά, που ήταν γεμάτη μεγάλους βράχους και μικρά χαλίκια που σάλεuan επικίνδυνα κάτω από τα πόδια τους, κι έφτασαν μπροστά στη μία από τις δύο σπηλιές. Το πρωινό φως διέλυε το σκοτάδι στο εσωτερικό της, μην αποκαλύπτοντας τίποτα περισσότερο από πέτρες και μια μεγάλη σαύρα (σαν αυτές που είχαν ψήσει χτες βράδυ) η οποία, βλέποντας τους ανθρώπινους επισκέπτες, έτρεξε να φύγει, να κρυφτεί πίσω από έναν βράχο.

Η Γιάαμκα έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα, αλλά όχι σαν κάτι συγκεκριμένο να την είχε ανησυχήσει. Η Μιράντα είχε πλέον αρχίσει να καταλαβαίνει τις διαθέσεις της μεγάλης γάτας. Όπως και η Εύνοια, η οποία χάιδεψε τη ράχη της Γιάαμκα με το ελεύθερό της χέρι. Στο άλλο κρατούσε μια καραμπίνα που είχαν πάρει από το Δεύτερο Σκέλος.

Ο Άρνιλεκ είπε στον Στάνλεϊ: «Βγάλε τα ξύλα.» Όσο διέσχιζαν τα Μεσοέλη, τους είχε ζητήσει να μαζεύουν μικρά ξύλα (καλά για δαυλούς) και να τα δίνουν στον μισθοφόρο. Τώρα, εκείνος τα έβγαλε από τον ώμο του – όπου τα κουβαλούσε δεμένα με κληματίδες των βάλτων – και τα έριξε κάτω.

«Θα τ'ανάψουμε;» ρώτησε.

«Ναι.» Ο Άρνιλεκ έπιασε ένα ξύλο και πριόνισε την κορυφή του με το μαχαίρι του, δημιουργώντας μια σχισμάδα. Μέσα της έχωσε μια ρίζα – όχι σαν αυτές που φάγαμε χτες, παρατήρησε η Μιράντα.

«Φλογόριζα, ε;» είπε ο Στάνλεϊ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ. Και προς τη Μιράντα, ως εξήγηση: «Όταν τις βγάλεις από τους βάλτους, είναι υγρές και άχρηστες για φωτιά. Αλλά, αν τις αφήσεις μερικές ώρες να ξεραθούν και τις ανάψεις, η φωτιά που δημιουργούν είναι ισχυρή, και κρατά για πολύ. Να χρησιμοποιήσουμε τον αναπτήρα σου;»

Η Μιράντα έβγαλε τον ενεργειακό αναπτήρα της και άναψε τον δαυλό με τη φλογόριζα τον οποίο ο Άρνιλεκ πρότεινε προς τη μεριά της. Το ξύλο αμέσως άρπαξε φωτιά και–

ΤΣΑΦ!

–ξαφνικές σπίθες πετάχτηκαν. Η Μιράντα έκανε πίσω.

«Δεν είναι τίποτα,» είπε ο Άρνιλεκ. «Έτσι κάνει η φλογόριζα στην αρχή.» Δεν ακούστηκε άλλος απότομος θόρυβος, ούτε άλλες σπίθες πετάχτηκαν, και η φλόγα πάνω στον δαυλό ήταν όντως δυνατή. Ο Άρνιλεκ τον έδωσε στη Μιράντα. Εκείνη τον πήρε στο ένα χέρι ενώ στο άλλο βαστούσε το σπαθί που είχε κλέψει από το Δεύτερο Σκέλος.

Ο Άρνιλεκ έβαλε μια άλλη φλογόριζα σ'ένα ακόμα ξύλο και το άναψε με τον δαυλό της Μιράντας προτού το δώσει στον Στάνλεϊ.

«Καλύτερα να μην ανάψουμε και τρίτο,» είπε. «Δε νομίζω ότι είναι απαραίτητος. Αυτοί οι δύο θα συνεχίσουν να καίνε όλη μέρα σχεδόν.»

«Δεν καταλαβαίνω πώς,» είπε η Μιράντα. «Μπορεί η ρίζα να δυνάμωνει τη φωτιά αλλά το ξύλο δεν εξαντλείται;»

«Η ρίζα, όταν θερμαίνεται ενώ είναι ξερή, εκκρίνει μια ουσία που ποτίζει το ξύλο και το κάνει να αντέχει περισσότερο,» εξήγησε ο Άρνιλεκ. «Αμφιβάλλεις ότι ξέρω τι κάνω;» της έκλεισε το μάτι.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Πάμε.» Και βάδισε πρώτη προς το βάθος της σπηλιάς.

Ο Άρνιλεκ την ακολούθησε, και οι άλλοι ακολούθησαν τον Κλέφτη. Η Γιάαμκα γρύλιζε υπόκωφα ξανά. Ο Βίκτορας μурμουούρισε: «Άμα βγούμε ζωντανοί κι απ'αυτό, θα κάνω δωρεά σε Ναό του Κρόνου αν τύχει να ξαναβρεθώ στη Ρελκάμνια.»

Η σπηλιά, παρότι φαινόταν μικρή, ήταν πολύ βαθιά. Το βάθος της δεν έμοιαζε να τελειώνει. Κατέβαιναν και κατέβαιναν και κατέβαιναν, και μετά βρίσκονταν μέσα σε πετρώδεις σήραγγες με σταλακτίτες που κρέμονταν από το ταβάνι σαν αιχμηρά δόντια.

Κάτι πουλιά πετάχτηκαν ξαφνικά, τσιρίζοντας, χαλώντας τον κόσμο με τα φτεροκοπήματά τους. Η Μιράντα ανέμισε το σπαθί της για ν'απομακρύνει ένα. «Τι...;»

«Νυχτερίδες,» είπε ο Άρνιλεκ. «Δαγκώνουν καμια φορά. Αλλά γενικά όχι.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ ρώτησε: «Μιράντα, διαισθάνεσαι τις κατευθύνσεις κι εδώ μέσα, έτσι;»

«Ναι.»

«Προς τα πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Στροφή Ημέρας.»

«Καταλαβαίνεις και προς τα πού είναι η γραμμή; Τη διαισθάνεσαι;»

«Φυσικά· και νομίζω πως θα έπρεπε να πάμε προς τα εκεί. Ξέρεις τι σκέφτομαι, Ζόραλεμ;» Στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Τι;»

«Η σπηλιά που είδε ο Διόφαντος ίσως να είναι επάνω στη γραμμή.»

«Πολύ πιθανό,» παραδέχτηκε ο μάγος. «Για να έχει πάει το Πρώτο Σκέλος εκεί και να έχει στήσει το μηχάνημα....»

«Συγγνώμη,» είπε ο Στάνλεϊ, «αλλά αυτή η γραμμή δεν είναι στην επιφάνεια του εδάφους;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Η γραμμή δεν είναι πουθενά 'στο έδαφος'. Είναι μια διαφορά στην ενεργειακή φύση της Διπλωμένη Γης. Είναι, ουσιαστικά, παντού γύρω σου όταν στέκεσαι σ'ένα από τα σημεία της.»

«Σαν σήραγγα από αέρα;»

«Ναι, πες ότι είναι μια σήραγγα από αέρα. Αλλά δεν είναι μόνο στην επιφάνεια του εδάφους. Θα τη συναντήσουμε κι εδώ κάτω.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Πάμε προς τα εκεί, Μιράντα.»

Εκείνη ένευσε. «Συμφωνούμε όλοι;» ρώτησε.

Ο Βίκτορας ρουθούνισε. «Μας δουλεύεις; Μόνο εσύ κι ο μάγος ξέρετε τι γίνεται εδώ. Και ο Κλέφτης, ίσως. Λιγάκι.»

«Ο Κλέφτης δεν ξέρει τίποτα, αφεντικό,» του είπε ο Άρνιλεκ. «Απλά είναι μαζί σας για συμβουλευτικούς λόγους.»

Η Μιράντα προπορεύτηκε, φωτίζοντας με τον δαυλό της, πηγαίνοντας από σήραγγες και σπήλαια που διαισθανόταν ότι ήταν προς ευθεία Νύχτας, ή ημίστροφη Νύχτας, προσπαθώντας να φτάσει στη γραμμή. Τα σκοτάδια που απλώνονταν γύρω τους ήταν πυκνά πέρα από την εμβέλεια του αξιοσημείωτα δυνατού φωτός των δαυλών τους: οι πέτρες φάνταζαν τραχιές, άγριες, κοφτερές, σαν λεπίδες ή σαν δόντια· υπόγεια βλάστηση φύτρωνε σε αρκετά σημεία,μανιτάρια και λειχήνες κυρίως–

[(«Αυτό εκεί τρώγεται,» είπε ο Άρνιλεκ δείχνοντας ένα μανιτάρι. «Το έχω φάει, ψητό, και δεν έχω πάθει τίποτα.»

Ο Βίκτορας ρουθούνισε. «Τι άλλο να πάθεις, έτσι όπως είσαι;»

Κανείς δεν του απάντησε.)

–μικρά πλάσματα διακρίνονταν κάπου-κάπου να κινούνται, νυχτερίδες φτερούγιζαν φεύγοντας από το φως των δαυλών· περίεργες οσμές απλώνονταν σε ορισμένα μέρη–

[(«Υπάρχουν δηλητηριώδη αέρια εδώ κάτω,» εξήγησε ο Άρνιλεκ. «Είχα μπει σε μια σπηλιά και παραλίγο να σκάσω· απομακρύνθηκα αμέσως.»)]

–κρύσταλλοι στραφτάλιζαν, φυτρώνοντας ανάμεσα από τις πέτρες σαν παγωμένα άνθη των σκοτεινών βαθών–

[(«Μερικοί κρύσταλλοι είναι αυτόφωτοι,» είπε ο Άρνιλεκ. «Αν τους συναντήσουμε θα είμαστε τυχεροί. Όταν τους σπάσεις μπορείς να τους πάρεις μαζί σου, και συνεχίζουν να φωτίζουν για κάποιες ώρες.»)]

–νερό ακουγόταν να κυλά μερικές φορές, αλλά πουθενά δεν το είδαν: μονάχα στάλες είδαν να πέφτουν από σταλακτίτες – μια παρωδία βροχής.

Η Μιράντα διαισθάνθηκε κάτι. Και δεν ήταν η γραμμή. Ήταν κάτι το ζωντανό. Κάτι σαν εκείνη, νόμιζε – συνδεδεμένο με τη διάσταση της Διπλωμένης Γης. Αλλά όχι ακριβώς σαν εκείνη. Η σύνδεσή του ήταν διαφορετική.

Στράφηκε προς τα δεξιά, φωτίζοντας με τον δαυλό της, κάνοντας δυο βήματα μπροστά, αναζητώντας να το δει με τα μάτια της. Το σπα-

θί της το είχε υψωμένο, έτοιμη να το χρησιμοποιήσει αν παρουσιαζόταν κίνδυνος.

«Μιράντα;» είπε ο Άρνιλεκ.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Εύνοια.

Το φως του δαυλού αποκάλυψε ένα λάξευμα πάνω στους υπόγειους βράχους- Όχι! συνειδητοποίησε η Μιράντα, δεν ήταν λάξευμα. Ήταν πλάσμα.

Και τώρα κινήθηκε.

Έμοιαζε με άνθρωπο, σε γενικές γραμμές – δυο χέρια, δυο πόδια, ένα κεφάλι. Αλλά ήταν πιο κοντό από άνθρωπο, και καμπουριαστό, και είχε μακριά ουρά πίσω του. Και θύμιζε πέτρα. Εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν τα μάτια του βρίσκονταν δύο μικρές κεραίες.

Η Εύνοια αναφώνησε βλέποντάς το.

Η Μιράντα πήρε τη στάση της ετοιμοπόλεμης αλητόγατας, με το σπαθί της υψωμένο πάνω από τον ώμο και τον δαυλό μπροστά της.

«Τι σκατά;» άκουσαν τον Στάνλεϊ να μουγκρίζει πίσω τους' και τον Βίκτορα να μουρμουρίζει: «...του Σκοτοδαίμονος...»

Το πλάσμα έτρεξε, φεύγοντας από το φως' χάθηκε μες στα σκοτάδια.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Δεν είναι εχθρικοί.»

«Τους έχεις ξαναδεί;» ρώτησε η Μιράντα.

Εκείνος ένευσε. «*Χαρκ'ά'ιμ*, τους ονομάζουν τα Σκέλη. Κρύβονται πάνω στις πέτρες – λες και γίνονται ένα μ'αυτές. Είναι πολύ δύσκολο να τους προσέξεις όταν είναι ακίνητοι, εκτός αν τους φωτίσεις ευθέως. Κι ακόμα κι άμα κινούνται, δεν είναι εύκολο να τους διακρίνεις κάποιες φορές.»

«*Χαρκ... α...*» κόμπιασε η Εύνοια. «Τι σκατά όνομα είναι αυτό;»

«Δεν ξέρω. Κι εμένα μου φάνηκε παράξενο. Τα Σκέλη λένε πως οι *Χαρκ'ά'ιμ* ήταν εδώ από την εποχή των Προγόνων τους, κρυμμένοι πάντα στα Έγκατα.»

Η Μιράντα στράφηκε στον Ζόραλεμ'σαρ. «Σου έχει πει τίποτα ο Κενοπρόσωπος Θεός γι'αυτούς;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ποτέ.»

«Δεν είναι εχθρικοί,» τους διαβεβαίωσε πάλι ο Άρνιλεκ. «Τους είχα δει τρεις, τέσσερις φορές όταν περιπλανήθηκα εδώ. Απλά θέλουν να τους αφήνεις στην ησυχία τους. Δεν μου επιτέθηκαν, ούτε με απείλη-

σαν. Τους παρακολούθησα, σε κάποια στιγμή, να τρώνε ένα από κείνα τα μανιτάρια που σας έδειξα πριν, κι έτσι το δοκίμασα κι εγώ, και διαπίστωσα ότι ήταν καλό. Αυτοί, βέβαια, το έτρωγαν ωμό. Εγώ άναψα και μια φωτιά για να το ψήσω.»

«Διάολοι του Σκοτοδαίμονος,» μούγκρισε ο Βίκτορας. «Εγώ δε θά-τρωγα ό,τι τρώνε.»

«Κανονικά, κι εγώ θα δίσταζα,» του είπε ο Άρνιλεκ. «Αλλά τα τρόφιμά μου, σ' εκείνη τη φάση, είχαν αρχίσει να τελειώνουν, και φοβόμουν ότι δεν θα έβρισκα τρόπο ν' ανεβώ πάλι στην επιφάνεια. Τελικά τα κατάφερα με κάποια βοήθεια από τον Κενοπρόσωπο Θεό.»

«Δε μας το είχες πει αυτό,» παρατήρησε η Εύνοια.

«Δεν προέκυψε.

»Παρουσιάστηκε μπροστά μου ο περίεργος ακέφαλος τύπος και μου έγνεψε να τον ακολουθήσω, κι έτσι έφτασα σε μια τρύπα στα Στρεβλά Ανοίγματα. Έκανα να τον ευχαριστήσω μα δεν πρόλαβα' τον ρούφηξε το κεφάλι του ξανά.» Μειδίασε. «Τι να πεις;»

«Είμαστε μακριά ακόμα από τη γραμμή, Μιράντα;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Το ρολόι που πήραμε από το Δεύτερο Σκέλος» (τα δικά τους τους τα είχε κλέψει όλα το Σκέλος όταν τους είχε πιάσει) «λέει ότι έχουν περάσει τέσσερις ώρες.» Ήταν χειρός – ο μάγος το είχε δεμένο στον καρπό του – και μηχανικό: το κούρδιζες και λειτουργούσε, δεν χρειαζόταν μπαταρία ευτυχώς. Ο Ζόραλεμ το είχε πάρει από το χέρι ενός άντρα του Δεύτερου Σκέλους ο οποίος ήταν λιπόθυμος δίπλα σε μια φλεγόμενη σκηνή του καταυλισμού τους.

«Έχουμε αρκετά δρόμο,» απάντησε η Μιράντα. «Δεν πηγαίνουμε ευθεία. Συνέχεια κάνουμε στροφές.»

Και προπορεύτηκε ξανά, οδηγώντας τους μέσα στα σκοτάδια, περιέργη να δει αν οι *Χαρκ'άιμ* θα ξαναπαρουσιάζονταν. Και όντως διαισθάνθηκε πάλι κάποιον απ' αυτούς κοντά της. Ή, μάλλον, σίγουρα περισσότερους από έναν. Τρεις, ίσως. Η Μιράντα δεν έστρεψε το φως της προς τη μεριά τους, ούτε έκανε να τους πλησιάσει, γιατί ήταν βέβαιη πως θα έφευγαν. *Μας παρακολουθούν, σκέφτηκε. Από περιέργεια, πιθανώς.*

Το είπε στους υπόλοιπους, και τους ζήτησε να μην προσπαθήσουν να τους προσεγγίσουν. Πρόσθεσε: «Τους διαισθάνομαι όπως διαισθάνο-

μαι κι άλλα πράγματα στη Διπλωμένη Γη. Οι *Χαρκ'ά'ιμ* είναι μέρος της ενδοδιάστασης. Είναι συνδεδεμένοι μαζί της. Αλλά με διαφορετικό τρόπο απ'ό,τι εγώ. Δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει αυτό, όμως είμαι σίγουρη ότι έτσι είναι.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Δεν πρέπει να είναι σαν τα Έκτρωμα—»

Ο Άρνιλεκ ρουθούνησε. «Καμία σχέση δεν έχουν με τα Εκτρώματα, μάγε.»

«Δεν εννοώ από άποψη εμφάνισης ή συμπεριφοράς. Εννοώ ότι μάλλον δεν είναι φτιαγμένοι από τον Κενοπρόσωπο Θεό. Πρέπει να είναι αυτόχθονες της Διπλωμένης Γης.»

«Αυτόχθονες της Ρελκάμνια, δηλαδή;» είπε η Μιράντα.

«Η Διπλωμένη Γη μπορεί να περιέχεται στη Ρελκάμνια, ως ενδοδιάσταση, Μιράντα, αλλά δεν είναι η Ρελκάμνια. Μην ξεχνάς ότι φτιάχτηκε την εποχή του Ενιαίου Κόσμου, όταν το σύμπαν θρυμματιζόταν.»

«Δεν ξεκουραζόμαστε;» πρότεινε ο Στάνλεϊ. «Αν βαδίζουμε πάνω από τέσσερις ώρες, που είπε ο μάγος, τότε μας χρειάζεται ξεκούραση.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «κι αυτό δεν μοιάζει άσχημο μέρος.» Βρίσκονταν σε μια αρκετά μεγάλη σπηλιά όπου φύτευε υπόγεια βλάστηση. Σταμάτησαν και κάθισαν στο σκληρό έδαφος, απλώνοντας δέρματα από κάτω τους για ζεστασιά. Τους δαυλούς τους τους στερέωσαν ανάμεσα σε πέτρες. Ακόμα έκαιγαν έντονα. Ο Άρνιλεκ δεν είχε πει ψέματα για τις φλογόριζες. Η Μιράντα, επιπλέον, παρατηρώντας τα ξύλα των δαυλών, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάτι να ρέει επάνω τους σαν λιωμένο κερί. Η ουσία που εξέκριναν οι ρίζες, προφανώς.

Έβγαλαν φαγητό από τους σάκους τους και έφαγαν σιωπηλά, αφουγκραζόμενοι τους θορύβους, απόμακρους και λιγότερο απόμακρους, του υπόγειου κόσμου: φτεροκοπήματα, στάλες νερού που πέφτουν, νερό που κυλά, και διάφορα άλλα πράγματα δύσκολο να κατονομαστούν.

Η Μιράντα διαισθανόταν την παρουσία των *Χαρκ'ά'ιμ* κάπου κοντά, μα δεν μπορούσε να τους δει.

Προκειμένου οι υπόλοιποι να κοιμηθούν μερικές ώρες, ο Στάνλεϊ και η Κριστίν φύλαξαν σκοπιά, μένοντας ξύπνιοι.

Η Μιράντα, τυλιγμένη στην κάπα της, ονειρεύτηκε ότι βρισκόταν σ'έναν σκοτεινό χώρο με μόνη καθοδήγηση τη διαίσθησή της, βαδίζοντας επάνω σε αόρατες γραμμές.

Η Εύνοια, κοιμισμένη πλάι στη Γιάαμκα, ονειρεύτηκε τους Νομάδες των Δρόμων: τους είδε να βαδίζουν ελεύθεροι, και μια ξανθιά γυναίκα να είναι μπροστά τους και να τους οδηγεί.

Η γυναίκα γύρισε να την κοιτάξει–

–και η Εύνοια φοβήθηκε ότι θα αντίκριζε τον εαυτό της–

–αλλά το πρόσωπο που είδε ήταν πορφυρόδερμο.

Η Κορίνα!

Η Εύνοια ξύπνησε νιώθοντας μια βαθιά στεναχώρια κι έχοντας μόναχα μια σκέψη στο μυαλό της: *Μου έκλεψε τους Νομάδες!* Ύστερα όμως είπε στον εαυτό της: *Εδώ δεν είμαι θυγατέρα της Πόλης· τα όνειρά μου δεν σημαίνουν τίποτα. Τίποτα.*

Όταν είχαν ξεκουραστεί, σηκώθηκαν για να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Οι δαυλοί με τις φλογόριζες ήταν ακόμα αναμμένοι αλλά βρίσκονταν προς το τέλος τους. Ωστόσο, εξακολουθούσαν να βγάζουν δυνατό φως, και ο Άρνιλεκ είπε ότι θα τους κρατούσαν μέχρι που να έσβηναν τελείως. «Πρέπει να κάνουμε οικονομία στον φωτισμό. Δεν ξέρουμε για πόσο θα χρειαστεί να είμαστε εδώ κάτω.»

Η Μιράντα προπορεύτηκε ξανά, οδηγώντας τους μέσα στις σπηλιές και στις σήραγγες των Εγκάτων, κατευθυνόμενη πάντα προς ευθεία Νύχτας ή ημίστροφη Νύχτας, αλλά κάνοντας πολλές στροφές υποχρεωτικά – ο υπόγειος κόσμος δεν ήταν ανοιχτό πεδίο. Ενόσω ταξίδευαν, οι δαυλοί τους εξαντλήθηκαν και ο Άρνιλεκ άναψε δύο καινούργιους βάζοντας μέσα τους φλογόριζες, όπως είχε κάνει με τους προηγούμενους.

Όταν νύχτωσε στη Διπλωμένη Γη η Μιράντα το ένιωθε, και είπε στους συντρόφους της να σταματήσουν.

Ο Ζόραλεμ'σαρ τη ρώτησε: «Είμαστε μακριά από τη γραμμή;»

«Ναι.»

«Κάτι έρχεται!» προειδοποίησε ο Βίκτορας, κι έστρεψε το δόρυ του προς τ'αριστερά.

Η Μιράντα γύρισε και είδε μια μεγάλη, σκοτεινή μορφή να πλησιάζει. Ένα γιγάντιο σκουλήκι που σερνόταν πάνω στις πέτρες κι έμοιαζε ικα-

νό να σε λιώσει από κάτω του. Από το κεφάλι του προεξείχαν δύο κεραίες ή πλοκάμια, που στο τέλος του καθενός ήταν μια μασέλα που ανοιγόκλεινε, γεμάτη μικροσκοπικά δόντια.

«Σπηλαιοσούρτης!» είπε ο Άρνιλεκ. «Κρατήστε τον μακριά και πάμε να φύγουμε από δω!»

Η Γιαάμκα σύριζε σαν να είχε αντικρίσει διάβολο σταλμένο από τον Σκοτοδαίμονα, κι έδειχνε τα δόντια της.

Το πελώριο σκουλήκι ερχόταν καταπάνω τους αρκετά γρήγορα παρότι σερνόταν στη γη. Ο Βίκτορας το κάρφωσε με το δόρυ του: η αιχμή μπήχτηκε σε μαλακή σάρκα μα δεν φάνηκε να τραυματίζει το πλάσμα· δεν κύλησε αίμα. Το δέρμα του έμοιαζε με δέρμα σαλιγκαριού. Το ένα από τα πλοκάμια του ήρθε καταπάνω στον μισθοφόρο, ανοιγοκλείνοντας την επικίνδυνη μασέλα στο πέρας του. Ο Βίκτορας ίσα που πρόλαβε να πεταχτεί πίσω για ν'αποφύγει τα δόντια. Αναγκάστηκε ν'αφήσει το δόρυ του καρφωμένο μέσα στο τέρας.

«Μη χαλάσετε σφαίρες σ'αυτό!» προειδοποίησε ο Άρνιλεκ προτού ο Στάνλεϊ πυροβολήσει με την υψωμένη караμπίνα του. «Πάμε να φύγουμε! Είμαστε πιο γρήγοροι αν τρέξουμε!»

Την ίδια στιγμή η Κριστίν κοπανούσε μ'ένα σπαθί το δεύτερο πλοκάμι του σπηλαιοσούρτη το οποίο ερχόταν καταπάνω της. Η λεπίδα συγκρούστηκε με τα δόντια του, και η απόφυση αποτραβήχτηκε.

«Ελάτε!» φώναξε ο Άρνιλεκ, πηγαίνοντας προς ένα άνοιγμα.

Δε δίστασαν να τον ακολουθήσουν. Τρέχοντας. Και συνεχίζοντας να τρέχουν.

«Σταθείτε τώρα,» είπε ο Άρνιλεκ μετά από λίγο. «Σταθείτε.» Και έμειναν ακίνητοι μέσα σ'ένα σπήλαιο, αφουγκραζόμενοι και φωτίζοντας πίσω τους με τους δαυλούς. Δεν έβλεπαν τον σπηλαιοσούρτη να έρχεται, ούτε τον άκουγαν. Όχι πως έκανε κανέναν δυνατό ήχο· το σούρσιμό του ήταν σχεδόν αθόρυβο.

«Μας έχασε;» ρώτησε η Μιράντα.

«Δεν κυνηγά τα θηράματά του για πολύ,» εξήγησε ο Άρνιλεκ. «Σ'αφήνει ήσυχο αν κάνεις μερικές στροφές τρέχοντας.»

«Τι μυρίζει έτσι;» είπε η Κριστίν.

Ο Άρνιλεκ συνοφρυώθηκε. «Κάποιο αέριο.»

«Από κει πρέπει να έρχεται.» Η Κριστίν έδειξε.

«Πάμε από την άλλη. Δεν είναι καλά τα αέρια εδώ κάτω· μπορεί να δηλητηριαστείς.»

«Μιράντα,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «έχουμε χάσει τον δρόμο μας; Προς τη γραμμή, εννοώ.»

«Μην ανησυχείς· θα τον ξαναβρούμε.»

Μπήκαν σε μια σήραγγα και βάδισαν για λίγο, ώσπου να μη μπορούν πλέον να μυρίσουν το πιθανώς επικίνδυνο αέριο. Σταμάτησαν τελικά κοντά σε μια χαράδρα, στο βάθος της οποίας ήταν ένας βούρκος, και αποφάσισαν να διανυκτερεύσουν.

«Καταλαβαίνεις τι ώρα είναι στον επάνω κόσμο, έτσι;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ τη Μιράντα.

«Ναι. Όταν έχει ξημερώσει, θα σας το πω.»

Ο μάγος στράφηκε στον Άρνιλεκ: «Πόσες φλογόριζες έχεις μαζί σου;»

«Καμία εικοσαριά. Αλλά είδα ένα σπήλαιο με αυτόφωτους κρυστάλλους, νομίζω, καθώς ερχόμασταν προς τα εδώ. Αύριο θα το πλησιάσουμε· κι αν όντως υπάρχουν αυτόφωτοι κρύσταλλοι, είμαστε τυχεροί. Θα πάρουμε μερικούς. Η εμβέλεια του φωτός τους δεν είναι τόσο μεγάλη όσο των δαυλών αλλά κρατάνε για ώρες.»

Κοιμήθηκαν φυλώντας σκοπιές. Μέσα στη νύχτα, τίποτα δεν τους πλησίασε, και το πρωί (τουλάχιστον, η Μιράντα τούς έλεγε πως ήταν πρωί) σηκώθηκαν και άρχισαν πάλι να ταξιδεύουν. Ο Άρνιλεκ τούς οδήγησε προς τη σπηλιά όπου νόμιζε πως είχε δει μια ακτινοβολία, και αποδείχτηκε πως είχε δίκιο. Σε μια γωνία εκείνου του σπηλαίου, πράγματι, υπήρχαν κρύσταλλοι που φεγγοβολούσαν. Ο Άρνιλεκ πήρε ένα από τα τσεκούρια με τις πέτρινες λεπίδες (τα οποία είχαν φτιάξει στους λοφότοπους προτού επιστρέψουν στην Αρένα του Φωτός) και έσπασε έναν κρύσταλλο από τη βάση. Ύστερα έσπασε άλλους τρεις. Όλοι τους συνέχιζαν να φωτίζουν.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Πιέστε τους δαυλούς σας πάνω στις πέτρες, για να σβήσουν.»

Η Μιράντα και ο Στάνλεϊ το έκαναν και οι φωτιές έσβησαν. Αλλά φως υπήρχε. Άπλετο. Από τους κρυστάλλους στη γωνία της σπηλιάς που θύμιζαν λάμπες. Ο Άρνιλεκ σήκωσε από κάτω τους τέσσερις κομμένους και τους μοίρασε στην ομάδα, κρατώντας έναν για τον εαυτό

του. Τους άλλους τρεις τούς πήραν η Μιράντα, ο Στάνλεϊ, και ο Ζόραλεμ'σαρ.

Έφυγαν από τη σπηλιά και βάδισαν πάλι μες στα Έγκατα με τη Μιράντα για οδηγό τους. Το φως των κομμένο κρυστάλλων ήταν πιο αδύναμο από των δαυλών και είχε μικρότερη εμβέλεια, όπως είχε πει ο Άρνιλεκ, μα δεν είχαν κανένα μεγάλο πρόβλημα μ'αυτό. Επιπλέον, ήθελαν οπωσδήποτε να κάνουν οικονομία στις φλογόριζες.

«Αν μας τελειώσουν τα ξύλα;» ρώτησε η Κριστίν. «Ούτε αυτά είναι τόσα πολλά.»

«Μην ανησυχείς για τα ξύλα,» της είπε ο Άρνιλεκ. «Υπάρχουν φυτικά πράγματα που μπορείς να κάψεις εδώ κάτω. Οι φλογόριζες είναι το θέμα να μη μας τελειώσουν. Φλογόριζες δεν βρίσκεις στα Έγκατα' μόνο στα Μεσοέλη.»

Το μεσημέρι, η Μιράντα τούς είπε να σταματήσουν σε μια σπηλιά, και κανείς δεν διαφώνησε. Οι κρύσταλλοι φώτιζαν ακόμα στα χέρια τους' δεν είχαν εξαντληθεί.

«Πόσες ώρες μέχρι να φτάσουμε στη γραμμή;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Αδύνατον να υπολογίσω εδώ μέσα,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά δεν μπορεί να είμαστε μακριά. Πιθανώς νάχουμε φτάσει ως το βραδύ.»

Έφτασαν νωρίτερα από το βραδύ. Η Μιράντα το διαισθανόταν: βρίσκονταν τώρα επάνω στη γραμμή, και στη Διπλωμένη Γη δεν ήταν ακόμα νύχτα.

«Είμαστε στη γραμμή, Ζόραλεμ,» είπε.

Ο μάγος κοίταξε το ρολόι του. «Δυο ώρες αφότου ξεκινήσαμε.»

«Ναι. Σου είπα, δεν είναι εύκολο εδώ κάτω να υπολογίσω τις αποστάσεις.»

«Τι κάνουμε τώρα; Την ακολουθούμε;»

«Εκτός αν προτείνεις κάτι άλλο...»

«Ας την ακολουθήσουμε.»

«Προς στροφή Νύχτας;»

«Γιατί όχι;» Δεν είχαν καμία πληροφορία σχετικά με το πού μπορεί να βρισκόταν η φωτεινή σπηλιά του Διόφαντου.

Η Μιράντα άρχισε να τους οδηγεί προς στροφή Νύχτας, και πάλι η πορεία τους δεν ήταν ευθύγραμμη, φυσικά· έπρεπε να στρίβουν δεξιά κι αριστερά, συνεχώς, λόγω της φύσης των σπηλαίων και των σπηλαίων.

Ο Ζόραλεμ'σαρ ρώτησε: «Εξακολουθούμε να είμαστε πάνω στη γραμμή;»

«Περίπου,» απάντησε η Μιράντα. «Αλλού είμαστε όντως επάνω της, αλλού λίγο πιο δίπλα. Δε γίνεται αλλιώς. Βλέπεις γιατί, σίγουρα.»

Σε κάποια στιγμή, άκουσαν έναν παράξενο θόρυβο από τα δεξιά και από ψηλά. Οι αυτόφωτοι κρύσταλλοι είχαν πλέον σβήσει και τώρα κρατούσαν ξανά τους δαυλούς τους. Η Μιράντα και ο Στάνλεϊ τούς ύψωσαν για να κοιτάξουν, και είδαν στα τοιχώματα του σπηλαίου δύο μεγάλα εντομοειδή πλάσματα να κατεβαίνουν, ερχόμενα προς το μέρος τους. Τον παράξενο θόρυβο τον έκαναν οι δαγκάνες τους καθώς ανοιγόκλειναν. Είχαν οκτώ πόδια και δύο ουρές.

«Γαμώτο!» σύριξε ο Άρνιλεκ, ενώ η Γιαάμκα γρύλιζε πάλι σαν να είχε δει άλλους διαβόλους του Σκοτοδαίμονος.

«Τι είν' αυτά;» ρώτησε ο Στάνλεϊ, δίνοντας τον δαυλό του στον Ζόραλεμ και υψώνοντας την καραμπίνα του.

«Δεν τάχω συναντήσει,» άρχισε ο Άρνιλεκ· «έχω μόνο ακούσει για-»

Τα έντομα τούς πλησίαζαν γρήγορα τώρα, συνεχίζοντας να κροταλίζουν τις δαγκάνες τους.

«Προσέξτε τις ουρές τους!» φώναξε ο Άρνιλεκ. «Σε μουδιάζουν!»

Ο Στάνλεϊ πυροβόλησε με την καραμπίνα του και δεν αστόχησε. Αποκρουστικά υγρά πετάχτηκαν από το σώμα του ενός εντόμου που στο μέγεθος ήταν περίπου όσο ένας άνθρωπος. Το χτύπημα ανέκοψε την πορεία του μα δεν το σκότωσε.

Η Εύνοια πυροβόλησε το άλλο πλάσμα με τη δική της καραμπίνα, και ούτε εκείνη αστόχησε. Η Κριστίν όρμησε καταπάνω του με το σπαθί της, χτυπώντας το με τη λεπίδα· και η Μιράντα όρμησε καταπάνω στο πρώτο έντομο, κραδαίνοντας το δικό της ξίφος, μαζί με τον Βίκτορα που κρατούσε ένα από τα πέτρινα τσεκούρια.

Η μια ουρά του εντόμου ήρθε προς τη Μιράντα: εκείνη την απέφυγε και τη σπάθισε, κόβοντας την άκρη της που είχε κάποιου είδους κεφα-

λή. Ο Βίκτορας απομάκρυνε τη δεύτερη ουρά με το τσεκούρι του. Οι δαγκάνες κροτάλιζαν μπροστά του.

Η Μιράντα κάρφωσε το σπαθί της στο τραύμα που ο Στάνλεϊ είχε προκαλέσει με τον πυροβολισμό του. Πίεσε τη λεπίδα βαθιά μέσα στο σώμα του εντόμου. Οι ουρές του έκαναν πέρα-δώθε, σπασμωδικά, πάνω από το σώμα του, και τα πόδια του κινήθηκαν με παρόμοια ανεξέλεγκτο τρόπο. Ύστερα, έμεινε ακίνητο.

Το άλλο έντομο είχε χτυπήσει την Κριστίν με τη μια ουρά του και η μισθοφόρος ήταν τώρα στο έδαφος, μουδιασμένη, μη μπορώντας να κάνει τίποτα παρά να σέρνεται. Ο Στάνλεϊ το πυροβόλησε, και η Εύνοια επίσης. Υγρά τινάχτηκαν και το έντομο πέθανε προτού οι δαγκάνες του προλάβουν να κλείσουν πάνω στο σώμα της Κριστίν.

Η Γιαάμκα γρύλισε έντονα, κρυμμένη πίσω από την Εύνοια σαν τα τερατώδη έντομα να την είχαν τρομοκρατήσει.

Ο Άρνιλεκ πλησίασε την Κριστίν, πιάνοντάς την από τη μασχάλη, προσπαθώντας να τη βοηθήσει να σηκωθεί. «Είσαι καλά; Μπορείς να σταθείς;»

Εκείνη έβγαλε ένα μουγκρητό, μοιάζοντας να μη μπορεί ούτε καν να μιλήσει. Ακόμα κι η γλώσσα της είχε μουδιάσει.

«Τι σκατά ήταν αυτά, Κλέφτη;» ρώτησε ο Βίκτορας.

«Δεν τάχω ξανασυναντήσει,» είπε ο Άρνιλεκ, «αλλά έχω ακούσει ότι περιφέρονται στα Έγκατα. *Εφιάλτες*, τα λένε τα Σκέλη. *Εφιάλτες* των Εγκάτων.»

«Μπορεί νάναι κι άλλα τέτοια εδώ πέρα;» Ο Στάνλεϊ πήρε τον δαυλό από τον Ζόραλεμ και φώτισε τριγύρω.

«Δεν ξέρω. Δεν ακούγεται κάτι τώρα.»

«Ούτε εγώ βλέπω τίποτα.»

Ο Άρνιλεκ έβαλε την Κριστίν να καθίσει σε μια πέτρα και τη ρώτησε πάλι πώς αισθανόταν. Τώρα εκείνη κατάφερε να μιλήσει: «Πε... περ... ρίερ...γα...» είπε σπαστά.

«Δεν έχεις κάτι να της δώσεις για να συνέλθει;» ρώτησε ο Στάνλεϊ.

«Δεν ξέρω τι μπορεί να ακυρώνει το μούδιασμα των *Εφιαλτών*. Ούτε έχω ακούσει κανείς άλλος να ξέρει,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ. «Γενικά, όλοι προτιμούν να μην τους συναντήσουν, όχι να τους αντιμετωπίσουν.»

Η Κριστίν ανοιγόκλεινε τις χούφτες της τώρα, σαν να προσπαθούσε να κάνει το σώμα της να ξεμουδιάσει πιο γρήγορα.

Ο Ζόραλεμ είπε: «Κάποιο σοκ πρέπει να είναι. Δεν έχουν κεντρί στις ουρές τους, άρα δεν μπορεί νάναι δηλητήριο.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα. «Μάλλον.»

Η Κριστίν ύστερα από κανένα δεκάλεπτο αισθανόταν καλύτερα. Μπορούσε να σταθεί όρθια και να βαδίζει, καθώς και να μιλήσει άνετα. Αν και ακόμα ένιωθε ένα άσχημο μυρμήγκιασμα παντού επάνω της, τους είπε.

«Τι ένιωσες όταν σε χτύπησε η ουρά;» ρώτησε ο Ζόραλεμ.

«Ένα ξαφνικό τράνταγμα, σαν να με διαπέρασε ενεργειακό ρεύμα, αλλά όχι ακριβώς. Ήταν... ήταν... πώς είναι όταν χτυπάς απότομα τον αγκώνα σου; Το νεύρο στον αγκώνα σου;»

«Ναι.»

«Σαν έτσι να χτυπήθηκαν τα νεύρα σ'όλο μου το σώμα.»

«Κατάλαβα,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ' και, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο έντονα στην Κριστίν, μουρμούρισε παράξενα λόγια κι έκανε μια ξαφνική χειρονομία ενώνοντας τα δάχτυλα των χεριών του. Κάποιο ξόρκι. Για μερικές στιγμές, ο μάγος ατένιζε τη μισθοφόρο αμίλητος, με τα μάτια του να γυαλίζουν μυστηριακά. Ύστερα βλεφάρισε και είπε: «Εντάξει.»

«Τι εντάξει; Τι νόμιζες;» ρώτησε εκείνη.

«Δεν το νόμιζα, βασικά, αλλά ήθελα να είμαι σίγουρος ότι το χτύπημα του εντόμου δεν άφησε καμία επιβλαβή, ή γενικά ξένη, ουσία μέσα σου.»

«Καλύτερα,» είπε ο Στάνλεϊ, «να φύγουμε από τούτη τη σπηλιά. Ίσως νάρθουν κι άλλοι Εφιάλτες στο σκοτεινό μας όνειρο.»

«Ούτε ποιητής να ήσουν, ρε μαλάκα,» σχολίασε ο Βίκτορας.

Ο Στάνλεϊ μειδίασε λοξά. «Η μαμά μου πάντα το έλεγε ότι το είχα μέσα μου.»

«Η μαμά σου; Που σκότωνε ιερείς του Κρόνου και έκλεβε από φτωχούς;»

«Πρόσεχε τι λες για τη μαμά μου, Βίκτορα!»

Η Μιράντα τούς οδήγησε ξανά, όπως και πριν' και τελικά, όταν είχε νυχτώσει και ήταν όλοι κουρασμένοι από την υπόγεια οδοιπορία, στα-

μάτησαν σε μια σήραγγα για να διανυκτερεύσουν. Δεν ήταν στενή· ήταν πλατύτερη από κάμποσα σπήλαια που είχαν περάσει, και γεμάτη σταλαγμίτες που ορθώνονταν σαν λίθινα δέντρα. Ήταν βολικά να κάθεται ανάμεσά τους. Και κάμποσαμανιτάρια φύτρωναν εδώ. Ο Άρνιλεκ έκοψε μερικά και τα έψησε πάνω από μια φωτιά που άναψε με φυτά τα οποία συγκέντρωσε επίσης από τη σήραγγα.

«Σίγουρα δεν θα δηλητηριαστούμε;» είπε ο Βίκτορας.

«Δεν υφίσταται κίνδυνος.» Ο Άρνιλεκ δάγκωσε πρώτος ένα κομμάτι από τα ψητάμανιτάρια. «Είναι πολύ θρεπτικά. Φάτε· θα σας κάνουν καλό.»

«Κι ο Κρόνος βοηθός μας...» Ο Βίκτορας έπιασε έναμανιτάρι και το έφερε κοντά του.

Την άλλη μέρα, ενώ διέσχιζαν μια σπηλιά άκουσαν μια φωνή να έρχεται σαν να την παρέσερνε ο άνεμος – αλλά δεν φυσούσε άνεμος εδώ κάτω.

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοηθήστε με...

...βοήθεια...

«Τι...;» έκανε ο Στάνλεϊ. «Τι είν' αυτό; Το ακούτε κι εσείς;»

«Το ακούμε,» τον διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Κάποιος ζητά βοήθεια. Ζητά να τον βοηθήσουμε.»

«Δε μπορώ να καταλάβω από πού έρχεται...» είπε, συνοφρυωμένος, ο Άρνιλεκ.

«Επειδή δεν έρχεται από πουθενά,» εξήγησε η Μιράντα. «Είναι στο μυαλό μας.»

«Αποκλείεται νάχουμε όλοι τις ίδιες παραισθήσεις, Μιράντα!» διαφώνησε ο Στάνλεϊ.

«Δεν είναι παραισθήση, Στάνλεϊ.»

...βοήθεια...

...βοηθήστε με...

...βοηθήστε... με...

...βοήθεια...

«Κάτι μού θυμίζει αυτή η φωνή...» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Κι εμένα,» συμφώνησε η Σειρήνα. Και αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Τον Διόφαντο;» είπε ο Ζόραλεμ.

Η Σειρήνα κατένευσε. «Αυτόν.»

«Διόφαντε!» φώναξε ο μάγος, δυνατά: και η φωνή του αντήχησε στα υπόγεια: Διόφαντε... Διόφαντε... όφαντε... όφαντε... όφαντε... «Μ'ακούς, Διόφαντε; Ο Ζόραλεμ'σαρ είμαι! Πού είσαι;»

Η ηχώ ήταν η μόνη απάντηση που πήρε.

Και το παράξενο κάλεσμα συνεχιζόταν:

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοηθήστε με...

...βοήθεια...

«Δε μπορεί νάναι στο μυαλό μας!» είπε ο Στάνλεϊ. «Τον ακούω κανονικά.»

«Στο μυαλό μας είναι,» επέμεινε η Μιράντα. «Κάποια πνευματική οντότητα των υπογείων, ίσως.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ υποτονθόρυσε ένα ξόρκι και συνοφρυώθηκε βαθιά. «Όχι,» είπε ύστερα από λίγο, «δεν είναι πνευματική οντότητα. Καμία πνευματική οντότητα δεν βρίσκεται κοντά μας.»

Η Μιράντα ρώτησε: «Μπορείς να εντοπίσεις τον Διόφαντο με Ξόρκι Ανιχνεύσεως;»

«Δεν το ξέρω.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Αλλά θα μπορούσα να δω αν κάτι ζωντανό είναι κάπου εδώ γύρω.»

«Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας;»

Ο μάγος ένευσε, και μουρμούρισε λόγια ξανά. Ύστερα από δυο, τρία λεπτά αυτοσυγκέντρωσης, τους πληροφόρησε: «Κανέννας μεγάλος ζωντανός οργανισμός δεν είναι κοντά μας.»

«Παράξενο,» είπε η Μιράντα.

«Γιατί;»

«Γιατί είμαι σίγουρη πως οι *Χαρκ'ά'ίμ* είναι εδώ. Τους νιώθω.»

«Κάποιο λάθος πρέπει να κάνεις,» είπε ο Ζόραλεμ.

Η Μιράντα, με τον δαυλό της στο χέρι, βάδισε γρήγορα προς μια σκοτεινή μεριά του σπηλαίου. Το φως της αποκάλυψε ένα λάξευμα στους βράχους – δύο λαξεύματα – δύο *Χαρκ'ά'ίμ*, που, καταλαβαίνο-

ντας ότι τους είχαν αντιληφτεί, κινήθηκαν αμέσως, φεύγοντας: και ήταν σαν οι ίδιες οι πέτρες να είχαν κινηθεί.

«Μα τα μούσια του Κρόνου...» μουρμούρισε ο Ζόραλεμ'σαρ.

Η Μιράντα επέστρεψε κοντά του. «Δεν έκανα λάθος.»

Ο μάγος είπε συλλογισμένα: «Οι Χαρκ'ά'ιμ δεν έχουν ζωτική ενέργεια.»

«Θες να πεις ότι δεν είναι ζωντανοί;» απόρησε ο Στάνλεϊ.

«Ζωντανοί, αναμφίβολα, είναι. Κινούνται, δρουν. Αλλά δεν έχουν αυτό που συνήθως λέμε 'ζωτική ενέργεια'. Πρέπει να είναι κάτι σαν στοιχεία της ίδιας της διάστασης. Σαν τις πέτρες.»

«Κι αυτό θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει;»

«Είναι ενδιαφέρον, δεν είναι;»

«Δεν εννοώ για σένα προσωπικά, μάγε. Εννοώ αν αλλάζει κάτι στην τωρινή μας αναζήτηση.»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω.» Και προς τη Μιράντα: «Συνεχίζουμε ν'ακολουθούμε τη γραμμή, έτσι;»

«Έτσι. Αν όμως ο Διόφαντος είναι κάπου εδώ γύρω και χρειάζεται βοήθεια, ίσως θα μπορούσαμε να ψάξουμε γι'αυτόν και να τον βρούμε. Και μετά θα μας οδηγήσει, υποθέτω, στη φωτεινή σπηλιά που είχε πει στη Σειρήνα.»

Ο Στάνλεϊ ρώτησε: «Το αποκλείεις η φωνή του να είναι κάποιου είδους μαζική παραίσθηση;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Αλλά δεν το θεωρώ πιθανό.»

«Ο Διόφαντος έχει γίνει σαμάνος πλέον,» τους θύμισε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Μπορεί να κάνει μαγείες που μοιάζουν παράξενες.»

«Δηλαδή,» είπε ο Στάνλεϊ, «έχει καταλάβει με τη μαγεία του ότι βρισκόμαστε εδώ και, επίσης με τη μαγεία του, μας φωνάζει μες στο μυαλό μας;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ, «είναι το μόνο που μπορώ να υποθέσω. Ας ψάξουμε λίγο γι'αυτόν. Ούτως ή άλλως, η Μιράντα δεν πρόκειται να χάσει τη γραμμή.»

(20)

Θαύματα και Τέρατα του Υπόγειου Κόσμου

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοηθήστε με...

...βοήθεια...

Ερεύνησαν τις σπηλιές και τις σήραγγες γύρω από το σπήλαιο όπου είχαν πρωτοακούσει το κάλεσμα του Διόφαντου. Ο Ζόραλεμ'σαρ χρησιμοποιούσε, συγχρόνως, Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας για να βρει κάτι που μπορεί να διέφευγε από τα μάτια τους. Αλλά τίποτα δεν βρήκε εκτός από μικρές μορφές ζωής, όπως είπε στους άλλους – ζώα των Εγκάτων. Ούτε οι υπόλοιποι είδαν κανέναν άνθρωπο. Μονάχα η Μιράντα μπορούσε να διαισθανθεί τους *Χαρκ'ά'ιμ* να βρίσκονται συχνά-πυκνά στα όρια της εμβέλειας των δαυλών τους. Και σε μια στιγμή τούς αντίκρισε κióλας σαν λαξεύματα στους βράχους· αλλά δεν έδειξε ότι τους είχε προσέξει, και ούτε αυτοί κινήθηκαν. Η Μιράντα ήταν σίγουρη πως, πέρα από εκείνη, κανείς άλλος από την ομάδα της δεν είχε δει τους *Χαρκ'ά'ιμ*.

Θα μπορούσαμε, άραγε, κάπως να επικοινωνήσουμε μαζί τους; αναρωτήθηκε. Οι ίδιοι, πάντως, δεν φαινόταν να επιθυμούν καμία επικοινωνία με τους επισκέπτες από τον επάνω κόσμο... Με διαισθάνονται κι αυτοί όπως τους διαισθάνομαι εγώ; Ή όχι; Μάλλον όχι...

Ο μάγος είπε: «Κάτι μάς πλησιάζει από εκεί» – δείχνοντας – «κι αυτό δεν είναι μικρό. Είναι μεγάλο. Σίγουρα μεγαλύτερο από άνθρωπο.»

Έστρεψαν το φως των δαυλών τους, για να διώξουν τα πυκνά σκοτάδια, και αντίκρισαν έναν σπηλαιοσούρτη. Το πελώριο σαλιγκαροειδές σκουλήκι σερνόταν προς τη μεριά του, με τα δύο πλοκάμια του να ταλαντεύονται, ανοιγοκλείνοντας αθόρυβα τις μασέλες τους.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Στάνλεϊ.

«Πάμε πίσω!» φώναξε ο Άρνιλεκ, κι επιχείρησαν να τρέξουν. Αλλά ο σπηλαιοσούρτης είχε έρθει από τέτοια μεριά που μπορούσε εύκολα αυτή τη φορά να τους κλείσει τον δρόμο: και το έκανε.

«Δε νομίζω νάναι ο ίδιος που συναντήσαμε πριν,» είπε ο Βίκτορας.

«Και χαίρεσαι που κάνουμε καινούργιες γνωριμίες;» Ο Στάνλεϊ ύψωσε την καραμπίνα του και πυροβόλησε το πελώριο σκουλήκι. Υγρά τινάχτηκαν.

Η Γιάαμκα βρυχήθηκε, συσπειρώθηκε.

Ο σπηλαιοσούρτης ήρθε καταπάνω τους, απλώνοντας τα πλοκάμια του.

Η Μιράντα σπάθισε το ένα, σπάζοντας δόντια. Ο Βίκτορας απομάκρυνε το άλλο με το τσεκούρι του.

Η Εύνοια σημάδεψε με την καραμπίνα της το κεφάλι του σπηλαιοσούρτη και τράβηξε τη σκανδάλη: ο κρότος αντήχησε έντονα μες στα σπήλαια· υγρά τινάχτηκαν από το γιγάντιο πλάσμα.

Αλλά το σκουλήκι δεν υποχώρησε παρά τις πληγές του· ερχόταν καταπάνω τους. Και ήταν αποκλεισμένοι εκεί όπου βρίσκονταν. Θα τους έλιωνε από κάτω του, αν δεν τους έτρωγε με τις μασέλες του–

Πώς να μας φάει; αναρωτήθηκε η Μιράντα. Είναι λαιμοί αυτά τα πλοκάμια; Ή τα στόματά τους είναι όπλα μονάχα και δεν τα χρησιμοποιεί για να τρέφεται;

Η Εύνοια και ο Στάνλεϊ το πυροβολούσαν συνεχόμενα. Η Μιράντα, η Κριστίν, ο Βίκτορας, ο Ζόραλεμ'σαρ, ο Άρνιλεκ, και η Σειρήνα το κοπανούσαν με ό,τι όπλα είχαν στα χέρια τους. (Η Γιάαμκα γρύλιζε, ακόμα συσπειρωμένη, σαν να περίμενε εκείνο να την πλησιάσει πρώτο.) Οτιδήποτε δεν το κάρφωνε πολύ βαθιά δεν έμοιαζε να το τραυματίζει· το σώμα του ήταν ελαστικό και γλιστερό. Η Μιράντα έκοψε στη μέση το ένα από τα πλοκάμια του. Το άλλο πλοκάμι δάγκωσε τον Ζόραλεμ'σαρ στον αριστερό ώμο, και ο μάγος ούρλιαξε καθώς τα δόντια μπήγονταν στη σάρκα του, κρατώντας τον γερά, τραβώντας τον προς το σώμα του τέρατος. Ο Βίκτορας κοπάνησε το πλοκάμι με το τσεκούρι του – μία, δύο, τρεις φορές – και το έκοψε, κάνοντάς το να αποτραβηχτεί. Η μασέλα έχασε τη δύναμή της κι έπεσε από τον τραυματισμένο ώμο του Ζόραλεμ.

Η Μιράντα, κοιτάζοντας τα κομμένα πλοκάμια, νόμιζε πως οι άκριές τους αναπλάθονταν. Σίγουρα δεν θα θεραπεύονταν αμέσως, αλλά ύστερα από μερικές μέρες (ίσως και νωρίτερα) πρέπει να είχαν πάλι στόματα με δόντια.

Ο σπηλαιοσούρτης δεν υποχώρησε παρότι είχε τώρα χάσει και τις δύο μασέλες του· προφανώς δεν τις θεωρούσε απαραίτητες για να τους κατασπαράξει. Το ίδιο του το σώμα μάλλον ήταν αρκετό γι'αυτή τη δουλειά. Φαινόταν να σκοπεύει να τους λιώσει από κάτω του, παγιδεύοντάς τους σε κάποια γωνία του σπηλαίου.

Η Μιράντα, η Εύνοια, και οι άλλοι έτρεχαν από δω κι από κει για να γλιτώσουν από μια τέτοια μοίρα. Αλλά το σκουλήκι ήταν πελώριο και δεν ήταν εύκολο να το αποφύγεις τελείως.

Ο Άρνιλεκ πήρε ένα κομμάτι ξύλο και δημιούργησε στην άκρη μια εγκοπή με το μαχαίρι του. Έχωσε μέσα μια φλογόριζα, γρήγορα.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε η Μιράντα.

«Αν κάποιος το μπήξει στον σπηλαιοσούρτη και το ανάψει, ίσως αυτό να τον διώξει.» Ενώσω μιλούσε, ο Άρνιλεκ έτριβε με το μαχαίρι του την άκρη του ξύλου (αυτήν όπου είχε προσαρμόσει τη φλογόριζα) για να την κάνει μυτερή.

Η Μιράντα κατάλαβε. *Είναι έξυπνος!* σκέφτηκε. «Δώσ' το μου,» του είπε.

«Στάσου, μισό λεπτό· η αιχμή πρέπει νάναι καλή.»

Ο σπηλαιοσούρτης ερχόταν καταπάνω τους· έτρεξαν για να τον αποφύγουν. Δυο σταλακτίτες διαλύθηκαν από το πέρασμα του γιγάντιου σκουληκιού, πέφτοντας από το ταβάνι και σπάζοντας.

Η Εύνοια φώναξε: «Μου τέλειωσαν οι σφαίρες!»

«Κι εμένα,» γρύλισε ο Στάνλεϊ. «Κι ακόμα περπατάει ο γαμημένος!»

«Πηδήξτε από πάνω του, γαμώτο!» είπε ο Βίκτορας, κι έτρεξε προς μια μεριά της ουράς του σπηλαιοσούρτη.

«Στάσου!» του φώναξε ο Άρνιλεκ. «Βίκτορα!» Αλλά εκείνος δεν τον άκουσε· έφτασε στην ουρά, έκανε να πιαστεί επάνω της. «Γύρνα πίσω!» κραύγασε ο Άρνιλεκ. Ο Βίκτορας γλίστρησε – δεν μπορούσε να κρατηθεί πάνω στο γλιστερό δέρμα – και έπεσε: βρέθηκε μπροστά στην ουρά...

...η οποία ερχόταν καταπάνω του.

Η Κριστίν έτρεξε, σπαθίζοντας την για να την απομακρύνει.

«Γαμώτο!» ούρλιαξε ο Βίκτορας. «Γαμώτο- Ααααα! – ΑΑΑΑΑΑΑΑ!» Η ουρά είχε πλακώσει τα πόδια του, και ο μισθοφόρος τώρα χτυπιόταν: κοπανούσε τα χέρια του και το κεφάλι του στη γη. Έμοιαζε κάτι περισσότερο από μεγάλο βάρος να είναι το πρόβλημά του: κάποια καυστική ουσία, ίσως.

Ο Στάνλεϊ πλησίασε, πιάνοντας τους καρπούς του, τραβώντας τον για να τον απομακρύνει από το τέρας. Μα δεν μπορούσε. Και ο σπηλαιοσούρτης απειλούσε τώρα να τους πλακώσει και τους δύο.

Η Γιάαμκα όρμησε στο πελώριο σκουλήκι, γδέρνοντας και δαγκώνοντας, αλλά ούτε τα νύχια της ούτε τα δόντια της μπορούσαν να το βλάψουν: και η μεγάλη γάτα γρήγορα υποχώρησε προτού τη λιώσει από κάτω του.

Η Μιράντα πήρε το ξύλο από τα χέρια του Άρνιλεκ ενώ εκείνος ακόμα προσπαθούσε να κάνει την άκρη του αιχμηρή. Η Μιράντα νόμιζε ότι ήταν αρκετά αιχμηρή ήδη· τινάχτηκε καταπάνω στον σπηλαιοσούρτη – πήδησε προς το κεφάλι του – κάρφωσε το ξύλο εκεί, κρατώντας το και με τα δύο χέρια.

Κρεμάστηκε πάνω στο γιγάντιο σκουλήκι, το οποίο δεν φαινόταν να πονά ιδιαίτερα.

Η Μιράντα έβγαλε τον ενεργειακό αναπτήρα της με το ένα χέρι ενώ βαστιόταν από το καρφωμένο ξύλο με το άλλο. Πάτησε το κουμπί και φλόγα άναψε· την έφερε σ'επαφή με το ξύλο. Μόλις το ξύλο άρπαξε φωτιά, η Μιράντα το άφησε, πέφτοντας ευέλικτα στο έδαφος, κι έτρεξε μακριά από τον σπηλαιοσούρτη που ερχόταν καταπάνω της για να την πλακώσει.

Ο Βίκτορας ούρλιαξε–

«Φύγε από κει, Στάνλεϊ!» φώναξε ο Ζόραλεμ. «Φύγε, δεν μπορείς να τον βοηθήσεις!»

«Όχι!» κραύγαζε ο Βίκτορας. «Όχιιιι!»

Τώρα και ο Στάνλεϊ και η Κριστίν τον τραβούσαν, αλλά δεν είχαν καταφέρει να τον μετακινήσουν ρούπι, και το σώμα του σπηλαιοσούρτη είχε καταπιεί το σώμα του Βίκτορα ως τη μέση.

Οι φλόγες πάνω στο ξύλο έφτασαν στη φλογόριζα που ήταν προσαρμοσμένη στη μπροστινή του μεριά η οποία ήταν μπηγμένη μέσα

στον σπηλαιοσούρτη. Ένας έντονος ήχος ακούστηκε και σπίθες πετάχτηκαν μέσα από το γλιστερό δέρμα του πλάσματος. Ο σπηλαιοσούρτης τραντάχτηκε ολόκορμος, τινάχτηκε, κοπάνησε το κεφάλι του στο ταβάνι του σπηλαίου, ρίχνοντας κάτω κομμάτια από πέτρες.

Η Μιράντα, τραβώντας το σπαθί της, χίμησε στο τέρας, το χτύπησε μερικές φορές με ημικυκλικές κινήσεις της λεπίδας, και μετά έκανε τούμπα στη γη, γρήγορα, για ν'αποφύγει το σώμα του προτού την πλακώσει.

Το ξύλο εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο πάνω στο κεφάλι του πελώριου σκουληκιού, και φλεγόταν ολόκληρο. Ο σπηλαιοσούρτης χτυπιόταν, αγριεμένος, και τελικά υποχώρησε μέσα σε μια σήραγγα – ίσως για να πεθάνει τελικά εκεί. Κανέναν θόρυβο δεν έκανε εκτός από όταν κοπανιόταν επάνω στα τοιχώματα των σπηλαίων.

Με φρίκη, η Μιράντα και η Εύνοια είδαν ότι από τη μέση και κάτω δεν είχε απομείνει τίποτα από το σώμα του Βίκτορα πέρα από κόκαλα και μερικά κομμάτια σάρκας και ρούχων.

Ο Βίκτορας πέθαινε. Ο Στάνλεϊ και η Κριστίν γονάτισαν δίπλα του, μιλώντας μαζί του για λίγο, προτού τα μάτια του χάσουν όλη τους τη ζωή. Οι υπόλοιποι ήταν σιωπηλοί. Εκτός από τον Άρνιλεκ, που έλεγε κάθε τόσο: «Ελάτε! Να φύγουμε, μην τύχει και γυρίσει. Να φύγουμε.»

Ο Στάνλεϊ έβαλε, τελικά, φωτιά στο σώμα του Βίκτορα και το άφησαν να καεί μέσα στο σπήλαιο. Βγήκαν από εκεί από μια μεριά διαφορετική απ'αυτήν που είχε ακολουθήσει ο σπηλαιοσούρτης.

Τον Διόφαντο δεν τον βρήκαν πουθενά, και το κάλεσμά του έπαψε μέσα στα μυαλά τους. «Ίσως να ήταν κόλπο κάποιου τέρατος εδώ κάτω,» υπέθεσε ο Στάνλεϊ. «Ίσως αυτό το καταραμένο σκουλήκι να το έκανε, για να μας φάει. Και σκότωσε τον Βίκτορα... γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

«Δε νομίζω ότι το συγκεκριμένο πλάσμα έχει τέτοιες νοητικές δυνάμεις,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Μόνο κάποιο πνεύμα θα μπορούσε να ήταν. Αλλά δεν ήταν πνεύμα' θα το εντόπιζα. Ο ίδιος ο Διόφαντος πρέπει να ήταν. Όμως σίγουρα δεν είναι κάπου εδώ γύρω. Ίσως το κάλεσμά του να έφτασε στο μυαλό μας από πολύ μακριά. Ότι υποθέσεις και να κάνεις για έναν σαμάνο δεν μπορούν να είναι βέβαιες...»

Μετά, ταξίδεψαν πάλι ακολουθώντας τη Μιράντα που ακολουθούσε τη γραμμή, διασχίζοντας σπήλαια και σήραγγες. Η Κριστίν και ο Στάνλεϊ έμοιαζαν λυπημένοι για το τέλος του Βίκτορα· ο Ζόραλεμ'σαρ όχι και τόσο. Ύστερα από τον θάνατο της γυναίκας του, μάλλον όλοι οι άλλοι θάνατοι δεν του φαινόταν και τόσο σημαντικοί, υπέθετε η Μιράντα.

Αλλά δεν την ενδιέφερε τώρα το πώς οι σύντροφοί της έβλεπαν τη ζωή και τον θάνατο. Ένα πράγμα ήταν, κυρίως, στο νου της: να φύγει από τούτη την ενδοδιάσταση. Και, για να το κατορθώσει, έπρεπε να περάσει από αυτό τον υπόγειο λαβύρινθο.

Τα περάσματα ήταν μπλεγμένα και παράξενα παντού γύρω της, όμως η Μιράντα δεν χανόταν. Εντός της υπήρχε μια πυξίδα που της έλεγε συνεχώς τις κατευθύνσεις της Διπλωμένης Γης, κι επίσης ποτέ δεν έπαυε να διαισθάνεται πού βρισκόταν η γραμμή – αυτή η *διαφορά* στη φύση της ενδοδιάστασης. Δύο πράγματα που επαρκούσαν για να μην παραστρατεί μέσα στα Έγκατα. Ήξερε πάντα προς τα πού ήταν η στροφή Νύχτας, και πάντα προς τα εκεί πήγαινε, βρίσκοντας κάποια σήραγγα ή άνοιγμα που τη βόλευε. Και διαρκώς προσπαθούσε να είναι ή πάνω στη γραμμή ή κάπου κοντά της.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε (πράγμα που επίσης καταλάβαινε χωρίς να χρειάζεται ρολόι), αντιλήφτηκε μια *αλλαγή* στον χώρο. Στο έδαφος, μάλλον. Στο *έδαφος*; Τι συνέβαινε; Τίποτα το προφανές, σίγουρα. Τα μάτια της δεν της έδιναν καμια χρήσιμη πληροφορία, και η Μιράντα δεν έπαψε να βαδίζει. Το έδαφος όπου πατούσαν τα μποτοφορεμένα πόδια της δεν ήταν αλλοιωμένο με κανέναν τρόπο... Ύστερα, κατάλαβε τι συνέβαινε! *Οι ελκτικές δυνάμεις. Οι ελκτικές δυνάμεις είχαν αλλάξει. Πέρασαμε από ένα σημείο που άλλαξαν. Δεν φαίνεται κάτι γιατί εξακολουθούμε να βαδίζουμε στη γη, φυσικά· αλλά ουσιαστικά περπατάμε τώρα στο «ταβάνι» σε σχέση με το επίπεδο όπου περπατούσαμε πριν.* Και τούτο μπορεί να σήμαινε μονάχα ένα πράγμα: βρίσκονταν τώρα πιο κοντά στην εξωτερική μεριά του κυλίνδρου απ'ό,τι στην εσωτερική.

Τα Έγκατα ήταν μέσα στο πάχος του κυλίνδρου, επομένως οι ελκτικές δυνάμεις της διάστασης πρέπει, λογικά, να ήταν μοιρασμένες εκεί: στα μισά Έγκατα να ίσχυαν οι ελκτικές δυνάμεις της εσωτερικής με-

ριάς του σχήματος, και στ'άλλα μισά να ίσχυαν οι ελκτικές δυνάμεις της εξωτερικής του μεριάς.

Αν συνεχίσουμε έτσι, ίσως να βρούμε άνοιγμα για την εξωτερική μεριά, σκέφτηκε η Μιράντα. *Ή ίσως όχι.* Άλλωστε, ούτε κανένα άνοιγμα για την *εσωτερική* μεριά είχαν ως τώρα συναντήσει. Αφότου είχαν μπει από εκείνη τη σπηλιά στα Στρεβλά Ανοίγματα δεν είχαν βρει καμια άλλη έξοδο. Και η Μιράντα, παρότι διαισθανόταν πολλά πράγματα στη Διπλωμένη Γη, δεν διαισθανόταν και τις εξόδους του υπόγειου κόσμου. Ούτε νόμιζε ότι θα μπορούσε εύκολα να επιστρέψει στο μέρος απ'το οποίο είχαν κατεβεί. Αντιλαμβανόταν τις κατευθύνσεις – μόνο τις κατευθύνσεις – όχι και τις αποστάσεις. Και τα περάσματα στα Έγκατα ήταν λαβυρινθώδη και πολλά. Μέσα στη μνήμη της Μιράντας είχαν γίνει ένα κουβάρι.

Αλλά για την ώρα είπε στον εαυτό της: *Αυτό είναι ένα πρόβλημα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε όταν θέλουμε να φύγουμε από εδώ.* Τώρα έπρεπε να βρουν εκείνο το μηχανήμα, στη σπηλιά που είχε πει ο Διόφαντος στη Σειρήνα. Και το πιθανότερο ήταν να το συναντήσουν πάνω στη γραμμή.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν ως συνήθως, έφαγαν, και ξεκουράστηκαν. Το απόγευμα συνέχισαν το ταξίδι τους, και η βλάστηση γύρω τους άρχισε να πληθαίνει, ενώ η Μιράντα διαισθανόταν πάλι ότι οι ελκτικές δυνάμεις είχαν αλλάξει (*είμαστε ξανά πιο κοντά στην εσωτερική μεριά του κυλίνδρου*). Τα φυτά γίνονταν ολοένα και πιο πολλά και ολοένα και πιο μεγάλα στις σπηλιές που διέσχιζαν τώρα. Ολόκληρη ζούγκλα. Λειχηνοειδείς κληματίδες σαν δίχτυα απλώνονταν επάνω στους βράχους και στα τοιχώματα, επάνω στους σταλαγμίτες και στους σταλακτίτες. Υπόγεια λουλούδια ήταν ανθισμένα, με χρώματα μοβ, υποκίτρινα, κιτρινόλευκα, γκριζα, μπλε. Μανιτάρια σαν ομπρέλες ορθώνονταν πάνω απ'τα κεφάλια της ομάδας. (Ο Άρνιλεκ έκοψε μερικά μικρότερα καθώς περνούσαν από κοντά τους.) Η Μιράντα δεν διαισθανόταν πλέον τους *Χαρκ'ά'ιμ* εκεί γύρω. Δεν συμπαθούσαν αυτή την υπόγεια ζούγκλα;

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε η Εύνοια τον Άρνιλεκ. «Το μέρος μοιάζει με τεχνητό, θολωτό δάσος της Ρελκάμνια...»

«Περίπου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ή μάλλον όχι, δε νομίζω ότι μοιάζει και τόσο, Εύνοια. Και δεν έχω ξανάρθει εδώ. Δεν πήγα τόσο μακριά εγώ. Τώρα έχουμε απομακρυνθεί πολύ από τα Στρεβλά Ανοίγματα· πάρα πολύ. Ετούτες τις περιοχές δεν τις ξέρω καθόλου· μη βλέπεις που κόβω μανιτάρια. Είναι τα ίδια μ'αυτά που είχα συναντήσει αλλού, και είμαι σίγουρος ότι τρώγονται.»

«Κυκλοφορούν φίδια εδώ μέσα!» τους προειδοποίησε η Κριστίν. «Να προσέχετε.»

«Ναι,» επιβεβαίωσε η Σειρήνα· «τα είδα κι εγώ.» Στο χέρι της είχε ένα από τα πέτρινα τσεκούρια τους.

Ο Ζόραλεμ'σαρ μουρμούρισε κάποιο ξόρκι και είπε: «Πράγματι. Υπάρχουν πολλές μορφές ζωής σε τούτο το μέρος. Μικρές, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί νάναι επικίνδυνες.»

Η Μιράντα, παρατηρώντας τις σκιές κάτω από τα φυτά, πρόσεξε κάποια ερπετά. Κανένα όμως δεν έκανε να την πλησιάσει. Κι εκτός απ'αυτά είδε και άλλα πλάσματα, που θύμιζαν τρωκτικά.

Απόμακρα ακούστηκε ένας βρυχηθμός, και η Γιάαμκα σύριξε και γρύλισε υπόκωφα, ίσως ως απάντηση.

«Ό,τι κι αν ήταν αυτό,» είπε ο Στάνλεϊ, «ελπίζω να μην το συναντήσουμε. Κρατήστε τη γάτα σας σιωπηλή.»

Η Εύνοια χάιδεψε τη ράχη της Γιάαμκα, νιώθοντάς τη μαλακή και ευλύγιστη κάτω από τα δάχτυλά της, αν και καταλάβαινε ότι το ζώο ήταν τσιτωμένο. Δεν το διέκρινε στο σώμα του αλλά το έβλεπε καθαρά στις κινήσεις του και στα μάτια του. *Την τρομάζει ο υπόγειος κόσμος, σκέφτηκε η Εύνοια. Δεν είναι σαν τίποτα που έχει συνηθίσει. Κι αν δεν ήταν για χάρη μας, ποτέ δεν θα κατέβαινε εδώ.*

Για χάρη της Μιράντας και μόνο, ίσως... Άλλωστε, αυτή ήταν που είχε σώσει τη Γιάαμκα από εκείνο τον βούρκο πριν από... Πόσος καιρός είχε περάσει; Πρέπει νάναι κανέναν μήνας πια! συνειδητοποίησε η Εύνοια. *Ένας μήνας, και ακόμα είμαστε παγιδευμένες σε τούτη τη διάσταση! Τι να γίνονταν οι Νομάδες της; Πού να βρίσκονταν;*

Η Κορίνα... Η Κορίνα θα μετάνιωνε για όλ' αυτά!

Όταν νύχτωσε – πράγμα το οποίο έμαθαν επειδή η Μιράντα τούς το είπε – είχαν βγει από το υπόγειο δάσος χωρίς τίποτα να τους επιτεθεί, και σταμάτησαν σε μια σπηλιά για να ξεκουραστούν. Κι εδώ υπήρχε

κάποια βλάστηση, αλλά όχι τόση πολλή. Ο Άρνιλεκ τούς έφτιαξε φαγητό και, μετά, κοιμήθηκαν φυλώντας σκοπιές.

Την επόμενη μέρα, αφού είχαν ξεκινήσει να βαδίζουν, πάντα ακολουθώντας τη γραμμή, η Μιράντα είδε μια πελώρια σκιά στην άκρη του φωτός του δαυλού της και άκουσε έντονο σούρσιμο. Προς στιγμή φοβήθηκε ότι ήταν σπηλαιοσούρτης–

–και δεν ήταν η μόνη, γιατί ο Άρνιλεκ είπε, ξέπνοα: «Σπηλαιοσούρτης, γαμώτο...!»

Αλλά το πλάσμα που αντίκρισαν δεν ήταν σπηλαιοσούρτης. Στην αρχή, η Μιράντα νόμιζε, μάλιστα, πως είχε κάνει λάθος και δεν ήταν καν πλάσμα. Νόμιζε πως ήταν κι άλλες σπηλιές γεμάτες βλάστηση. Ύστερα, όμως, κατάλαβε. Ήταν ένα πλάσμα που σερνόταν στο έδαφος με πολλά μικρά πόδια – κάποιου είδους ερπετό – το οποίο είχε στην πλάτη του φυτά και μανιτάρια. Και δεν έμοιαζε απλά να είχαν κολλήσει επάνω του επειδή είχε περάσει από κάποιο μέρος γεμάτο βλάστηση. Η χλωρίδα ήταν ένα με το πλάσμα. Μια συμβίωση φυτού και ερπετού.

Η Μιράντα είδε τη μουσούδα του να διακρίνεται προς στιγμή μέσα από τη βλάστησή του: δύο γυαλιστερά μαύρα μάτια, πράσινο φολιδωτό δέρμα.

Και μετά άλλο ένα τέτοιο πλάσμα παρουσιάστηκε στο φως του δαυλού της Μιράντας, κι άλλο ένα... και περισσότερα. Διέσχιζαν τη σήραγγα αντίκρου της. Και ήταν μεγάλα. Το καθένα όσο δυο άνθρωποι μαζί.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Άρνιλεκ, παρατηρώντας τα. «Τι είναι, Μιράντα; Φυτά ή ζώα;»

«Κάτι ανάμεσα σε φυτό και ερπετό, υποθέτω.»

Η Εύνοια κοίταξε από ανάμεσά τους, και η Γιάαμκα έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα καθώς τριβόταν πάνω στη Μιράντα.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ζόραλεμ, από πίσω. «Γιατί σταματάμε;»

Η Μιράντα, γυρίζοντας στο πλάι, παραμερίζοντας, του έδειξε το ζωντανό δάσος.

Ο μάγος συνοφρυώθηκε. «Είναι... Ναι, είναι ζώα, αλλά φυτά φυτρώνουν επάνω τους...»

«Θα μπορούσαμε, άραγε, να σκοτώσουμε ένα;» είπε ο Στάνλεϊ, κοιτάζοντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους.

«Δε βλέπεις πόσα είναι;» αντιγύρισε ο Άρνιλεκ. «Θες να μας επιτεθούν;»

«Φιλήσυχα μοιάζουν...»

«Καλύτερα να μη δοκιμάσουμε τη... 'φιλησυχία' τους, όμως.»

Τα πλάσματα διέσχιζαν τη σήραγγα αντίκρυ τους, και δεν ήταν καθόλου λίγα. Ήταν ολόκληρο υπόγειο κοπάδι. Σαν ποτάμι από βλάστηση που κυλούσε αργά, νωχελικά.

«Πρέπει να περάσουμε από μέσα τους,» είπε η Μιράντα, και βάδισε προσεχτικά προς το μέρος τους. Ο Άρνιλεκ, η Εύνοια, και η Γιαάμκα την ακολούθησαν. Η Μιράντα ζύγωσε τα φυτόζωα με προσοχή, και όσο πιο κοντά πήγαινε τόσο περισσότερα πράγματα μπορούσε να διακρίνει γι'αυτά. Έβλεπε τα πολλά μικρά πόδια τους μέσα από τη χλωρίδα· έβλεπε τις μουσούδες τους· έβλεπε τις δύο κοντές ουρές που είχε το καθένα. Κανένα δεν στράφηκε να της επιτεθεί, και η Μιράντα προσπάθησε να διασχίσει το κοπάδι τους. Δεν έκαναν καμία κίνηση να τη σταματήσουν.

Ο Άρνιλεκ, η Εύνοια, και η Γιαάμκα ήρθαν πίσω της. Και μετά, ο Ζόραλεμ'σαρ, ο Στάνλεϊ, η Κριστίν, και η Σειρήνα.

Τα φυτόζωα ήταν γεμάτα έντομα εκτός από βλάστηση, παρατήρησε η Μιράντα. Μυριάδες ζωύφια κυκλοφορούσαν μες στη χλωρίδα τους, ή ζουζούνιζαν γύρω της. Όπως ήταν αναμενόμενο, άλλωστε. Η Μιράντα απομάκρυνε με το χέρι της ένα ιπτάμενο έντομο που έκανε να πλησιάσει το πρόσωπό της.

Η Εύνοια αναρωτήθηκε πού να πήγαιναν όλα αυτά τα ζώα. Γιατί ταξίδευαν; Τι ήταν; «Τα έχεις ξαναδεί;» ρώτησε τον Άρνιλεκ.

«Όχι.»

«Τα έχεις ξανακούσει;»

«Ούτε. Δεν είχα ιδέα ότι τέτοια πράγματα κυκλοφορούν στα Έγκατα. Πρέπει να είμαστε σε μέρη όπου ούτε τα Σκέλη δεν έχουν πάει ποτέ. Ή, αν κάποτε πήγαν, το έχουν πλέον ξεχάσει οι καινούργιες γενεές τους.»

Ενώ είχαν αφήσει το κοπάδι των φυτόζωων πίσω τους, άκουσαν πάλι εκείνη την παράξενη φωνή που έμοιαζε να την παρασέρνει ο άνεμος – χωρίς να φυσά άνεμος μες στα σπήλαια:

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοηθήστε... με...

...βοηθήστε με...

«Ο Διόφαντος!» είπε η Σειρήνα. «Τον ακούτε;»

«Τον ακούμε,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Αγνοήστε τον!» είπε η Κριστίν. «Είναι παγίδα πάλι!»

«Δε νομίζω πως ήταν παγίδα πριν,» διαφώνησε ο μάγος. «Απλώς έ-
τυχε να συναντήσουμε τον σπηλαιολόγο-»

«Ό,τι κι αν είναι! Αγνοήστε το!»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, προπορευόμενη όπως πάντα. «Ας το αγνοή-
σουμε.»

Αλλά πίσω της άκουσε τον Ζόραλεμ να υποτονθορύζει κάποια ξόρκι-
α. Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ε-
νέργειας, υπέθετε η Μιράντα. Και, μετά από λίγο, τον ρώτησε, χωρίς να
στραφεί να τον κοιτάξει: «Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον, Ζόραλεμ;»

«Τίποτα. Ούτε πνεύματα είναι κοντά μας ούτε κάποιος μεγάλος ορ-
γανισμός με ζωτική ενέργεια.»

Αλλά η φωνή δεν είχε πάψει ν'αντηχεί μες στα μυαλά τους κάθε τό-
σο:

...βοήθεια...

...βοηθήστε με...

...βοήθεια...

...βοήθεια...

«Οι Χαρκ'ά'ιμ μάς παρακολουθούν;» ρώτησε ο μάγος.

«Δεν είναι μακριά,» επιβεβαίωσε η Μιράντα.

«Ίσως αυτοί να κάνουν κάτι...» μουρμούρισε σκεπτικά ο Ζόρα-
λεμ'σαρ, σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

«Υποθέτεις,» ρώτησε η Εύνοια, «ότι οι Χαρκ'ά'ιμ στέλνουν τη φωνή;»

«Ίσως. Δεν είμαι σίγουρος.»

«Τότε γιατί μοιάζει με τη φωνή του Διόφαντου;»

«Μπορεί να τη μιμούνται.»

«Τον ξέρουν, δηλαδή;»

«Αν ζούσε εδώ κάτω για χρόνια, το αποκλείεις; Ίσως νάναι φίλοι του.
Ή εχθροί του.»

Η Μιράντα είπε: «Μέχρι στιγμής δεν έχουν κάνει τίποτα εναντίον μας. Γιατί να μας στέλνουν μια παραπλανητική φωνή;»

«Μπορεί να ήθελαν να μας οδηγήσουν στον σπηλαιοσούρτη!» είπε η Κριστίν από πίσω.

«Δεν το θεωρώ πιθανό,» αποκρίθηκε η Μιράντα δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. «Ο σπηλαιοσούρτης μού φάνηκε ότι απλά έτυχε να είναι εκεί.»

«Και οι *Χαρκ'ά'ιμ* δεν ήταν επίσης κοντά;»

Η Μιράντα δεν μίλησε.

«Ήταν ή δεν ήταν, Μιράντα; Λες ότι μπορείς να τους διαισθάνεσαι!»

«Τους διαισθάνομαι. Και, ναι, ήταν κάπου κοντά. Αλλά εξακολουθώ να μην νομίζω ότι μας είχαν στήσει παγίδα.»

Μετά, έφτασαν σε σπηλιές τόσο γεμάτες με αυτόφωτους κρυστάλλους που θα μπορούσες άνετα να ονομάσεις τούτες τις περιοχές *φωτεινό δάσος*. Και δεν ήταν όλοι οι κρύσταλλοι σαν τους προηγούμενους που είχαν κόψει· ήταν διαφόρων ειδών, σχημάτων, και χρωμάτων. Άλλοι φώτιζαν περισσότερο, άλλοι λιγότερο· άλλων η ακτινοβολία ήταν σαν λάμπας, άλλων ήταν σαν ομίχλη. Κάποιοι τραγουδούσαν: εξέπεμπαν ένα ζουζούνισμα, ή ένα μουρμουρητό, ή έναν ήχο που θύμιζε το κελάρυσμα νερού. Έντομα φτεροκοπούσαν ανάμεσα στους πολυειδείς κρυστάλλους· ερπετά τους αγκάλιαζαν λες και τους είχαν ερωτευτεί – γκρίζες σαύρες με δέρμα σαν πέτρα· φίδια κατάλευκα, σχεδόν διαφανή.

Ο Άρνιλεκ κοίταζε τριγύρω μαγεμένος. «Να κόψουμε μερικούς,» είπε. «Να τους πάρουμε μαζί μας. Μα τους *θεούς!*...»

«Προσοχή,» είπε ο Στάνλεϊ επιφυλακτικά. «Το μέρος μπορεί νάναι επικίνδυνο.»

Όσο πιο βαθιά προχωρούσαν, τόσο περισσότεροι γίνονταν οι κρύσταλλοι. Τόσο πιο πυκνό το κρυσταλλικό δάσος.

Η Εύνοια αναφώνησε καθώς αισθάνθηκε κάτι να την τρυπά. Γύρισε και είδε πως η άκρη ενός κρυστάλλου – μια ξιφοειδής αιχμή – είχε σκίσει το μανίκι της στον βραχίονα, και το δέρμα της μαζί, κάνοντας αίμα να κυλήσει. «Είναι κοφτεροί!» προειδοποίησε η Εύνοια τους υπόλοιπους. «Προσέξτε μη σας ακουμπήσουν!»

Η Γιάαμκα γρύλισε, σύριξε.

Η Μιράντα πήρε στο χέρι της ένα πέτρινο τσεκούρι, και ο Άρνιλεκ επίσης, κι άρχισαν να χτυπάνε τους κρυστάλλους που βρίσκονταν στον δρόμο τους, σπάζοντάς τους· γιατί το δάσος είχε πυκνώσει τόσο που δεν τους άφηνε να περάσουν άνετα: κι έτσι κοφτεροί όπως ήταν οι κρύσταλλοι εδώ, κανείς δεν ήθελε να τριφτεί επάνω τους.

Όταν βρήκαν ένα μέρος που μπορούσαν να χαρακτηρίσουν σχετικά ασφαλές, και το οποίο είχαν καθαρίσει από αιχμηρούς κρυστάλλους, σταμάτησαν για να ξεκουραστούν. Ήταν μεσημέρι πλέον, τους έλεγε η Μιράντα.

Ο Άρνιλεκ είχε μαζέψει κάμποσους σπασμένους κρυστάλλους και τους είχε βάλει στον σάκο του. Τώρα, καθισμένος στο έδαφος, τους έβγαλε για να τους μετρήσει, προσέχοντας μην κοπεί σε όσους ήταν αιχμηροί. Μια γκριζόδερμη σαύρα τον πλησίασε– Ο Άρνιλεκ έμεινε ακίνητος, κι έκανε νόημα στην Εύνοια, που επίσης είχε δει τη σαύρα, να μείνει ακίνητη κι εκείνη. Η σαύρα ζύγωσε τους σπασμένους κρυστάλλους· αγκάλιασε έναν απ'αυτούς με τα πόδια της, τυλίγοντας και την ουρά της γύρω του. Ο Άρνιλεκ, αμέσως, άρπαξε έναν από τους κοφτερούς κρυστάλλους και χτύπησε το ερπετό κατακέφαλα, σκοτώνοντάς το.

Στράφηκε στην Εύνοια, μειδιώντας. «Φαγητό.»

Η Εύνοια μόρφασε. «Έχουμε φάει και χειρότερα πράγματα σε τούτη τη διάσταση...»

«Ξέρεις γιατί πήγε ν'αγκαλιάσει αυτόν τον κρύσταλλο;» Ο Άρνιλεκ τράβηξε τη νεκρή σαύρα από εκεί.

«Γιατί;»

«Είναι θερμός. Πιάσ' τον να δεις.»

Η Εύνοια τον άγγιξε, και διαπίστωσε ότι ο Άρνιλεκ είχε δίκιο.

«Όταν τον έκοψα,» της είπε, «ήταν ακόμα πιο ζεστός.»

Μετά, τη ρώτησε, καθώς καθάριζε τη σαύρα με το μαχαίρι του κι εκείνη τον κοίταζε: «Είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου;» Οι υπόλοιποι δεν τους παρακολουθούσαν· είχαν τις δικές τους δουλειές.

Η Εύνοια δεν ήταν βέβαιη τι απάντηση να δώσει. Ήταν θυμωμένη ακόμα μαζί του, ή όχι; Δεν αισθανόταν ιδιαίτερα θυμωμένη αυτή τη στιγμή. «Κοίτα,» του αποκρίθηκε, «δεν είμαι από τα άτομα που κρατάνε κακίες.»

«Αυτό με χαροποιεί,» χαμογέλασε ο Άρνιλεκ.

Η Εύνοια τον αγριοκοίταξε. «Πράγμα που δεν σημαίνει ότι έχω ξεχάσει τι πηγες να κάνεις. Ούτε ότι δηλητηρίασες τη Μιράντα.»

«Μα τον Κρόνο! Τα έχουμε πει, δεν τα έχουμε πει; Δεν τη ‘δηλητηρίασα’ – δεν ήταν δηλητήριο! Και η ίδια με ρώτησε μετά αν έχω κι άλλες ρίζες για... μελλοντική χρήση.» Χαμογέλασε ξανά.

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι, μη μπορώντας παρά να χαμογελάσει κι εκείνη.

«Όταν επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια,» είπε ο Άρνιλεκ, «ελπίζω να μη χαθούμε. Θα ήθελα να δω πώς είστε εκεί. Επειδή είστε Θυγατέρες της Πόλης, εννοώ, και λέτε πως εδώ δεν έχετε τις δυνάμεις που έχετε στην Ατέρμονη Πολιτεία...»

«Περίμενε να επιστρέψουμε, πρώτα,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Περίμενε να επιστρέψουμε.»

Ύστερα, η περιέργειά της την παρακίνησε να ρωτήσει: «Αλήθεια, Άρνιλεκ, τι σε έκανε να περάσεις τη διαστασιακή δίοδο στη Β’ Κατωρίγια Συνοικία;»

«Με κυνηγούσαν. Είδα την απαγορευτική πινακίδα εκεί και σκέφτηκα ότι θα ήταν καλό μέρος για να τους κάνω να με χάσουν. Δε θα μ’ακολουθούσαν, μάλλον’ θα φοβόνταν.»

«Εσύ δεν φοβόσουν;»

«Φοβόμουν αυτούς περισσότερο. Και δεν σκόπευα να περάσω τη δίοδο.»

«Γιατί την πέρασες;»

«Γιατί, τελικά, δεν σταμάτησαν μπροστά στην πινακίδα’ συνέχισαν να έρχονται, και συνέχισα κι εγώ να τρέχω... και μετά... μετά έβλεπα εκείνο τον περιστρεφόμενο κρύσταλλο στο βάθος, κι ο δρόμος άρχιζε να παίρνει παράξενες κλίσεις. Αλλά έτρεχα για να τους ξεφύγω και δεν σταμάτησα’ απλώς κοίταζα τριγύρω για να βρω κανένα παράπλευρο σοκάκι και να πεταχτώ προς τα εκεί. Δεν είδα όμως ούτε ένα, και ο κρύσταλλος είχε ξαφνικά γίνει... πελώριος. Ο άνεμος που προκαλούσε με άρπαξε μέσα του και...» ανασήκωσε τους ώμους, «ήμουν εδώ. Στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, κοντά στα Μεσοέλη. Τη γαμήσαμε, σκέφτηκα, και είχα δίκιο. Η πινακίδα δεν έλεγε βλακείες, τελικά.»

«Βλακείες; Δεν είχες ξανακούσει για τον Ξεχασμένο Τόπο;»

«Ποιον Ξεχασμένο Τόπο;»

«Αυτή την ενδοδιάσταση έτσι τη λένε στη Ρελκάμνια – ο Ξεχασμένος Τόπος – γιατί ποτέ κανείς δεν έχει επιστρέψει από εκεί.»

«Δεν είμαι από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν ήξερα τίποτα γι' αυτή τη δίοδο.»

«Από πού είσαι;»

«Από την Ακμή.»

Η Εύνοια ήξερε πού βρισκόταν αυτή η συνοικία: ανατολικά της Β' Κατωρίγιας, πέρα από τη Φιλήκη, νότια των Ήμερων Συνοικιών. «Και τι έκανες στη Β' Κατωρίγια; Πώς βρέθηκες κυνηγημένος εκεί;»

«Άσ' το, μην το ψάχνεις. Περίεργη ιστορία. Γι' άλλη φορά, ίσως.» Είχε τελειώσει με το καθάρισμα της σάυρας. «Ας το ψήσουμε αυτό, να δούμε αν τρώγεται.»

Το απόγευμα, διέσχιζαν πάλι το κρυσταλλικό δάσος, και σύντομα οι κρύσταλλοι έπαψαν να είναι τόσο αιχμηροί γύρω τους. Η Μιράντα προπορευόταν ακολουθώντας τη γραμμή, οδηγώντας τους υπόλοιπους. Δεν κρατούσε δαυλό πλέον· κανείς τους δεν κρατούσε δαυλό. Δεν υπήρχε λόγος για δικό τους φως· οι αυτόφωτοι κρύσταλλοι πρόσφεραν αρκετό φωτισμό για να μπορούν να ταξιδεύουν. Η Μιράντα βαστούσε μόνο ένα πέτρινο τσεκούρι, για να σπάει ό,τι εμπόδια έβρισκε μπροστά της. Ορισμένοι κρύσταλλοι διαλύονταν από το πρώτο χτύπημα· κάποιοι άλλοι αντιστέκονταν περισσότερο.

Η ομάδα βγήκε από το κρυσταλλικό δάσος προτού νυχτώσει. «Θα βαδίσουμε καμια ώρα ακόμα,» είπε η Μιράντα, και κανείς δεν διαφώνησε.

«Ακολουθούμε τη γραμμή, έτσι;» ρώτησε η Ζόραλεμ'σαρ.

«Εννοείται, Ζόραλεμ.»

Ο Στάνλεϊ είπε, κουρασμένα: «Σαν χαμένος χρόνος μου φαίνεται εμένα αυτό. Βλέπετε να φτάνουμε πουθενά; Δε φτάνουμε πουθενά, γαμώτο! Και έχει κανένας σκεφτεί πώς θα επιστρέψουμε στην επιφάνεια; Θυμάσαι, Μιράντα, πώς να επιστρέψουμε;»

«Θα τα καταφέρουμε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Εν ολίγοις, δεν θυμάσαι!»

«Θα βγούμε, Στάνλεϊ. Αφού υπάρχουν ανοίγματα που οδηγούν στα Έγκατα, θα βγούμε.»

«Προτού μας πλακώσει κανένα σκουλήκι κι εμάς;»

Κανείς δεν του απάντησε σ' αυτό.

Το βράδυ σταμάτησαν σε μια σπηλιά που η Μιράντα ήταν βέβαιη ότι βρισκόταν πιο κοντά στην εξωτερική μεριά του κυλίνδρου. Πριν φτάσουν εκεί, είχε νιώσει πάλι μια αλλαγή γύρω της η οποία πρέπει να οφειλόταν στις ελκτικές δυνάμεις. Κανείς άλλος δεν φαινόταν να το έχει αντιληφτεί. Κανείς δεν είχε πει τίποτα. Και η Μιράντα δεν το θεώρησε σκόπιμο να τους το αναφέρει· δεν βοηθούσε σε κάτι.

Κοιμήθηκαν μέσα στο σπήλαιο φυλώντας βάρδιες.

Την τελευταία σκοπιά την είχε η Εύνοια και, καθώς καθόταν επάνω σε μια πέτρα, με το δόρυ της στο χέρι και με τη Γιάαμκα κουλουριασμένη κοντά της, είδε μια πελώρια σκιά πέρα από το άνοιγμα της σπηλιάς. Το φως της φωτιάς που είχαν ανάψει με φυτά του υπόγειου κόσμου ίσα που έφτανε ως εκεί, αλλά η Εύνοια κατάλαβε τι ήταν. Δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο εδώ πέρα.

«Ξυπνήστε!» φώναξε καθώς πεταγόταν όρθια. «Ξυπνήστε! Σπηλαιοσούρτης! Σπηλαιοσούρτης!»

Οι άλλοι τινάχτηκαν, ανασηκώθηκαν, πιάνοντας όπλα. Κανένας δεν κοιμόταν βαθιά· άπαντες ήταν διαρκώς σε εγρήγορση: το περιβάλλον δεν τους άφηνε να χαλαρώσουν.

Η Γιάαμκα συσπειρώθηκε, γρυλίζοντας, δείχνοντας τα δόντια της προς το άνοιγμα της σπηλιάς.

Ο σπηλαιοσούρτης προσπάθησε να μπει, και φάνηκε να δυσκολεύεται να περάσει, πελώριος καθώς ήταν.

«Γαμώ τη μάνα του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Ελάτε απ' την άλλη!» τους είπε η Μιράντα. «Απ' την άλλη – γρήγορα!»

Τα πράγματά τους δεν τα είχαν απλωμένα· ήταν όλα μαζεμένα στους σάκους τους, για περίπτωση κινδύνου όπως ετούτη. Κοιμόνταν τυλιγμένοι στις κάπες τους, με τα όπλα τους από κοντά. Τώρα, εγκαταλείποντας μόνο τη φωτιά τους πίσω, έτρεξαν προς το δεύτερο άνοιγμα της σπηλιάς και βγήκαν από εκεί, προτού τους προλάβει ο σπηλαιοσούρτης. Συνέχισαν να τρέχουν, στρίβοντας από δω κι από κει, και μετ'άσ'τάθηκαν και περίμεναν. Η Μιράντα, ο Άρνιλεκ, η Εύνοια, και ο Στάνλεϊ κρατούσαν φωτεινούς κρυστάλλους.

«Δε νομίζω ότι έρχεται,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, αλλά μουρμούρισε ένα ξόρκι κι έμεινε για λίγο ακίνητος, με τα χέρια του ενωμένα μπροστά του, σχηματίζοντας ένα μαγικό σύμβολο με τα δάχτυλα· τα βλέφαρά του ήταν κλειστά, το μέτωπό του ζαρωμένο. Ύστερα άνοιξε τα μάτια, διέλυσε το σύμβολο από μπροστά του, και είπε: «Είναι μακριά. Τον αισθάνομαι, αλλά είναι μακριά. Μια πελώρια μορφή ζωής.»

Ευτυχώς, ο σπηλαιολογός δεν ήταν στον δρόμο τους, δεν ήταν προς στροφή Νύχτας, και η Μιράντα τούς οδήγησε ξανά επάνω στη γραμμή. Διέσχισαν σήραγγες και σπηλιές, βλέποντας γύρω τους πέτρες, σταλαγμίτες, σταλακτίτες, λίγη βλάστηση κάπου-κάπου, και κανένα μικρό υπόγειο πλάσμα. Βρίσκονταν πιο κοντά στην εξωτερική μεριά του κυλίνδρου απ'ό,τι στην εσωτερική· η Μιράντα ήταν σίγουρη, ένιωθε την κατεύθυνση των ελκτικών δυνάμεων της διάστασης.

Το μεσημέρι, όταν είδαν φως να έρχεται από ένα άνοιγμα, νόμισε για μια στιγμή ότι ίσως να είχαν, κατά τύχη, βρει έξοδο προς την εξωτερική μεριά του κυλίνδρου της Διπλωμένης Γης.

Αλλά δεν ήταν έξοδος.

Ήταν η σπηλιά για την οποία ο Διόφαντος είχε μιλήσει στη Σειρήνα πριν από καιρό.

(21)

Το Μηχάνημα στο Σπήλαιο

Το σπήλαιο ήταν πελώριο και στα τοιχώματά του υπήρχαν ενεργειακοί σχηματισμοί σαν αναρριχώμενα φυτά. Το ίδιο και στο ταβάνι, και στο πάτωμα. Το ίδιο και στον αέρα. Ενεργειακά δέντρα φύτρωναν από κάτω προς τα πάνω και από πάνω προς τα κάτω.

Στο κέντρο του σπηλαίου έστεκε ένα μηχάνημα με πλήκτρα επάνω του, και ενδείξεις, και φωτάκια σταθερά αναμμένα ή που αναβόσβηναν σε τακτά χρονικά διαστήματα. Φαινόταν να βρίσκεται σε λειτουργία. Γύρω του απλώνονταν καλώδια τα οποία αιωρούνταν, ταλαντευόμενα, ερχόμενα σε επαφή με τα ενεργειακά δέντρα. Το μηχάνημα δεν ήταν μεγαλύτερο από ένα οικιακό ψυγείο της Ρελκάμνια.

Στην υπόλοιπη σπηλιά, γύρω από το μηχάνημα, ήταν σκορπισμένα διάφορα εργαλεία, αντικείμενα, και κόκαλα: και όλα έμοιαζε να τα κοιτάξεις μέσα από κάποιο γυαλί που τα διαστρέβλωνε με φρικτούς τρόπους. Ήταν σαν να είχες περάσει τις φωτογραφίες τους στη μνήμη ενός μηχανικού συστήματος με λειτουργίες για επεξεργασία εικόνας και να τις είχες τραβήξει τυχαία από δω κι από κει, δίνοντάς τους σχήματα που κανονικά δεν θα μπορούσαν να έχουν.

Το μόνο πράγμα που δεν ήταν αλλοιωμένο μέσα στη σπηλιά ήταν το ψηλό μηχάνημα στο κέντρο της.

«Το βρήκαμε!» αναφώνησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Το βρήκαμε!» Τα μάτια του γυάλιζαν, κοιτάζοντας τον παράξενο χώρο αντίκρυ τους με μεγάλο ενδιαφέρον. Το ενδιαφέρον ενός μάγου του τάγματος των Ερευνητών.

Η Σειρήνα τούς προειδοποίησε αμέσως: «Ο Διόφαντος μού είχε πει ότι είναι επικίνδυνο να μπεις. Πολύ επικίνδυνο.»

«Αυτό,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «είναι προφανές. Από την αλλοίωση των πραγμάτων, αν μη τι άλλο.»

«Γιατί έχουν γίνει έτσι, μάγε;» ρώτησε ο Στάνλεϊ.

«Από την επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες της διάστασης, υποθέτω.»

«Νόμιζα ότι αυτές σε καίνε.»

Ο μάγος έμεινε σιωπηλός· ίσως να θυμόταν ξανά πώς είχε σκοτωθεί η γυναίκα του στο ενεργειακό δέντρο της Κακόπολης, σκέφτηκε η Εύνοια.

Η Μιράντα μπορούσε να αισθανθεί την ενέργεια αντίκρυ της πολύ έντονα, όπως και την ενέργεια στην «Αρένα του Φωτός» του Δεύτερου Σκέλους. Αλλά επίσης καταλάβαινε ότι εδώ υπήρχε μια διαφορά. Στην Αρένα του Φωτός αυτό που συνέβαινε ήταν φυσικό, ομαλό. Εδώ ήταν βίαιο, άκομψο. Το μηχάνημα στο κέντρο του σπηλαίου δρούσε ως ενεργειακός μαγνήτης, τραβώντας έξω από τη διάσταση τις ενέργειές της.

Ο Άρνιλεκ ρώτησε, σπάζοντας την ξαφνική σιωπή που είχε πέσει ανάμεσά τους: «Τι κάνουμε τώρα; Θα πάρουμε το μηχάνημα; Πώς θα το φτάσουμε εκεί που είναι; Μπορείς να το φτάσεις, Μιράντα; Χωρίς να πάθεις τίποτα;»

Χωρίς να πάθω τίποτα... Δεν ήταν σίγουρη. Η ενέργεια εδώ, αν και ίδιας φύσης με την ενέργεια στην Αρένα του Φωτός, έβγαινε με διαφορετικό τρόπο. Ίσως να την έβλαπτε, ή ίσως όχι. Μονάχα μία μέθοδος υπήρχε για να το ανακαλύψει.

Έκανε ένα βήμα μπροστά–

Η Εύνοια τής άρπαξε το χέρι, τραβώντας την πίσω. «Περίμενε! Άσε τον Ζόραλεμ να το εξετάσει πρώτα.»

Η Μιράντα στράφηκε στον μάγο με ερωτηματική έκφραση στο πρόσωπό της.

Η Γιαάμκα έβγαλε ένα χαμηλό γρύλισμα.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Ναι, περίμενε... Ή... Τι αισθάνεσαι; Πες μου τι αισθάνεσαι εδώ.»

Η Μιράντα τού εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε ένα ξόρκι και έμεινε για λίγο ακίνητος, ατενίζοντας το σπήλαιο με τα ενεργειακά δέντρα, το μυστηριώδες μηχάνημα, και τα αλλοιωμένα πράγματα. Μετά είπε: «Είναι σίγουρα η ίδια μορφή ενέργειας. Εγώ δεν παρατηρώ καμία διαφορά, αλλά δεν αμφιβάλω γι'αυτό που λες, Μιράντα. Είσαι κομμάτι της Διπλωμένης Γης πλέον.»

Και συνέχισε: «Θα μπορούσα να επιχειρήσω να απομακρύνω τις ενέργειες από το πέρασμά μας, με Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, ώστε να πλησιάσουμε το μηχάνημα. Αν και υποθέτω πως αυτό θα χρειαστεί αξιοσημείωτη προσπάθεια από μέρους μου· οι ενέργειες φαίνονται δυνατές εδώ, και άγριες.»

Ο Στάνλεϊ είπε: «Εμένα μου θυμίζει εκείνο το δωμάτιο στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού.»

«Ναι, μοιάζει,» παραδέχτηκε ο Ζόραλεμ'σαρ, «με το ενεργειακό κέντρο του πύργου. Αλλά δεν είναι το ίδιο. Αυτό εδώ» – έδειξε τη σπηλιά – «το έκαναν άνθρωποι. Εκείνο το έκανε μια οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο.»

Η Μιράντα είπε: «Θα δοκιμάσω να έρθω σε επαφή με τις ενέργειες»· και όλοι σώπασαν και περίμεναν.

Η Μιράντα έκανε ένα βήμα μπροστά. Κι άλλο ένα. Κι άλλο ένα. Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τις παλλόμενες ενέργειες που κατέρχονταν σαν παγωμένο φως, σαν σταλακτίτες, από το ταβάνι του σπηλαίου. Αισθάνθηκε ένα ελαφρύ τράνταγμα εντός της, αλλά όχι τόσο δυνατό ώστε να τη μετακινήσει από τη θέση της. Το σημάδι των θυγατέρων στο πέλμα της πονούσε, καθώς και το σημείο στη δεξιά της κνήμη όπου είχε βάλει τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού: αλλά ούτε αυτοί οι πόνοι ήταν τόσο δυνατοί – ενοχλήσεις μονάχα.

Η ενέργεια εδώ ήταν άγρια – *οργισμένη*, θα μπορούσες να πεις – μα δεν έβλαπτε τη Μιράντα.

Η οποία έκανε ακόμα ένα βήμα, μπαίνοντας στο σπήλαιο, βαδίζοντας ανάμεσα στα παλλόμενα ενεργειακά δέντρα.

Όταν είχε γλιστρήσει μέσα στις ενέργειες της Αρένας του Φωτός, νόμιζε ότι κολυμπούσε σ'ένα ποτάμι με ομαλή ροή. Εδώ ήταν σαν να κολυμπούσε σε ταραγμένη θάλασσα. Αλλά και στις δύο περιπτώσεις η Μιράντα ήταν ψάρι: δεν μπορούσε να πνιγεί.

Ήταν στο στοιχείο της.

Αυτό το στοιχείο, όμως, σε τούτο το σπήλαιο βρισκόταν σε μια κατάσταση μπλοκαρισμένης μεταμόρφωσης, συνειδητοποίησε σύντομα η Μιράντα. Το μηχάνημα που το Πρώτο Σκέλος είχε φέρει εδώ (γιατί ποιος άλλος μπορεί να το είχε φέρει;) ήταν φτιαγμένο όχι μόνο για να τραβήξει τις πρωταρχικές ενέργειες της διάστασης από το εσωτερικό

της αλλά και για να τις αλλάξει με κάποιο τρόπο. Η Μιράντα υποπτευόταν ότι είχαν προσπαθήσει να φτιάξουν διαστασιακή δίοδο χρησιμοποιώντας τις ενέργειες – και είχαν αποτύχει. Είχαν σκοτωθεί όλοι, και τα απομεινάρια τους είχαν μείνει παγωμένα και αφύσικα αλλοιωμένα εδώ μέσα.

Η Μιράντα βάδιζε τώρα δίπλα σε κάτι σκελετούς τραβηγμένους προς απίστευτες μεριές· και λίγο πιο πέρα ήταν εξοπλισμοί και συσκευές και ταξιδιωτικά είδη που τεντώνονταν και συστρέφονταν και διπλώνονταν με εξωφρενικούς τρόπους.

Ολόκληρο το Πρώτο Σκέλος πρέπει να βρισκόταν μέσα σε τούτη τη σπηλιά όταν το κακό είχε συμβεί. Ήταν, αναμφίβολα, αρκετά μεγάλη για να χωρά ακόμα και πεντακόσιους ανθρώπους. Ίσως και περισσότερους. Κι αν κάποιοι είχαν επιβιώσει, μάλλον είχαν χαθεί στα Έγκατα.

Οι αλλοιωμένες πρωταρχικές ενέργειες προσπαθούσαν τώρα να αλλοιώσουν και τη Μιράντα. Το κατάλαβε όταν ήταν πια σχεδόν στο κέντρο του σπηλαίου, όχι πολύ μακριά από το μηχάνημα. Στην αρχή δεν το είχε αντιληφτεί, σαν η δράση τους επάνω της να ήταν ύπουλη – ένα δηλητήριο που δεν σε επηρεάζει αμέσως αλλά υποβόσκει. Η Μιράντα πάλεψε μαζί τους για να κρατήσει τον εαυτό της όπως ήταν. Νόμιζε πως ήθελαν να την ακινητοποιήσουν για πάντα εδώ – να την παγώσουν – και να αλλοιώσουν τη μορφή της όπως όλων των άλλων πραγμάτων που έβλεπε.

Η πάλι της δεν ήταν ορατή σ'αυτούς που την κοίταζαν από την είσοδο του σπηλαίου. Το μόνο που είδαν ήταν ότι το βάδισμά της έγινε λιγάκι πιο αργό.

Η Εύνοια αμέσως ανησύχησε για την Αδελφή της. *Της συμβαίνει κάτι; αναρωτήθηκε.* Αλλά έμεινε σιωπηλή, κοιτάζοντας με τη γροθιά της σφιγμένη.

Μετά η Μιράντα γονάτισε, απρόσμενα, στο ένα γόνατο βγάζοντας μια κραυγή.

«Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια.

Εκείνη έμεινε ακίνητη, παλεύοντας μέσα της πιο έντονα τώρα με τις πρωταρχικές ενέργειες της διάστασης που προσπαθούσαν να την παγώσουν στο σπήλαιο.

«Μιράντα!» της φώναξε πάλι η Εύνοια.

Η Μιράντα δεν είχε χρόνο να της απαντήσει· έπρεπε να έχει όλη της την προσοχή στραμμένη στη μάχη της με τις αλλοιωμένες ενέργειες, ώστε να φέρει την επίδρασή τους σε μια ισορροπία γύρω από τον εαυτό της. Όταν το κατάφερνε αυτό, ήταν βέβαιη πως θα μπορούσε να συνεχίσει την πορεία της άφοβα.

Η Εύνοια στράφηκε στο Ζόραλεμ'σαρ. «Κάνε κάτι για να τη βοηθήσεις!» του είπε. «Έχει κάπως επηρεαστεί εκεί μέσα!»

«Δεν έπρεπε να είχε μπει...» μουρμούρισε ο Άρνιλεκ.

Η Γιάαμκα σύριζε και γρύλιζε.

Ο Ζόραλεμ έκανε γρήγορα ένα ξόρκι, και οι ενέργειες μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς φάνηκαν να πάλλονται πιο έντονα από πριν, σαν αέρας να της χτυπούσε. Η όψη του μάγου φανέρωνε μεγάλη αυτοσυγκέντρωση· τα χέρια του σχημάτιζαν σύμβολα, τεντωμένα προς το σπήλαιο. Οι ενέργειες παραμέρισαν, θυμίζοντας φωτεινά δίχτυα, σχηματίζοντας ένα πέρασμα ανάμεσά τους.

Ο Ζόραλεμ βάδισε προς τα εκεί, σταθερά αλλά όχι γρήγορα· μάλλον δεν μπορούσε να κινηθεί γρήγορα ενώ συνέχιζε να χρησιμοποιεί τη μαγεία του. Η Εύνοια τον ακολούθησε, βλέποντας ιδρώτα να κυλά στο στρογγυλωπό πρόσωπό του, το οποίο ήταν βαθιά ρυτιδωμένο· τα μάτια του ήταν μισάνοιχτα, τα μαύρα φρύδια του είχαν σμίξει πάνω στο γαλανό δέρμα του.

Η Γιάαμκα ήρθε πίσω από την Εύνοια, συνεχίζοντας να γρυλίζει υπόκωφα.

Η Εύνοια δεν κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της για να δει τι έκαναν οι άλλοι – μόνο η Μιράντα την ενδιέφερε τώρα – αλλά δεν νόμιζε ότι ακολουθούσαν. Είχαν μείνει στην αρχή του σπηλαίου. Και δεν τους αδικούσε. Το μέρος ήταν τρομαχτικό.

Άκουγε τον Ζόραλεμ'σαρ να αναπνέει βαριά καθώς βάδιζε, σαν να είχε χρέξει χιλιόμετρα, ή σαν να συγκρατούσε κάποιο τρομερά μεγάλο βάρος. Μπροστά τους τα ενεργειακά δίχτυα άνοιγαν, παραμέριζαν, σχημάτιζαν σήραγγες.

Η Μιράντα ήταν ακόμα γονατισμένη στο ένα γόνατο, κι ακόμα πάλευε ψυχικά και νοητικά με τις αλλοιωμένες πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης, αλλά αισθάνθηκε ότι κάτι άλλαζε στον χώρο. Κά-

τι έπαιζε με τις ενέργειες. Τις έσπρωχνε από δω κι από κει, όπως σπρώχνεις αραχνοϊστούς.

Ο Ζόραλεμ, σκέφτηκε η Μιράντα, που είχε τα μάτια της κλειστά καθώς πολεμούσε τον άυλο εχθρό της και δεν τολμούσε να τα ανοίξει τώρα, ούτε να στρέψει το κεφάλι της πίσω για να κοιτάξει. Ο Ζόραλεμ πρέπει να έρχεται για μένα. Και η Εύνοια πρέπει νάναι μαζί του. Η Εύνοια σίγουρα θα είναι μαζί του. Η ανόητη! Δε μπορεί να κάνει τίποτα για να με βοηθήσει!

Ο Ζόραλεμ'σαρ και η Εύνοια πλησίαζαν τώρα τη Μιράντα, την έβλεπαν αντίκρυ τους, στο πέρας του περάσματος που ο μάγος δημιουργούσε με την τέχνη του. Η Εύνοια έτρεξε κοντά στην Αδελφή της, η οποία ξαφνικά σηκωνόταν από τη γονατιστή της θέση.

«Μιράντα!»

Η Μιράντα στράφηκε. Δεν αισθανόταν πλέον την αλλοιωμένη ενέργεια να προσπαθεί να την παγιδέψει· ο Ζόραλεμ την είχε παραμερίσει.

«Τι κάνετε εδώ;» είπε, ξέπνοη. «Δεν έπρεπε να είχατε έρθει εδώ!»

Ο μάγος δεν μίλησε. Βρισκόταν σε κατάσταση έντονης αυτοσυγκέντρωσης, με τα μάτια στενεμένα· ιδρώτας γυάλιζε πάνω στο γαλανό-δερμο πρόσωπό του. *Μα τον Κρόνο, σκέφτηκε η Μιράντα, τι θα γίνει όταν κουραστεί – όταν δεν μπορεί άλλο να κρατά μακριά τις ενέργειες;*

«Πρέπει να φύγετε!» είπε στην Εύνοια. «Τώρα!»

«Μα... είχες... Τι είχες πάθει, Μιράντα;»

«Οι ενέργειες προσπαθούσαν να με παγιδέψουν, αλλά θα τις νικούσα, θα τα κατάφερνα. Εσείς οι δυο όμως... Αν ο Ζόραλεμ κουραστεί θα πεθάνετε κι οι δύο!»

«Το μηχάνημα...» είπε ο μάγος τρίζοντας τα δόντια. «Το μηχάνημα μόνο... Να το φτάσουμε...»

Η Εύνοια έβλεπε ότι, όντως, το μηχάνημα δεν ήταν μακριά.

«Να το κλείσουμε...» συνέχισε ο Ζόραλεμ, και βάδισε προς αυτό, επεκτείνοντας τη σήραγγά του, απομακρύνοντας τις παλλόμενες ενέργειες που έτριζαν και ακτινοβολούσαν ολόγυρά τους.

Η Εύνοια, ρίχνοντας μια ματιά πίσω τους, προς την είσοδο, είδε ότι η προηγούμενη σήραγγα που είχαν διασχίσει είχε τελείως διαλυθεί. Μόνο ενεργειακά δίκτυα φαίνονταν, σπινθηροβολώντας και τρεμοπαίζοντας. *Έχουμε αποκλειστεί!*

Ο Ζόραλεμ'σαρ βάδισε πρώτος, αργά, σταθερά, συνεχίζοντας να χρησιμοποιεί τη μαγεία του, και οι δύο Θυγατέρες και η μεγάλη γάτα τον ακολούθησαν. Η Γιάαμκα έβγαζε φοβισμένες φωνές και τριβόταν πάνω στα πλευρά της Μιράντας, η οποία την καβάλησε γιατί αισθανόταν κουρασμένη από τη μάχη της με τις πρωταρχικές ενέργειες. Η Γιάαμκα δεν έφερε καμία αντίρρηση· έμοιαζε ικανοποιημένη να την κουβαλά.

Η ενεργειακή σήραγγα του Ζόραλεμ'σαρ τούς οδήγησε στο μηχάνημα, που ήταν γεμάτο φωτάκια και ενδείξεις και πλήκτρα.

«Δε μοιάζει με τίποτα που έχω ξαναδεί,» παρατήρησε η Εύνοια. «Από πού κλείνει;»

«...Βρείτε τον διακόπτη...» Ο μάγος μιλούσε μετά δυσκολίας. «Γρήγορα!» Η Εύνοια και η Μιράντα φοβόνταν ότι βρισκόταν στα όρια της λιποθυμίας. Κι αν λιποθυμούσε... *Αν λιποθυμήσει, σκέφτηκε η Μιράντα, αυτός και η Εύνοια θα καούν, μάλλον, και μόνο τα κόκαλά τους θα μένουν, αλλοιωμένα για πάντα εδώ μέσα.*

Κατέβηκε από τη ράχη της Γιάαμκα και κοίταξε το μηχάνημα από κοντά, παρατηρώντας τις ενδείξεις του, και τις λέξεις και τα σύμβολα που ήταν επάνω σε διάφορα σημεία του. Πού βρισκόταν ο διακόπτης που το απενεργοποιούσε; Η Εύνοια είχε δίκιο: δεν έμοιαζε με τίποτα που είχαν ξαναδεί. Πώς το είχαν φτιάξει οι άνθρωποι του Πρώτου Σκέλους;

«Γρήγορα!» γρύλισε ο Ζόραλεμ'σαρ, ενώ οι ενέργειες ολόγυρά τους τρεμόπαιζαν έντονα. Οι τρεις τους και η μεγάλη γάτα βρίσκονταν τώρα κλεισμένοι σε μια ενεργειακή σφαίρα που περιλάμβανε αυτούς και τη μηχανή.

«Ζόραλεμ,» είπε η Μιράντα, «το μηχάνημα τροφοδοτείται με ενέργεια από τη διάσταση. Μπορείς ν'απομακρυνείς την ενέργεια από γύρω του, ώστε τα καλώδιά του να μην τη φτάνουν; Γιατί δεν ξέρω τι διακόπτη να πατήσω εδώ πέρα, κι αν κάνω λάθος....»

Ο μάγος μουρμούρισε λόγια ξανά, απλώνοντας τα χέρια του δεξιά κι αριστερά, ενώ σχημάτιζε σύμβολα με τα δάχτυλά του. Έμοιαζε να προσπαθεί να κρατήσει μακριά τοίχους που ήθελαν να τον συνθλίψουν. Οι ενέργειες έτριζαν και βούιζαν και τρεμόπαιζαν και πάλλονταν ολόγυρά τους...

...αλλά απομακρύνθηκαν αρκετά από το μηχάνημα. Τα καλώδιά του, που πριν αιωρούνταν αγγίζοντας τα ενεργειακά δέντρα, έπεσαν τώρα στη γη, συρίζοντας και σπινθηροβολώντας προς στιγμή.

Όμως η λειτουργία του δεν έπαψε: τα φωτάκια του συνέχιζαν να είναι αναμμένα, οι ενδείξεις του δεν είχαν απενεργοποιηθεί.

Και ούτε τα ενεργειακά δέντρα είχαν εξαφανιστεί από το σπήλαιο.

Η Μιράντα κατάλαβε. «Πρέπει νάχει κάποια μπαταρία στο εσωτερικό του η οποία φορτιζόταν από τις ενέργειες.» Κι άρχισε ν'αγγίζει το μηχάνημα από δω κι από κει, ψάχνοντας για εγχοπές. Βρήκε μια κλειστή θυρίδα, γύρισε το μάνταλο που την ασφάλιζε, και την άνοιξε. Μέσα ήταν όντως μια μεγάλη μπαταρία. Η Μιράντα τράβηξε ένα ξιφίδιο και το χρησιμοποίησε για να τη σπρώξει έξω.

Η μπαταρία πετάχτηκε στο έδαφος.

Το μηχάνημα απενεργοποιήθηκε. Όλα του τα φωτάκια έσβησαν, οι ενδείξεις του νεκρώθηκαν.

Τα ενεργειακά δέντρα συνέχιζαν να υφίστανται μέσα στο σπήλαιο.

Η Εύνοια κοίταζε γύρω τους με τρόμο. «Δεν... δεν...» ψέλλισε.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε η Μιράντα. Το μηχάνημα δεν διατηρούσε τα ενεργειακά δέντρα. Όπως δεν χρειαζόταν και για να διατηρεί το ενεργειακό δέντρο στην Κακόπολη. *Τι ανόητοι που ήμασταν! Χάσαμε χρόνο! «Ζόραλεμ...»*

«Απενεργοποίησέ το, Μιράντα!» έτριξε απεγνωσμένα τα δόντια του ο μάγος. «Κλείσ' το!»

«Το έκλεισα, αλλά τα ενεργειακά δέντρα εξακολουθούν να υπάρχουν. Το μόνο που...» Ένωθε μια αλλαγή, δεν ένιωθε; «Το μόνο που νιώθω είναι...» Τι αλλαγή; Έστρεψε τις αισθήσεις της εκεί για μερικές στιγμές, μονάχα εκεί... Ναι, φυσικά! «Οι ενέργειες δεν είναι αλλοιωμένες πλέον. Το μηχάνημα τις αλλοιώνε. Τώρα είναι οι φυσικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης, αν και τραβηγμένες βίαια από μέσα της.»

«Θα μας σκοτώσουν!» γρύλισε ο Ζόραλεμ. «Δε μπορώ να τις συγκρατώ άλλο!»

Η Μιράντα σκέφτηκε γρήγορα, και κατέληξε ότι μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να γλιτώσουν. Δε γινόταν αλλιώς. «Αδελφή μου,» είπε, «πρέπει να μ'εμπιστευτείς, εντάξει;»

«Πάντα σε εμπιστεύομαι, Μιράντα.»

«Αλλιώς θα σκοτωθείτε.»

«Τι θες να κάνουμε;»

Η Μιράντα είπε στον μάγο: «Ανέβα στη Γιάαμκα και πήγαινε προς την είσοδο του σπηλαίου. Δε θα βαδίζεις, μόνο θα κρατάς τις ενέργειες μακριά σας. Εύνοια, θα πας μαζί τους. Φύγετε – τώρα!»

Δεν έφεραν αντίρρηση. Ο μάγος καβάλησε τη Γιάαμκα – με προσοχή, για να μη χάσει την αυτοσυγκέντρωσή του κι αφήσει τις παλλόμενες ενέργειες να τους καταπιούν – και δημιούργησε ξανά μια σήραγγα προς την έξοδο. Δεν έφτανε ως εκεί αλλά ήταν στη σωστή κατεύθυνση.

Η Εύνοια βάδισε και η Γιάαμκα την ακολούθησε, με τον μάγο στην πλάτη της, ύστερα από προτροπή της Μιράντας.

Καθώς απομακρύνονταν, οι παλλόμενες ενέργειες επέστρεψαν γύρω από τη Μιράντα. Αλλά τώρα δεν ήταν αλλοιωμένες από την επίδραση του μηχανήματος. Η Θυγατέρα βρισκόταν στο στοιχείο της χωρίς το στοιχείο αυτό να είναι δηλητηριασμένο.

Τα μάτια της ήταν στραμμένα στην Εύνοια, τον Ζόραλεμ'σαρ, και τη Γιάαμκα που πήγαιναν προς την είσοδο του σπηλαίου δίχως καθυστέρηση, περιστοιχισμένοι πάντα από μια μικρή ενεργειακή σήραγγα. Όταν έφτασαν έξω, ο μάγος έπεσε από τη ράχη της μεγάλης γάτας, λιποθυμώντας μάλλον.

Η Μιράντα άκουσε βουίσματα δίπλα της.

Στράφηκε.

Το μηχανήμα είχε μπει σε λειτουργία ξανά· τα καλώδιά του είχαν σηκωθεί από τη γη, αιωρούνταν, ταλαντευόμενα σαν κορδέλες στον άνεμο, σπινθηροβολώντας εκεί όπου έρχονταν σε επαφή με τους ενεργειακούς σχηματισμούς.

Η μπαταρία εξακολουθούσε να βρίσκεται στο έδαφος, αλλά τώρα το μηχανήμα έπαιρνε δύναμη κατευθείαν από τη διάσταση· δεν τη χρειαζόταν.

Και, σίγουρα, θα ξεκινούσε πάλι τα ίδια. Την ίδια αλλοίωση.

Η Μιράντα κοίταξε τις ενδείξεις και τους διακόπτες του, καταλαβαίνοντας ότι είχε κάποιο χρόνο προτού οι ενέργειες γύρω της αλλοιωθούν τόσο ώστε ν'αρχίσουν να την επηρεάζουν ξανά.

«Μιράντα!» άκουσε την Εύνοια να της φωνάζει. «Έλα πίσω! Έλα πίσω, Αδελφή μου!»

Εκείνη, όμως, δεν κινήθηκε από τη θέση της και, τελικά, νόμιζε ότι το βρήκε. Αυτός εκεί ο διακόπτης πρέπει να ήταν που ενεργοποιούσε και απενεργοποιούσε το μηχάνημα. Βρισκόταν πιο κοντά στην μπαταρία από οποιονδήποτε άλλο διακόπτη και είχε δίπλα του χαραγμένο ένα άστρο.

Η Μιράντα τον γύρισε.

Και τίποτα δεν έγινε.

Καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος. Ο διακόπτης απλά πρέπει να (απ)ενεργοποιούσε τη μπαταρία και μόνο. Το μηχάνημα, μάλλον, δεν γινόταν να κλείσει όσο βρισκόταν σε επαφή με τις ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Η Μιράντα πήρε τη μπαταρία από κάτω και έτρεξε ως την είσοδο της σπηλιάς, προτού οι αλλοιωμένες ενέργειες αρχίσουν να την επηρεάζουν. Ήδη νόμιζε πως αισθανόταν λιγάκι περίεργα.

(22)

Προσπάθειες Επιστροφής (με Βαρύ Φορτίο)

Έμειναν έξω από τη φωτεινή σπηλιά για να ξεκουραστούν και να περιμένουν τον Ζόραλεμ'σαρ να συνέλθει. Δεν φαινόταν να είχε πάθει τίποτα το σοβαρό· απλώς κουρασμένος ήταν. Οι άλλοι ρωτούσαν τη Μιράντα τι είχε συμβεί, και τι ήταν αυτό το πράγμα που είχε φέρει μαζί της.

«Μπαταρία· δεν βλέπετε;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Μπαταρία;» είπε ο Στάνλεϊ. «Τι να την κάνουμε τη μπαταρία;»

«Δεν ξέρω αν θα φανεί χρήσιμη· απλά την πήρα μαζί μου. Το μηχάνημα δεν μπορούσα να το τραβήξω μόνη μου· είναι πολύ μεγάλο. Τα υπόλοιπα θα τα πούμε μόλις συνέλθει ο Ζόραλεμ. Πρέπει να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε.»

Ο Άρνιλεκ ρώτησε: «Μπορεί το μηχάνημα να μας βοηθήσει να φύγουμε απ'τη Διπλωμένη Γη, ή όχι; Μπορούμε να το βγάλουμε από κει μέσα;»

«Θα δούμε. Και τα δύο είναι πολύ πιθανά. Ας περιμένουμε τώρα τον μάγο να ξυπνήσει.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ άνοιξε τα μάτια του ύστερα από καμία ώρα και ανασηκώθηκε μουγκρίζοντας. «...Εύνοια;... Μιράντα;...»

«Εδώ είμαστε,» του είπε η Εύνοια γυρίζοντας να τον κοιτάξει. Κάθονταν οι δυο τους πλάι σε μια φωτιά, μαζί με τη Γιάαμκα και τον Άρνιλεκ. Παραδίπλα, γύρω από μια άλλη φωτιά, κάθονταν ο Στάνλεϊ, η Κριστίν, και η Σειρήνα. Όλοι τους έτρωγαν, γιατί ήταν μεσημέρι όταν είχαν φτάσει στη σπηλιά του φωτός.

«Είσαι καλά, Μιράντα...» παρατήρησε ο Ζόραλεμ.

«Ναι.»

«Τι έγινε αφότου φύγαμε;» ρώτησε ο μάγος καθώς σηκωνόταν όρθιος και τις πλησίαζε για να καθίσει κοντά τους. «Έφυγες κι εσύ;»

Η Μιράντα ένευσε και, μετά, συζητούσαν για το μηχάνημα και για το πώς θα μπορούσαν να το βγάλουν από τη σπηλιά.

Η Μιράντα είπε στον Ζόραλεμ'σαρ: «Το μηχάνημα πρέπει να έχει δύο βασικές λειτουργίες. Η μία είναι να δημιουργεί ενεργειακά δέντρα. Να τραβά την ενέργεια της Διπλωμένης Γης έξω. Όταν το έχει κάνει αυτό, τα δέντρα εξακολουθούν να υφίστανται και χωρίς καμία επίδραση από το μηχάνημα, όπως στην Κακόπολη.

»Η δεύτερη λειτουργία του είναι να αλλοιώνει τις ενέργειες της Διπλωμένης Γης. Εκεί μέσα» – έδειξε τη σπηλιά – «είναι αλλοιωμένες. Γι'αυτό κιόλας τα πράγματα που βλέπεις είναι επίσης αλλοιωμένα: οι πρωταρχικές ενέργειες είναι που τα έχουν κάνει έτσι.»

«Προφανώς.»

«Το μηχάνημα, όμως, πρέπει να βρίσκεται σε επαφή μαζί τους για να τις επηρεάζει. Όταν η επαφή του πάψει, οι ενέργειες επανέρχονται στην κανονική τους κατάσταση.»

Ο Στάνλεϊ είπε: «Γιατί κάποιος να φτιάξει τέτοιο πράγμα; Σε τι μπορεί να τον εξυπηρετούσε;»

«Νόμιζαν ότι θα αλλοίωναν τις ενέργειες σε τέτοιο βαθμό ώστε να δημιουργήσουν διαστασιακή δίοδο, για να φύγουν από εδώ,» απάντησε η Μιράντα. «Αυτή είναι η μόνη λογική εξήγηση.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ,» συμφώνησε ο Ζόραλεμ.

«Δηλαδή,» είπε ο Άρνιλεκ, «το μηχάνημα είναι άχρηστο για να φύγουμε από τη Διπλωμένη Γη;» ενώ ο Στάνλεϊ ρωτούσε: «Και γιατί διάλεξαν αυτό το μέρος, μες στα Έγκατα, για να δημιουργήσουν διαστασιακή δίοδο;»

Η Μιράντα αποκρίθηκε: «Όχι, το μηχάνημα δεν είναι άχρηστο για να φύγουμε. Εμείς θα το χρησιμοποιήσουμε αλλιώς.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον Ζόραλεμ.

Ο οποίος ένευσε και είπε: «Ναι. Θα δημιουργήσουμε ενεργειακά δέντρα κατά μήκος της γραμμής.»

Η Μιράντα συνέχισε: «Όσο το γιατί διάλεξαν αυτό το υπόγειο μέρος για ναβάλουν σε χρήση το μηχάνημα, νομίζω πως η απάντηση είναι ότι βρισκόμαστε κάτω από την Αρένα του Φωτός.»

Ο Ζόραλεμ συνοφρυώθηκε.

Ο Στάνλεϊ είπε: «Πώς το ξέρεις;»

«Το διαισθάνεσαι;» ρώτησε ο Άρνιλεκ.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν το διαισθάνομαι· το σκέφτομαι λογικά. Από τα Στρεβλά Ανοίγματα πήγαμε ευθεία Νύχτας, φτάνοντας ως τη γραμμή, και μετά, κατά μήκος της γραμμής, ταξιδέψαμε προς στροφή Νύχτας – και προς εκείνη την κατεύθυνση είναι η Αρένα του Φωτός. Έχουμε, αναμφίβολα, διανύσει αρκετά χιλιόμετρα για να είμαστε τώρα από κάτω της.»

«Το υποθέτεις, επομένως,» συμπέρανε ο Στάνλεϊ· «δεν το ξέρεις.»

«Είναι όμως μια πολύ καλή υπόθεση,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Τέλος πάντων,» είπε η Εύνοια, «κάποιος λόγος θα υπήρχε που το Πρώτο Σκέλος χρησιμοποίησε αυτό το μηχανήμα εδώ και όχι αλλού. Έχει τόση μεγάλη σημασία;»

«Μάλλον όχι,» παραδέχτηκε η Μιράντα.

«Το θέμα είναι,» είπε ο Ζόραλεμ, «πώς θα πάρουμε το μηχανήμα από κει μέσα.» Έδειξε το σπήλαιο.

Δεν άργησαν να εκπονήσουν ένα σχέδιο, και άρχισαν να κόβουν φυτά του υπόγειου κόσμου και να τα επεξεργάζονται με απλό τρόπο ώστε, τελικά, να φτιάξουν ένα φορείο. Δεν επιχείρησαν, όμως, να πάρουν το μηχανήμα από το σπήλαιο απόψε· ο Ζόραλεμ'σαρ χρειαζόταν κι άλλη ξεκούραση. Κοιμήθηκαν, φυλώντας σκοπιές, και το πρωί έβαλαν το σχέδιό τους σε εφαρμογή.

Ο μάγος στάθηκε στην αρχή του σπηλαίου και έκανε Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, παραμερίζοντας πάλι τους ενεργειακούς σχηματισμούς που γέμιζαν τον μεγάλο χώρο ώστε να δημιουργήσει μια σήραγγα. Ήταν καθισμένος πάνω στη Γιάαμκα για να μη χρειάζεται να βαδίζει· για να είναι απόλυτα επικεντρωμένος στη μαγεία του. Η Μιράντα προχώρησε πρώτη και η μεγάλη γάτα την ακολούθησε με τον Ζόραλεμ'σαρ στη ράχη της. Μετά ήρθαν η Εύνοια και οι υπόλοιποι. Αυτή τη φορά κανείς δεν έμεινε πίσω.

Ο μάγος συνέχιζε να σχηματίζει σήραγγες μπροστά τους ώσπου έφτασαν στο μηχανήμα. Εκεί δημιούργησε μια ενεργειακή σφαίρα γύρω τους, αρκετά φαρδιά ώστε το μηχανήμα να μην έρχεται σε επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες της διάστασης.

Τα καλώδιά του, που πριν αιωρούνταν, έπεσαν στη γη, σπινθηροβολώντας και τρίζοντας προς στιγμή, προτού σιωπήσουν. Το μηχάνημα αδρανοποιήθηκε· δεν είχε πια μπαταρία μέσα του για να το κρατά ενεργό.

Η Μιράντα είπε: «Γρήγορα – βάλτε το στο φορείο.»

Ο Στάνλεϊ, η Κριστίν, και ο Άρνιλεκ το έπιασαν, το έσπρωξαν, και το γύρισαν στο πλάι, τοποθετώντας το στο φυτικό φορείο που είχαν φτιάξει αποβραδīs. Τα καλώδιά του η Μιράντα και η Εύνοια τα μάζεψαν γύρω του, κοντά του, ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να ακουμπήσουν πάλι τις ενέργειες.

Ο Ζόραλεμ διέλυσε την ενεργειακή σφαίρα και σχημάτισε ξανά μια σήραγγα. Ο Στάνλεϊ, η Κριστίν, ο Άρνιλεκ, και η Σειρήνα προχώρησαν κατά μήκος της τραβώντας πίσω τους το φορείο από τα μακριά του χερούλια. Η Μιράντα και ο Ζόραλεμ τούς ακολούθησαν, και μετά ερχόταν η Εύνοια. Ο μάγος, αυτή τη φορά, φαινόταν να σχηματίζει τις σήραγγες με περισσότερη άνεση, παρατηρούσε η Μιράντα. Ίσως να είχε συνηθίσει. Ή ίσως να μην ήταν τόσο αγχωμένος όπως την πρώτη φορά. Ή ίσως το γεγονός ότι καβαλούσε τη μεγάλη γάτα να τον βοηθούσε περισσότερο απ'ό,τι η Μιράντα νόμιζε. Σίγουρα είναι πιο εύκολο να κάθεσαι και να επικεντρώνεσαι απόλυτα σ'ένα μαγικό ξόρκι παρά να προσπαθείς να παραμείνεις επικεντρωμένος σ'αυτό ενώ συγχρόνως βαδίζεις. Το ήξερε από προσωπική πείρα. Μπορούσε κι εκείνη να χρησιμοποιήσει ξόρκια και μαγγανείες, αλλά όχι εδώ, στη Διπλωμένη Γη, μόνο στη Ρελκάμνια, όπου ήταν θυγατέρα της Πόλης.

Τράβηξαν το βαρύ μηχάνημα έξω από το φωτεινό σπήλαιο και το άφησαν μέσα σε μια σήραγγα, χωρίς να το βγάλουν από το φορείο. Θα συνέχιζαν, άλλωστε, να το μεταφέρουν.

Ο Ζόραλεμ'σαρ κατέβηκε από τη ράχη της Γιάαμκα και κοίταξε προς το σπήλαιο. «Τα αντικείμενα παραμένουν αλλοιωμένα, Μιράντα.»

«Οι ενέργειες, όμως, έχουν καθαρίσει. Οι αλλαγές που έχουν γίνει στον υλικό κόσμο, έχουν γίνει, δεν ξεγίνονται.»

«Ναι, μάλλον.» Ο μάγος έστρεψε τώρα το βλέμμα του στο μηχάνημα. «Θα πρέπει να το μελετήσω αυτό. Με μεγάλη προσοχή.»

«Καλύτερα όχι εδώ κάτω,» είπε ο Στάνλεϊ. «Όταν το ανεβάσουμε.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ δεν διαφώνησε, έτσι άρχισαν να το τραβάνε ξανά. Και η Μιράντα πάλι τους οδηγούσε μέσα στα Έγκατα, ακολουθώντας τη γραμμή αλλά τώρα προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς στροφή Ημέρας. Χτες βράδυ, τους είχε πει ότι αυτός ήταν ο καλύτερος δρόμος για να επιστρέψουν στον επάνω κόσμο, στο εσωτερικό του κυλίνδρου. Υπήρχαν σημάδια που μπορούσαν να τους βοηθήσουν. Το πρώτο σημάδι που θα συναντούσαν ήταν το κρυσταλλικό δάσος. Το δεύτερο ήταν το φυτικό δάσος. Και μετά... μετά θα έπρεπε να προσπαθήσουν να θυμηθούν ποιο ήταν το σωστό σημείο για να στρίψουν προς ευθεία Ημέρας. Αλλά ακόμα κι αν δεν έστριβαν ακριβώς στο ίδιο μέρος απ'όπου είχαν έρθει, πάλι τα Ακροβούνια της Ημέρας και τα Στρεβλά Ανοίγματα θα πλησίαζαν: κι από εκεί κάπως θα κατάφερναν να βγουν επάνω.

Όταν είχε νυχτώσει (όπως διαισθανόταν η Μιράντα) έφτασαν στις αρχές του κρυσταλλικού δάσους και σταμάτησαν για να ξεκουραστούν. Καθοδόν είχαν ακούσει ξανά τη φωνή του Διόφαντου, και απορούσαν τι μπορεί να συνέβαινε τελικά μ'αυτήν. Αλλά ο Ζόραλεμ'σαρ είχε πει να την αγνοήσουν. «Έχουμε μαζί μας εκείνο για το οποίο ήρθαμε· δεν μας ενδιαφέρει τίποτ' άλλο τώρα.»

«Κι αν όντως χρειάζεται βοήθεια ο Διόφαντος;» είχε ρωτήσει ο Άρνιλεκ, μουγκρίζοντας καθώς τραβούσε το φορείο μαζί με τους άλλους.

«Ας πάει να τη βρει από αλλού!» είχε πει ο Στάνλεϊ.

Την άλλη μέρα διέσχιζαν το κρυσταλλικό δάσος. Η Μιράντα και η Εύνοια, σε αρκετά σημεία, έσπαγαν κρυστάλλους με τα πέτρινα τσεκούρια τους για να περνάνε οι υπόλοιποι το μηχανήμα ανάμεσά τους. Μετά από καμια ώρα, ένα θηρίο παρουσιάστηκε αντίκρυ τους. Θύμιζε αράχνη και αιλουροειδές συγχρόνως, και βρυχιόταν άγρια.

Η Εύνοια τινάχτηκε πίσω, τρομαγμένη, καθώς το είδε να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους κρυστάλλους. Τα μάτια του γυάλιζαν με εξωπραγματικό τρόπο.

Η Γιάαμκα γρύλισε προς το μέρος του.

Το θηρίο όρμησε εναντίον της Εύνοιας, και στη στιγμή η Μιράντα, ο Ζόραλεμ, και η Γιάαμκα έσπευσαν να την προστατεύσουν – η πρώτη με το τσεκούρι της, ο δεύτερος μ'ένα δόρυ, η μεγάλη γάτα με δόντια και με νύχια. Η ίδια η Εύνοια είχε ήδη έτοιμο το δικό της τσεκούρι. Και

το αραχνοειδές πλάσμα σύντομα υποχώρησε μέσα στο κρυσταλλικό δάσος, τραυματισμένο. Το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να σπάσει το δόρυ του Ζόραλεμ'σαρ – μικρή απώλεια για την ομάδα.

Βγήκαν από τις σπηλιές με τους αυτόφωτους κρυστάλλους πριν από το μεσημέρι και συνέχισαν να ταξιδεύουν επάνω στη γραμμή. Η φωνή του Διόφαντου άρχισε πάλι ν'αντηχεί μέσα στα μυαλά τους.

...βοηθήστε με...

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοήθεια...

...βοηθήστε... με...

«Αγνοήστε τον!» είπε η Μιράντα. «Αγνοήστε τον.» Γύρω τους μπορούσε να αισθανθεί τις παρουσίες των *Χαρκ'ά'ιμ*, κρυμμένες στα σκοτάδια. Ήταν δυνατόν, τελικά, αυτοί να έστελναν την παραπλανητική φωνή στο μυαλό τους; Δεν έχει σημασία. Το μόνο που έχει σημασία είναι να φύγουμε από εδώ μαζί με το μηχανήμα.

Ο Στάνλεϊ, ο Άρνιλεκ, η Σειρήνα, και η Κριστίν έμοιαζαν εξουθενωμένοι από το τράβηγμα του φορείου – θύμιζαν υπόζυγους έτσι όπως τραβούσαν – αλλά δεν διαμαρτύρονταν. Τα εδάφη των σπηλαίων δεν ήταν ομαλά και, πολλές φορές, ταλαιπωρούνταν πολύ να περάσουν το βαρύ φορτίο τους από κάποια σημεία γεμάτα πέτρες, ή από πλαγιές, ή από στενές σήραγγες. Ο Ζόραλεμ πάντα τους έλεγε να προσέχουν να μη χτυπήσουν το μηχανήμα και το χαλάσουν. «Θες να το τραβήξεις εσύ, μάγε;» απαντούσε συχνά, τότε, ο Στάνλεϊ· ενώ ο Άρνιλεκ υπενθύμιζε κάπου-κάπου: «Το έχουμε ενισχύσει το φορείο από κάτω και από γύρω. Είναι μαλακό.»

Στο τέλος της ημέρας είχαν φτάσει στις παρυφές του φυτικού δάσους. Αυτή τη φορά δεν είχαν συναντήσει στον δρόμο τους το κοπάδι των φυτόζωνων. Έστησαν έναν πρόχειρο καταυλισμό και κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο Στάνλεϊ, η Κριστίν, ο Άρνιλεκ, και η Σειρήνα ήταν φανερά εξαντλημένοι. Οι μόνοι που μπορούσαν να φυλάξουν σκοπιές – όπως και την προηγούμενη νύχτα – ήταν η Μιράντα, η Εύνοια, και ο Ζόραλεμ. Και το έκαναν. Δεν ήταν συνετό να μείνουν αφύλαχτοι· οτιδήποτε ίσως να πλησίαζε εδώ πέρα.

Την επομένη, διέσχισαν το φυτικό δάσος και βγήκαν από μέσα του καθώς έφτανε το μεσημέρι. Αναπαύθηκαν για κάποιες ώρες και συνέχισαν. «Από δω και πέρα,» τους είπε η Μιράντα, «η μνήμη μας θα πρέπει να μας βοηθήσει.»

«Η δική σου μνήμη,» της είπε ο Στάνλεϊ. «Εμείς μόνο να τραβάμε μπορούμε πια. Το μυαλό δεν λειτουργεί.»

Η Σειρήνα μειδίασε. «Έχω τραβήξει και χειρότερα φορτία, Στάνλεϊ, όσο ήμουν με το Δεύτερο Σκέλος.»

«Καλό αυτό για εσένα. Ίσως. Αλλά εμείς δεν είμαστε μαθημένοι,» της απάντησε ο Άρνιλεκ αγκομαχώντας.

Η Μιράντα τούς οδηγούσε επάνω στη γραμμή, προσπαθώντας να θυμηθεί τα σπήλαια και τις σήραγγες απ'όπου είχαν περάσει καθώς έρχονταν. Έπρεπε να βάζαμε κάποια σημάδια, συλλογίστηκε. Έπρεπε να το είχαμε σκεφτεί ότι θα επιστρέφαμε από εδώ. Αλλά δεν είχαν βάλει σημάδια, και ήταν πολύ δύσκολο να βρεις τον δρόμο που είχες ακολουθήσει πριν, ακόμα κι όταν διαισθανόσουν τη γραμμή.

Η Μιράντα, ωστόσο, νόμιζε πως τα κατάφερνε. Κάπως. Σχετικά.

Το βράδυ κοιμήθηκαν φυλώντας σκοπιές και, όταν ξημέρωσε, συνέχισαν πάλι.

Ο Άρνιλεκ είπε: «Δεν είμαστε πια εκεί όπου πρέπει να στρίψουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «ναι, κάπου εκεί...» Αλλά δεν ήταν σίγουρη. Να έστριβε; Ή να προχωρούσε λίγο ακόμα κατά μήκος της γραμμής;

Τελικά, ύστερα από καμια ώρα, αποφάσισε να στρίψει. Αφήνοντας πίσω της τη γραμμή, κατευθύνθηκε προς ευθεία Ημέρας με τους υπόλοιπους να την ακολουθούν. Χτες το απόγευμα, είχαν αναγκαστεί να αποφύγουν έναν σπηλαιοσούρτη και τώρα, σύντομα, αναγκάστηκαν ν'αποφύγουν ακόμα έναν. Η Μιράντα προχωρούσε αρκετά πιο μπροστά από τους άλλους, ακριβώς για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, ώστε να μπορεί να τους προειδοποιήσει εγκαίρως και να φύγουν προς διαφορετική μεριά από το πελώριο σκουλήκι. Η Εύνοια και ο Ζόραλεμ'σαρ πήγαιναν πίσω από τη Μιράντα, και αυτούς ήταν που ουσιαστικά έβλεπαν και ακολουθούσαν εκείνοι που τραβούσαν το φορείο. Η Γιάμκα ήταν πλάι στη Μιράντα – πάντοτε κοντά της.

Όταν η νύχτα είχε έρθει, εξακολουθούσαν να βρίσκονται στα Έγκατα. Δεν είχαν εντοπίσει καμία έξοδο, πουθενά.

«Πού είμαστε τώρα;» ρώτησε ο Στάνλεϊ. «Είμαστε κάτω από τα Ακροβούνια;»

«Λογικά, εκεί είμαστε,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Από αύριο πρέπει να ψάχνουμε πιο προσεχτικά, κι έτσι θα βρούμε κάποια έξοδο, υποθέτω.»

Η Κριστίν ρώτησε τον Άρνιλεκ: «Σου θυμίζουν τίποτα τούτα τα μέρη;»

«Το μυαλό μου δεν λειτουργεί αυτή τη στιγμή. Αύριο, ίσως, να λειτουργεί καλύτερα.»

Ούτε αύριο, όμως, μπορούσε να τους πει πού βρίσκονταν. Ήταν μεπερδεμένος. «Ή ίσως να είμαστε σε μέρη όπου δεν είχα βαδίζει παλιότερα,» πρόσθεσε, μουγκρίζοντας καθώς τραβούσε το φορείο μαζί με τους άλλους.

«Εντάξει,» του είπε η Μιράντα. «Θα βρούμε την άκρη μόνοι μας.»

Και έψαχναν ως το μεσημέρι, τριγυρίζοντας μες στα σπήλαια και τις σήραγγες. Και σ'ορισμένα σημεία ο Άρνιλεκ είπε ότι ο χώρος σαν κάτι να του θύμιζε, κάτι... Τους έδειξε μια μεριά, λέγοντας πως ίσως από εκεί να ήταν μια έξοδος. Αλλά, όταν ερεύνησαν, δεν βρήκαν τίποτα.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, ωστόσο, η Μιράντα είδε μια γυαλάδα από κάπου και βάδισε προς τα εκεί.

Ήταν, όντως, ένα άνοιγμα. «Ελάτε!» τους φώναξε. «Το βρήκα!»

Ο Ζόραλεμ'σαρ και η Εύνιοια ήρθαν βαδίζοντας πιο γρήγορα, και οι υπόλοιποι ζύγωσαν μουγκρίζοντας καθώς τραβούσαν το μηχανήμα πίσω τους.

Η Μιράντα έδειχνε προς τα πάνω, μια αρκετά μεγάλη τρύπα απ'όπου ερχόταν φως.

«Γαμήσου...» γρύλισε ο Στάνλεϊ. «Πώς θα το ανεβάσουμε εκεί πέρα;»

«Θα το σηκώσουμε,» είπε η Μιράντα' και στράφηκε στον Άρνιλεκ: «Έχουμε σχοινιά;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε κουρασμένα εκείνος. «Από το φορείο.»

«Περιμένετε μόνο να δω τι είναι επάνω.» Η Μιράντα σκαρφάλωσε την πλαγιά, που ήταν γεμάτη βράχους, κι έφτασε στο φωτεινό στόμιο.

Κοίταξε έξω και είδε βουνά, και τον Ήλιο της Ημέρας πίσω από τις κορφές τους. Τα Ακροβούνια της Ημέρας.

Κατέβηκε ξανά στους συντρόφους της. «Ας φτιάξουμε σχοινιά.»

Έβγαλαν το μηχάνημα από το φορείο και διέλυσαν το δεύτερο ώστε να χρησιμοποιήσουν τις φυτικές ίνες του για να πλέξουν σχοινιά υπό την καθοδήγηση του Άρνιλεκ, ο οποίος φαινόταν να ξέρει ακριβώς τι να κάνει. Αλλά και η Σειρήνα ήταν, επίσης, αρκετά επιδέξια.

Η Κριστίν τού είπε: «Απορώ πώς έχεις προλάβει να μάθεις τόσα για τη Διπλωμένη Γη, αφού ήρθες εδώ μετά από εμάς.»

«Ήμουν πιο ερευνητικός, ίσως.»

«Θες να πεις,» απόρησε ο Στάνλεϊ, «ότι εμείς δεν ήμασταν αρκετά ερευνητική; Έχουμε μάγο Ερευνητή μαζί μας!»

«Διαφορετικού είδους έρευνα η μια από την άλλη, όπως καταλαβαίνεις.»

«Κι οι δύο χρήσιμες, όμως,» τόνισε η Σειρήνα, πλέκοντας ένα σχοινί, «αν θέλεις να επιβιώσεις.»

«Αν θέλεις μόνο να επιβιώσεις,» είπε ο Άρνιλεκ, «το ένα είδος έρευνας σου χρειάζεται, βασικά.»

Η Σειρήνα ένευσε. «Όντως.» Μετά είπε: «Εγώ δεν το είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα έφευγα από εδώ... Και είμαι δεκαπέντε χρόνια πια σε τούτη τη διάσταση...» Χαμογέλασε, κάπως θλιμμένα. «Ήμουν είκοσι-τριών χρονών όταν ήρθα... όταν ήρθαμε,» διόρθωσε τον εαυτό της μιλώντας πιο σιγανά, χαμένη μάλλον σε αναμνήσεις. Η Εύνοια υπέθετε ότι θυμόταν τον άντρα της και τις δύο φίλες τους. Δεν είχε ξεχάσει αυτά που της είχε πει ο Ζόραλεμ για τη Σειρήνα, όσο ήταν αιχμάλωτοι του Δεύτερου Σκέλους.

Όταν τα σχοινιά ήταν έτοιμα, έδεσαν το μηχάνημα γερά και η Μιράντα, ο Στάνλεϊ, ο Ζόραλεμ, η Σειρήνα, και η Γιάαμκα ανέβηκαν στην έξοδο των Εγκάτων, παίρνοντας μαζί τους τις άκριες τριών σχοινιών. Χρησιμοποιώντας τα, άρχισαν να τραβάνε το μηχάνημα προς τα επάνω. Ο Άρνιλεκ, η Εύνοια, και η Κριστίν είχαν μείνει κάτω, και τώρα που το μηχάνημα ανέβαινε το ακολούθησαν προσέχοντας να μη χτυπήσει σε προεξέχουσες πέτρες ή να μη σπάσει κανένα σχοινί και γλιστρήσει και πέσει. Αν καταστρεφόταν, όλο το ταξίδι τους στα Έγκατα θα είχε πάει χαμένο. Και ο Βίκτορας θα είχε πεθάνει χωρίς κανέναν λόγο.

Τα σχοινιά που είχαν φτιάξει αποδείχτηκαν γερά. Δεν έσπασαν. Και το μηχανήμα σύντομα βρισκόταν έξω από το άνοιγμα, αφού το είχαν τραβήξει με μεγάλη προσοχή και ο Άρνιλεκ, η Εύνοια, και η Κριστίν το έσπρωχναν προς τα δω και προς τα κει, καθώς ανέβαινε, για να μην κοπανά σε βράχους.

«Καθαρός αέρας!» Ο Άρνιλεκ, χαμογελώντας, γέμισε τα πνευμόνια του.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έβγαλε τη μπαταρία από τον σάκο του και την έβαλε στη θυρίδα του μηχανήματος.

«Τι κάνεις εκεί, μάγε;» είπε ο Στάνλεϊ.

«Το δοκιμάζω απλώς. Να δω ότι όντως λειτουργεί.» Γύρισε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μπαταρία.

Ενδείξεις και φωτάκια άναψαν επάνω στο μηχανήμα.

«Λειτουργεί,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, και γύρισε τον διακόπτη ξανά, απενεργοποιώντας το. «Τώρα θα ξεκουραστούμε. Και μετά... πρέπει να το ψάξουμε πολύ προσεχτικά αυτό το πράγμα.» Τα μάτια του κοίταζαν το μηχανήμα με επιφύλαξη αλλά και, συγχρόνως, με μια γυαλάδα ενθουσιασμού και ανυπομονησίας.

Η Μιράντα μειδίασε. *Ερευνητές...* σκέφτηκε. Όλοι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών που είχε γνωρίσει στη ζωή της έτσι ήταν. Μπορεί ολόκληρη η διάσταση να καταστρεφόταν γύρω τους αλλά εκείνοι θα έβρισκαν τρομερά ενδιαφέροντα τον *τρόπο* με τον οποίο συντελείτο η καταστροφή...

(23)

Φωτεινά Δέντρα στη Γραμμή

Η Μιράντα και ο Ζόραλεμ'σαρ εξέταζαν το μηχάνημα ως τη βαθιά νύχτα. Οι άλλοι είχαν ανάψει φωτιές, και ο Στάνλεϊ και η Κριστίν είχαν πάει να κυνηγήσουν στα βουνά και είχαν επιστρέψει με δύο θηράματα. Δεν είχαν πυροβόλα όπλα μαζί τους (ή, μάλλον, είχαν αλλά χωρίς σφαίρες) όμως αυτό δεν τους δυσκόλεψε να σκοτώσουν ζώα. Τόσα χρόνια που βρίσκονταν στη Διπλωμένη Γη είχαν μάθει να επιβιώνουν εδώ.

Η Γιάαμκα είχε πιάσει το δικό της φαγητό, και ο Άρνιλεκ είχε μαζέψει κάποια χόρτα και καρπούς από τη γύρω περιοχή. Η Εύνοια και η Σειρήνα κάθονταν και συζητούσαν. Η δεύτερη ρωτούσε την πρώτη πώς ήταν να είναι θυγατέρα της Πόλης, μοιάζοντας ακόμα δύσπιστη σχετικά με την αλήθεια αυτού του ισχυρισμού. Η Εύνοια δεν την κατηγορούσε· ήταν φυσικό να της φαίνεται παράξενο. Της έδειξε το σημάδι στο πέλμα της (η Σειρήνα δεν το είχε ξαναδεί) και της είπε μερικά λόγια για τη ζωή των Θυγατέρων, αν και ήδη της είχε εξηγήσει κάποια βασικά πράγματα προτού κατεβούν στα Έγκατα. Όσο ταξίδευαν στον υπόγειο κόσμο δεν είχαν χρόνο, ούτε διάθεση, για τέτοιες κουβέντες.

Η Εύνοια ρώτησε τη Σειρήνα, μετά, πώς είχε καταλήξει στη Διπλωμένη Γη. «Ο Ζόραλεμ μού είπε πως σε κυνηγούσε μια συμμορία που λέγεται Χρυσόπλαστοι...»

«Δε με 'κυνηγούσε' ακριβώς. Μας ανάγκασαν να περάσουμε τη διαστασιακή δίοδο.»

«Ναι, σωστά... Αυτό πρέπει να είπε κι ο Ζόραλεμ.»

«Ήμουν μαζί με τον άντρα μου και δυο φίλες μας. Μόνο εγώ απομένω πια,» είπε θλιμμένα, κοιτάζοντας τις φλόγες της φωτιάς που ήταν κοντά τους. Ύστερα ύψωσε πάλι το βλέμμα της στην Εύνοια και τα μάτια της δεν ήταν ούτε καν δακρυσμένα· ήταν, μάλλον, ουδέτερα. Εί-

χε πια συμβιβαστεί με ό,τι είχε συμβεί. Και είχε σκληρύνει, πολύ, ο ψυχισμός της στη Διπλωμένη Γη. «Αν τα υπολογίζω σωστά, έχουν περάσει πλέον δεκαπέντε χρόνια από τότε που ήρθαμε εδώ. Ήμουν είκοσι τριών χρονών τότε, Εύνοια. Κοριτσάκι. Απορώ πώς κατάφερα να επιζήσω ενώ οι άλλοι πέθαναν. Ο Στίβεν, η Κλόντια, η Αρίνη...»

«Γιατί αυτοί οι Χρυσόπλαστοι ήταν εναντίον σας;»

Η Σειρήνα χαμογέλασε αχνά. «Τόσο παλιά υπόθεση που κοντεύω να την ξεχάσω, Εύνοια... Προσπαθήσαμε να τους κλέψουμε, βασικά. Τους παρατηρούσαμε καθώς έκαναν μια απάτη σε κάτι πλουσίους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και μπήκαμε στη μέση για να πάρουμε εμείς τα λεφτά. Το σχέδιό μας δεν ήταν τόσο καλό όσο νομίζαμε. Μας έπιασαν και μας ανάγκασαν να περάσουμε τη δίοδο, θεωρώντας ότι έτσι μας έστελναν στον θάνατό μας... και μας έστειλαν.»

«Θα επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια, Σειρήνα,» της είπε η Εύνοια. «Η Μιράντα και ο Ζόραλεμ θα τα καταφέρουν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη σιγανά, «αλλά για εμένα δεν θα είναι η ίδια Ρελκάμνια.» Μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη επάνω στο κοκκινόδερμο πρόσωπό της, στρέφοντας πάλι το βλέμμα της στις φλόγες.

Η Εύνοια τη ρώτησε, για να σπάσει την ξαφνική άβολη σιγή που είχε επικρατήσει μεταξύ τους: «Από ποιο Οίκο είσαι, Σειρήνα; Ο Ζόραλεμ μού είπε ότι είσαι αριστοκράτισσα.»

«Από τον Οίκο των Δίφωνων. Μάλλον δεν θα μας έχεις ακούσει.»

«Η αλήθεια είναι πως, όχι, δεν σας έχω ακούσει.»

«Δεν είναι κανένας πολύ σημαντικός Οίκος. Η ιστορία μας στη Ρελκάμνια ξεκινά πριν από καμια διακοσαριά χρόνια, και έχουμε συγγενείς, απ'όσο ξέρω, μόνο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και στη Φιλήκοη.» Καθάρισε τον λαιμό της. «Εσύ και η Μιράντα γιατί περάσατε τη δίοδο; Δε μπορεί να μην ξέρατε πού πηγαίνατε, ειδικά αφού είστε... Θυγατέρες της Πόλης.» Ακόμα το έλεγε σαν να μην ήθελε να το πιστέψει.

«Μια άλλη Θυγατέρα μάς ανάγκασε.»

Η Σειρήνα συνοφρυώθηκε.

«Ναι,» της είπε η Εύνοια, «δεν είμαστε όλες φίλες, ξέρεις. Και η συγκεκριμένη μισεί πολύ τη Μιράντα.»

Την επομένη το μεσημέρι, νόμιζαν ότι είχαν καταλάβει όσα ήταν να καταλάβουν για το μηχάνημα. Δεν ήταν και τόσο πολύπλοκη η λειτουργία του, αν το μελετούσες με προσοχή για κάποιες ώρες. «Αυτή η οθόνη,» είχε πει ο Ζόραλεμ'σαρ στη Μιράντα, «πρέπει να είναι για να στοχεύεις το σημείο όπου θέλεις να δημιουργηθεί το ενεργειακό δέντρο. Δε μπορεί να έχει καμια άλλη χρησιμότητα. Κοίτα. Δείχνει ένα κέντρο εδώ, και γύρω από αυτό μετρά αποστάσεις έως τρία μέτρα.»

Η Μιράντα ένευσε, συμφωνώντας. «Ούτε εγώ μπορώ να φανταστώ τι άλλη δουλειά να κάνει. Αυτό πρέπει να είναι, Ζόραλεμ.»

Πλάι στην οθόνη υπήρχαν κάποια πλήκτρα σαν βέλη. Όταν τα πατούσες μετακινούσαν ένα Χ επάνω της, το οποίο, λογικά, έδειχνε το σημείο όπου θα δημιουργείτο το ενεργειακό δέντρο. Κάτω από τα βελόσχημα πλήκτρα βρισκόταν ένας διακόπτης με ασφάλεια, που σίγουρα ήταν για να ξεκινά την όλη διαδικασία. Από την άλλη μεριά της οθόνης υπήρχαν κάποια πλήκτρα που ρύθμιζαν μια ένδειξη με αριθμούς. «Αυτά,» είχε πει ο Ζόραλεμ δείχνοντάς τα, «είναι, μάλλον, για να ορίζεις το ύψος στο οποίο θα εμφανιστεί το ενεργειακό δέντρο. Αν θα είναι επάνω στο έδαφος, πάνω από το έδαφος, ή ακόμα και κάτω από το έδαφος, αφού παίρνει και αρνητικές τιμές.»

Η Μιράντα γι'ακόμα μια φορά είχε συμφωνήσει.

Κάτω από τα πλήκτρα που ρύθμιζαν το ύψος εμφάνισης του δέντρου ήταν μερικά άλλα πλήκτρα κοντά σε μια δεύτερη ένδειξη, που ο Ζόραλεμ είχε υποθέσει ότι πρέπει να όριζε το πόσο μεγάλο θα ήταν το ενεργειακό δέντρο που θα δημιουργούσε το μηχάνημα. Η Μιράντα, ξανά, είχε συμφωνήσει. Ούτε εκείνη μπορούσε να σκεφτεί κανέναν διαφορετικό λόγο ύπαρξης γι'αυτή την ένδειξη.

Παραδίπλα από την οθόνη – σε άλλο τμήμα του μηχανήματος, θα μπορούσες να πεις – ήταν ένα ακόμα πληκτρολόγιο με κουμπιά που πρέπει να σχετίζονταν με την αλλοίωση των ενεργειών της Διπλωμένης Γης. Ρύθμιζαν διάφορους δείκτες, και από κάτω τους δεν υπήρχε κανένας διακόπτης με ασφάλεια. Η λειτουργία αλλοίωσης μάλλον ήταν πάντα σε δράση, φτάνει τα καλώδια του μηχανήματος να έρχονταν σε επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες της διάστασης.

Ο Ζόραλεμ πρότεινε τώρα: «Ας κάνουμε μια δοκιμή εδώ προτού πάμε στη γραμμή για να ξεκινήσουμε τη δουλειά μας.»

Η Μιράντα συμφώνησε και, στρεφόμενη, είπε στους άλλους τι θα γινόταν.

«Αυτό σημαίνει να απομακρυνθούμε;» ρώτησε ο Στάνλεϊ, κοιτάζοντας το μηχάνημα με έκδηλη επιφύλαξη.

«Δε νομίζω νάναι επικίνδυνο,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Δηλαδή μπορεί και να είναι...»

«Αν είναι να πάθουμε κάτι,» είπε ο Άρνιλεκ, «τουλάχιστον θα το πάθουμε όλοι μαζί.»

«Δεν ξέρω αν συμφωνώ με τη λογική σου,» του είπε ο Στάνλεϊ.

«Αν ο μάγος σκοτωθεί, νομίζεις πως οι υπόλοιποι θα βγούμε ποτέ από τούτη τη διάσταση;»

«Δε θα σκοτωθώ,» τους είπε εκνευρισμένα ο Ζόραλεμ'σαρ. «Δεν είναι βόμβα, μα τον Κρόνο! Ένα μηχάνημα είναι. Κι αφού δεν εξερράγη όσο ήμασταν σ'εκείνη τη σπηλιά κάτω από το έδαφος, δεν πρόκειται να εκραγεί εδώ.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Στάνλεϊ. «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις.»

Ο Ζόραλεμ στράφηκε στα πλήκτρα του μηχανήματος. Αλλά η Μιράντα τού έπιασε τον πήχη. «Άφησέ το· θα το κάνω εγώ αυτό. Εσύ να είσαι, καλύτερα, έτοιμος να χρησιμοποιήσεις Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. Ίσως να χρειαστεί.»

Ο Ζόραλεμ συνοφρυώθηκε προς στιγμή, συλλογισμένος. Ύστερα ένευσε. «Δεν έχεις άδικο.» Έκανε μερικά βήματα πίσω.

Η Μιράντα γύρισε τον διακόπτη του μηχανήματος που ενεργοποιούσε τη μπαταρία και είδε τα φωτάκια και τις ενδείξεις του να ανάβουν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν χρησιμοποιήσει τη μπαταρία· την είχαν ξαναβάλει σε λειτουργία όσο προσπαθούσαν να καταλάβουν πώς δούλευε το μηχάνημα, αλλά μετά την αδρανοποιούσαν ξανά, για να εξοικονομούν ενέργεια. Η μπαταρία ήταν τώρα στο 94%, όπως έλεγε η ανάλογη ένδειξη. Όσο βρισκόταν στο φωτεινό σπήλαιο στα Έγκατα, ήταν πλήρως φορτισμένη από τις πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Η Μιράντα πάτησε τα πλήκτρα-βέλη πλάι στην οθόνη με το «στόχαστρο» του μηχανήματος. Μετακίνησε το Χ τοποθετώντας το στα δύο μέτρα αντίκρου της, προς τα εκεί όπου δεν ήταν κανένας από τους υπόλοιπους της ομάδας. Από την άλλη μεριά της οθόνης ο δείκτης ύψους

ήταν ρυθμισμένος στο μηδέν, ώστε το ενεργειακό δέντρο να εμφανιστεί επάνω στο έδαφος – αν οι υποθέσεις μας είναι σωστές, σκέφτηκε η Μιράντα, χωρίς ν'αλλάξει ύψος στον δείκτη. Ούτε τα πλήκτρα σχετικά με το μέγεθος του ενεργειακού δέντρου πείραξε· η ένδειξη ήταν ρυθμισμένη εκεί όπου εκείνη και ο Ζόραλεμ θεωρούσαν πως ήταν το μέτριο.

Η Μιράντα απασφάλισε τον διακόπτη κάτω από τα πλήκτρα-βέλη και τον κατέβασε.

Ένα δυνατό βούισμα αντήχησε από το εσωτερικό του μηχανήματος, το οποίο δονήθηκε σαν να είχε ολόκληρο έλικα ελικοπτέρου εντός του. Η Μιράντα έκανε, ενστικτωδώς, ένα βήμα πίσω.

«Τι συμβαίνει;» είπε η Εύνοια.

Το μηχάνημα δεν φάνηκε να εκπέμπει τίποτα, αλλά η Μιράντα αισθανόταν ότι κάτι εξέπεμπε, ότι επηρέαζε την ενεργειακή φύση της διάστασης προς την κατεύθυνση που είχε ορίσει μέσω της οθόνης. Και, κοιτάζοντας προς τα εκεί, είδε επάνω στο πετρώδες έδαφος των βουνών μια ρωγμή να εμφανίζεται. Αλλά δεν ήταν μια συμβατική ρωγμή, όπως κάποια που θα δημιουργείτο από σεισμό. Ήταν μια ρωγμή μέσα από την οποία φως ερχόταν. Μια ρωγμή επάνω στην υφή της πραγματικότητας της διάστασης.

Το φως παλλόταν μέσα της σαν να προσπαθούσε να τη μεγαλώσει και να τιναχτεί έξω· και, γρήγορα, αυτό ακριβώς φάνηκε να συμβαίνει. Η ρωγμή μεγάλωσε λίγο ακόμα, κι ένα πλοκάμι ενέργειας, βγαίνοντας από εκεί, γλίστρησε προς τα πάνω, ακολουθούμενο από άλλο ένα που πήγαινε επάνω και δεξιά. Και περισσότερα ήρθαν μετά από αυτά τα δύο, καθώς η ρωγμή συνέχιζε να μεγαλώνει. Και από τα πλοκάμια ξεφύτρωναν κι άλλα πλοκάμια. Ήταν δέντρο πλέον: τα «πλοκάμια» ήταν κλαδιά. Επεκτεινόταν και επεκτεινόταν και επεκτεινόταν... ώσπου σταμάτησε. Το μέγεθός του σταθεροποιήθηκε. Ήταν, περίπου, μιάμιση φορά στο ύψος όσο η Μιράντα, και τρεις φορές πιο πλατύ από αυτήν.

Το μηχάνημα έπαψε να βουίζει. Η ένδειξη της μπαταρίας του είχε πέσει στο 61%.

Ο Ζόραλεμ πλησίασε και το απενεργοποίησε· φωτάκια και ενδείξεις έσβησαν.

Το ενεργειακό δέντρο έμεινε στη θέση του, ακίνητο και παλλόμενο συγχρόνως.

Η Μιράντα στράφηκε στους άλλους. «Όπως βλέπετε, κανένας φόβος,» είπε μειδιώντας.

«Για λίγο,» αποκρίθηκε ο Στάνλεϊ μεταξύ αστείου και σοβαρού, «είχα φοβηθεί έτσι όπως μούγκριζε αυτό το πράγμα.»

«Πρέπει να αλλάζει την πραγματικότητα της διάστασης μέσω δονήσεων,» εξήγησε η Μιράντα, «γι' αυτό κάνει έτσι.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ μουρμούριζε κάποιο ξόρκι ατενίζοντας το ενεργειακό δέντρο. Μάλλον ήθελε να δει αν ήταν ίδιο με τα άλλα ενεργειακά δέντρα, υπέθεσε η Μιράντα.

Ύστερα, ο μάγος στράφηκε να την κοιτάξει. «Όλα εντάξει,» της είπε. «Είναι σαν το δέντρο στην Κακόπολη.»

«Κι αν αρχίσουν να συμβαίνουν κι εδώ όσα συμβαίνουν στην Κακόπολη;» έθεσε το ερώτημα η Σειρήνα.

Ο Ζόραλεμ κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται. Εκεί αυτά που βλέπεις είναι το αποτέλεσμα πολλών πειραματισμών και λαθών, όχι το αποτέλεσμα ενός και μόνο ενεργειακού δέντρου.»

Η Μιράντα ένευσε. «Αναμφίβολα.»

«Το μόνο μας πρόβλημα, ξέρεις, ποιο είναι;» της είπε ο μάγος.

«Η μπαταρία;»

«Ναι. Με μία χρήση έπεσε στο εξήντα τοις εκατό. Κι εμείς θέλουμε να γεμίσουμε τη γραμμή με ενεργειακά δέντρα. Δε θα μας φτάσει.»

«Συγγνώμη,» ρώτησε ο Άρνιλεκ, «πόσα ενεργειακά δέντρα θα δημιουργήσετε;»

«Η γραμμή, αφού εκτείνεται σ' όλο το εσωτερικό του κυλίνδρου της Διπλωμένης Γης,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ, «πρέπει να είναι γύρω στα εξήντα χιλιόμετρα. Αν βάζουμε ένα ενεργειακό δέντρο κάθε πέντε χιλιόμετρα, θα είναι, συνολικά, δώδεκα δέντρα.»

«Χρειάζεται να είναι τόσα πολλά, μάγε;»

«Αν είναι λιγότερα, ίσως να μην επαρκούν για να κάνουν τη δουλειά μας.»

«Να γίνει δίοδος προς τη Ρελκάμνια...»

«Να ανοίξει το σημείο δίπλωσης της Διπλωμένης Γης,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Ναι αλλά αυτό θα δημιουργήσει μια δίοδο προς τη Ρελκάμνια, σωστά;»

«Το ελπίζω. Η Διπλωμένη Γη, άλλωστε, είναι ενδοδιάσταση.»

Η Μιράντα, βλέποντας την αμφιβολία στα μάτια όλων, είπε: «Πρέπει να προσπαθήσουμε. Αν δεν προσπαθήσουμε, είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε εδώ.»

Η Εύνοια ρώτησε: «Και πώς θα φορτίσουμε τη μπαταρία όταν εξαντληθεί;»

«Μέσω των πρωταρχικών ενεργειών της διάστασης. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

«Και δεν θα αλλοιωθούν, όπως στη σπηλιά στα Έγκατα;»

Η Μιράντα κοίταξε τις ρυθμίσεις στο τμήμα του μηχανήματος που ήταν δίπλα από την οθόνη-στόχαστρο. «Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό... Επιπλέον,» πρόσθεσε στρέφοντας ξανά το βλέμμα της στην Αδελφή της, «θα έχουμε κοντά μας μόνο ένα ενεργειακό δέντρο. Τα αποτελέσματα της αλλοίωσης δεν μπορεί να είναι τόσο τραγικό όσο αυτά στα Έγκατα, όπου η σπηλιά ήταν γεμάτη ενεργειακά δέντρα.»

Ο Ζόραλεμ'σαρ ένευσε. «Ναι...» μουρμούρισε συλλογισμένα, σαν να μονολογούσε, «ναι...»

Η Εύνοια αποκρίθηκε στη Μιράντα: «Υποθέτω ότι ξέρεις τι λες...»

«Κι εγώ,» είπε εκείνη.

«Τι άλλος τρόπος υπάρχει για να φορτίσουμε τη μπαταρία;» ρώτησε ο Άρνιλεκ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ίσως με κάποιο μηχανήμα που έχουν στην Πεσμένη-»

«Αυτοί αποκλείεται να ξοδέψουν ενέργεια για να φορτίσουν τη μπαταρία μας.»

«-ή που έχει κάποιο από τα Σκέλη στην κατοχή του.»

«Ακόμα χειρότερη περίπτωση,» είπε ο Άρνιλεκ, μουντά.

Το απόγευμα άρχισαν πάλι να ταξιδεύουν, κατευθυνόμενοι προς ευθεία Νύχτας, ώστε να φτάσουν στη γραμμή. Η Μιράντα, φυσικά, εξακολουθούσε να διαισθάνεται και τις κατευθύνσεις και τη γραμμή, αλλά ο Άρνιλεκ ήταν που, κυρίως, τους οδηγούσε μέσα στα Ακροβούνια της Ημέρας. Ήταν αρκετά καλός γνώστης της περιοχής.

Μια ώρα αφότου είχαν ξεκινήσει, κρύφτηκαν για ν'αποφύγουν τα Αρπακτικά των Πορφυρών Συννέφων που περνούσαν από πάνω τους. Και στο τέλος της δεύτερης ώρας έφτασαν στους πρόποδες των βουνών και στις παρυφές των Μεσοελών. Μπήκαν τώρα στους βαλτότοπους, καθώς οι σκιές πλήθαιναν ολόγυρά τους και διαφόρων ειδών πλάσματα σέρνονταν μες στη βλάστηση και στα νερά. Στην Εύνοια και στη Μιράντα, όμως, το ταξίδι έμοιαζε ευχάριστο ύστερα από το ταξίδι στα Έγκατα. Ακόμα κι εδώ, στα έλη, ο αέρας ήταν πολύ πιο καθαρός απ'ό,τι στον υπόγειο κόσμο.

Το μηχανήμα το τραβούσαν πάλι πίσω τους επάνω σ'ένα φορείο, ο Στάνλεϊ, η Σειρήνα, η Κριστίν, και η Εύνοια. Ο Άρνιλεκ δεν τραβούσε γιατί έπρεπε να οδηγεί τους υπόλοιπους, και η Μιράντα τον βοηθούσε να ανιχνεύει τυχόν βούρκους όπου μπορεί να βούλιαζαν· κρατούσαν κι οι δυο τους μακριά ραβδιά για να πιέζουν το έδαφος μπροστά τους. Ο Ζόραλεμ'σαρ βαστούσε ένα τσεκούρι και κοίταζε τριγύρω· κανείς δεν ήθελε ο μάγος να είναι κουρασμένος – ίσως οι ικανότητές του να χρειάζονταν για οτιδήποτε ανά πάσα στιγμή. Η Γιάαμκα περιφερόταν γύρω από την ομάδα, όπως και παλιά, σαν φύλακας-σκιά τους.

Όταν νύχτωσε έφτασαν σε μια λίμνη που σίγουρα δεν ήταν η Μεγάλη Λίμνη της Διπλωμένης Γης. Ο Άρνιλεκ τούς είπε ότι ήταν η Τρίτη Λίμνη των Μεσοελών – έτσι την ονόμαζαν τα Σκέλη. «Υπάρχουν άλλες δύο λίμνες στα Μεσοέλη,» εξήγησε. Εκεί, στις όχθες, σταμάτησαν και καταυλίστηκαν. Πέρασαν τη νύχτα φυλώνοντας σκοπιές. Η Μιράντα διαισθανόταν ότι η γραμμή δεν ήταν πια μακριά τους. Αύριο το πρωί πρέπει να τη συναντούσαν.

Μόλις ξημέρωσε ταξίδευαν πάλι ευθεία Νύχτας μέσα στα Μεσοέλη, αφήνοντας τις όχθες της Τρίτης Λίμνης πίσω τους. Η Μιράντα και ο Άρνιλεκ προπορεύονταν σκαλίζοντας το επίφοβο έδαφος με τα ραβδιά τους· οι άλλοι τραβούσαν το φορείο με το μηχανήμα· ο Ζόραλεμ'σαρ κοίταζε ολόγυρα, με το τσεκούρι του στο χέρι· η Γιάαμκα περιφερόταν κοντά τους. Μια πυκνή αλλά χαμηλή ομίχλη είχε απλωθεί στους βαλτότοπους και η υγρασία ήταν διαπεραστική. Τα πόδια τους πλατσούριζαν σε στάσιμα νερά. Άκουγαν πουλιά να τιτιβίζουν και να φτεροκοπούν μες στο πρωινό, μικρά ζώα να τρέχουν στη βλάστηση, κρυμμένα από τα μάτια τους. Ένας απόμακρος ήχος σαν βρυχηθμός.

Δύο ώρες οδοιπορίας τούς οδήγησαν στις παρυφές των ελών.

«Εδώ είναι,» είπε η Μιράντα. «Εδώ.»

«Είμαστε στη γραμμή;» ρώτησε ο Ζόραλεμ.

«Ναι.»

«Ας φτιάξουμε το πρώτο μας δέντρο, λοιπόν.»

«Το δεύτερο, θες να πεις,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ, καθώς εκείνος, η Κριστίν, η Σειρήνα, και η Εύνοια έπαυαν να τραβάνε το φορείο.

«Το πρώτο που μετράει,» αποκρίθηκε ο μάγος.

Έστησαν το μηχάνημα όρθιο στις παρυφές των ελών, και η Μιράντα πάτησε πάλι τα βελόσχημα πλήκτρα και, τελικά, κατέβασε τον διακόπτη. Εκείνο το έντονο βούισμα ακούστηκε ξανά, και ένα ενεργειακό δέντρο σταδιακά δημιουργήθηκε. Η ένδειξη της μπαταρίας είχε πέσει στο 34%.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε ένα ξόρκι, εστιάζοντας όλη του την προσοχή στο ενεργειακό δέντρο. «Σαν τα άλλα,» είπε. «Καμία διαφορά.»

«Είναι όμως επάνω στη γραμμή,» τόνισε η Μιράντα.

«Νιώθεις κάτι να άλλαξε εκεί;»

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα, Ζόραλεμ. Μόνο ένα ενεργειακό δέντρο δεν είναι αρκετό για να νιώσω κάτι ν'αλλάζει.» Και είπε: «Πρέπει να φορτίσουμε τη μπαταρία τώρα.» Έδειξε την ένδειξη επάνω στο μηχάνημα. «Αλλιώς, πολύ φοβάμαι ότι το επόμενο δέντρο θα την εξαντλήσει. Και καλύτερα να μην εξαντληθεί τελείως.»

Ο Ζόραλεμ ένευσε. «Ναι,» συμφώνησε. «Ας τη φορτίσουμε τώρα.»

«Εντάξει,» είπε η Μιράντα. «Απομακρυνθείτε.»

Δίστασαν.

«Απομακρυνθείτε.»

Η Εύνοια είπε: «Θα μείνω κοντά σου, Αδελφή μου.» Και η Γιαάμκα σύριξε σαν να ήθελε κι εκείνη να πει το ίδιο.

«Μην είσαι ανόητη,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Είναι απλά για λόγους ασφαλείας, επειδή το δοκιμάζουμε για πρώτη φορά. Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί. Απομακρυνθείτε,» επέμεινε. «Όλοι.» Και τελικά απομακρύνθηκαν.

Η Μιράντα έστρεψε την προσοχή της στο δεύτερο τμήμα του μηχανήματος, στα πλήκτρα και στους δείκτες που ρύθμιζαν την ενεργειακή αλλοίωση. Έβαλε τα πάντα στην ελάχιστη δύναμη τιμή – αν γινόταν

αλλοίωση των ενεργειών, θα ήταν μικρή – και πιάνοντας δύο καλώδια τα πέταξε προς τη μεριά του ενεργειακού δέντρου. Οι άκρες τους τεντώθηκαν σαν κεφαλές φιδιών κι έμειναν στον αέρα καθώς έρχονταν σε επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης, σπινθηρίζοντας και τρίζοντας. Για μια στιγμή η Μιράντα είχε την αίσθηση ότι το μηχανήμα ήταν ένας ζωντανός οργανισμός – κάτι σαν τα Εκτρώματα – που ρουφούσε κάποιο ποτό, διψασμένα, ακόρεστα.

Η ένδειξη της μπαταρίας άρχισε ν'ανεβαίνει:

36%

39%

41%

46%

47%

48%

50%

Η Μιράντα περίμενε, παρατηρώντας συγχρόνως, με τη διαίθησή της, την αλλοίωση της ενέργειας. Ήταν πράγματι μικρή. Αλλά, και πάλι, καλύτερα να μην πλησίαζε κανείς τώρα το ενεργειακό δέντρο.

Όταν η μπαταρία είχε γεμίσει, η Μιράντα άρπαξε τα καλώδια κι έκανε να τα τραβήξει πίσω. Της έφεραν μεγάλη αντίσταση, παλεύοντας να παραμείνουν σε επαφή με τις πρωταρχικές ενέργειες· και ξανά είχε την αίσθηση – αν μη τι άλλο, πιο έντονη τώρα – πως το μηχανήμα ήταν ζωντανό. Τρίζοντας τα δόντια και πιέζοντας το μαλακό έδαφος κάτω από τις μπότες της, κατόρθωσε να ξεκολλήσει τα καλώδια από το ενεργειακό δέντρο όπου μαγνητίζονταν.

Κάποιες ενδείξεις επάνω στο μηχανήμα μηδενίστηκαν, κάποια φωτάκια έσβησαν· αλλά η μπαταρία εξακολουθούσε να φαίνεται φορτισμένη. Η Μιράντα την απενεργοποίησε και είπε στους άλλους: «Εντάξει. Έγινε.»

«Τα καλώδια ήταν δύσκολο να τα πάρεις από το δέντρο;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Ναι. Μαγνητίζονταν πολύ έντονα. Και να φανταστείς ότι είχα βάλει τα πάντα στην ελάχιστη δυνατή τιμή.»

«Την άλλη φορά, ίσως να δοκιμάσω Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, ή Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, ώστε να τα τραβήξεις από εκεί πιο εύκολα.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι· καλή ιδέα.»

«Προς τα πού, τώρα;» ρώτησε ο Ζόραλεμ. «Στροφή Ημέρας ή στροφή Νύχτας;»

Η Μιράντα το σκέφτηκε και είπε: «Προς στροφή Ημέρας τα Μεσοέλη σύντομα τελειώνουν και μετά το μέρος είναι πεδινό. Αλλά από κει και πέρα απλώνονται οι Δασότοποι της Στροφής και ύστερα είναι τα Δόντια. Δε θα είναι εύκολο να τραβάμε το μηχανήμα μέσα από τα δάση και τα βουνά.»

«Αυτό ξαναπές το,» συμφώνησε ο Στάνλεϊ.

«Επομένως,» κατέληξε η Μιράντα, «καλύτερα να πάμε προς στροφή Νύχτας. Θα συναντήσουμε τη Μεγάλη Λίμνη και θα πρέπει, για λίγο, να αφήσουμε τη γραμμή· θα χρειαστεί να διασχίσουμε και κάποια τμήματα των Μεσοελών· αλλά αυτά νομίζω πως είναι προτιμότερα απ'το να χρειαστεί να περάσουμε από τους Δασότοπους της Στροφής και τα Δόντια. Και μετά θα είμαστε στην πεδιάδα.»

«Και μετά από την πεδιάδα, Μιράντα,» είπε ο Άρνιλεκ, «είναι τα Δόντια και οι Δασότοποι της Στροφής. Το ίδιο πράγμα, απλώς από την άλλη μεριά.»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Τότε, εσείς αποφασίζετε.»

Το συζήτησαν αναμεταξύ τους και συμφώνησαν να πάνε προς στροφή Νύχτας. Τραβώντας το μηχανήμα πίσω τους οδοιπόρησαν επάνω στη γραμμή, μπαίνοντας ξανά, ύστερα από λίγο, στα Μεσοέλη και, μετά, βγαίνοντας από το εσωτερικό τους και βαδίζοντας στις παρυφές τους. Συγχρόνως, προσπαθούσαν να υπολογίζουν την απόσταση ώστε να καταλάβουν πότε θα είχαν διασχίσει πέντε χιλιόμετρα.

Όταν αυτό έγινε βρίσκονταν κοντά στη Μεγάλη Λίμνη, στις όχθες ενός μικρού ποταμού που ξεκινούσε από αυτήν και χανόταν μες στα Μεσοέλη. Η Μιράντα και η Εύνοια είχαν ξαναφτάσει εδώ, παλιότερα, αλλά από την άλλη πλευρά.

Έστησαν όρθιο το μηχανήμα και ο Ζόραλεμ είπε πως τώρα εκείνος ήθελε να φτιάξει το ενεργειακό δέντρο. Η Μιράντα δεν έφερε αντίρρηση.

ση. Ο μάγος πάτησε τα βελόσχημα πλήκτρα και, ύστερα, κατέβασε τον διακόπτη. Ακόμα ένα ενεργειακό δέντρο δημιουργήθηκε πάνω στη γραμμή.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε ο Ζόραλεμ'σαρ τη Μιράντα.

«Σαν να αισθάνομαι κάποια διαφορά. Μικρή, βέβαια.»

«Καλό σημάδι αυτό;»

«Ελπίζω.»

Καταυλίστηκαν στην όχθη και πέρασαν το μεσημέρι εκεί. Το απόγευμα έφυγαν και, κάνοντας τον γύρο του ποταμού, ο οποίος χανόταν μέσα σε μια τρύπα στο εσωτερικό των βάλτων, συνέχισαν προς στροφή Νύχτας. Βγήκαν από τα Μεσοέλη και οδοιπόρησαν κοντά στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης. «Δεν είμαστε τώρα επάνω στη γραμμή,» τους πληροφόρησε η Μιράντα. «Η γραμμή περνά μέσα από τη λίμνη. Αλλά δεν είναι μακριά μας. Την ακολουθώ.»

Φτάνοντας στον δεύτερο ποταμό αναγκάστηκαν να σταματήσουν. Δυο ώρες είχαν περάσει περίπου.

«Υπάρχει ένας πόρος εδώ,» είπε η Μιράντα στον Άρνιλεκ, «ευθεία Ημέρας-»

«Τον ξέρω.»

«Αποκλείεται να μπορούμε να περάσουμε το μηχανήμα από εκεί, έτσι;»

Ο Άρνιλεκ ένευσε. «Πολύ το φοβάμαι. Πρέπει να φτιάξουμε σχέδια. Εκτός αν θέλετε να ακολουθήσουμε τον ποταμό προς ευθεία Ημέρας, ως το τέλος του, για να κάνουμε τον γύρο.»

«Καλύτερα να φτιάξουμε σχέδια,» είπε η Εύνοια, κουρασμένη να τραβά το φορείο τόσες ώρες μαζί με τους άλλους. Παρότι τέσσερις άνθρωποι το έσερναν, δυσκολεύονταν το μηχανήμα ήταν πολύ βαρύ. Η Εύνοια αισθανόταν τους μύες στα πόδια, στους ώμους, και στα χέρια της να πονάνε και η μέση της της έριχνε σουβλιές κάθε τόσο. Δεν ήταν συνηθισμένη σε τέτοια δουλειά.

Η μόνη που έδειχνε να αισθάνεται βολικά με το φορτίο τους ήταν η Σειρήνα. Αλλά αυτό δεν ήταν να σε εκπλήσσει, νόμιζε η Εύνοια, τόσο καιρό που είχε περάσει η γυναίκα ως υπόζυγη του Δεύτερου Σκέλους. Είχε, αναμφίβολα, αγριέψει!

«Ας φτιάξουμε σχεδία,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ, και η Μιράντα κατένευσε. Κανείς δεν διαφώνησε.

Άφησαν το φορείο κι άρχισαν να μαζεύουν ξύλα και κληματίδες καθώς σουρούπωνε. Όταν νύχτωσε, είχαν, υπό την καθοδήγηση του Άρνιλεκ και της Σειρήνας, συγκεντρώσει ό,τι χρειαζόνταν.

«Το πρωί,» είπε ο πρώτος, «θα φτιάξουμε τη σχεδία. Τώρα είμαστε όλοι κουρασμένοι, και είναι σκοτεινά.»

Έφαγαν και κοιμήθηκαν φυλώντας σκοπιές. Την τελευταία την είχε η Εύνοια, και παρατήρησε ότι πλέον δεν τη φρίκαραν τόσο οι ήχοι και οι κινήσεις της νυχτερινής υπαίθρου. Έχω κι εγώ αγριέψει, σκέφτηκε. Της έλειπε, όμως, το ότι δεν είχε κάποιο πυροβόλο μαζί της. Οι σφαίρες τους είχαν τελειώσει στα Έγκατα, και τώρα είχαν μόνο βαρβαρικά όπλα στη διάθεσή τους. Ένα δόρυ ήταν καρφωμένο δίπλα της, στο μαλακό χώμα της όχθης, ενώ στα χέρια της βαστούσε ένα πέτρινο τσεκούρι, κι ένα ξιφίδιο ήταν περασμένο στη μπότα της.

Όταν είδε το πρώτο φως του Ήλιου της Ημέρας να έρχεται από τη μεριά των Μεσοελών, σηκώθηκε από την πέτρα της και ξύπνησε τους υπόλοιπους. Η Γιάαμκα ήταν ήδη ξύπνια και γλειφόταν κοντά σε μια φωτιά, κάνοντας το πρωινό της μπάνιο.

Χωρίς πολλή καθυστέρηση με το πρωινό φαγητό τους, άρχισαν να φτιάχνουν τη σχεδία από τα ξύλα που είχαν συγκεντρώσει. Ο Άρνιλεκ και η Σειρήνα επέβλεπαν ξανά, έχοντας τη μεγαλύτερη εμπειρία στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Η σχεδία συναρμολογήθηκε αρκετά γρήγορα – σε λιγότερο χρόνο απ’ό,τι η Μιράντα και η Εύνοια φαντάζονταν πως θα χρειαζόταν – και ο Άρνιλεκ την έλεγξε. «Μοιάζει καλή,» είπε.

Η Σειρήνα συμφώνησε και, μαζί, την έριξαν στον ποταμό, για να τη δοκιμάσουν. Ανέβηκαν επάνω της. «Ασφαλέστατη,» είπε ο Άρνιλεκ.

Έβγαλαν ξανά τη σχεδία στην όχθη και της φόρτωσαν το μηχανήμα.

«Σίγουρα θα το αντέξει,» είπε ο Στάνλεϊ, κοιτάζοντάς την με δυσπιστία. «Ή θα βουλιάξει σαν κοτρόνα;»

«Θα το αντέξει,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ.

«Το γεγονός ότι ακούγεσαι τόσο βέβαιος με τρομάζει, απατεώνα.»

«Σπρώξτε την στον ποταμό.»

Ο Στάνλεϊ, η Σειρήνα, και η Κριστίν την έσπρωξαν: και η σχεδία επέπλευσε, δεν βούλιαξε.

«Βλέπετε;» είπε ο Άρνιλεκ και ανέβηκε κι αυτός επάνω της. Πήρε ένα κουπί που είχαν φτιάξει από κλαδιά και κωπηλάτησε προς την αντικρινή όχθη. Σύντομα ήταν εκεί και κατέβασε μόνος του το μηχανήμα από τη σχεδία, τραβώντας το με φανερά μεγάλη δυσκολία για να το κουνήσει λιγότερο από ένα μέτρο. Μετά έριξε πάλι τη σχεδία στο νερό, ανέβηκε πάνω της, και την έφερε στην όχθη όπου τον περίμεναν οι άλλοι. Επιβιβάστηκαν στο πρόχειρο σκάφος και διέσχισαν τον ποταμό, φτάνοντας εκεί όπου ήταν αφημένο το μηχανήμα. Ένα πουλί είχε καθίσει επάνω του, αλλά, βλέποντάς τους να ζυγώνουν, φτερούγισε.

«Ωραία,» είπε ο Στάνλεϊ. «Η ταλαιπωρία μας τώρα συνεχίζεται.»

Έβαλαν το μηχανήμα στο φορείο και ταξίδεψαν πάλι, ακολουθώντας τις όχθες της Μεγάλης Λίμνης. Καθώς τέσσερα άτομα τραβούσαν το βαρύ μηχανήμα, αυτό σήμαινε ότι οδοιπορούσαν αρκετά γρήγορα – όσο βαδίζει ένας άνθρωπος που δεν τραβά τέτοιο βάρος πίσω του – αλλά κουράζονταν όλοι τους. *Κι εγώ περισσότερο από τους άλλους τρεις*, σκεφτόταν η Εύνοια. Ήταν σίγουρη γι' αυτό. Ο Στάνλεϊ και η Κριστίν ήταν, αναμφίβολα, πιο σκληραγωγημένοι από εκείνη. Και η Σειρήνα είχε μάθει στον ζυγό από τους χειρότερους σε τούτη τη διάσταση.

Η Εύνοια αισθανόταν ολόκληρο το σώμα της να πονά, και νόμιζε πως οι μπότες της ήταν γεμάτες καρφιά: τα πόδια της ήταν πληγιασμένα. Τα είχε δει χτες βράδυ, που είχε βγάλει για λίγο τα υποδήματά της στις όχθες του ποταμού. Είχε πλύνει τα τραύματα με το καθαρό νερό, και ο Άρνιλεκ της είχε δώσει και δύο μεγάλα φύλλα για να τα τυλίξει γύρω τους στον ύπνο, λέγοντας πως θα της έκαναν καλό. Και όντως της είχαν κάνει καλό – όσο κοιμόταν και όσο φύλαγε, μετά, την τελευταία σκοπιά. Τώρα που βάδιζε, όμως, τραβώντας πίσω της το μηχανήμα, οι πληγές άνοιγαν ξανά: το αισθανόταν.

Σε λιγότερο από μια ώρα, ενώ οδοιπορούσαν ακόμα πλάι στις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, η Μιράντα τούς είπε: «Είμαστε πάνω στη γραμμή εδώ. Σταματήστε.»

Σταμάτησαν και έβγαλαν το μηχανήμα από το φορείο. Δημιούργησαν ακόμα ένα ενεργειακό δέντρο. Η ενέργεια της μπαταρίας, που ήταν στο 73%, έπεσε στο 49%.

«Ας τη φορτίσουμε την επόμενη φορά,» πρότεινε η Μιράντα.

Ο Ζόραλεμ συμφώνησε και τη ρώτησε: «Τι νιώθεις;»

«Τα ίδια περίπου. Πιο αισθητή η διαφορά αλλά όχι τίποτα το σπουδαίο.»

Ο Στάνλεϊ είπε: «Μα τα παπάρια του Κρόνου, αν φτιάξουμε τα καταραμένα δέντρα και τίποτα δεν γίνει, θα κόψω τον λαιμό μου. Τόσες μέρες τραβάμε αυτό το πράγμα πίσω μας!»

«Τίποτα δεν είναι βέβαιο,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά, όπως είπαμε, πρέπει να προσπαθήσουμε.»

Ο Στάνλεϊ αναστέναξε, εκνευρισμένα, και μετά άρχισαν πάλι να ταξιδεύουν φορτώνοντας το μηχανήμα στο φορείο. Τώρα ο Άρνιλεκ πήρε τη θέση της Εύνοιας βλέποντας πως εκείνη ήταν εξουθενωμένη. Η Μιράντα συνέχισε να προπορεύεται, οδηγώντας τους πάνω στη γραμμή. Άφησαν πίσω τους τη Μεγάλη Λίμνη, οδοιπορώντας στην πεδιάδα.

Σύντομα, είδαν κάτι το ανησυχητικό.

«Το Τρίτο Σκέλος,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, κοιτάζοντας προς ευθεία Νύχτας, όπου η γη δεν κύρτωνε προς τα πάνω.

«Ή το Δεύτερο,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Όχι,» είπε η Μιράντα, «το Τρίτο είναι. Έχουν γιγάντιες χελώνες μαζί τους.» Οι νομάδες ήταν ακόμα μακριά· φαίνονταν από αρκετή απόσταση.

«Κρυφτείτε!» προέτρεψε ο Άρνιλεκ. «Γρήγορα! Προτού μας δουν κι έρθουν προς τα δω. Θα θέλουν το μηχανήμα. Σίγουρα θα το θέλουν. Μαζεύουν ό,τι μπορούν να βρουν.»

Η Μιράντα κοίταξε τριγύρω, εντόπισε μια συστάδα δέντρων. «Εκεί!» είπε, και βάδισε πρώτη, βιαστικά. Οι άλλοι την ακολούθησαν και έφτασαν πίσω από τα δέντρα, όπου κρύφτηκαν και περίμεναν, παρατηρώντας το Τρίτο Σκέλος να κινείται μέσα στο πρωινό φως της Διπλωμένης Γης.

Δεν πρέπει να τους είχε δει, γιατί σύντομα τους προσπέρασε και συνέχισε προς πρώτη ημίστροφη Ημέρας, κατευθυνόμενο στα Μεσοέλη ίσως.

Ή, σκέφτηκε η Εύνοια, *κάπου αλλού...* Ρώτησε τον Άρνιλεκ: «Τι υπάρχει ανάμεσα από τα Μεσοέλη και τα Δόντια; Είναι μια πεδιάδα εκεί, δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι Ουρανοκοιλάδες, τα ονομάζουν αυτά τα μέρη τα Σκέλη. Βρίσκονται πίσω από τα Δόντια, στροφή Νύχτας από τα Ακροβούνια της Ημέρας. Ένας ποταμός κυλά από τα Δόντια – ο Ποταμός του Ουρανού – διασχίζει τις Ουρανοκοιλάδες, και πέφτει από την άκρη του κυλίνδρου της Διπλωμένης Γης.»

«Πέφτει στον ουρανό;»

«Ναι. Εξ ου και το όνομά του.»

Όταν το Τρίτο Σκέλος είχε απομακρυνθεί αρκετά, βγήκαν απ'την κρυψώνα τους, πήγαν στη γραμμή, και συνέχισαν την πορεία τους. Υπολογίζοντας πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τις όχθες της Μεγάλης Λίμνης, σταμάτησαν μες στη μέση της πεδιάδας, έστησαν το μηχάνημα, και δημιούργησαν το τέταρτο ενεργειακό δέντρο πάνω στη γραμμή.

Η μπαταρία είχε πέσει τώρα στο 13%, και έπρεπε να τη φορτίσουν. Η Μιράντα έριξε ένα βλέμμα στον Ζόραλεμ ο οποίος ένευσε λέγοντας: «Θα σε βοηθήσω μετά να τραβήξεις τα καλώδια.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Έπιασε δύο καλώδια και τα πέταξε προς το ενεργειακό δέντρο. Το μηχάνημα ρούφηξε λαίμαργα τις πρωταρχικές ενέργειες, φορτίζοντας τη μπαταρία του.

«Να κάνω μια ερώτηση;» είπε ο Στάνλεϊ.

Η Μιράντα γύρισε να τον κοιτάξει. «Τι;»

«Τόσα χρόνια που αυτό το πράγμα λειτουργούσε με τις ενέργειες της διάστασης, πώς δεν τις ξόδεψε όλες;»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να γίνει αυτό.»

«Δεν ξέρουμε πόσα χρόνια το μηχάνημα ήταν εκεί, στα Έγκατα, όμως σίγουρα ήταν πολλά.»

Ο Ζόραλεμ είπε: «Υποθέτω πως, με τη λειτουργία του, οι ενέργειες επιστρέφουν στη Διπλωμένη Γη.»

Η Μιράντα ένευσε. «Όπως όταν άρπαζα την ενέργεια στην Αρένα του Φωτός και την εκτόξευα εναντίον του Δεύτερου Σκέλους. Τίποτα δεν χανόταν, ουσιαστικά. Ανακύκλωση γινόταν.»

Όταν είδαν πως η μπαταρία είχε φορτιστεί, ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε ένα ξόρκι στρέφοντας την προσοχή του στο μηχάνημα και στα καλώδια που αιωρούνταν μπροστά από το ενεργειακό δέντρο. Η Μιράντα δεν χρειάστηκε αυτή τη φορά να τα τραβήξει για να τα ξεκολλήσει· έπεσαν

από μόνα τους σαν να είχαν ξαφνικά χάσει την τεχνητή τους ζωή. Τα απομάκρυνε απλώς τραβώντας τα με το πόδι της.

«Τι έκανες;» ρώτησε τον μάγο.

«Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής.»

«Το φαντάστηκα. Πιάνει κι εδώ όπως και στα Εκτρώματα, ε;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Πάμε να κατασκοηνώσουμε λίγο παραπέρα,» είπε η Μιράντα. «Εκεί, καλύτερα.» Έδειξε πάλι ένα σύδεντρο της πεδιάδας.

Πλησίαζε μεσημέρι. Φόρτωσαν το μηχανήμα στο φορείο γι'ακόμα μια φορά και το τράβηξαν μαζί τους.

Το απόγευμα συνέχισαν το ταξίδι τους προς στροφή Νύχτας και, σε λιγότερο από μια ώρα, πέρασαν από ένα σημείο που η Εύνοια και η Μιράντα αναγνώρισαν ότι ήταν το μέρος όπου είχαν εμφανιστεί όταν πρωτοήρθαν στη Διπλωμένη Γη περνώντας τη διαστασιακή δίοδο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Δεν σταμάτησαν εκεί, φυσικά· προχώρησαν προς τα Δόντια, που φαίνονταν αντίκρυ τους, περνώντας από τους πρόποδες των λοφότοπων.

Όταν υπολόγιζαν πως είχαν διανύσει πέντε χιλιόμετρα, διέκοψαν προσωρινά το ταξίδι τους. Δεν βρίσκονταν ακόμα στις υπώρειες των Δοντιών, αλλά ούτε μακριά ήταν. Έβγαλαν το μηχανήμα από το φορείο και ο Ζόραλεμ'σαρ πάτησε τα κουμπιά του δημιουργώντας άλλο ένα ενεργειακό δέντρο επάνω στη γραμμή.

«Αυτό,» είπε, «είναι το πέμπτο.» Και κοίταξε τη Μιράντα ερωτηματικά.

Εκείνη ένευσε. «Το αισθάνομαι,» επιβεβαίωσε. «Μια έντονη αλλαγή στην περιοχή της γραμμής. Νομίζω πως τα καταφέρνουμε, Ζόραλεμ: σπάμε το σημείο συγκόλλησης της διπλωμένης διάστασης.»

Τα λόγια της φάνηκαν να δίνουν θάρρος στους άλλους: χαμογελούσαν και αλληλοκοιτάζονταν, με τα μάτια τους να γυαλίζουν.

Η Εύνοια σκέφτηκε: *Δεν είμαστε μακριά. Κρόνε, βοήθησέ μας! Δεν είμαστε μακριά! Αν όλα πηγαιναν καλά, σύντομα θα έβλεπε πάλι τους Νομάδες της.*

Φρόντισε να έχεις κρατήσει την υπόσχεσή σου, Κορίνα. Φρόντισε να έχεις κρατήσει την υπόσχεσή σου!

Φόρτωσαν ξανά το μηχάνημα στο φορείο και το τράβηξαν προς τα βουνά που έβλεπαν αντίκρυ τους. Φτάνοντας στους πρόποδες, ο ρυθμός της πορείας τους μειώθηκε καθώς τα εδάφη γίνονταν ολοένα και πιο δύσβατα. Όταν άφησαν πίσω τους τους πρόποδες και μπήκαν στα Δόντια, το ταξίδι τους έγινε μαρτυρικό· όμως όλων το ηθικό ήταν αναπτειρωμένο, έτσι τραβούσαν ζωηρά. Η Εύνοια, πάντως, αισθανόταν ευγνωμοσύνη που ο Άρνιλεκ δεν της είχε ζητήσει να τραβήξει πάλι εκείνη το φορείο. Τα πόδια της ακόμα πονούσαν μέσα στις μπότες της. Και οι ώμοι της και η μέση της. Με το ζόρι κατάφερνε να βαδίζει πλάι στη Μιράντα και στον Ζόραλεμ'σαρ.

Η Γιάαμκα πηδούσε από βράχο σε βράχο παραδίπλα, ευέλικτη και άνετη. Η Εύνοια τη ζήλευε λιγάκι. *Αλλά εγώ δεν είμαι γάτα.*

Όταν πάνω από δυο ώρες είχαν περάσει – σχεδόν τρεις – υπολόγιζαν ότι είχαν διανύσει πέντε χιλιόμετρα ξανά. Και η Μιράντα είπε: «Πρέπει τώρα να έχουμε προσπεράσει την Αρένα του Φωτός. Πρέπει να είμαστε κάποια χιλιόμετρα απόσταση απ'αυτήν, προς στροφή Νύχτας.»

Οι άλλοι έστησαν πάλι το μηχάνημα όρθιο, βγάζοντάς το από το φορείο–

Η Γιάαμκα σύριξε, γρύλισε, στρέφοντας τα μάτια της προς τα πυκνά σκοτάδια του σούρουπου. Το φως του Ήλιου της Ημέρας είχε σχεδόν εξαφανιστεί, και το ασθενικό φως του Ήλιου της Νύχτας κυριαρχούσε.

«Τι...;» έκανε η Εύνοια, κρατώντας γερά το δόρυ μέσα το χέρι της.

Γρυλίσματα απάντησαν στη Γιάαμκα μέσα από τις σκιές, και μάτια φάνηκαν να γυαλίζουν. Αλλά όχι σαν τα δικά της. Διαφορετικού είδους μάτια: στενά σαν σχισμάδες, άγρια και διαβολικά.

Σκοτεινές φιγούρες κινούνταν χαμηλά στο έδαφος, πλησιάζοντας την ομάδα όπως θα πλησίαζαν θηράματα.

«Χαμηλοτσάκαλοι!» είπε η Σειρήνα.

«Κρόνε!» αναφώνησε ο Στάνλεϊ. «Είναι τουλάχιστον οκτώ!»

Και βρίσκονταν γύρω τους· τους είχαν περικυκλώσει. Όχι πως ούτως ή άλλως θα μπορούσαν να τρέξουν για να τους ξεφύγουν – ειδικά τραβώντας το μηχάνημα μαζί τους.

Η Εύνοια κράτησε το δόρυ της τεντωμένο προς τη μεριά ενός από τα θηρία καθώς αυτό ζύγωνε αργά επάνω στα τέσσερα πόδια του, με την κοιλιά του χαμηλά στη γη, με τα δόντια του να κροταλίζουν.

Η Μιράντα είπε: «Ζόραλεμ – φτιάξε το ενεργειακό δέντρο, τώρα!»
«Μα—»

«Τώρα, Ζόραλεμ! Άκουσέ με!» Και όρμησε καταπάνω σ'έναν χαμηλοτσάκαλο που χιμούσε προς τον Άρνιλεκ, ανεμίζοντας το σπαθί της. Χτύπησε το θηρίο στη μουσούδα, τινάζοντάς το πίσω, ματωμένο.

Οι υπόλοιποι προσπαθούσαν επίσης ν'απομακρύνουν τους χαμηλοτσάκαλους, με τσεκούρια, δόρατα, ρόπαλα, και σπαθιά. Ο Ζόραλεμ'σαρ πήγε στο μηχανήμα και γρήγορα πάτησε τα πλήκτρα του.

Η Εύνοια έκανε να καρφώσει με το δόρυ της τον χαμηλοτσάκαλο που ερχόταν καταπάνω της, μα εκείνος απέφυγε ευέλικτα την αιχμή και τινάχτηκε προς το μέρος της. Το κεφάλι του τη χτύπησε στην κοιλιά, κόβοντάς της την ανάσα, και η Εύνοια, κουρασμένη καθώς ήταν, έπεσε στη γη, ανάσκελα: η πλάτη της κοπάνησε επώδυνα στις τραχιές πέτρες των βουνών – και ο χαμηλοτσάκαλος ήταν τώρα από πάνω της. Τα μάτια του την ατένιζαν πεινασμένα, η ανάσα του βρομοκοπούσε χαϊδεύοντας το πρόσωπό της.

Η Εύνοια ούρλιαξε κλοτσώντας και συναντώντας μόνο αέρα. Τα χέρια της έπιασαν τα μπροστινά πόδια του θηρίου προσπαθώντας μάταια να το αποτινάξουν.

Ένα σπαθί κατέβηκε γυαλίζοντας στο γαλανό φως του Ήλιου της Νύχτας, χτυπώντας το θηρίο στο κεφάλι και πετώντας το παραδίπλα, γεμάτο αίματα. Ο χαμηλοτσάκαλος έκανε να σηκωθεί αλλά μια φιγούρα στάθηκε πάνω από την Εύνοια και τον σπάθισε ξανά, και ξανά, αφήνοντάς τον αυτή τη φορά τελείως ακίνητο.

Η Εύνοια ξεροκατάπие καθώς ανασηκωνόταν. «Ευχαριστώ,» είπε στην Κριστίν.

«Πιάσε το δόρυ σου,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ένα βούισμα γέμισε τον αέρα: το μηχανήμα είχε αρχίσει να λειτουργεί. Καθώς η Εύνοια άρπαζε το πεσμένο όπλο της και ορθωνόταν, είδε μια σχισμάδα να δημιουργείται μερικά μέτρα προς τα δεξιά της και φως να βγαίνει από μέσα.

Η Μιράντα ήρθε κοντά στην Αδελφή της καθώς ένας χαμηλοτσάκαλος την πλησίαζε ξανά, και τον σπάθισε απομακρύνοντάς τον.

Ο Στάνλεϊ ακούστηκε να κραυγάζει. Η Εύνοια στράφηκε αλλά δεν τον είδε τραυματισμένο: φώναζε καθώς ανέμιζε το πέτρινο τσεκούρι

του μπροστά του, για να κρατήσει δύο χαμηλοτσάκαλους μακριά. Ύστερα η Σειρήνα ήρθε να τον βοηθήσει, με το δικό της τσεκούρι: πετάχτηκε από δίπλα, κοπανώντας ένα από τα θηρία στα πλευρά.

«Εύνοια!» είπε η Μιράντα. «Πρόσεχε, Αδελφή μου. Πρόσεχε.» Κι έτρεξε προς το ενεργειακό δέντρο που σχηματιζόταν. Ο χαμηλοτσάκαλος ήταν νεκρός μπροστά της, το κεφάλι του σπασμένο από το σπαθί της.

Η Μιράντα απομάκρυνε ακόμα ένα θηρίο και έφτασε στην ενέργεια της Διπλωμένης Γης που έβγαινε σταδιακά από τη σχισμάδα στην πραγματικότητα της διάστασης. Άπλωσε το ελεύθερό της χέρι και την έπιασε μες στη χούφτα της. Αισθάνθηκε να τραντάζεται ελαφρά από την επαφή τους, αισθάνθηκε τη δεξιά της κνήμη και το σημάδι στο πέλμα της να τη λογχίζουν με ξαφνικό πόνο, αλλά όχι και τόσο δυνατό. Η Μιράντα κράτησε την ενέργεια σταθερά στο χέρι της και την τίναξε καταπάνω σ'έναν χαμηλοτσάκαλο, καίγοντάς τον. Αφήνοντας πίσω ένα σκέλεθρο που κάπνιζε.

Ύστερα τίναξε κι άλλη ενέργεια προς έναν δεύτερο χαμηλοτσάκαλο, πετυχαίνοντάς τον στην πίσω μεριά του σώματός του. Το θηρίο ούρλιαξε, καθώς καιγόταν εν μέρει, σπαρταρώντας στη γη προτού μείνει σύντομα τελείως ακίνητο. Ενώ η Μιράντα εκτόξευε κι άλλη ενεργειακή ριπή, χτυπώντας έναν τρίτο χαμηλοτσάκαλο.

Οι υπόλοιποι, αλυχτώντας τρομαγμένα, τράπηκαν σε φυγή, χάθηκαν μες στα σκοτάδια των Δοντιών.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Καλή ιδέα, Μιράντα.» Στεκόταν κοντά στο μηχανημα μ'ένα τσεκούρι στα χέρια του.

Εκείνη ένευσε. «Το φανταζόμουν ότι θα τρόμαζαν.» Το ενεργειακό δέντρο συνέχιζε να μεγαλώνει δίπλα της και πίσω της, απλώνοντας τα παλλόμενα, φωτεινά κλαδιά του μέσα στην υλική πραγματικότητα της διάστασης.

Όταν η δημιουργία του είχε τελεστεί, η Μιράντα μπορούσε να αισθανθεί μια πολύ έντονη αλλαγή πλέον στη γραμμή. Σαν να ήταν μια ραφή που βρισκόταν στα πρόθυρα να σπάσει και το ρούχο να σκιστεί.

Το είπε στον Ζόραλεμ' αλλά, παρότι οι άλλοι χαμογέλασαν κι έμοιαζαν χαρούμενοι, εκείνος ήταν σκεπτικός.

«Τι είναι, μάγε;» ρώτησε ο Στάνλεϊ. «Η δίοδος ανοίγει, δεν ανοίγει; Τι άλλο μπορεί να σημαίνει αυτό που νιώθει η Μιράντα;»

«Δεν είμαι σίγουρος για τίποτα,» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Ούτε εσείς θα έπρεπε να είστε.»

Το βλέμμα του Στάνλεϊ αγρίεψε. «Δικό σου ήταν τούτο το σχέδιο!»

«Ναι, αλλά... αναρωτιέμαι τι θα κάνουμε αν τελικά τα πράγματα... πάνε άσχημα...»

«Μόνο καταστροφή θα φέρετε κάνοντας ____ στο _____, Ζόραλεμ!»

Η απρόσμενη φωνή ήταν σαν να ερχόταν από χαλασμένο ραδιόφωνο μέσα σε μεταλλικό δοχείο.

Άπαντες στράφηκαν, ξαφνιασμένοι, για να δουν τον Κενοπρόσωπο Θεό να πλησιάζει. Και η Μιράντα τον αισθανόταν επίσης. Τον αισθανόταν όπως τη γραμμή, αλλά η αίσθησή του δεν έμοιαζε καθόλου με της γραμμής. Ήταν σαν ένας δαυλός αναμμένος από πάνω ως κάτω, όμως η φωτιά του τρεμόπαιζε και τινάζόταν από δω κι από κει.

Όλα αυτά, βέβαια, δεν ήταν παρά στο μυαλό της Μιράντας: την υλική μορφή του Κενοπρόσωπου Θεού εξακολουθούσε να τη βλέπει όπως και τις προηγούμενες φορές. Ένας άνθρωπος χωρίς κεφάλι – που το κεφάλι του ήταν μια τρύπα, ή κάτι που η νόησή της αδυνατούσε να συλλάβει – ντυμένος με μακριά, κουρελιασμένα ρούχα τα οποία ανέμιζαν καθώς τα χτυπούσε κάποιος αέρας που φαινόταν να επηρεάζει μόνο αυτά.

«Να σταματήσετε!» είπε ο Κενοπρόσωπος Θεός στον Ζόραλεμ'σαρ.

«Γιατί; Τι θα γίνει;»

Ο Κενοπρόσωπος αποκρίθηκε με δυο λέξεις που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν, που γλιστρούσαν απ'το μυαλό τους σα να μην είχαν ειπωθεί.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Φοβάσαι ότι θα καταστραφεί η διάσταση;»

«Αν το _____, το _____ θα αρχίσει να _____!»

«Δεν καταλαβαίνουμε τι λες!» του είπε η Εύνοια. «Και θέλουμε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια! Θέλουμε να επιστρέψουμε στη διάστασή μας. Μπορείς να μας στείλεις εσύ εκεί;»

«Ζόραλεμ, πρέπει να σταματήσετε, τώρα!» επέμεινε ο Κενοπρόσωπος Θεός.

«Δε μπορούμε να σταματήσουμε,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που έχουμε για να φύγουμε από εδώ!»

Ο Ζόραλεμ ένευσε. «Φυσικά και επηρεάζει τον υλικό κόσμο. Δεν είναι πνευματική οντότητα. Είναι ολόκληρος από κάποια δραστική ενέργεια· δεν έχει ζωτική ενέργεια μέσα του. Σας το έχω ξαναπεί, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Εσύ,» τη ρώτησε ο Ζόραλεμ, «τι νιώθεις γι' αυτόν; Νιώθεις κάτι;»

«Σαν φωτιά μου φαίνεται. Σαν φωτιά που τρεμοπαίζει. Πρέπει να είναι άρρωστος, όπως μας είχε πει παλιότερα, Ζόραλεμ. Κάτι έχει πάθει. Ίσως όντως να βρίσκεται στα πρόθυρα του θανάτου.»

Η Εύνοια ρώτησε: «Νομίζεις ότι έχει δίκιο, Ζόραλεμ; Ότι θα καταστραφούμε αν συνεχίσουμε να φτιάχνουμε ενεργειακά δέντρα κατά μήκος της γραμμής;»

«Για να είμαι ειλικρινής,» αποκρίθηκε ο μάγος, «φοβόμουν πως ο Κενοπρόσωπος Θεός θα αντιδρούσε έτσι σ' αυτό που κάνουμε. Εκείνος, άλλωστε, δίπλωσε τούτη τη διάσταση· εκείνος την απομόνωσε από το υπόλοιπο σύμπαν. Και οι οντότητες που έχουν απομείνει από τον Ενιαίο Κόσμο δεν μπορούν να υπάρξουν στον δικό μας κόσμο. Ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι φυσικό να ανησυχεί πως, αν ανοίξουμε τη διπλωμένη του διάσταση, θα πεθάνει.»

«Κι εμείς;» ρώτησε η Κριστίν. «Εμείς θα επιβιώσουμε;»

«Εμείς μπορούμε να υπάρξουμε στο σύμπαν μας· δεν έχουμε τέτοιο πρόβλημα.»

«Αν όμως, ανοίγοντας, η διάσταση διαλυθεί τελείως, δεν θα διαλυθούμε κι εμείς μαζί της; Το Πρώτο Σκέλος, χρησιμοποιώντας αυτό το μηχανήμα, ξεκληρίστηκε!»

«Το Πρώτο Σκέλος προσπάθησε να τρυπήσει την πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης σ' ένα συγκεκριμένο σημείο ώστε να δημιουργήσει διαστασιακή δίοδο. Εμείς δεν κάνουμε το ίδιο πράγμα. Προκαλούμε ενεργειακές διαταραχές επάνω στη γραμμή συγκόλλησης της διάστασης, ώστε να την αφήσουμε να 'ξεδιπλωθεί' κανονικά... ή, τουλάχιστον,» πρόσθεσε, «αυτό ελπίζω.»

«Πάλι μας λες ότι δεν είσαι σίγουρος...» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

«Τι περιμένετε από εμένα;» έκανε απότομα ο Ζόραλεμ, δείχνοντας θυμωμένος μαζί τους. «Δεν είμαι οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Δε φτιάχνω δικές μου ενδοδιαστάσεις! Ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών είμαι. Αλλά θα κάνω

ό,τι μπορώ για να μας πάρω από εδώ – για να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια.»

Η Μιράντα έσφιξε τον ώμο του. «Δεν περιμένουμε τίποτα παραπάνω από εσένα, Ζόραλεμ. Και,» είπε στρέφοντας το βλέμμα της στους υπόλοιπους, «δεν έχουμε καμια καλύτερη ελπίδα για να γυρίσουμε στην πατρίδα μας. Πρέπει να πάρουμε κάποιο ρίσκο. Αλλιώς θα ξεμεινουμε για πάντα στη Διπλωμένη Γη.

»Όποιος, φυσικά, δεν θέλει να βρίσκεται κοντά μας – όποιος φοβάται ότι ίσως σκοτωθούμε όλοι δημιουργώντας τα ενεργειακά δέντρα επάνω στη γραμμή – μπορεί να φύγει.»

Ο Άρνιλεκ είπε: «Έχει σημασία, Μιράντα, αν θα είναι κάποιος κοντά σας ή όχι; Ο Κενοπρόσωπος Θεός φάνηκε ν'ανησυχεί ότι, μ'αυτό που κάνουμε, ολόκληρη η Διπλωμένη Γη κινδυνεύει.»

«Η ολόκληρη η Διπλωμένη Γη,» τόνισε ο Ζόραλεμ'σαρ, «ή ο ίδιος.»

Κανείς δεν μίλησε για μερικές στιγμές. Κανείς δεν φαινόταν να ξέρει τι να πει. Είχαν αρχίσει να ακολουθούν έναν δρόμο που ήταν επικίνδυνος, αλλά τώρα κανένας δεν έμοιαζε πρόθυμος να τον εγκαταλείψει. *Όπως είπε η Μιράντα, σκέφτηκε η Εύνοια, είναι η καλύτερη ελπίδα που έχουμε για να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια, την πατρίδα μας. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;*

Η Μιράντα έστρεψε τώρα την προσοχή της στο μηχανήμα. «Η μπαταρία είναι στο σαράντα-ένα τοις εκατό, Ζόραλεμ. Θα τη φορτίσουμε την επόμενη φορά, έτσι;»

Ο μάγος κατένευσε.

Η Μιράντα είπε προς όλους: «Θα κατασκηνώσουμε εδώ, φυλώντας σκοπιές. Όποιος δει τον Κενοπρόσωπο Θεό να πλησιάζει πρέπει να φωνάξει αμέσως, να μας ξυπνήσει. *Αμέσως.*»

«Κι αν μας κάνει κάτι... κάτι που δεν το περιμένουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Στάνλεϊ. «Ποιος ξέρει τι δυνάμεις μπορεί να έχει...»

Η Μιράντα αποκρίθηκε: «Θα προσπαθήσω να κοιμηθώ όσο το δυνατόν λιγότερο. Διαισθάνομαι την παρουσία του· θα το καταλάβω όταν πλησιάσει.»

«Αυτή δεν είναι απάντηση στην ερώτησή μου. Δε με απασχολεί μόνο ότι ίσως νάναι κρυμμένος στα σκοτάδια. Αν στρέψει εναντίον μας κά-

Οι Θυγατέρες και η Διπλωμένη Γη

τι... τελείως αλλόκοτο – τελείως άγνωστο για εμάς – θα μπορείς να το αποκρούσεις, Μιράντα;»

«Αυτό θα πρέπει να το ανακαλύψουμε στην πράξη, Στάνλεϊ.»

(24)

Το Τέλος

Ξεκουράστηκαν κοντά στο ενεργειακό δέντρο που είχαν φτιάξει, αλλά η Μιράντα δεν κοιμήθηκε κανονικά. Έκανε τον ύπνο της γάτας, έτοιμη να τιναχτεί επάνω με την παραμικρή αίσθηση κινδύνου. Τίποτα, όμως, δεν ενόχλησε εκείνη και τους συντρόφους της. Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Ούτε θηρία, ούτε Κενοπρόσωπος Θεός.

«Γιατί δεν ξανάρθε για να μας επιτεθεί;» ρώτησε ο Στάνλεϊ, το πρωί, καθώς διέλυαν τον μικρό καταυλισμό τους.

«Πας γυρεύοντας, δηλαδή;» του είπε ο Άρνιλεκ.

«Ποιος ξέρει;» αποκρίθηκε ο Ζόραλεμ'σαρ στον Στάνλεϊ. «Ο Κενοπρόσωπος Θεός είναι μια ακατανόητη οντότητα για εμάς· δεν καταλαβαίνουμε τη λογική του. Ίσως, μάλιστα, να μη *μπορούσε* να έρθει.»

«Τι τον εμπόδιζε;» ρώτησε ο Στάνλεϊ.

«Το ίδιο που τον τραβά, κάθε τόσο, μέσα στο κεφάλι του.»

«Χμμμ.»

«Ακριβώς,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ. «'Χμμ.' Περίεργα πράγματα, φίλε μου.» Και στράφηκε στη Μιράντα. «Δεν αισθάνθηκες καθόλου την παρουσία του, έτσι;»

Εκείνη ένευσε. «Έτσι.»

«Ωραία, τότε. Ας συνεχίσουμε.»

«Ακόμα μια μέρα μόχθου,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Δεν ξέρεις τι θα πει μόχθος αν δεν έχεις ζήσει με το Δεύτερο Σκέλος,» τον πληροφόρησε η Σειρήνα, καθώς έδεναν το μηχανήμα πάνω στο φορείο.

«Και ούτε θα ήθελα να μάθω.»

Η Εύνοια έβλεπε πως ο Άρνιλεκ φαινόταν έτοιμος να τραβήξει ξανά το φορείο μαζί με τους άλλους, οπότε μάλλον η δική της συμβολή δεν

θα χρειαζόταν. *Ευτυχώς*. Δεν είχε καμία όρεξη να σέρνει πίσω της το μηχάνημα. Τα πόδια της, καθότι πληγιασμένα, ακόμα πονούσαν, αν και το σώμα της το αισθανόταν λίγο καλύτερα σήμερα· οι μύες της είχαν ξεπιαστεί κάπως.

Ο Ζόραλεμ ρώτησε τη Μιράντα: «Για τις αλλαγές στη διάσταση τι έχεις να μας πεις;»

«Τίποτα περισσότερο απ'ό,τι σας είπα χτες. Τα πράγματα αλλάζουν, αναμφίβολα. Μερικά ενεργειακά δέντρα ακόμα και το σημείο συγκόλλησης θα ανοίξει: και τότε... θα γίνει ό,τι είναι να γίνει.»

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός, άρα,» συμπέρανε η Εύνοια, «δεν θ'αργήσει να κινηθεί εναντίον μας.»

«Ας ελπίσουμε ότι δεν θα *μπορεί* να μας πλησιάσει,» τόνισε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Ας το ελπίσουμε,» είπε η Μιράντα, χωρίς να το θεωρεί και πολύ πιθανό, και χωρίς να προσπαθεί να κρύψει την άποψή της με την έκφραση του προσώπου της.

Η Κριστίν ρώτησε, καθώς εκείνη, ο Στάνλεϊ, ο Άρνιλεκ, και η Σειρήνα είχαν δέσει το μηχάνημα πάνω στο φορείο: «Ο Κενοπρόσωπος Θεός δεν μπορεί να διαλύσει τα ενεργειακά δέντρα;»

«Μάλλον όχι,» απάντησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Μην ξεχνάς ότι το ενεργειακό δέντρο στην Κακόπολη υπάρχει από τον καιρό που η πόλη καταστράφηκε.

»Ο Κενοπρόσωπος Θεός,» είπε προς όλους, «έχει χάσει τις δυνάμεις που κάποτε είχε· αυτό είναι καταφανές. Δεν μπορεί να ελέγξει ούτε τα ίδια του τα δημιουργήματα, όπως τα Εκτρώματα, που ήταν φτιαγμένα για να τον υπηρετούν. Δεν έχουμε πολλά να φοβηθούμε απ'αυτόν.»

Ας το ελπίσουμε, σκέφτηκε η Μιράντα, προτιμώντας τούτη τη φορά να μην το πει φωναχτά. Ήταν βέβαιη πως θα ξανάβλεπαν τον Κενοπρόσωπο Θεό, και πως εκείνος θα έκανε κάτι δραστικό για να τους σταματήσει. Είτε ήταν ετοιμοθάνατος είτε όχι, μάλλον δεν ήταν πρόθυμος να πεθάνει μέσα στις επόμενες ημέρες.

Τραβώντας το μηχάνημα πίσω τους, ξεκίνησαν να ταξιδεύουν προς στροφή Νύχτας, πάντα επάνω στη γραμμή, διασχίζοντας τα κακοτράχαλα, πετρώδη εδάφη των Δοντιών. Μετά από καμία ώρα

βρίσκονταν στους πρόποδες τους και, κατόπιν, έφτασαν στις παρυφές των Δασότοπων της Στροφής. Δεν είχαν ακόμα διανύσει πέντε χιλιόμετρα, απ'ό,τι υπολόγιζαν, οπότε δεν σταμάτησαν για να φτιάξουν καινούργιο ενεργειακό δέντρο. Συνέχισαν να οδοιπορούν μες στη βλάστηση, έχοντας το νου τους μήπως πάλι δουν το Δεύτερο Σκέλος εδώ. Αν και αυτό ήταν μάλλον απίθανο τώρα. Το Δεύτερο Σκέλος θα είχε, λογικά, απομακρυνθεί.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός τούς συνάντησε λίγο προτού αποφασίσουν να κάνουν στάση για να δημιουργήσουν το έβδομο ενεργειακό δέντρο. Ξεπρόβαλε μέσα από τις σκιές του δάσους· τη μια στιγμή η Μιράντα δεν τον αισθανόταν πουθενά κοντά τους, την άλλη στιγμή η παρουσία του ήταν πολύ έντονη στο μυαλό της. Αναρωτήθηκε φευγαλέα αν χρησιμοποιούσε κάποια τεχνολογία του πύργου του για να μεταφέρεται έτσι μέσα στη Διπλωμένη Γη. Κάτι σαν το Φαντασμάσμα του Κλαρκ, ίσως;

Η Γιάμακα γρύλισε αντικρίζοντάς τον, συσπειρώθηκε.

«Ζόραλεμ! Μιράντα!» είπε ο Κενοπρόσωπος Θεός με φωνή σπαστή σαν μέσα από ραδιοφωνικά παράσιτα. «Δεν πρέπει να συνεχίσετε να _____ την _____!»

«Φύγε από τον δρόμο μας,» του απάντησε ο Ζόραλεμ'σαρ. «Θέλουμε να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια, και θα το κάνουμε με ό,τι τρόπο έχουμε στη διάθεσή μας.»

Ο Κενοπρόσωπος Θεός βάδισε προς το μέρος τους. Ή ίσως βάδισε να μην ήταν η σωστή λέξη· έμοιαζε περισσότερο να γλιστρά επάνω στο έδαφος, να ρέει μέσα στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης. «Όχι!» φώναξε. «Πρέπει να σταματήσετε!» Φαινόταν να πηγαίνει προς το μηχάνημα· στο χέρι του ήταν μια συσκευή σαν κοντό ραβδί που στο άκρο της φωτάκια τρεμπάζαν.

Ο Στάνλεϊ και οι άλλοι είχαν αφήσει το φορείο, και ο μισθοφόρος πιάνοντας το τσεκούρι του ετοιμάστηκε ν'αντιμετωπίσει τον Κενοπρόσωπο Θεό.

Η Μιράντα, προς στιγμή, στάθηκε ακίνητη. Τι να έκανε; Να επιτιθόταν στον Κενοπρόσωπο; Της είχε σώσει τη ζωή τότε στον πύργο του. «Γιατί είσαι εναντίον μας;» τον ρώτησε. «Δεν καταλαβαίνεις ότι θέλουμε να επιστρέψουμε στην πατρίδα μας;» Αλλά καθώς μιλούσε αντι-

λαμβάνοταν ότι δεν είχε νόημα να του μιλά. Ο Κενοπρόσωπος Θεός δεν θα τους επέτρεπε ποτέ να προκαλέσουν ζημιά στη Διπλωμένη Γη.

Ο Στάνλεϊ τού όρμησε με το τσεκούρι του. Εκείνος δεν επιχείρησε ν'αποφύγει το πέτρινο όπλο· το άφησε να τον χτυπήσει. Αλλά δεν φάνηκε να τραυματίζεται. Το πελέκι κατέβηκε πάνω στον ώμο του και μια λάμψη πετάχτηκε από εκεί, μαζί με ενέργεια που έτριζε και σπινθήριζε. Ο Στάνλεϊ τραντάχτηκε ολόκορμος, κραυγάζοντας. Το όπλο έφυγε απ'το χέρι του καθώς τα γόνατά του λύνονταν κι έπεφτε στη γη.

«Στάνλεϊ!» φώναξε η Κριστίν, και χίμησε στον Κενοπρόσωπο Θεό με το σπαθί της.

«Περίμενε!» την προειδοποίησε η Μιράντα. Μα ήταν ήδη πολύ αργά· η μισθοφόρος δεν ήταν μακριά από τον Κενοπρόσωπο Θεό και βρισκόταν ήδη σε γρήγορη κίνηση. Η λεπίδα της τον κάρφωσε στο στήθος. Ή, τουλάχιστον, προσπάθησε να τον καρφώσει. Χτύπησε εκεί σαν να είχε χτυπήσει σε κάτι αδιαπέραστο – λάμψεις και ενέργεια τινάχτηκαν – η Κριστίν ούρλιαξε, το σώμα της κλονίστηκε: σωριάστηκε στη γη.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός πλησίασε το μηχάνημα–

Η Μιράντα τού επιτέθηκε χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας σαν το δάσος γύρω της να ήταν αστικό πεδίο. Πήδησε προς ένα δέντρο, το χτύπησε με τα λυγισμένα πόδια της, και παίρνοντας ώθηση από εκεί τινάχτηκε καταπάνω στον Κενοπρόσωπο Θεό. Οι μπότες της τον κλότσησαν στο στήθος–

Η Μιράντα αισθάνθηκε την ενέργειά του να τη διαπερνά· διαπίστωσε, όμως, ότι μπορούσε να την *κατευθύνει* εντός της, να τη διασκορπίσει μέσα στο σώμα της έτσι ώστε να μην τη βλάψει όπως είχε βλάψει την Κριστίν και τον Στάνλεϊ. *Οι Θυγατέρες είμαστε άσταρ'φοχ*, σκέφτηκε, ενώ ο Κενοπρόσωπος Θεός έπεφτε από την κλοτσιά της και κυλούσε στη γη.

Η Μιράντα προσγειώθηκε όρθια, αν και με τα γόνατα λυγισμένα, νιώθοντας ακόμα την ξένη ενέργεια να διατρέχει το σώμα της σαν ένα έντονο γαργαλητό, αλλά όχι τόσο έντονο που να την παραλύει.

«Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια.

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά οι υπόλοιποι μην πλησιάσετε!»

Ο Κενοπρόσωπος Θεός σηκώθηκε από το έδαφος σαν να έρρεε πάνω σ' αυτό και στον αέρα συγχρόνως, σαν να μη χρειαζόταν να κυρτώσει τα γόνατά του ή τη μέση του. Μια παράξενη κραυγή έβγαине από το κενό που ήταν στη θέση του κεφαλιού του – τριξίματα και συριγμοί.

«Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα βοηθήσει, _____!» φώναξε στη Μιράντα.

«Δεν είμαι εναντίον σου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά δεν μπορώ να σ' αφήσω να μας σταματήσεις. Πρέπει να επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια!»

Ο Κενοπρόσωπος Θεός κινήθηκε γρήγορα προς το μηχάνημα. Η Μιράντα πήδησε ψηλά και καταπάνω του, με τα γόνατα λυγισμένα («το πλάκωμα της γάτας»). Αυτή τη φορά, όμως, εκείνος ήταν έτοιμος να αμυνθεί· ύψωσε τα χέρια του κι άρπαξε τα γόνατά της προτού βρεθούν στο στήθος του και τον ρίξουν κάτω. Την έσπρωξε με τρομερή δύναμη – η Μιράντα νόμισε ότι θύελλα τη χτύπησε – και την τίναξε στη γη.

Αλλά εκείνη δεν έμεινε για πολύ κάτω· πετάχτηκε όρθια αμέσως, έτρεξε καταπάνω του προτού ο Κενοπρόσωπος Θεός φτάσει στο μηχάνημα. Κρατούσε στο χέρι του αυτή τη συσκευή ξανά που θύμιζε ραβδί, την άπλωνε – Η Μιράντα έπεσε στο έδαφος, κλοτσώντας τα πόδια του επανειλημμένα, με γρήγορες κινήσεις των δικών της ποδιών («η τρικλοποδιά της αγριόγatas»). Ο Κενοπρόσωπος έπεσε, κραυγάζοντας...

...και συνέχισε να κραυγάζει – «ΑΑΑΑΑαααααωωωωωω...» – καθώς το κεφάλι του τραβούσε μέσα το σώμα του, εξαφανίζοντας το.

Η Μιράντα σηκώθηκε όρθια.

Ο Άρνιλεκ, γονατισμένος πλάι στην Κριστίν, είπε: «Είναι ζωντανή. Λιπόθυμη μόνο.»

Η Μιράντα πλησίασε τον Στάνλεϊ· έσκυψε και άγγιξε τον λαιμό του. «Κι αυτός. Η ενέργεια του Θεού τούς τράνταξε, δεν τους σκότωσε.»

«Εσένα δεν σε επηρέαζε...» παρατήρησε ο Ζόραλεμ.

«Ευτυχώς. Αλλιώς τώρα το μηχάνημά μας θα είχε καταστραφεί.

»Ας το βγάλουμε από το φορείο. Εδώ είναι καλά για το επόμενο ενεργειακό δέντρο.»

Ο μάγος κατένευσε, και με τη βοήθεια της Σειρήνας και της Εύνοιας έλυσαν το μηχανήμα και το έστησαν όρθιο. Η Μιράντα πάτησε τα πλήκτρα του και το έβδομο ενεργειακό δέντρο σχηματίστηκε πάνω στη γραμμή, παλλόμενο και τρίζοντας.

Τώρα η Μιράντα μπορούσε να νιώσει το σημείο συγκόλλησης της διπλωμένης διάστασης να αδυνατίζει. Είχε την αίσθηση ότι ο χώρος μετακινιόταν ολόγυρά της, όπως όταν στέκεσαι πάνω σ'ένα χαλί και κάτι το τραβά πέρα-δώθε. Αλλά αυτή η αίσθηση δεν ήταν στον υλικό κόσμο, δεν ήταν σεισμός· και η Μιράντα ήταν βέβαιη ότι μόνο εκείνη μπορούσε να την αντιληφτεί.

Ο Ζόραλεμ την κοίταξε ερωτηματικά, διακρίνοντας μάλλον κάτι στο πρόσωπό της.

«Δεν είμαστε μακριά,» του είπε εκείνη. «Άλλο ένα δέντρο ακόμα. Ή άλλα δύο. Και μετά... θα γίνει ό,τι είναι να γίνει.» Έστρεψε πάλι τα μάτια της στο μηχανήμα. Η μπαταρία είχε πέσει στο 12%. «Πρέπει να τη φορτίσουμε,» είπε. Έπιασε δύο καλώδια από κάτω και τα πέταξε προς το ενεργειακό δέντρο. Ήρθαν σε επαφή μαζί του και έμειναν ακίνητα στον αέρα, καθώς το μηχανήμα ρουφούσε τις πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Η Σειρήνα είχε ρίξει νερό στο πρόσωπο του Στάνλεϊ και της Κριστίν, και τώρα αυτοί είχαν συνέλθει. Ήταν καθισμένοι στο έδαφος, με τις πλάτες σε δύο δέντρα. Φαίνονταν ακόμα ζαλισμένοι.

Η Μιράντα τούς ρώτησε: «Μπορείτε να συνεχίσετε να τραβάτε το φορείο;»

«Σε λίγο ίσως,» αποκρίθηκε ο Στάνλεϊ. «Νιώθω μουδιασμένος ολόκληρος. Εσύ από τι είσαι φτιαγμένη, μα τη Ρασιλλώ; Η Σειρήνα είπε ότι τον νίκησες με τα χέρια σου και με τα πόδια σου!»

«Σας έχουμε πει τι είμαστε εγώ και η Εύνοια, δεν σας έχουμε πει;»

Όταν η μπαταρία του μηχανήματος φορτίστηκε, ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής και τα καλώδια έπεσαν στο έδαφος. Η Μιράντα τα απομάκρυνε από το ενεργειακό δέντρο και ρώτησε: «Μπορείς εσύ να τραβήξεις το φορείο, Ζόραλεμ; Εσύ και η Εύνοια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος δίχως δισταγμό.

«Ναι,» είπε η Εύνοια με έκδηλο δισταγμό. Δεν είχε καμια διάθεση να σέρνει πάλι αυτό το βάρος πίσω της, αλλά τι να έλεγε στη Μιράντα;

‘Οχι; Να της έλεγε *Τράβα το εσύ*; Αν ο Κενοπρόσωπος Θεός ξαναεμφανιζόταν, η Μιράντα έπρεπε να είναι ξεκούραστη. Ίσως να ήταν η μόνη που μπορούσε να τον αντιμετωπίσει. Η Εύνοια δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε ν’αντέξει τις ενέργειές του· πιθανώς η Αδελφή της να τις άντεχε επειδή είχε τη συσκευή του μέσα στην κνήμη της. Επιπλέον, η Εύνοια *σίγουρα* δεν μπορούσε να πολεμήσει σαν τη Μιράντα. *Δεν ξέρω την τέχνη της Γατομαχίας. Κάποτε πρέπει να της ζητήσω να μου διδάξει μερικά απ’αυτά τα κόλπα. Αλλά τώρα είναι αργά.*

Ο Στάνλεϊ σηκώθηκε όρθιος κρατώντας τον κορμό του δέντρου πλάι του. «Μόλις συνέλθω θα τραβήξω εγώ πάλι.»

«Για την ώρα, μας φτάνει αν μπορείς απλά να βαδίζεις,» του είπε η Μιράντα.

«Μπορώ να βαδίζω.»

Η Κριστίν είχε σηκωθεί επίσης. Η Μιράντα κοιτάζοντάς τους έκρινε ότι, ναι, μάλλον δεν θα είχαν πρόβλημα να οδοιπορήσουν.

Η Εύνοια, ο Ζόραλεμ’σαρ, η Σειρήνα, και ο Άρνιλεκ άρχισαν να τραβάνε το φορείο, και οι υπόλοιποι περπατούσαν με τα όπλα τους στα χέρια. Η Γιάαμκα ερχόταν από δίπλα, ως συνήθως, σαν σκιά. Το περιβάλλον των Δασότοπων της Στροφής έμοιαζε να της αρέσει.

Η Μιράντα ακολουθούσε τη γραμμή, φυσικά, και σύντομα είδε αντίκρυ της, στον αέρα, στο έδαφος, στους κορμούς των δέντρων, στις φυλλωσιές, σημεία που στραφτάλιζαν όπως όταν βλέπεις κάτι πίσω από γυαλί, περισσότερο ή λιγότερο θολό. Συγχρόνως, από μέσα τους ερχόταν κάποιου είδους φως ή ανταύγεια.

«Τι είν’ αυτά;» έκανε ο Στάνλεϊ, καθώς σταματούσαν.

«Η αλλαγή...» μουρμούρισε η Μιράντα.

«Ποια αλλαγή;»

«Αυτή που προκαλούμε.»

Τα παράξενα σημεία στον αέρα, στη γη, και στη βλάστηση πολλαπλασιάζονταν, και δεν ήταν μόνο μπροστά τους, συνειδητοποίησαν, αλλά και γύρω τους, και πίσω τους. Η Κριστίν άπλωσε το χέρι της για ν’αγγίξει ένα, και ήταν σαν να μην υπήρχε, σαν να επρόκειτο για αντικατοπτρισμό. «Δεν... δεν αγγίζονται,» παρατήρησε.

Ο Ζόραλεμ’σαρ είπε: «Η διάσταση ανοίγει! *Ανοίγει*. Ας προχωρήσουμε λίγο ακόμα για να φτιάξουμε το επόμενο δέντρο.»

«Γιατί όχι εδώ;» ρώτησε ο Στάνλεϊ.

«Καλύτερα να μην είναι το ένα κοντά στο άλλο. Μπορεί να πάθουμε ό,τι έπαθε το Πρώτο Σκέλος.»

Κανείς δεν διαφώνησε, έτσι συνέχισαν την πορεία τους ενώ τα στραφταλίζοντα σημεία αυξάνονταν ολόγυρά τους. Η Μιράντα υπέθετε ότι αυτό συνέβαινε επάνω σ'ολόκληρη τη γραμμή, και όχι μόνο στην επιφάνεια του εδάφους αλλά και στα Έγκατα. Και στον ουρανό στο κέντρο του κυλίνδρου. Και στον ουρανό έξω από τον κύλινδρο, ίσως.

Ευτυχώς, όμως, τα γυαλιστερά τμήματα – που θύμιζαν σκορπισμένα γυαλιά επάνω στην πραγματικότητα του κόσμου – δεν έβλαπταν την ομάδα με κανέναν τρόπο. Θα μπορούσαν να ήταν παραισθήσεις. Κάτι το άυλο, χωρίς το παραμικρό αποτέλεσμα επάνω στο ανθρώπινο σώμα ή στην ανθρώπινη ψυχή. Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον.

Μια εφιαλτική μορφή βγήκε ανάμεσα από τα δέντρα των Δασότοπων της Στροφής και βρέθηκε αντίκρυ τους, επάνω στη γραμμή, πίσω από τα στραφταλίζοντα, φασματικά θραύσματα.

Ένα από τα Εκτρώματα.

«Γαμήσου,» μούγκρισε ο Στάνλεϊ. «Αυτό μάς έλειπε τώρα.»

Η Κριστίν τράβηξε το σπαθί της. «Ο Κενοπρόσωπος Θεός το έστειλε!»

Την ίδια στιγμή η Μιράντα φώναζε: «Ζόραλεμ – κάνε ό,τι είχες κάνει την προηγούμενη φορά!»

Ο μάγος άφησε το φορείο και ξεκίνησε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, αλλά το Έκτρωμα ερχόταν ήδη καταπάνω τους. Ο Στάνλεϊ ύψωσε το τσεκούρι του· η Κριστίν τού όρμησε με το σπαθί της, κραυγάζοντας. Η λεπίδα χτύπησε ένα απ'τα πλοκάμια του – το τραυμάτισε φανερά, αλλά χωρίς να το κόψει. Ένα σύριγμα βγήκε από το μεταλλικό σώμα του τέρατος – ένας ήχος που έμοιαζε να ξεπηδά από ηχεία άψογης ποιότητας.

Αλλά, συγχρόνως, και το σπαθί της Κριστίν φαινόταν να έχει χτυπηθεί. Ένα μαύρο σημείο είχε εμφανιστεί επάνω στη λεπίδα του. Το ενεργειακό δηλητήριο του Εκτρώματος έφθιρε ακόμα και το ατσάλι.

Ένα άλλο πλοκάμι ήρθε προς την Κριστίν, αλλά ο Στάνλεϊ ήταν δίπλα της και το κοπάνησε με το τσεκούρι του, κόβοντάς το. Η Κριστίν απέ-

κρουσε, επίσης, ένα τρίτο πλοκάμι με το σπαθί της· αλλά το επόμενο τη χτύπησε στον ώμο, και η μισθοφόρος ούρλιαξε πέφτοντας στη γη καθώς τα ρούχα της διαλύονταν και το δέρμα της καταστρεφόταν σαν να καιγόταν από κάποια εσωτερική φωτιά.

«*Ζόραλεμ!*» φώναξε η Μιράντα, παίρνοντας το σπαθί της στο ένα χέρι και στο άλλο το τσεκούρι της, αν και ήξερε ότι αυτά τα όπλα ήταν άχρηστα ενάντια σε κάτι σαν το Έκτρωμα.

Ο Στάνλεϊ τινάχτηκε πίσω, αποκρούοντας ένα πλοκάμι με το πελέκι του, αποφεύγοντας ένα άλλο που πήγαινε για τα πόδια του. Η πέτρινη λεπίδα του τσεκουριού ήταν, φανερά, μισοφθαρμένη από το ενεργειακό δηλητήριο του τέρατος.

Φωτάκια αναβόσβησαν ξέφρενα πάνω στο μηχανικό σώμα του Εκτρώματος, και η διαπεραστική του φωνή τρυπούσε τ'αφτιά των ανθρώπων.

Ο Στάνλεϊ σκόνταψε κι έπεσε.

«Τρέξτε!» κραύγασε ο Άρνιλεκ. «Δε μπορούμε να το νικήσουμε! *TPEETE, γαμώτο!*»

Η Κριστίν σπαρταρούσε στη γη, ουρλιάζοντας· η αριστερή μεριά του γαλανόδερμου προσώπου της ήταν μισολιωμένη, θυμίζοντας κερί, τα μαύρα μαλλιά της καίγονταν και έπεφταν.

Η Μιράντα ήταν έτοιμη να πλησιάσει τον Στάνλεϊ για να τον υπερασπιστεί προτού το Έκτρωμα τον χτυπήσει με τα πλοκάμια του και πάθει κι αυτός τα ίδια με την Κριστίν· αλλά τότε το μηχανικό τέρας έπαψε να κινείται. Απότομα. Απροειδοποίητα. Τα πλοκάμια του κρύφτηκαν στο μεταλλικό σώμα του. Τα φωτάκια του έσβησαν. Και κανένας ήχος δεν ερχόταν από μέσα του.

Ο Στάνλεϊ σηκώθηκε όρθιος. «...Μάγε;» έκρωξε ξεροκαταπίνοντας.

«Ναι,» είπε ο Ζόραλεμ, «το σταμάτησα. Αλλά δεν θα μείνει έτσι για πολύ. Πρέπει να φύγουμε!»

Ο Στάνλεϊ έριξε μια ματιά στην Κριστίν, που σφάδαζε στη γη και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα πέθαινε απ'το ενεργειακό δηλητήριο του Εκτρώματος. «Γαμώτο!» φώναξε ο Στάνλεϊ. «*ΓΑΜΩΤΟ!*» Στράφηκε στο μηχανικό σώμα του Εκτρώματος χτυπώντας το μανιασμένα με το τσεκούρι του. «*ΓΑΜΩΤΟ! Γαμημένο τέρας! ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΤΕΡΑΣ!*» Το όπλο έσπασε πάνω στο μηχανήμα – η πέτρινη λεπίδα του έφυγε από το στέ-

λεχος – αλλά ο Στάνλεϊ συνέχισε να κοπανά το Έκτρωμα με το ξύλο που είχε απομείνει στο χέρι του, ουρλιάζοντας, βρίζοντας.

Η Μιράντα τον τράβηξε πίσω, αρπάζοντάς τον από τα ρούχα. «Δε μπορείς να το καταστρέψεις! Πάμε. Όσο έχουμε καιρό. Μ'ακούς; Πρέπει να φύγουμε.»

Η όψη του ήταν εξαγριωμένη. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν μάτια παράφρονα. «Τη σκότωσε!» κραύγασε δείχνοντας την Κριστίν με το ξύλο που κρατούσε. Η μισθοφόρος δεν κινιόταν πλέον· το σώμα της ήταν μισολιωμένο, κόκαλα διακρίνονταν. «Όλοι θα πεθάνουμε εδώ! Όλοι θα πεθάνουμε!»

«Δε θα πεθάνουμε αν βιαστούμε!» φώναξε ο Ζόραλεμ. «Πάμε–»

«Δείτε!» Ο Άρνιλεκ έδειξε προς τ'αριστερά. «Άλλο ένα! Άλλο ένα! Κρόνε, σώσε μας...»

Ένα Έκτρωμα πλησίαζε μέσα από τη βλάστηση των δασότοπων.

Αισθάνονται την αλλαγή που συμβαίνει στη γραμμή, σκέφτηκε η Μιράντα. Γι'αυτό έρχονται εδώ. Δε μπορεί ο Κενοπρόσωπος Θεός να τα έστελνε· δεν είχε κανέναν έλεγχο επάνω τους.

«Μιράντα!» φώναξε η Εύνοια.

Η Γιάαμκα γρύλιζε και σύριζε.

Ο Στάνλεϊ στράφηκε στο καινούργιο Έκτρωμα που πλησίαζε· έσκυψε κι έπιασε το σπαθί της Κριστίν από κάτω.

«Μην κανείς καμια ανοησία!» του είπε η Μιράντα, κι έτρεξε στο μηχανήμα που ήταν ακόμα πάνω στο φορείο. «Σηκώστε το όρθιο! Σηκώστε το! Τώρα!»

Και μαζί με την Εύνοια, τη Σειρήνα, και τον Άρνιλεκ το έλυσαν και το σήκωσαν. Ο Ζόραλεμ'σαρ έκανε πάλι Εόρκι Ενεργειακής Συστολής καθώς το Έκτρωμα πλησίαζε· αλλά φαινόταν κουρασμένος από το τράβηγμα του φορείου. Το έσερνε για παραπάνω από μια ώρα μαζί με τους άλλους προτού τα Εκτρώματα εμφανιστούν.

Ο Στάνλεϊ ήταν στον δρόμο του Εκτρώματος με το σπαθί του υψωμένο. «Έλα!» γρύλισε. «Έλα!»

Η Γιάαμκα φαινόταν πιο συνετή από αυτόν· στεκόταν παράμερα, συρίζοντας, μουγκρίζοντας, συσπειρωμένη.

«Στάνλεϊ – απομακρύνσου!» φώναξε η Εύνοια. «Μην πεθάνεις κι εσύ!»

Η Μιράντα άρχισε να πατά τα κουμπιά του μηχανήματος καθώς το Έκτρωμα πλησίαζε.

Ο Στάνλεϊ χτύπησε τα πλοκάμια του τέρατος με το σπαθί του· ένα κατάφερε να το κόψει, και κανένα δεν άγγιξε το σώμα του. Η λεπίδα του όπλου μαύρισε, η κόψη της φαγώθηκε σαν τρωκτικά να την είχαν δαγκώσει, έμοιαζε έτοιμη να σπάσει.

Ο Ζόραλεμ δεν μурμουρίζε μαγικά λόγια πλέον· είχε όλη του την προσοχή στραμμένη στο Έκτρωμα, σχηματίζοντας ένα σύμβολο με τα δάχτυλά του. Και το μεταλλικό, πλοκαμοφόρο πλάσμα φαινόταν να δυσκολεύεται στις κινήσεις του σαν κάτι να εμποδίζει τους εσωτερικούς του μηχανισμούς.

Ο Στάνλεϊ πήδησε πίσω, με το μισοκατεστραμμένο ξίφος του υψωμένο, έτοιμος να το αντιμετωπίσει ξανά.

Το μηχάνημα που έφτιαχνε τα ενεργειακά δέντρα άρχισε να βουίζει καθώς η Μιράντα είχε κατεβάσει τον διακόπτη της ενεργοποίησης. Μια σχισμάδα άνοιξε πάνω στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης και φως γλίστρησε από μέσα, ξεκινώντας ν'απλώνει κλαδιά. Ένα ακόμα ενεργειακό δέντρο σχηματιζόταν. Αλλά αμφίβολο ήταν αν θα προλάβαινε να μεγαλώσει προτού το Έκτρωμα τούς σκοτώσει όλους.

Το τέρας πλησίαζε τον Στάνλεϊ κινούμενο πιο αργά τώρα, λες και κάποιος δυνατός άνεμος να φυσούσε εναντίον του. Ο μάγος είπε μέσα από σφιγμένα δόντια: «Απομακρύνσου, ανόητε!» Πρέπει να δυσκολευόταν να σταματήσει τελείως την ενεργειακή ροή του Εκτρώματος.

«Μιράντα,» ρώτησε η Εύνοια, «μπορείς να...;» Έδειξε το ενεργειακό δέντρο που σχηματιζόταν.

«Ελπίζω,» αποκρίθηκε η Μιράντα, κι έτρεξε προς τα εκεί, άρπαξε μέσα στη χούφτα της την πρωταρχική ενέργεια που είχε ξεπροβάλει, την τράβηξε–

(νιώθοντάς την σαν μια πλαστική ύλη που τεντώνεται, τεντώνεται, τεντώνεται – και σπάει!)

–και την τίναξε καταπάνω στο Έκτρωμα.

Η ενέργεια το τύλιξε, τρίζοντας και σπινθηρίζοντας, και μια συριστική κραυγή βγήκε από μέσα του – αυτή τη φορά όχι τόσο υψηλής ποιότητας όσο τις άλλες φορές, σαν τα ηχεία του να είχαν πάθει ζημιά.

Ο Στάνλεϊ απομακρύνθηκε από το μηχανικό τέρας, οπισθοχωρώντας, χωρίς να κοιτάζει πίσω.

Τα πλοκάμια του Εκτρώματος μαζεύτηκαν μέσα στο σώμα του, τα φωτάκια του έσβησαν, κι έμεινε σιωπηλό.

Ο Ζόραλεμ'σαρ έπεσε στα γόνατα, αγκομαχώντας. Το γαλανόδερμο πρόσωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα' τα σγουρά μαλλιά του κολλούσαν στο μέτωπό του. «Πρέπει... να... φύγουμε...» έκρωξε.

«Πού να πάμε, γαμώτο;» γρύλισε ο Στάνλεϊ. «Μόλις συνέλθουν θα μας κυνηγήσουν πάλι, τα γαμημένα! Ο Κενοπρόσωπος Θεός τάστειλε εδώ, ο ελεεινός μπάσταρδος, ο καριόλης!»

«Δεν τα έστειλε αυτός, Στάνλεϊ,» του είπε η Μιράντα. «Δεν τα ελέγχει.»

«Θες να μου πεις ότι τα συναντήσαμε *τυχαία*;»

«Όχι. Αισθάνονται αυτό που συμβαίνει στη γραμμή, και έρχονται.»

«Τότε... τότε έχουμε καταστραφεί. Είμαστε όλοι νεκροί. Δεν πρόκειται να προλάβουμε να... να...»

«Μπορεί να έχει ήδη τελειώσει,» είπε η Μιράντα, νιώθοντας την αλλαγή παντού γύρω τους και βλέποντας τα γυαλιστερά, φασματικά θραύσματα να στροβιλίζονται, να μεταλλάσσονται (από ρόμβοι σε κύκλους, από κύκλοι σε ορθογώνια, από ορθογώνια σε τρίγωνα, σε τραπεζίδια, σε ρόμβους, σε κύκλους), να πολλαπλασιάζονται.

«Μόλις αυτά εδώ συνέλθουν,» είπε ο Στάνλεϊ δείχνοντας με το σπαθί του τα Εκτρώματα, «θα μας διαλύσουν. Κι αν έρχονται κι άλλα...»

Η Μιράντα άρπαξε ενέργεια από το σχηματιζόμενο ενεργειακό δέντρο και την τίναξε καταπάνω στο πρώτο Έκτρωμα που είχε εμφανιστεί. Το μηχανικό σώμα του τραντάχτηκε άγρια. Και η Μιράντα συνέχισε να το χτυπά με ενέργεια, ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου έγινε κομμάτια και θρύψαλα.

Μετά, έκανε το ίδιο για το άλλο Έκτρωμα.

Ο Ζόραλεμ'σαρ ήταν ακόμα γονατισμένος αλλά παρατηρούσε με μεγάλο ενδιαφέρον αυτό που συνέβαινε.

Το ενεργειακό δέντρο βρισκόταν πλέον προς το τέλος της ολοκλήρωσής του. Ήταν το όγδοο που είχαν δημιουργήσει επάνω στη γραμμή, και η Μιράντα αισθανόταν ότι ολόκληρη η διάσταση τώρα βρισκόταν σε κατάσταση έντονης αποσταθεροποίησης.

«Ας ξεκουραστούμε εδώ για μεσημέρι,» είπε, «και το απόγευμα συνεχίζουμε.»

Ο Στάνλεϊ έδειξε ολόγυρά τους τα φασματικά θραύσματα που στραφτάλιζαν και μεταλλάσσονταν σαν μέσα σε ψυχεδελικό όνειρο. «Νομίζεις ότι υπό τέτοιες συνθήκες μπορούμε να ξεκουραστούμε;»

«Πρέπει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Μας *χρειάζεται* ξεκούραση.» Έριξε μια ματιά στον Ζόραλεμ'σαρ, μια ματιά σε όλους τους.

«Η Κριστίν είναι νεκρή!» Ο Στάνλεϊ την έδειξε πάλι με το σπαθί του.

«Αυτό δεν αλλάζει,» του είπε ψύχραιμα η Μιράντα. Η φωνή της δεν φανέρωνε αδιαφορία, μόνο λογική, παρατήρησε η Εύνοια· και όφειλε, γι'ακόμα μια φορά, να θαυμάσει τη Μητέρα της για τη στάση που μπορούσε να κρατά σε τόσο έκρυθμες και τρομαχτικές καταστάσεις.

«Πρέπει να ξεκουραστούμε,» επανέλαβε η Μιράντα.

Και τώρα ο Στάνλεϊ δεν έφερε αντίρρηση· κούνησε μόνο το κεφάλι του, αναστενάζοντας.

«Η Μιράντα μιλά σωστά,» είπε ο Άρνιλεκ. «Εδώ είναι το καλύτερο μέρος για να ξεκουραστούμε. Αν κάτι παρουσιαστεί, η Μιράντα μπορεί να χρησιμοποιήσει το ενεργειακό δέντρο για να το χτυπήσει. Αλλιώς, αν το ίδιο *κάτι* μάς πιάσει στον δρόμο, θα είμαστε ίσως τελείως ανυπεράσπιστοι.»

Η Μιράντα τράβηξε ενέργεια από το δέντρο και την εκτόξευσε πάλι, αλλά τώρα όχι ενάντια στα ήδη κατεστραμμένα μηχανικά τμήματα των Εκτρωμάτων. Την πέταξε στο μισοδιαλυμένο σώμα της Κριστίν· το έκαψε, μετατρέποντάς το σε στάχτη.

Κανείς δεν είπε τίποτα. Έστησαν έναν πρόχειρο καταυλισμό και προσπάθησαν να φάνε λίγο και να ξεκουραστούν.

Η διάσταση γύρω τους έμοιαζε μεθυσμένη.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός εμφανίστηκε ξανά λίγο προτού ξεκινήσουν. Η Μιράντα αμέσως διαισθάνθηκε την παρουσία του και στράφηκε να τον κοιτάξει πίσω από στραφταλίζοντα, παλλόμενα σημεία στον αέρα. Στα χέρια του κρατούσε κάτι που έμοιαζε ύποπτα με πυροβόλο όπλο, αλλά δεν ήταν σαν κανένα πυροβόλο όπλο που η Μιράντα είχε ξαναδεί.

«Φύγε!» είπε στον Κενοπρόσωπο Θεό. «Όλα τελειώσαν πια.» Ενώ οι σύντροφοί της έπιαναν τα όπλα τους, βλέποντας κι εκείνοι τώρα ότι είχαν επισκέπτη.

Ο Κενοπρόσωπος δεν αποκρίθηκε στη Μιράντα· ύψωσε τη συσκευή που κρατούσε–

Η Μιράντα άρπαξε ενέργεια απ’το δέντρο και την τίναξε καταπάνω του. Χτύπησε και τον ίδιο και το όπλο του (αν όντως ήταν όπλο – που τι άλλο να ήταν;). Ο Θεός κραύγασε – ένας ήχος μέσα από ραδιοφωνικά παράσιτα – καθώς τινάζοταν πίσω και κοπανούσε σ’ένα δέντρο. Μέσα από τα κουρελιασμένα ρούχα του, ενέργεια έτριζε και παλλόταν.

Η Μιράντα τράβηξε με το χέρι της κι άλλη ενέργεια από το δέντρο δίπλα της. «Φύγε!» φώναξε ξανά, ενώ έβλεπε πως, ευτυχώς, το όπλο είχε πέσει από τα χέρια του Κενοπρόσωπου.

Εκείνος δεν πτοήθηκε· προσπάθησε ν’αρπάξει το όπλο από εκεί όπου βρισκόταν. Η Μιράντα πέταξε την ενέργεια επάνω στην ανένγνωρη συσκευή, που ήταν ήδη φανερά χτυπημένη, καταστρέφοντάς την τελείως αυτή τη φορά.

Ο Κενοπρόσωπος Θεός κραύγασε άναρθρα, και το ανύπαρκτο κεφάλι του στράφηκε προς τη μεριά της. «Δεν ξέρεις τι κάνεις, ____! Αυτό που έχετε ξεκινήσει μάς έχει καταδικάσει όλους! Νομίζετε ότι θα επιστρέψετε στο _____ έτσι; Αυτό δεν θα συμβεί, ανόητοι! Εκείνο που-Ωωωωωω-ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ!» ούρλιαξε καθώς το κενό κεφάλι του παλλόταν έντονα – «ΑΑΑΑααααααααααωωωωωωωωωω!» – και γρήγορα ρούφηξε το υπόλοιπο σώμα του.

Τίποτα δεν έμεινε πίσω εκτός από το κατεστραμμένο όπλο. Λιωμένα μέταλλα που κάπνιζαν. Ενεργειακά, φωτεινά μέταλλα, σαν αυτά που η Μιράντα και η Εύνοια είχαν δει στον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού.

«Ο Κλέφτης είχε δίκιο,» παρατήρησε ο Στάνλεϊ: «καλύτερα που ξεκουραστήκαμε κοντά σ’αυτό το πράγμα»· έριξε ένα βλέμμα στο ενεργειακό δέντρο.

«Ο Κλέφτης είναι σοφός, φίλε,» του είπε ο Άρνιλεκ μειδιώντας.

«Να γράφεις βιβλίο,» αποκρίθηκε ειρωνικά ο Στάνλεϊ.

«Αν επιστρέψουμε στη Ρελκάμνια ζωντανοί, ίσως και να το κάνω. Θα πλουτίσω, σε πληροφορώ. Ποιος άλλος έχει γράψει για τη Διπλωμένη Γη; Ποιος έχει ποτέ φύγει από εδώ; Ε;»

«Σταμάτα να μιλάς, Άρνιλεκ,» του είπε η Σειρήνα. «Όσα λες δεν είναι και τόσο ενθαρρυντικά.»

Έδεσαν το μηχανήμα στο φορείο ξανά κι άρχισαν να το τραβάνε πίσω τους – ο Στάνλεϊ, η Σειρήνα, ο Άρνιλεκ, και η Εύνοια – ενώ η Μιράντα και ο Ζόραλεμ'σαρ προπορεύονταν, με τη Γιάαμκα από δίπλα. Η μεγάλη γάτα τώρα δεν απομακρυνόταν καθόλου· αυτό που συνέβαινε στην πραγματικότητα της διάστασης την τρώμαζε έκδηλα, και φαινόταν να νομίζει ότι η Μιράντα μπορούσε να της προσφέρει κάποια ασφάλεια.

Ταξίδεψαν ακολουθώντας τη γραμμή, ως συνήθως. Στραφταλίζοντα σημεία πάλλονταν και μεταμορφώνονταν παντού γύρω τους, επάνω στον αέρα, επάνω στη γη, επάνω στους κορμούς και στις φυλλωσιές των δέντρων. Σαν διαφανείς χιονονιφάδες.

Μετά από κανένα τέταρτο της ώρας, είδαν μπροστά τους ένα ενεργειακό δέντρο. Αλλά αυτό δεν ξεκινούσε από το έδαφος όπως τα δικά τους· άρχιζε από τον αέρα και τελείωνε στον αέρα. Τα κλαδιά του ήταν στριφτά και μπλεγμένα. Παλλόταν και φώτιζε.

«Θα πάμε γύρω του,» είπε η Μιράντα. «Προσέξτε να μην το αγγίξετε. Αυτό δεν είναι σαν τα φασματικά πράγματα που βλέπουμε. Αν έρθουμε σ'επαφή μαζί του θα μας κάψει.»

«Εκτός από εσένα, μάλλον,» είπε ο Στάνλεϊ.

«Ναι, μάλλον. Γι'αυτό σάς λέω – προσέχετε.»

Η Μιράντα τούς οδήγησε προς δεύτερη ημίστροφη Ημέρας, βγαίνοντας από τη γραμμή, παίρνοντας απόσταση από το ενεργειακό δέντρο.

«Αυτό πρέπει να εμφανίστηκε μόνο του,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ.

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Η αποσταθεροποίηση της διάστασης, μάλλον, το δημιούργησε,» συνέχισε ο Ζόραλεμ'σαρ σαν να μονολογούσε. «Και πιθανώς να δημιουργήσει κι άλλα.»

Η Μιράντα τούς οδήγησε τώρα προς στροφή Νύχτας, παράλληλα ως προς τη γραμμή, και μετά πήγε προς δεύτερη ημίστροφη Νύχτας, φτάνοντας στη γραμμή ξανά. Από κει και πέρα συνέχισε να βαδίζει προς στροφή Νύχτας.

Ο Άρνιλεκ ρώτησε: «Γιατί δεν έχουμε συναντήσει κι άλλα Εκτρώματα; Δεν είναι αρκετά κοντά μας για ναρθουν;»

«Μην το γρουσουζεύεις, απατεώνα!» μούγκρισε ο Στάνλεϊ.

Ο Ζόραλεμ'σαρ είπε: «Αυτά που συναντήσαμε πριν πρέπει να τριγύριζαν κάπου εδώ και να μας πλησίασαν επειδή αισθάνθηκαν την αποσταθεροποίηση που ξεκινά από τη γραμμή.»

Κανείς άλλος δεν μίλησε.

Στο δρόμο τους αντίκρισαν ακόμα ένα ενεργειακό δέντρο που είχε δημιουργηθεί από μόνο του, και το απέφυγαν ξανά με τον ίδιο τρόπο.

Όταν υπολόγιζαν ότι είχαν διανύσει πέντε χιλιόμετρα, σταμάτησαν και η Μιράντα είπε να στήσουν όρθιο το μηχάνημα. Εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα στους Δασότοπους της Στροφής· βλάστηση απλωνόταν τριγύρω: βλάστηση και τα παράξενα σημεία που στραφτάλιζαν, πάλλονταν, και μεταμορφώνονταν.

«Αυτό,» είπε ο Ζόραλεμ'σαρ, «θα είναι το ένατο δέντρο.»

«Και ίσως το τελευταίο, Ζόραλεμ,» πρόσθεσε η Μιράντα.

Ο μάγος την ατένισε συλλογισμένα.

«Πιθανώς να μη χρειαστεί άλλο,» συνέχισε εκείνη. «Το αισθάνομαι. Η διάσταση βρίσκεται στα όρια ν'ανοίξει, να ξεδιπλωθεί.»

Ο Ζόραλεμ ένευσε σιωπηλά. Μέσα στα μάτια του η Μιράντα μπορούσε να διακρίνει αμφιβολία για την τακτική που ακολουθούσαν, αμφιβολία για το ίδιο του το σχέδιο. Αλλά ο μάγος δεν πρότεινε να κάνουν πίσω. Τώρα, δεν μπορούσαν να κάνουν πίσω.

Οι άλλοι είχαν βγάλει το μηχάνημα από το φορείο και το είχαν στήσει όρθιο. Η Μιράντα το πλησίασε, το ενεργοποίησε, πάτησε τα βελοσχημα πλήκτρα, και κατέβασε τον διακόπτη από κάτω τους. Το μηχάνημα βούισε δυνατά, κι ακόμα ένα ενεργειακό δέντρο άρχισε να σχηματίζεται, απλώνοντας τα φωτεινά κλαδιά του μέσα στην πραγματικότητα της Διπλωμένης Γης.

Κανείς δεν μιλούσε, κανείς δεν κουνιόταν. Όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους.

Η Μιράντα ήταν έτοιμη για οτιδήποτε. Η Εύνοια ευχόταν αυτό να ήταν το τέλος της εξορίας τους εδώ, ώστε να επιστρέψει στη Ρελκάμνια και να ξαναδεί τους Νομάδες της.

Το δέντρο μεγάλωνε ακόμα, όταν το έδαφος τραντάχτηκε κάτω από τα πόδια τους.

«Σεισμός!» αναφώνησε ο Άρνιλεκ.

«Μιράντα!» φώναξε ο Στάνλεϊ. «Τι...;»

Τα τραντάγματα δυνάμωσαν, και όλοι έπεσαν στα γόνατα, μη μπορώντας να στέκονται όρθιοι. Ένα τρομερό βουητό άρχισε ν'ακούγεται από παντού, και παντοδύναμος αέρας σηκώθηκε, τραβώντας βίαια τα δέντρα, ξεριζώνοντας μικρά φυτά, τινάζοντας χώματα και πέτρες.

«Μιράντα!» ούρλιαξε η Εύνοια, κι αισθάνθηκε την Αδελφή της να της πιάνει το χέρι.

«Μείνε μαζί μου, Εύνοια! Μείνε μαζί μου!»

«...Μιράντα; Μιράααααααααα!...» Η κραυγή κάποιου άλλου. Του Άρνιλκε; Του Ζόραλεμ'σαρ; Ούτε η Εύνοια ούτε η Μιράντα μπορούσε να είναι σίγουρη μέσα στον χαλασμό.

Το βουητό ολοένα και δυνάμωνε, το ίδιο κι ο αέρας. Και τώρα οι δύο θυγατέρες καταλάβαιναν ότι δεν τρανταζόταν μονάχα το έδαφος: τρανταζόταν η ίδια η υφή της πραγματικότητας της Διπλωμένης Γης. Ενεργειακά δέντρα παρουσιάζονταν στον ουρανό και μετά διπλώνονταν και κατάπιναν τον εαυτό τους κι εξαφανίζονταν, ενώ άλλα σχηματίζονταν. Θύμιζαν αστραπές, αλλά σταθερές, εσωτερικά παλλόμενες, και φωτεινές σαν μικροί ήλιοι.

Υστερα, η ανεμοθύελλα έγινε τόσο τρομερή που σκέπασε τα πάντα με χώμα και θολούρα, και ούτε τα ενεργειακά δέντρα δεν διακρίνονταν. Η Μιράντα κρατούσε γερά την Εύνοια από το χέρι, και η Εύνοια κρατούσε τη Μιράντα και με τα δύο δικά της χέρια, σφίγγοντας τα ρούχα της. Αισθάνθηκαν τον αέρα να τις παρασέρνει: αισθάνθηκαν να χτυπάνε πάνω σε δέντρα και πέτρες—

Ο ουρανός απομακρύνθηκε, η γη λύγισε — μια χαράδρα δημιουργήθηκε! — και η Μιράντα και η Εύνοια κατρακύλησαν εκεί μαζί με διάφορα κομμάτια και θραύσματα της Διπλωμένης Γης. Στροβιλίστηκαν μέσα σε θυελλώδες σκοτάδι, διακοπτόμενο κάθε τόσο από ενεργειακές λάμπσεις.

Και μετά, το σκοτάδι τις τύλιξε...